

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

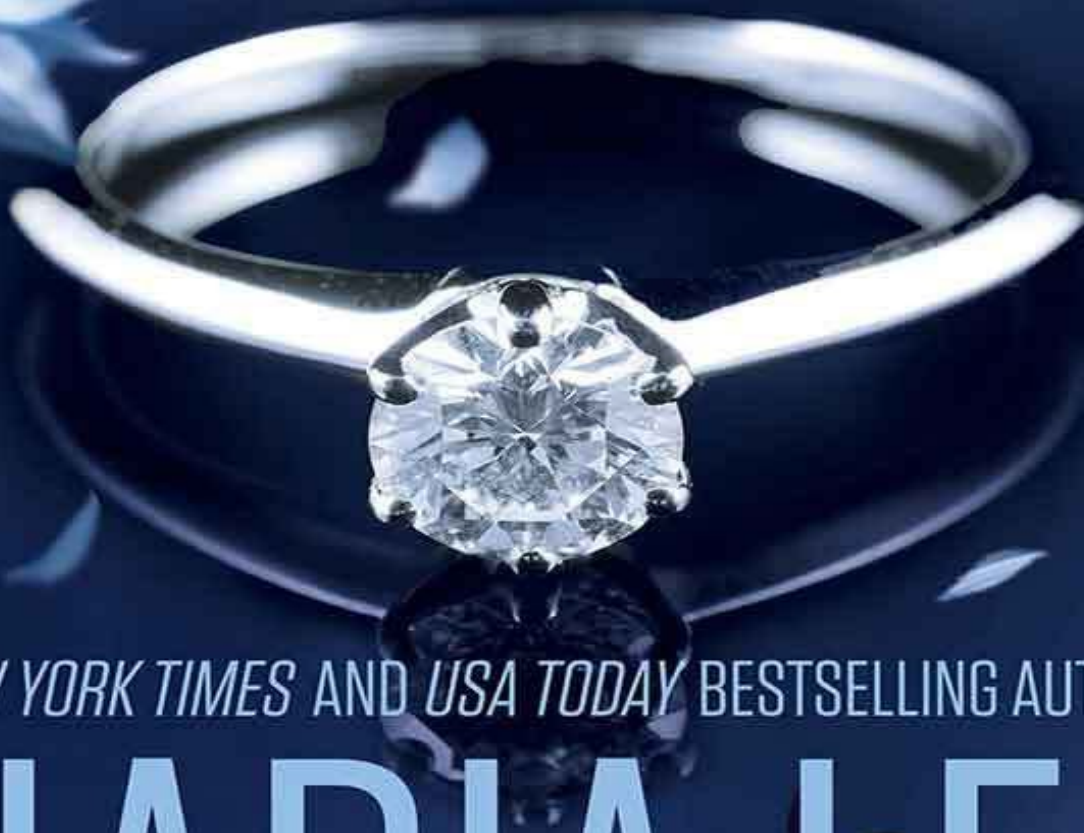
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The **UNWANTED**

AN ARRANGED
MARRIAGE
ROMANCE

Bride

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İstenmeyen Gelin

Görücü Usulü Bir Evlilik Romantizmi

Nadia Lee

İçindekiler

İthaf Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
Onbirinci Bölüm
Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm
Onbeşinci Bölüm
Onaltı Bölüm
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm

[Otuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Birinci Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm -](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkinci Bölüm](#)
[Kırkinci Bölüm -](#)
[Birinci Bölüm Kırkinci](#)
[Bölüm -İkinci Bölüm](#)
[Kırkinci Bölüm -Üç](#)
[Bölüm Kırk -Dört](#)
[Bölüm Kırk -Beş](#)
[Bölüm Kırk -Altı](#)
[Bölüm Kırk -Yedi](#)
[Bölüm Kırk -Sekiz](#)
[Bölüm Kırk -Dokuz](#)
[Bölüm Elli Bölüm Elli](#)
[-Bir Bölüm Elli -İki](#)
[Bölüm Elli -Üç Bölüm](#)
[Elli -Dört Bölüm Elli -](#)
[Beş Bölüm Elli -Altı](#)
[Nadia Lee'nin Diğer](#)
[Kitapları Nadia Lee](#)
[Hakkında Telif Hakkı ve](#)
[Ticari Marka](#)

Chris ve Alex'e. Aşkıınız için teşekkürler.

Birinci Bölüm

Huxley

"İşler nasıl?"

Soru zararsız ve büyükannem Catalina Huxley'in sadece meraklı olduğunu söyleyen tatlı bir tonda sorulmuş. Ama ben daha iyi biliyorum. Altında gizli olan duygu O iki kelime umarım ajansınız başarısız olur da şirkete katılmaktan başka çareniz kalmaz.

"Harika. Halledebileceğimizden daha fazla işimiz var, bu yüzden eleman alıyoruz. Neden, ilgilenen birini tanıyor musun?" Puromdan bir nefes çekerken sözlerim tatlı, gülümsemem cilalı. Bu, ailenin Huxley tarafının yanında kendimi kaptırdığım bir alışkanlık çünkü öfkemi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var. Bazen viski yeterince güçlü olmuyor.

"Elbette." Gülümsemesi, uzun masamızın üzerindeki avize gibi ılık ılık parlıyor. Parlak, koyu renk saçlarından, uzun masamızın üzerindeki avizeye kadar her şeyi cilalı ve pahalı. İnce formuna uygun koyu mavi bir elbise. Zarif yüzünde çok az çizgi var; sadece kaşlarının arasında estetik cerrahının yok edemediği birkaç çatlak var.

Yıllarca bilinçsizce kaşlarını çatarak parmaklıklar ardına atılmayı hak eden suçlularla uğraşıyordu. Bu endişeli anne ifadesinin altında, Lucrezia Borgia'yı Florence Nightingale'e benzeten Makyavelist bir kalp vardır. Büyükanne kimseyi bağışlamaz, kendi torunlarını bile. "Birkaç tanesini yönlendirmek isterim."

"Harika. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum." O bana sabotajcılar gönderecek. Eğer yapabilseydi, bir yolunu bulurdu.

Ajansımı dava edip ortadan kaldırmak istiyor ama benim de karşılık vereceğimi ve kirli dövüşeceğimi biliyor. Bunu istemiyor.

Son derece başarılı eski bir savcı olarak tertemiz itibarına sıçrayan bir tür çamur.

Bir yanım ellerimi havaya kaldırıp hepinizin canı cehenneme deyip çekip gidebilmeyi diliyor ama eski bir suçluluk duygusu beni tutuyor; büyükannemin tüm yoğunluğunu kuzenlerime odaklamasını istemiyorum. Bana bir terapistle gitmemi söylediler ama ne anlamı var ki? Hiçbir terapistin zamanda geriye gidip beni kuzenlerini tehlikeye atan cahil bir moron olmaktan alıkoyacak gücü yok. Ares hala yaralarını taşıyor.

Hizmetçisi bize küçük tart tabakları ve kahve getiriyor. Büyükannemin tatlılar konusunda kesin bir tercihi var ve bugün ısırik büyüklüğünde tiramisu, şifon kek ve biraz Bir çeşit çilekli muhallebi.

Gözlerim dışarıdaki kasvetli gökyüzüne kayıyor, fırtına yaklaşıyor. Yağmur beni rahatsız etmez, ama fırtına için iyi bir bahane.

bu saçmalığı erken bitirmek. Büyükannemin yemekhanesine girdiğimde ondan ve annem Jeremiah'dan başka kimseyi göremeyeceğimi tahmin etmeliydim.

İkincisi Merlot yudumluyor ve aynı zamanda bir puro tütürüyor.

Az önce karşı tarafın avukatının içini boşaltmış ve müvekkili için büyük bir zafer kazanmış olmalı. Her zaferini Merlot ve puro ile kutluyor. Elinden gelse rakibinin kanını bile içirdi ama bugünlerde bu pek hoş karşılanmıyor. Ve Huxley'ler itibarlarına değer veriyor.

Sonunda pes edip Huxley & Webber'e katılmayı kabul etseydim ne içirdi acaba? Belki değerli Pétrus 2009'u? Beş haneli bir şarap ama buna değer bulurdu. Ben tercih ederdim.

Hemlock-Aile hukuku firmasına ancak reklam ajansım iflas eder ve tüm param bir şekilde ortadan kaybolursa katılabilirim.

"Eğitimi boşa harcadığını düşünmüyor musun?" Annem konuşarak söylüyor.

Lanet olsun. Bir bahane bulup buradan gitmeliyim.
"İnsanlar hukuk diplomasıyla bir sürü şey yapıyor." Bu ifadenin yazılı olduğu kartlardan sipariş edip

Cadılar Bayramı şekeri gibi büyüklere dağıtıyorlar. Kuzenlerimin onlara kısaca The Fogeys-TF demesinin bir nedeni var. Ben de bu lakabı onaylıyorum.

Başını eğip bana bakarken kumral saçları ışığın altında parlıyor. Narin bakışlarını Büyükanne, ama sadece aptallar onu hafife alır. Büyükannenin o acımasız, dökme demir kalbi mi? O da annemde var.

"Kariyer seçimini yeniden gözden geçirmelisin," diyor büyükanne, muhtemelen direncimden bıkmış bir şekilde.

"Ve senin geleceğin," diye ekliyor annem. "Bu ailenin bir parçası olmanın ne anlama geldiğini."

"Milyonuncu kez söylüyorum, şirkete katılmayacağım." Burada neler oluyor? Bu talep konusunda bu kadar açık olmak onlara göre değil. Reklam ajansım ilk milyon dolarlık sözleşmesini imzaladığında beni ikna etmek için bu yöntemden vazgeçtiler.

Tüm gerçekleri bilmemek tedirgin edici, özellikle de belli ki benim bir rol oynamamı istedikleri için. Son kez Bir aile üyesine güvendim, bana yalan söylendi ve kullanıldım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Annemin bakışları duvarın üstündeki armaya kayıyor Büyükannenin arkasında. Aile sloganının yazılı olduğu bir kalkanın üzerinde üç gümüş kurt. "Pietas et unitas," diye mırıldanıyor.

"Sadakat ve birlik," diyor büyükanne, sloganı tercüme ederken. Sanki unutulmuş gibi.

Bu üç kelime, Huxley ailesine doğduğunuz andan itibaren içinize işlenir. Her Huxley bebeğine hediye olarak, aile sloganının gümüş telkari ile kabartıldığı özel bir baston yaptırılır.

Babamın dejenere ama son derece başarılı bir film yapımcısı olması, ailenin bana telkinde bulunma fırsatını kaçırdığı anlamına gelmiyor. Benim de bir bastonum var, en son hatırladığım kadarıyla dolabımda bir yerlerdeydi. Annem ve ailesi, babam benimle hiç ilgilenmediğinde ya da bana zaman ayırmadığında çok mutlu oldular ve beni istedikleri gibi şekillendirmelerine izin verdiler.

Ama çabaları pek işe yaramadı. Muhtemelen ben de altı çocuğumla birlikte Avrupa'da yatılı okullara gittiğim içindir. kardeşlerdi ve annelerinin aileleri ne isterse yapmaları için beyinleri yıkanmamıştı. Ayrıca, üvey kardeşim Emmett'in annesi benimle daha fazla zaman geçiriyordu.

annemin ilk on sekiz yıl boyunca yaptığından daha fazla.

Hem büyükanneme hem de anneme sert bir bakış attım. "Harvard Hukuk'a gidersem beni rahat bırakacağınıza söz vermişsiniz. Sonrasında avukatlık yapacağıma asla söz vermedim."

"Bir dönemden geçtiğini sanıyordum." Büyükannemin ses tonundan hâlâ o evreden geçtiğim için hayal kırıklığına uğradığı anlaşıyor.

"Huxley & Webber senin hayalin." Ellerimi ikisini de kapsayacak şekilde açtım. "Benim değil."

"Bu kimsenin hayali değil, Huxley. Bu aile mirası." Ve ortaklarıyla birlikte kurdukları yasal imparatorluk - Webbers.

"Ve hepimiz bundan faydalaniyoruz." Büyükanne kısa bir süre duraksıyor, bir onay bekliyor ama ben sadece bakıyorum. "Eğer avukat olma fikrine bu kadar karşıysan, evliliğe ne dersin?"

Bu ani soru bende zihinsel bir kırbaç etkisi yarattı. Bu da ne demek oluyor? Torun özlemi mi çekiyor? Babam mı? Varlığından bile haberi olmayan "rakibini" her gördüğünde çılgına dönüyor ve torun istemek için beni ve kardeşlerimi arıyor.

"Evlilik mi?" Temkinli bir şekilde sordum. Bu ikisiyle uğraşırken ne kadar az konuşursanız o kadar iyi. Sözlerinizi çarpıtmakta ustadırlar.

"Sonsuza kadar yalnız yaşayamazsın." "Ben çok mutlu bir bekarım."

"Daha da mutlu bir koca olabilirim," diyor annem ve ardından bir duman daha çıkarıyor.

Bu havalı görüntüye inanmıyorum. Orada bilmediğim bir tür anlaşma, sadece sikmek için tasarlanmış

Bana. "Babam sana ne teklif etti?"

"Hiçbir şey. Torunlarla ilgilenmiyoruz -en azından hemen değil- daha ziyade ailelerin kaynaşmasıyla ilgileniyoruz. Webber'ların iki kızı var. Yaklaşık doğru yaşta. Yeterince güzeller," diyor büyükanne.

Yüzüm hoşnutsuzlukla buruşuyor. "Hayır." Bir Webber'la evli olmak, Huxley & Webber'a karışmak anlamına gelirdi. Bir balık gibi oltaya takılırm ve tek yapmaları gereken beni oltaya takmak olur. Zaten istediğimden daha fazla içindeyim. Kuzenlerimin kaçırılmasında farkında olmadan bir rol oynadım ve daha derine sürüklenmek istemiyorum.

Ailem sesleri kısılana kadar pietas et unitas diye bağırabilir ama ben kendi kaderimi kendim yaratırım. Hayatımın yönüne ben karar veririm ve geleceğimi şekillendirecek adımları ben atarım. Bu da Webber'ın benim karım olmayacağı anlamına geliyor.

"Sadece açık fikirli ol," diyor annem, "ve bunu düşün."

"Bir buluşmada onlardan birine aşık olabilirsin-"
"Büyükanne ekliyor, gözleri parlıyor, kendinden ne kadar memnun olduğunu ele veriyor. Bu repliği bulmak için birkaç romantik komediden daha fazlasını izlemiş olmalı. Genelde korku ve polisiye dizileri sever.

Kendini adaması dehşet verici.

"Evet. Güneş kışkımdan doğduğunda." Ayağa kalkıyorum, tatlı ve kahveyi bırakarak. "Yağmur başlamadan önce gitmem gerek."

Annem kaşlarını çatıyor. "Yağmur seni rahatsız etmiyor," diyor. Avrupa'da büyüdüm, sonra Massachusetts'te yedi yıl geçirdim. Gökyüzü dolu püskürtebilirdi ve ben yolda iyi olurdum.

Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bu iki kadına bakıyorum. "Hayır, ama katil olabilir."

* * *

Huxley malikanesinde uzaklaşırken yeni Lamborghini'nin motoru kükrüyor. Aile sloganını değiştirmeli.

Huxley'i Kuklamız Yap'ın Latincesi her neyse. Harvard Hukuk'a gidersem beni rahat bırakacakları konusunda anlaşmıştık. Bırakın Huxley & Webber'e katılmayı, baroya girmeye ya da avukat olmaya bile söz vermedim. Bu annemin hayaliydi.

Muhtemelen büyükannemin de. Ama benim değil.

Belki de sınıfı ilk beşte bitirmem onlara umut vermiştir. Grant kasıtlı olarak sınıfta kalmayı önerdi ama neden aptal gibi görüneyim ki? Dersler kolaydı ve sınıf arkadaşlarımla onlardan daha iyisini yapamaması benim suçum değil.

SoCal gökyüzünde alışılmadık asık suratlı bulutlar alçakta duruyor,

dolunayı saklıyor. Yollar yağmurla dolup taşıyor ve çoğu Angelo'lu sürücü yağmurdan zombi kıyametinden korkar gibi korktuğu için yollar çoğunlukla boş.

Beyanımdan sonra bile, büyükannem benden Kendi güvenliğim için geceyi onun evinde geçirmeyi teklif etti -ha!- ama ben reddettim çünkü aptal değilim. Muhtemelen içkilerindeki en iyi viski ve viskiyi bana içirmeyi planlıyordu.

Kabine. Tek bildiğim, Webber kızlarından birinin yanlışlıkla yatağıma düşmesiyle çok da ince olmayan bir "buluşma-şirin" planlamış olabileceğiydi.

Sabırsızlık kuyusu. Ailem aptal değil: hepsi Harvard mezunu avukatlar. Onların hukuk imparatorluğunun bir parçası olmanın benim hayat amacım olmadığını anlamalılar. Ben

reklamcılıkta kendi alanımı inşa ediyorum - 4D Ajansı.

Ben kimsenin kuklası değilim.

Büyükannemin, hepimizin bu yardımlardan faydalandığımızı söylediğini hatırlayınca içimde bir kızgınlık dalgası daha oluşuyor.

Miras derken tabii ki beni kastediyor. Beni, ailemden bir şey almadığıma inandırmaya çalışıyor.

bir şey geri vermek beni kızdırıyor. Huxley'lerin bir üyesi olmayan babam, eğitimim için para ödedi ve

Çünkü zamanı olmayan şeylere para harcamak gerektiğine inanıyor. Annem her zaman hukuk kariyeriyle meşguldü - ne de olsa üzerine düşeni yapmak zorundaydı - ve Huxley'lerin

de bir katkıda bulunmasına gerek yoktu.

Hukuk diplomam için bir kuruş. Bana hiç iyilik yapmadılar, bedava hukuki tavsiye bile vermediler. İhtiyacım olan her türlü yasal hizmet için para ödedim.

Büyükannem doğum günü ve Noel hediyelerinden bahsetmiyor olsa iyi olur. Alışveriş onun gizli hobisidir ve herkesin hediyesini en az üç ay önceden alır.

On beş dakika sonra, bulutların düz gri karınları nihayet yarılr ve aşağıya su dökülür. Görüş mesafesi, dört metreden daha uzaktaki herhangi bir şey puslu bir gölge gibi görünene kadar kötüleşir. Rüzgâr hızlanır, yağmuru keskin bir şekilde eğik açır. Öfkeli hava benim huysuz ruh halimi yansıtıyor ve şaşırtıcı derecede rahatlatıcı.

Köşeyi dönerken Lambo bir rüya gibi tepki veriyor. Ben otomatik pilotta manevra yaparken Beethoven'ın "Egmont" uvertürü hoparlörlerden dramatik bir şekilde yükseliyor. Yolda olmak için en iyi zaman - sadece ben ve doğanın öfkesi.

Arabanın önüne bir şey fırladı. Frene basıyorum, çarpmamaya bir santim kala duruyorum.

"Ne oluyor lan?"

Farlar, ince bir tişört ve kot pantolon giymiş, iliklerine kadar ıslanmış bir kadını ortaya çıkarıyor. Koyu, tel tel saçları Yüzünün ve omuzlarının etrafında gevşek bir şekilde. Boğulmuş bir fare daha iyi görünürdü.

Hayal kırıklığına uğramış bir öfke kabarır. Ölmek istiyorsa masum bir sürücünün dahil olmayacağı bir yol bulmalı. Kaputun etrafından dolanır ve yolcu koltuğuna vurur. Yan camdan bir şeyler bağıırıyordu.

Gözlerimi kısıyorum. Acı çekmiş gibi davranıp sürücülerden para sızdırmaya çalışan dolandırıcılardan biri mi? Bayan, yanlış hedefi seçtiniz.

Camı kırıp açtım. "Siktir git." Ayağım Gaza bas. Büyükannem ve annemle yaptığım "konuşmadan" sonra bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok.

Parmaklarını penceredeki boşluğa sokarak beni tekrar durmaya zorluyor. "Bekle, lütfen! Öyle atladığım için özür dilerim,

ama gerçekten bir araca ihtiyacım var" diye bağıyor yağmurun üzerinden.

Doğru. Ve ben bir amip kadar zekiyim. "Uber."

"Hiçbir şey yok! Lütfen. Ronald Reagan Tıp Merkezi'ne gitmeliyim."

Kesinlikle bir dolandırıcı. İki taşığım üzerine bahse girerim ki arabam bu deli kadına dokunmadı ve eğer bunun onun maaş günü olduğunu düşünüyorsa...

Yanlış düşünmüş. Ve parmaklarını pencereye sokarak gitmemi engelleyeceğini düşünecek kadar aptal. Manipüle edilmeyeceğim, özellikle de benden daha zeki olduğunu düşünen üçüncü sınıf bir ezik tarafından. Kapıyı açtığımda parmaklarını hemen çekecektir. Çekmezse canı yanacak ama bu onun sorunu, benim değil.

"Bir dahaki sefere iyi şanslar tatlım," diye mırıldandım. "Eminim bu şehirde bir yerlerde daha uysal bir enayi bulabilirsin."

"Lütfen! Annemin yanına gitmeliyim!"

Sesindeki titreklik beni tereddüt ettiriyor. Ya da belki de o geniş, bebek mavisi gözlerindeki çaresizliktir.

Muhtemelen bir seri katildir, diyor zihnimin Harvard'da sınıf birincisi olarak mezun olmamı sağlayan soğuk, rasyonel kısmı.

Büyükannenin işgüzar sesi de katılıyor. Evet, kesinlikle bir seri katil. Eğer teklif ettiğim gibi evde kalsaydın, o zaman bunlarla uğraşmazdın.

Başım zonkluyor. Düşünmek istediğim son kişi büyükannem.

"Lütfen." Bu bir kelimedenden çok bir hıçkırık.

Bir anda yağmur daha da şiddetli yağmaya başladı. Etrafa bakınıp kızın arabasını aradım. Hiçbir şey yoktu. Yoldaki tek kişi benim çünkü SoCal'da başka hiç kimse bu saatte bu havada araba kullanacak kadar aptal değil.

Gitmeliyim, yapılacak en akıllıca şey bu. Ama içimde kalan azıcık insanlık, onu bu şekilde terk edemeyeceğimi söylüyor. Eğer yarınki gün

Haberlerde, sadece hastaneye gitmek isteyen yalnız bir kadının başına korkunç bir şey geldiğine dair bir hikaye vardı.

Ellerim direksiyonun etrafında bir esneyip bir çözölüyor. Eğer deliyse, onunla başa çıkabilirim. Ve onu tıp merkezine götürmek büyük bir mesele olmayacak. Temiz bir vicdan ve tüm bunlara değer.

"Bin arabaya." Sesim hiç de nazik değil ama etrafta koşuşturup yepyeni deri koltuğun her tarafını ıslatarak atlarken şikayet etmiyor.

Bu konuda yorum yapmadan hastaneye doğru yola çıktım.

"Çok teşekkür ederim," diyor. "Yol paranı ödeyeceğim."

Sesindeki samimiyet, naifliği yüzünden eğlenceli. "Sana bir Uber gibi mi görünüyorum?"

"Bu arabada mı? Hayır. İşte bu yüzden yaptığın şey çok önemli." Bana sanki tek başıma bir ejderhayı öldürmüştüm ve dünyadaki açlığı çözmüştüm gibi bakıyor ve içimden kıvrانmak geliyor. Ben hiçbir şekilde kahraman bir tip değilim. Aynı zamanda, kendi sözlerine bile sadık kalamayan sinir bozucu ailemle uğraşmaktan yıpranmış sinirlerimi de yatıştırıyor.

Çok ıslak olduğu için gerçekte neye benzediğini söylemek zor, ama gözleri güzel, uzun, koyu kirpikleri ve hafif çekik dış köşeleri var. Etkileyici de. Tam olarak Babamın seveceği türden, ama babam gibi bir adamdan uzak durmalı. Dört ay içinde yedi kadını hamile bırakmış, altı üvey kardeşe birlikte ben de bu şekilde doğmuşum. Güya başka çocuk yapmamış ama ikinci vazektomisinin tuttuğundan pek emin değilim. Daha önce başarısız olmuştu; yine başarısız olabilir.

Ama umarım artık kısırdır. Dünyanın daha fazla çocuğun berbat bir çocukluk geçirmesine ihtiyacı yok.

Kız kollarını ovuşturuyor. Yakında dişleri takırdayacak Beethoven'dan duyabileceğim kadar yüksek sesle. Klima

buz gibi hava üflüyor, ki ben böyle seviyorum, ama muhtemelen onun için çok soğuk. Kısıyorum. "Daha iyi mi?"

"Teşekkür ederim." Güzel gözleri bana odaklanıyor, sonra gülümserken kırışıyor. "Gerçekten çok hoşsun."

"Klima yüzünden," diyorum huysuzca, teşekkürden biraz rahatsız olarak.

Yüzünde beliren sıcak gülümseme yüreğimi dağlıyor. "Evet, ama pek çok insan fark etmez. Ya da belki umursamaz." Burnunu çekiyor.

Daha çok etrafı kimseyi umursamayan pisliklerle çevrili gibi. Daha fazlasını paylaşmasını engellemek için çenemi kapalı tutuyorum.

"Üvey kız kardeşim arabamı mahvetti ve henüz tamir ettirmeye zahmet etmedi," diyor ve ardından sinirli bir nefes veriyor.

Homurdanıyorum, sarhoş bir ergen gibi araba kullanan bir üvey kız kardeşe sahip olmadığım için çok mutluyum. Eğer olsaydı ve arabamı mahvetseydi, onu kardeşim Noah ile birlikte Afrika'ya tek yönlü bir uçuşa bindirirdim. O lüks seyahatlere inanmaz. Onun amacı mümkün olan en iyi yaban hayatı fotoğraflarını çekmek, bu da ihtiyacı olan fotoğrafları çekebilecek pozisyona gelene kadar çamur, böcek ve yılanların içinde yuvarlanmak anlamına geliyor.

"Annenin nesi var? Araba kazası mı geçirdi?" Söylediğim anda dilimi ısırdım. Bu beni ilgilendirmez. Onu bir daha asla görmeyeceğim.

"Hayır. Yere yığıldı ve..." Titrek bir nefes alıyor. "Sence insanlar neden bayılır? Düşük kan Şeker?"

Duraklama uzadığında, bir yanıt beklediğini fark ediyorum. Karşılık vermemeliyim. Ama onun yalvaran gözlerini görmek kararlılığımı zayıflatıyor. "Ben doktor değilim, o yüzden bilemem." Ailemdeki kadınlar bayılmaz. Karşı tarafın korkudan bayılmasına neden olurlar.

"Ciddi bir şey yaşamak için çok genç, eminim. Sağlık manyağı değil ama yeterince fit."

Ona, dışarıdan iyi görünmenizin içinizin de iyi olduğu anlamına gelmediğini söylemiyorum. Genç

ve görünüşte sağlıklı olan insanlara her zaman kanser teşhisi konuyor. Arkadaşlarımdan birinin babası kırklı yaşlarında bu şekilde mide kanserinden öldü.

Çok geçmeden acil servisin girişine yanaştık. Etraf tımarhane gibi, bir ambulans yaşıyor, insanlar bağılıyor. Bir enkazdan geliyorlar, sedyedeki parçalanmış bir adamın kanamasına bakılırsa.

"Teşekkür ederim. İşte..." Otostopçum elini cebine attı... ve hayatımda gördüğüm en hüzünlü dolar banknotunu çıkardı. Kızardı. "Üzgünüm. Elimde sadece bu var ama bekle. Sana Venmo göndereyim." Arka cebinden telefonunu çıkardı ama o da sıırıslıklamdı. "Kahretsin." Tuşlara basıyor ama belli ki hiçbir şey olmuyor.

Ya da belki cevap veriyordur ama aptalı oynuyordur. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Onu buraya para için getirmedim. Yine de en azından denediği için kalbimde bir saygı pırıltısı oluşuyor.

İçinde bulunduğu durumdan nasıl kurtulmayı planladığına dair merak beni sessiz tutuyor. Parası yoksa ve telefonu çalışmıyorsa, seçenekleri neler? Bana bir senet mi yazacak? A

Hesap mı? Onu ATM'ye götürmemi ister mi? Ama annesiyle ilgili durum bir arabanın önüne atlamasına neden olacak kadar acilse bunu yapar mı?

"Al." Konsolun üzerinde tuttuğum kalemi alıyor ve bir dolarlık banknotun üzerine yazıyor. "Bu benim numaram. Lütfen beni ara ve sana parayı göndereyim." Islak koltuğa baktı. "Ve araba koltuğunuz için üzgünüm. Bunu ben ödeyeceğim,

"

Nemli banknotu kaldırıyor, beni bekliyor. Bir süre ona bakıyorum. İçimdeki alaycı ses, numaranın muhtemelen sahte olduğunu söylüyor. Yine de bekliyor, bu yüzden işaret parmağımla başparmağım arasında nazikçe kabul ediyorum.

Bana gülümsüyor. "Tekrar teşekkürler!" Koşarak çıktı ve acil serviste kayboldu.

Paraya bakıyorum ve birkaç saniye önce oturduğu koltuğun üzerine atıyorum. "Umarım annen iyidir,"

mırıldanıyorum. Eve gitmek için kenara çektiğimde araba aniden boş ve sessiz geliyor.

İkinci Bölüm

Grace

-iki yıl sonra

"Hâlâ çalışıyor musun?" Elizabeth ofisinden çıkarken öyle diyor. Her zamanki gibi güzel bir tasarımcı elbisesi giymiş - bugün güzel pembe bir şey- ve altın sarısı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve omuzlarının etrafında kıvrılıyor. Yüzündeki makyaj sadece gri gözlerini ortaya çıkarmaya ve model mükemmelliğindeki yanaklarını vurgulamaya yetiyor.

Pryce ailesinin servetinin varislerinden biri olmasının yanı sıra Pryce Aile Vakfı'nın başkanı ve benim patronum. En önemlisi, o benim kurtarıcım. Eğer o olmasaydı UCLA'dan tarih diploması olan ve kimsenin işe almak istemediği bir çocuğa şans vermeyi kabul etti çünkü ekonomi berbat ve "Tanrım, bir çocukla ne yapmamız gerekiyor? Tarih bölümü, ha-ha-ha" deseysen çok ama çok fena çuvallardım.

İnsanlar babamın Nelson Webber olduğunu öğrendiklerinde, lüks içinde büyüdüğümü ve hiç para sorunları var. Çok başarılı bir avukat ve Webber ailesi çok zengin. Bilmedikleri şey ise benim doğmuş olmama içerlediği. Eğer ben dünyaya gelmemiş olsaydım -ya da gelemeseydim, hayatta kalmasaydım- genç bir kadını baştan çıkardığını inkar edebilirdi.

Ya da onu hamile bıraktığını ve sonra karısına itiraf edecek cesareti olmadığı için onu terk ettiğini.

Nelson kendisi için en büyük trajik kahraman ve kurbandır, sonsuz acı çektirilmiştir. Annem ve ben, "küçük bir gençlik patavatsızlığı" için katlanması gereken bir yüküz - annemle yattığında otuz yedi yaşında olmasına rağmen

Yirmi dört. Anneme nafaka olarak bir kuruş bile vermediğini sık sık unutuyor. Onunla sahte bir isim kullanmış ve sonra hamile olduğunu söylediğinde olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmış. Annem onun gerçekte kim olduğunu ancak on altı yıl sonra dev bir ilaç şirketiyle ilgili sansasyonel bir davanın baş avukatı olduğu için fotoğrafı tüm haberlere çıktığında öğrenmiş. O yapmadı

Her şey için onun peşinden koştu çünkü gururu vardı ve onun asla sorumlu bir insan olmak istemediğini fark etti. Ayrıca, bizi geçindirecek kadar para kazanıyordu.

Ancak ben liseyi bitirirken annem hastalanıp hastaneye gitmeye başlayınca her şey değişti. Annem hiçbir zaman fazla birikim yapacak kadar kazanmamıştı, hele ki yüklü hastane faturalarını ödeyecek kadar hiç kazanmamıştı ve ben Nelson'la önce onun evinde, sonra da hukuk bürosunda yüzleştim.

Taktik değiştirip doğrudan babası Andreas Webber'e gitmesem beni görmezden gelmeye devam edecekti. Babalık testinden sonra Andreas, Nelson'a erkek gibi davranmasını ve doğru şeyi yapmasını, aksi takdirde Nelson'a benim adıma ihmal, terk, ödenmemiş mali destek ve

Yasal olarak hakkım olan diğer her şeyi.

"Sadece bazı kişisel e-postalarımı kontrol etmem gerekiyor," diyorum gülümseyerek.

"Güzel. Seni çok mu çalıştırıyoruz diye merak ediyordum. İstersen dinlenme odasında yemek servisi var. Öğle yemeği randevusu için dışarıdayım." Bunu söylerken tüm varlığı parlıyor. Yıllardır evli olmasına rağmen hâlâ ilk aşkını yaşayan bir genç kız gibi davranıyor. Parmaklarını oynatıyor.

"Görüşürüz."

Tolyan masasından kalkıyor ve ona dışarı kadar eşlik ediyor. Onu Elizabeth'in kişisel asistanından ziyade o korkunç Rus olarak düşünüyorum ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Adam tuhaf ve tehlikeli bir hava yayıyor.

Elizabeth'in tatlı kişiliğiyle tamamen çelişiyor. Ve

Vakıftaki nazik ruhlar arasında öne çıkıyor. Eğer o adamın nazik bir ruhu varsa, ayak tırnaklarımı yerim.

Dikkatimi tekrar bilgisayarıma veriyorum ve annemin bir buçuk yıl önce nakledildiği Johns Hopkins Hastanesi'nden gelen haftalık güncellemeye bakıyorum. Andreas, annemin iki yıl önce komaya girmesine neden olan beyin enfarktüsü konusunda dünyanın en önde gelen uzmanı olan Dr. Adlai Blum tarafından tedavi edilmesi için ısrar etti. Nelson kızardı, muhtemelen bunun ne kadara mal olacağına üzüldü ve karısı Karie itiraz etti, ama ikisi de Andreas'ı kızdırmayı göze alamadı.

İşte oldu. Saat gibi.

Annenizin durumu pek değişmedi ama geçen hafta başladığımız yeni terapi çok umut verici. Onun durumundaki birçok hasta zaman içinde bir miktar iyileşme gösterdi. O hala Nispeten genç ve bence iyi bir aday.

Dr. Blum'un mesajları asla uzun değil, her zaman halk dilinde ve sadede geliyor, bunu takdir ediyorum. Önceki doktor bana düzinelerce teknik kelime savuruyor ve her zaman kendini açıklamak zahmetli bir işmiş gibi davranıyordu. Dr. Blum'un temkinli sözlerine rağmen iyimserim. Son kez Baltimore'da onu ziyaret ettiğimde kirpikleri titriyor ve parmakları elimde kıpırdıyordu. Onunla ne kadar çok konuşursam o da o kadar çok karşılık veriyordu ve beni duyabildiğini biliyordum. Bu da daha iyiye gittiği anlamına geliyor.

E-postanın ekinde, özel bir odada, o hafta için gönderdiğim mor sümbüllerle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı var. Yerel çiçekçi her Pazartesi farklı bir buket gönderiyor, böylece annem gözlerini açtığında gördüğü ilk şey bu güzel çiçekler olacak.

O anda yanında olmayı çok isterdim ama para kazanmam gerekiyor. Nelson isteksizce annemin bakım masraflarının çoğunu karşılamayı kabul etse de karısı Karie o kadar cömert değil. Karie

benden mümkün olduğunca çok katkı yapmamı istedi. Ayda iki bin doları omuzluyorum. Eğer işim bu kadar iyi olmasaydı ve Andreas onun apartman dairelerinden birinde kira ödemeden yaşamama izin vermeseydi - üvey kız kardeşim ara sıra eşyalarımı "ödünç almak" için içeri dalsa bile çünkü o

Bir şekilde anahtarı almayı başarırsam, ramen eriştesinden başka bir şey yemez ve bir köprünün altında yaşardım.

Aslında, Andreas olmasaydı, Nelson o fırtınalı gecede acil servise geldikten sonra bir hafta içinde doktorların annemi yaşam destek ünitesinden çıkarmasına izin verecekti.

Açıkçası en başından beri onu hayatta tutmak için hiçbir şey yapmak istemiyordu. Geldiğim zaman ortaya çıkmasaydım, belki de

hayatta kalabilirdi. Beni arabasına alan huysuz yabancı sadece beni hastaneye götürmekle kalmadı, muhtemelen annemin de hayatını kurtardı.

Kimdi o?

Adam benimle hiç iletişime geçmedi. Ona yanlış numara vermedim. Emin olmak için banknotu vermeden önce iki kez kontrol ettim. Borçlarımı ödemeye çalışıyorum ve hiç kimsenin cömertliğini ya da nezaketini hafife almıyorum.

Ve bana durumun gerektirdiğinden daha fazla nezaket ve sabırla davrandı. Geriye dönüp baktığımda, hiç kimse onu suçladım. Büyük ihtimalle sesim deli ve tutarsız geliyordu. Panik bunu yapmaya meyillidir.

Emin olduğum bir şey var: Arabası çok süslüydü. Yani, gerçekten süslüydü. Markasını tam olarak anlayamadım ama yeni araba kokusunu hâlâ alabiliyorum ve sıırıslıklam olan bedenimin arabanın içine nasıl battığını hissedebiliyorum.

O yumuşak deri. Muhtemelen yağmur suyuyla mahvettiğim koltuğun bakımı ne kadara mal olabilir?

Gerekmediği halde buna izin vermesi çok hoş bir davranıştı. Ve onun eylemi -daha doğrusu eylemsizliği- bana çoğu

Dünyadaki insanlar iyi, her ne kadar baba departmanında sopanın kısa ucunu almış olsam da.

Hastane personelinin dinleyebilmesi için anneme hızlı bir

ses kaydı yapıyorum. "Hey, anne! Bugün yine güzel bir gün!
İşteyim, hastane için bir bağış kampanyası daha
düzenliyorum.

Vakıf. Para kanserli çocuklara yardım için harcanacak. Bu harika değil mi? İnsanları bu kadar önemseyen bir kuruluşun parçası olduğum için şanslıyım.

"Şu anda yalnız olduğumu biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Uyanır uyanmaz birlikte olacağız. Ben yalnız değilim.

Yine bu kadar uzakta kalmana izin veremem. Taşınabiliriz. Güzel ve sessiz bir yer, belki Montana gibi. Hiç gitmedim ama çok güzel olduğunu duydum. Ve her zaman istediğin gibi muhteşem bir çiçek bahçen olabilir. Şimdi gitmem gerekiyor ama yakında bir not daha göndereceğim. Seni seviyorum." Ben bir

öpüşme sesi, sonra kaydı sonlandır ve Dr. Blum'a gönder.

Montana'da. Annem öldüğünden beri Geleceğimiz için mümkün olan her kuruşu. Neyse ki, Andreas Evin tüm faturalarını ödüyordu ve mahrum kaldığım onca yıl için en azından bunu hak ettiğimi söylüyordu. İhtiyacım olan her şey için ikinci el mağazalarından alışveriş yapıyorum ve garaj satışlarını yağmalıyorum. Benim yaşımdaki çoğu insanın "eğlence" olarak gördüğü şeyleri nadiren yapıyorum. Adam hariç tüm arkadaşlarım, onlarla birlikte "biraz yaşamak için fazla ucuz" olduğumu fark ettiklerinde uzaklaştılar. Ve Peter, tabii ki. Nasıl oldu da bir erkek arkadaşım oldu bilmiyorum.

Böyle heyecansız bir hayat sürerken erkek arkadaş.

Ama bu fedakârlığa değer. İyileştiğinde anneme bakabilmem gerek. Nelson güvenilebileceğim biri değil. Andreas da değil - Nelson kadar sürungen olduğu için değil, ama o kadar meşgul ki, şirkette çalışmadığınız ya da aylar öncesinden randevu almadığınız sürece onu görmek imkansız. Torunu olmak bana özel bir erişim sağlamıyor.

Yine de bu akşam için özel bir şeyler yapmayı aklıma not ettim. Peter'ın terfisini kutlamak için karides scampi ve çikolatalı pasta yapacağım. Şu anda Huxley & Webber'de avukat ama şirkette staj yaparken, on sekiz yaşındaki zavallı benim Andreas'la tanışmak için gizlice içeri girmeme izin vermişti.

ve davamı savunmak için. Onun nezaketini asla unutmayacağım.

Geçen yıl yeniden bağlantı kurduk, birlikte olmamız doğru görünüyordu.

Onu takdir ettiğimi bilmesini istiyorum.

Üçüncü Bölüm

Grace

Ne kadar garip.

Saat dokuz oldu ve Peter hâlâ eve gelmedi. Asistanı ofisten yedi buçuk gibi çıktığını söyledi, ben de zaman tuttum.

Böylece o kapıdan girdiğinde her şey bitmiş olacaktı. Yemek şimdi soğuk. Mutfak da öyle. Karides ve makarna için hazırladığım sos, iştah açıcı olmayan, katılaşmış bir topak halinde duruyor. Salata için hazırladığım salata sosu ayrılmış, yağ balzamik sirkenin üzerinde bir katman oluşturmuş.

Elimi siyah elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Birkaç yıl önce yirmi dolara aldığım şık bir parça. Sadece iki kez giydim ve altında Noel hediye kartıyla indirimde aldığım seksi bir iç çamaşırı ve ipeksi bir baldırlık var. gecemiz ve kutlamamız için mükemmel bir son oldu. Peter terfi için bu kadar çok çalıştıktan, aylarca eve geç ve yorgun geldikten sonra bunu hak ediyor.

Ne oldu? Araba kazası mı?

Ona tekrar mesaj attım. Ve yine bir şey yok. Önceki mesajlarımı da okumamıştı. Endişem artmaya başladı ve kaygım tavan yaptı. Bu bana ürkütücü bir şekilde annemin ben lisedeyken ilk kez ciddi bir şekilde hastalandı. Eve gelmesi gerektiği zaman gelmiyor, telefonlara cevap vermiyordu.

Peter iyi mi?

Telefonum çalıyor ve hemen ekrana bakıyorum. -Hey,

GG, partiye geliyor musun?

Kaşlarımı çattım.

-Ne partisi?

-Peter'ın terfisini kutlayan kişi. Dünya biraz

dönüyor gibi.

-Bu sürpriz bir parti mi?

-Hayır. Ofisteki herkes bunu biliyordu. Kacey geçen hafta planladı. Peter seni davet etti sanıyordum?

Hayır, söylemedi. Bu konuda tek kelime etmedi. Peki Kacey neden onunla daha önce iletişime geçtiğimde bir şey söylemedi? Yöneticisi olarak onun programını biliyor.

-Aklından çıkmış olmalı. Parti nerede?

-SportsBrews'da. Ofisin tam karşısında.

Burayı biliyorum. Yerel mikro bira fabrikalarından özel biralar servis etmesiyle ünlüdür. Ama daha da meşhur olan şey, gece yarısına kadar çalışan avukatlar için sunduğu gece atıştırmalıkları.

Huxley & Webber'deki herkes bir noktada orada zaman geçirmiştir.

-Yakında orada olacağım.

On yıllık Corolla'mı bara doğru sürüyorum. Sokaktan bile barın şık takım elbiseleri ve kendinden emin havalarıyla avukatlarla dolu olduğu belli. Firma ülkenin en iyilerinden biri ve oradaki avukatların çoğu Tanrı'nın seçtiği kişilermiş gibi davranıyor. Ama sonra... Sanırım Tanrı gerçekten Seçkin bir hukuk fakültesine gidebilmeniz için sizi seviyorum. Dünyadaki tüm yeteneklere ve azme sahip olabilirsiniz, ancak koşullar sizi tam potansiyelinizi gerçekleştirmekten alıkoyabilir. Mükemmel LSAT puanımı ve asla bir hukuk fakültesine gidemeyeceğim gerçeğini düşünüyorum.

Sokağa park edip içeri girdim. Uğultulu konuşmalar Kurt Cobain'in ses sistemindeki vokallerine bir kontrpuan sağlıyor. Peter'ı arıyorum.

Kömür grisi takım elbise, tepesinde altın bir kafa. Kapıya yakın değil, bu yüzden kalabalığı itmeye başladım.

Barın yarısına geldiğimde, sağ tarafımdaki kuytudan geveleyerek bir şeyler söylendi. "Bir noktadan sonra, bilirsin, hayatına devam etmen gerekir."

Peter mı?

Sırtını bana dönmüş, bir kolunu kırmızı elbiseli, eflatun akrepli esmer bir kıza sarmış duruyor. omzundaki dövme. İçime bir şok girerken keskin bir nefes alıyorum. Bu tasarım asla unutamayacağım bir şey - üvey kız kardeşim Vivienne'in arabamla kaza yaptığı gün yaptırdığı dövme, ki bu annemin acilen hastaneye kaldırılmasından bir gün öncesine denk geliyor.

Acil Servis'e. Viv dövme salonunun şehrin kötü bir bölgesinde olmasından dolayı endişeliydi ve Maserati'sini oraya sürerken kendini güvende hissetmiyordu. Gevezeliklerini duymazdan geldim, yatak odamdan arabamın anahtarını çalmayı planladığını fark etmemiştim. ve onun yerine al.

Elbette kazadan kendisinin sorumlu olduğunu reddetti. Karie, tamirat masraflarını benim ödemem gerektiğini söyledi.

Polis ona Viv'in arabamı mahvettiği yerin yakınındaki bir benzin istasyonunun güvenlik görüntülerini gösterdi.

Bundan sonra Viv'in eşyalarımı aldığı konusunda yalan söyleyemeyeceğinden ve bundan kurtulamayacağından emin olmak için yatak odama küçük bir güvenlik kamerası koydum. Polislerin yardımı olmasaydı çok kötü durumda olurum.

Peter'ın Viv'le ne işi var? Ve neden sanki randevusuymuş gibi kolunu ona dolamış?

Ona bir şeyler söylüyor ve kalabalığın içinde beni görmeden uzaklaşıyor.

Peter artık sadece erkeklerle birlikte olduğu için omuzları biraz gevşer. Solundaki bir avukat "Kız arkadaşın nerede?" diye soruyor.

Evet, peki ya kız arkadaşın Peter?

Penceredeki yansımada Peter'ın yüzünde sadece sen ve ben arasındaki bir gülümsemeyi görebiliyorum.

"Daha önce devam etmekle ilgili söylediklerimi duymadın mı? Bu sadece davalar için geçerli değil, dostum. Hayattaki her şey için geçerli.

Kadınlar da dahil. Gerçekten uyumlu olduğumuz söylenemez," diyor. "Onunla sadece kariyerime yardımcı olabileceğini düşündüğüm için yattım."

Ne?

"Benden çok hoşlanıyordu, anlıyor musun? Ben de kötü davranmak istemedim, özellikle de Andreas'ın torun."

Avukatlardan biri "Neden senin gibi bir piçten hoşlanıyordu?" diyor. Erkek muhabbeti.

"Ateşli olduğum için mi?" Peter gülüyor. "Hayır, bir keresinde onun için iyi bir şey yaptım ve ondan sonra beni rahat bırakmadı. Biraz acınası bir durumdu."

Bu şekilde yeniden bağlantı kurmadık. Home Depot otoparkında arabasının kilidini açmayı reddettiği için kapı kolundaki sorunun ne olduğunu anlayamamıştı. Beni hatırlaması birkaç dakikasını alsa da onu hemen tanıdım. Pili değiştirerek fob'u tamir ettim - bir keresinde benim de başıma gelmişti - ve bana kahve içmeye çıkma teklif etti.

Onun zevkine göre biraz fazla dostça davrandığım için onunla tekrar karşılaşmaktan yeterince mutlu olmuş olabilirim. Ama bu ona minnettarlığımı ve sevgimi ayaklar altına alma hakkını vermez.

Sarsıntı dalgaları beni sarsıyor. Aşağılanma ve acı asit gibi karnımda birikiyor.

"Ve biraz da işe yaramaz." Sesi sinirli geliyor. "En azından Andreas ya da Nelson'a ne kadar sıkı çalıştığımı söyler diye düşünmüştüm. Gerçekten faydalı olmak isteseydi kariyerime yardımcı olmaya çalışırdı." Omuz silkiyor. "Yine de sorun değil. Kendimi geliştirdim. Viv zaten daha iyi." Başını o şekilde eğiyor ve sırttığını anlayabiliyorum. Eminim istediği terfiyi aldığı için kendini beğenmiştir.

Viv. Ben de terfiyi hak etmek için çalıştığını sanıyordum.

Hayal kırıklığı, içinde bulunduğum durumun rezilliğine damlıyor.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama ben öne çıktım. Yeterince duydum. "Peter."

Kaskatı kesilir, sonra döner. "Grace! Vay canına. Burada ne işin var?"

"Tanrım, bir bakalım..." Çeneme vuruyorum, sonra parmaklarımı şıklatıyorum. "Doğru ya, erkek arkadaşımın terfisini kutlamak için bir parti vereceğini söylemişlerdi."

"Şey. Evet." Gözleri hızlı bir hesaplamayla parlıyor. Muhtemelen ne kadarını duyduğumu ve içine düştüğü bok yığınınan kurtulmak için ne söyleyebileceğini merak ediyordur. Sonunda gülümsüyor. "Harika! Bize katılabildiğine sevindim."

Başımı sallıyorum. Etrafındaki adamlar birbirlerine bakıyor, ağırlıklarını değiştiriyorlar. Yakalandıkları için utanmışlar mı, yoksa Nelson'a onları kötüleyeceğimden mi korkuyorlar? Her iki durumda da, bu iğrenç.

"Öyle misin? Öne geçmek için beni Viv ile aldattın mı?" Oyunun bittiğini biliyor. "Ben buna hile demek istemezdim." Bana patronluk taslayan bir gülümseme veriyor.

Öfkem artıyor. Avukatça konuşmasının benim üzerimde işe yarayacağını mı sanıyor? "Tabii ki işe yaramayacak. Buna zirveye giden yolda uyumak denir çünkü tek yapabildiğin bu."

Gülümseme kaybolur. "Yatakta o kadar da iyi değilsin, en azından evlenecek kadar değil. Kariyerime yardım edemeyeceksen senin ne değer var?"

"Bunu Nelson'a tekrarlayayım mı?" En sakar sesimle söylüyorum.

Ağzını kapatıyor ve sadece ters ters bakıyor. Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Yüzü pembeleşir. Yakalanmanın utancı ve Meslektaşlarının önünde azarlanmak muhtemelen onun için çok fazla. "Biliyor musunuz? Hukuk fakültesinde, ki asla Bize gerçeklerle yüzleşmeyi öğretiyorlar. Ve işte bu davanın gerçekleri: aynı yatak, farklı kadın ve tek gereken buydu! Viv harika biri.

beni her yönden."

Aman Tanrım. Üvey kız kardeşimle benim yatağında mı yatmış?

İğrenç! Ben de yeni çarşaf aldım!

"Harvard Hukuk'a gidiyor, biliyorsun," diyor.

"Ve?" Homurdanıyorum. "Henüz mezun olmadı, değil mi?"

Mezun olamayacağını biliyorum. Paramı ilk yıl bitmeden okulu bırakacağına yatırıyorum. İlk etapta kabul edilmek için yeterli değildi. Girmesinin tek sebebi Çünkü geçen sene onun için LSAT'e girmiştım. Karie resmen bunu yapmamı emretti, yapmazsam annemin sağlık masraflarından daha büyük bir pay almamı sağlayacağını söyledi. Talep ettiği miktar gülünçtü; ayda beş bin dolar, ki bunu asla karşılayamazdım.

"Bunun bir tür haraç olduğuna eminim," dedim ona. "Ve dolayısıyla yasadışı."

Omuz silkti. "Oh iyi. Sanırım annen ölürse tek çocuğu yeterince ilgilenmediği için ölmüş olacak."

Nelson'dan yardım isteyemezdim, çünkü tüm bu süre boyunca tek kelime etmeden Karie'nin yanında durdu. Eğer konuyu Andreas'a açsaydım, Nelson ve Karie yanlış anladığımı iddia ederek inkar edeceklerdi. Andreas oğlunun boktan kişiliğinin farkında, ama bu konuda bir şey söylerse nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Nelson, Karie ve Viv durumu yanlış anlattığım konusunda ısrar ettiler. Ve bu onu görebileceğimi bile varsaymaktı. Her zaman meşgul ve asistanları benim gibi bir hiç için randevularını değiştirmekten nefret ediyor. Durumumun bana küçük bir randevuyu kabul etmekten başka seçenek bırakmamasına içerliyorum.

Webber'ların beni susturmak için lütfettikleri sadaka.

Peter, "Ona üç yıl verin, yapacaktır," diyor. "Her şeyde senden daha iyi olduğu için kıskanıyorsun."

"Tamam. Sadece çarşaf larımı ve yatağımı değiştir. Viv ile kirlettiğin bir yatakta uyumayacağım."

"Ha! Seni becerdiğim için şanslısın."

"Yani onları değiştirmeyecek misin?"

Sırıttıyor. "Onlar için beni dava et."

Onu dava etmek mi? İçimde tehlikeli bir şey kıpırdıyor. "Eğer istediğin buysa."

Dördüncü Bölüm

Huxley

Ahh, kahretsin.

Prescott Amca ve Akiko Teyze'nin Bel Air'deki evlerinin gösterişli yemek salonuna tam bir adım kala aniden duruyorum. Mermer zeminler ve kristal avizeler parıltıyor ve ışıltıyor, adeta bir refah reklamı gibi görünüyor. Sanki odanın kendisi mutluymuş gibi.

Daha iyi bilmeliydim.

Amcam ve yengem beni akşam yemeğine davet ettiklerinde

Elbette dediler. Bunun beni özledikleri için olduğunu söylediler ve -büyükannemin aksine- şirkete katılmam için bana baskı yapmadılar. Ve kesinlikle benden evlenmemi istemediler.

Miras." Ayrıca, annemin aksine, her Huxley'nin yapması gerekeni, ailenin yapması gerekeni yapmadığım için belli belirsiz bir hayal kırıklığı ve onaylamama ile bana bakıp durmuyorlar.

slogan talepleri.

Bana büyükannemle annemin

Son aylarda mümkün olduğunca görmemek için elimden geleni yaptığım iki insanla birlikte yemek yiyorum çünkü onları boğduğum için mahkemede kendimi savunmak zorunda kalmak istemiyorum.

Akiko yanıma geliyor, fark etmiş olmalı ki çenemdeki aşırı gerginliğe rağmen sakın gülümsemesi hiç bozulmuyor. Ufak tefek Japon kadın sakince gülümseyebilirdi.

aç köpekbalıklarıyla dolu bir okyanusta suda ilerlerken. Her zamanki gibi siyah saçları topuz yapılmış, makyajı ince ve mükemmel, kıyafeti ise pahalı ama abartısız. Bu

Genellikle yüksek profilli davalara bakan bir avukat için mükemmel bir eş.

"Huxley, uğraman ne güzel! Seni çok özledik!" Bana sarıldı.

Başka koşullar altında olsa sarılmaya karşılık verir ve sıcak bir şeyler söyledim. Onun yerine, tek aldığı kısa bir homurtu.

"Prescott'un bir aile yemeğine ev sahipliği yapmayı teklif etmesi ne kadar hoş, değil mi?" Büyükanne ışınlanıyor.

İsa'nın ikinci gelişine kadar masum rolü oynayabilir ama ben buna inanmıyorum. Saatiye bakıyorum. "Biliyor musun? Unuttuğum bir randevuyu hatırladım."

"Oh, saçmalık," diye alay ediyor annem. "Madison özgür olduğunu söyledi."

Hay sikeyim. Eğer asistanımla konuştularsa, bunun için gerçekten çok düşünmüş ve çaba sarf etmişler demektir. "Bazen unutuyor."

"O zaman kov onu," diyor büyükanne. "Patronunun programını takip edemeyen bir asistan değersizden de değersizdir."

"Onu kovmuyorum." Madison mükemmel bir çalışan ve müşterilerimize kendini çok iyi tanıtıyor. Sadece bu da değil, ben daha sormadan neye ihtiyacım olduğunu bilme konusunda esrarengiz bir yeteneği var. Ve bana hiç beğenmediğim bir hediye vermedi. Olarak Geçen Noel'de bana adımın ve Huxley & Webber logosunun yazılı olduğu altın kaplama bir kartvizit gönderen büyükanneimin aksine. Görünüşe göre, bu kartvizit heves uyandırıcı olmalıydı.

"Oturalım mı?" Prescott Amca diyor. Uzun boylu bir adam. -Benden birkaç santim daha kısa olsa da heybetli bir zekâya ve sese sahip. Yüksek sesle konuştuğundan değil, ama ses tonu güvenle dolup taşıyor.

Üç oğlu da bu konuda ona benziyor. Neyse ki hiçbirisi eski sevgilisine çekmemiş. genç ve aptalken evlendi. Hormonlarımız sürücü koltuğuna oturduğunda en akıllılarımız bile hata yapar.

Ares ve ikizler, Bryce ve Josh, yaşlıların arkasında duruyorlar. Hâlâ takım elbise giyiyorlar, muhtemelen işten. Onlara pis bir bakış attım. Eğer Fogey'ler bana kazık atmayı planladıysa, bu üçünün beni kollaması gerekirdi. Birbirimize kazık atılmasına izin vermeyiz.

Başlarını hafifçe salladılar. Ares ve Josh ağızlarını, Bilmiyorduk. Bryce Mouths, bütün gün mahkemedeydim!

Teslim olmuş bir nefes çıkardım. Kuzenlerim muhtemelen yapabileceklerinin en iyisini yaptılar. Şirkete katılmış ve "çok eğleniyor" olsalar da kariyer kararına saygı duyuyorlar. Son kısım büyükannemin iddia ettiği gibi.

biliyor musun? Ama eğer içlerinden biri Huxley & Webber'de mutlu değilse, umarım aile mottosunu dinleyip kalmak yerine ayrılırlar. Sadece bir kez yaşarsın.

"Japon usulü narenciye soslu bir wagyu rosto ve büyük bir akşam yemeğinde servis etmek için can attığım birkaç garnitür yaptım," diyor Akiko gülümseyerek. "Hem sıcak hem de soğuk sake var. Ayrıca güzel bir erik şarabımız da var."

Eğer gidemiyorsam, yemeğin tadını çıkarabilirim. Teyzem olağanüstü bir aşçıdır. Bir restoran açsa kardeşlerimi oraya götürürdüm ama sadece iki lokmalık porsiyonlar servis ediyor. Bazı tuhaf nedenlerden dolayı, insanların onun yemeklerinden aldığı her ısırık için hayatından bir yıl kaybetmiş gibi davranıyor.

Prescott Amca'nın evindeki masa yirmi altı kişinin oturabileceği kadar uzun. Annemi bir dava yüzünden kızdırdığında

önceki aile yemeklerini hatırladığında, genişliği işaret etti ve uzunluğun aşağıdakileri telafi ediyor olabileceğini belirtti

Bir şeyler. Şansım yaver giderse, belirsiz bir hukuki mesele yüzünden başka bir tartışmaya girecekler ve benim varlığımı unutacaklar.

Dırdırcılardan mümkün olduğunca uzakta oturmaya dikkat ederek Josh'un yanına oturuyorum. Bana doğru eğildi. "Asistanına mesaj atıp acil bir toplantı ayarlamasını söylememi ister misin?"

"Teşekkürler ama işe yaramayacak. Annem çoktan kontrol etti." Madison sahte bir şey yaparsa, annem öğrenir. O nefret

ediyor
yanlış bilgilendirilmek ya da rahatsız edilmek, ve o inatçı

haksızlığa uğradığını hissettiğinde. Jeremiah Huxley'i zavallı asistanımın üzerine salmak istemezdim.

Yemek, ikişer dilim taze maguro ve tai sashimi mezesiyle başlıyor. Akiko Teyze'nin yemeğinizi doldurmayı reddetmesi Yıllar boyunca göbek hiç değişmedi. Biz küçükken kuzenlerim yaz ve kış tatillerinde gizlice evime gelip kilerimi ve buzdolabımı yağmalarlardı.

"Joey sana nasıl davranıyor?" Annem rahatça soruyor.

Gerildiğimi hissedebiliyorum. Uzaylı bir sapıkla portakalın talihsiz aşk çocuğuna benzeyen babamın aşırı hevesli asistanını düşünmek bile cilalı yemek çubuklarını ikiye bölmek istememe neden oluyor.

"Sana hâlâ kadın mı gönderiyor?" Akiko Teyze, sahte bir şokla gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak şöyle diyor. Amerika'nın üst kademelerindeki yozlaşmış işleyişten her zaman lezzetli bir skandal çıkarır.

Ama cevabı biliyor. Herkes biliyor.

Büyükannem bunu söylememi duymak için can atıyor gibi görünüyor.

Bu arada kuzenlerim bana sempati dolu bakışlar attılar.

"Joey bana tüm kardeşlerime davrandığı gibi davranıyor," diyorum buz gibi bir sesle.

"Kulağa adil geliyor. Biraz sıcak sake ister misiniz?" Akiko diyor ki.

"Soğuk olan lütfen." Ses tonumu kibar tutuyorum. Ne kadar sinirlenmiş olursam olayım, o benim teyzem.

Servis personeli tabağımın yanına bir şişe ve yüksükten biraz daha büyük beyaz camlı bir fincan koyuyor. Bu gibi durumlar için taşıdığım acil durum purosuna uzanıyorum.

Akiko Teyze ağzını açıyor ama sonra dudaklarını birbirine bastırıyor. Orada bulunan herkes bu yemeğin Sonu iyi bitmeyecek ve inatçı büyükannemle uğraşırken puro içmezsem daha da kötü olacak.

"Baban sadece dizinde zıplatacağı bir torun istiyor... hepimizin yaptığı gibi." Büyükanne teatral bir şekilde iç çeker. O

oyunculuk dersleri almış olmalı.

"Dizinde istediği tek Şey kocaman, kabarık memeli genç kızlar." Kibar olmaya çalışmam onunla aynı fikirde olacağım anlamına gelmiyor.

Akiko Teyze erik şarabını yudumlarken Prescott Amca onun sırtını sıvazlıyor. Annem sırtıyor -muhtemelen büyükannemi bu cümlelerin işe yaramayacağı konusunda uyarmıştı- ve büyükannem kaşlarını çatıyor. Kuzenlerim boş tabaklara bakıyor, sanki bir şekilde daha fazla sashimi yaratabileceklermiş gibi.

Büyükanne, "İnsanın babasından bu şekilde bahsetmesi saygısızlık," diyor.

"Ama gerçekçi." Bir nefes çektim. "Emmett ve Griff'in onu çocuklarının yanına yaklaştırmamalarının bir nedeni var." Kardeşlerim çok akıllı ve mantıklı. Babamın küçük çocuklar için harika gezilerden anladığı Hollywood galaları ve film setleridir.

Ağzı inatçı bir çizgi halinde geriliyor. "Dizimde zıplayacak bir torun istiyorum. şirkete katılmayacağına göre aileye en azından bunu borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Peki ortopedi cerrahınız bunu onaylamaz mıydı? Yaşınızı düşünün."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Kuzenlerim gülmemek için dudaklarını ısıyor. En son birlikte olduğumuzda, büyükannem diz ağrısından kurtulamadığı için cerrahının ne kadar korkunç olduğundan şikayet etti. Adamın, dizlerinin sadece yaşlılıktan dolayı yıprandığı şeklindeki yalın yanıtı kabul edilemezdi. Zamanla savaşmaya devam edecek - takdire şayan bir irade gücü sergileyerek... bana yöneltilmediği sürece.

İkinci yemek servis edildi: somon yumurtasıyla süslenmiş salata. Soluk beyaz sosa ve küçük filizlere bakıyorum, hoşnutsuzluğumu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Akiko teyze çok gururlu görünüyor. Sebzelerini çok sever. Sosu ot tadını gizleyecek kadar iyi olduğu sürece onları boğabilirim. Tanrı beş porsiyon ot yememi isteseydi, tadını biftek gibi yapardı.

"Ama merak etmeyin, kesinlikle doğru olanı yapacağım," diyorum ve sonra tekrar pufluyorum.

Büyükannenin teni, bir saat sonra normale dönüyor. talebini kabul etme olasılığım var. "Hangi Webber kıızıyla ilgileniyorsun?"

Onları bana dayatıyor, sanki seçimleri Joey'nin sunduklarından daha üstün bir şey değil. En azından "memeli ve kışlı" kızları seçiyor, genelde öyle olmasalar bile. diğer varlıklarıyla eşleşecek beyinleri var. Tek istediğim hızlı bir sikiş olsaydı, yeterince kullanışlı olurlardı. Ne de olsa onun amacı da bu. Babam illa evlenmemi istemiyor. Sadece bir torun istiyor.

Öte yandan büyükannem, düzgün, saygın bir Huxley gibi evlenmemi istiyor. Ve herhangi bir kadınla değil, bir Webber'la. Ama sadece iki tane var ve ikisi de özellikle çekici.

"Biri aptalca, diğeri anlamsız olduğu için karar vermek zor," diyorum.

Josh, "Viv Harvard Hukuk'a girdi," diye belirtiyor, ancak yüz ifadesinden bunun nasıl olduğundan emin olmadığı anlaşılıyor.

Bryce parmaklarını horoz büyüklüğünde bir silindir haline getiriyor ve kolunu aşağı yukarı hareket ettiriyor.

Tabii ki, bu hareket bu insanlar arasında gözden kaçmıyor. avukatlar toplantısı. Akiko Teyze üvey oğluna ters ters bakarken, ben homurdanıyorum ve Prescott Amca ciddi bir görüntü vermeye çalışıyor.

Onu kurtarma zamanı. "Kimin sikini emdi? Beyniyle girmediyi kesin."

"Huxley!" Büyükannenin skandala uğramış tonu tamamen yapmacık. Vivienne Webber'ın Harvard Hukuk'a girdiğine o bile inanamıyor. Kız kaldırımıdaki bir sakız parçasından daha aptal.

"Evlilik sözleşmesinde ne vaat edildiğini bilmiyorum ama onunla evlenmeyeceğim. Ayrıca, o da beni gerçekten istemiyor. Koşullar herhangi bir Webber ve herhangi bir Huxley olabileceğini belirtmiyor mu?"

"Esneklik adına, Webber tarafı için bunu seçtik. Ama bizimkini değil. İmzaladığımız sözleşmede özellikle sizin adınız geçiyor."

"Arkamdan bir sözleşme mi imzaladın?" Dedim. "Belirli yükümlülükleri yerine getirmemi şart koşan bir sözleşme mi?"

Annem, "Şirkete katılmış olsaydın, arkandan iş çevirmezlerdi," diyor.

"Bu pek çok açıdan yasadışı. Siz daha iyi bilirsiniz."

"Oh, hayır, sizi temin ederim ki bu oldukça yasal ve uygun." Anne

Gülümsüyor. "Arkadaşın Matt'in ölümcül hasta babasının tedavisine devam edip etmeme konusunda ailesiyle nasıl kavga ettiğini gördüğünde, yirmi dört saatten fazla komada kalırsan devreye girecek bir vekaletname hazırladın. Hatırladın mı?"

"Evet, böylece etkinlikte fişimi çekebilirsiniz."

"Yaşayabilmek" için bir makineye bağlanmayı reddediyorum. Bana göre sadece nefes almak yaşamak değildir, bu yüzden kardeşlerime böyle bir yük yüklemek istemediğim için bu iş için annemi seçtim. ağır bir karardı. Dahası, hayatımı uzatmayacakları konusunda onlara güvenemezdim, anlamsız bir umuda tutunarak mucizevi bir şekilde hiçbir yan etki olmadan uyanır.

"Doğru. Geçirdiğin yarım boru kazasını hatırlıyor musun?"

Soğuk bir panik midemi sıkıştırıyor. Sık sık yapamasam da snowboard yapmayı seviyorum. Ama son yolculuğum kötü bir düşüşle sonuçlandı. Öleceğimden emindim.

Doktorların beni kurtarmayı başarması dışında. "Aslında iki gündür komadaydın."

"Şaka mı yapıyorsun?" Parçalar yerine oturdukça sesimi yükseltiyorum. Annem sadece fişimi çekmeyi değil, böyle bir durumda tüm işlerimi kontrol etmeyi de istiyordu. Ben de kabul ettim.

sorulan şey göz önüne alındığında adil görünüyordu. Machiavelli'nin kalbine sahip olabilir ama yine de bir kalbi var.

"Ben komadayken beni evlendirdin mi?" Talep ediyorum. "Neyin var senin?"

"Webber'lar şikayet etmedi."

"Beyin ölümümün gerçekleşmiş olabileceğini söylediniz

mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Sormadılar ki. Ayrıca, kaza haberin tam olarak bir sır değildi."

"Peki ya uyanmasaydım? Ne yapardın?
Onun yerine onlardan birini verelim mi?" Kuzenlerimi işaret ediyorum. "Açıkçası onlardan daha fazlasını yapmalarını isteyemem.

şirkete katılarak zaten yapmış oldular" diyor büyükanne. Senin aksine. "Bu adil olmaz. Evlilik anlaşması ittifakımızı güçlendirecek ve daha da önemlisi, iki aile arasında arabuluculuk yapabilecek bir varis yaratacak."

Çok fazla büyük ego. Şirkette yeterince yer yok. "Ve bir bakalım. Şirketin daha büyük bir yüzdesini alacağız çünkü kimsenin istemediği üçüncü sınıf eziklerinden biri için beni veriyorsun."

Büyükanne ellerini önünde sakın bir şekilde kavuşturur.

"Andreas'la evlenebilirsin," diyorum sesimi medeni tutmaya çalışarak. "İkiniz de yaşlı ve dulsunuz. Geriatrik bir romantizm. İnsanlar bu kadar uzun yaşarken bugünlerde çok moda."

Gözlerini deviriyor. "Saçmalama. Biz burada sözleşme. Ve her halükarda, çocuk doğurmak için çok yaşıyoruz."

"Diğer kıza baktın mı? O aptal değil," diye söze girdi Prescott Amca sonunda.

"Ayda yirmi beş bin dolar harcıyor ve buna kira dahil değil çünkü Andreas ona bedava apartman dairesi." Ares bir poker gecesinde bana diğer kız kardeş hakkında bilgi verdi. Görünüşe göre, bu kız tam bir baş belası, aile onun hakkında çok sessiz. Sadece en içtekiler biliyormuş, şirketteki çoğu kişi bile onun varlığından habersizmiş.

"Eşler pahalıdır, tatlım. Ama ayda yirmi beş kesinlikle senin kapasiten dahilinde," diyor annem.

Sabrım tükeniyor. Büyükanne, annem ve ben hep aynı saçma konuşmaları yapıyoruz. Bu yüzden onlardan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. "Onu becermek o kadar paraya değmez."

Büyükanne küplere biniyor. "Huxley Lawton Lasker! O senin karın olabilir!"

Daha bitirmedim. "Ve eğer değiş tokuş yapmaya karar verirsem, ona nafaka da ödemem gerekecek. Siktir et."

"Evlilik sözleşmesi," diye mırıldanıyor Ares.

Ona ölümcül bir bakış attım. Kimin tarafındasın sen?

Ayağa kalkmaya başladım. Akiko Teyze bana bakıyor, gözlerinde nafile bir umut var. "En yakındaki tuvalet tadilatı, o yüzden oturma odasındaki tuvaleti kullanman gerekecek."

"Tuvalete gitmiyorum."

"Ama henüz ana yemeği servis etmedim. Wagyu rostosu."

"Ertelemek zorunda kalacağım." Masayı dolaşıp Şakağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra büyükanneimin bir kraliçe gibi oturduğu masanın başına döndüm. "Bir Webber'la evlenmem için bana bir kez daha baskı yapmaya kalkarsan, babam kimi seçerse onunla kaçırım."

Beşinci Bölüm

Grace

İkinci viski boğazımdan aşağı yanarak iniyor ve normalde boş olan karnımdaki arkadaşına katılıyor. Muhtemelen bir bar taburesinde oturup içki içmemeliydim ama alkol, yaşadığım o boktan akşamdan sonra yaralı ruhumu teselli etmek için harika bir seçenek gibi görünüyor. Bar Rihanna'nın "Breakin' Dishes" şarkısı çalıyor. Keşke kırabilseydim

Peter'ın kıyafetlerini yakabilirim. Ama benim evimdeki tabaklar bana ait ve o da bu sabah güzel kıyafetlerini kuru temizlemeye götürdü, yani yakmaya değecek bir şey yok.

-İyi misin? Neredesin?

Bu onun onuncu mesajı, belki de yirminci... Onun gibi bir şey. Ona cevap verirdim ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen barodaki diğer avukatlardan öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmiştir, tabii Viv'in ona söylemediğini varsayarsak. Adam'ın benimle bu kadar iyi arkadaş olmasından nefret ediyor. Benim gibi bir kız onun gibi birini hak etmiyor.

Annemin, ebeveynlerinin evliliğindeki "diğer kadın" olduğu gerçeği, üzerime parlak bir kırmızı harf koydu, Mecazi anlamda. Anneme yalan söylemeye ve karısını aldatmaya karar verenin Nelson olduğunu söylediğimde, boğazından aşağı fare zehiri dökmüşüm gibi çığlık attı, sonra

bana "lanet olası amcık" dedi. Viv'in ağabeyi Mick'in tepkisi de pek iyi olmadı, çünkü o da babasına tapıyor. Beni itti, sonra da kafamın arkasına beni sersemletecek kadar sert bir tokat attı. Karie herkesin sakinleşmesi gerektiğini söyledi,

Sonra da yaygara koparmaya ya da Andreas'a söylemeye cüret edersem annemin faturalarını kesmekle tehdit etti.

Karie, Andreas dışında kimseden korkmuyor. Muhtemelen babasının bir yargıç olmasından ya da Vassar'dan Fransız edebiyatı diplomasıyla mezun olmasından etkilenmediği içindir. Dahası, Nelson'ın şirketteki kariyerini ilerletmek için ona kendini sevdirmeye ihtiyacı hissediyor. Anlatılanlara bakılırsa, performans göstermeyen hiç kimseyi rahat bırakmıyor, aile de bir istisna değildir.

Kimsenin benim tarafımda olmaması berbat bir şey. Annem her zaman Grace'in tarafında olurdu ama Peter'la olanları anlatarak onu üzmeyeceğim, her ne kadar onun sıcak desteğinin acımı dindirmesi için canımı versem de.

Boş bardağıma bakıyorum. Dünyada beni daha iyi hissettirecek kadar alkol yok. Yani... intikam mı? Daha önce hiç peşine düşmemiştim ama geriye kalan tek seçenek bu gibi görünüyor.

Ama... Böyle bir durumda iyi bir intikam ne olabilir ki?

Aşk romanlarında, kahramanlar bazen eşleriyle yatarlar. Ama Peter'ın babası o üniversitedeyken ölmüş. Abisi dejenere olduğu için dışarıda. Kız arkadaşına saldırdığı için hapiste olan bir alkolik. Notunu düşürürsen bu intikam olmaz.

Bardaki insanları tekrar taradım. Burası Peter'ın konuştuğu avukatların olduğu birkaç hukuk firmasının yakınında, hapşirdi. Sırf ona göstermek için onlardan biriyle yatabilirim.

Sol tarafımdaki kalabalık bir gruptan kahkahalar ve tezahüratlar yükseliyor. Muhafazakâr takım elbiselerinden ve "karşı tarafın avukatına şaplak atmakla" övünmelerinden, kesinlikle avukat oldukları anlaşılıyor. Ayrıca Peter'ınki kadar kaygan gülümsemeleri var, dişleri de aynı şekilde beyazlamış.

İçimden başımı sallıyorum. Ne yapıyorum ben? Rastgele bir adamla yatmak Peter'a zarar vermez. Umurunda bile olmaz. İlişkimiz kısa bir süre önce tek taraflı olarak sona erdi.

Bundan sonraki eylemlerim Peter'a tükürmeyi içermemeli. Sadece göbeğimi hoplatan biriyle yatmalıyım. ve libido şarkısı. Yatakta eski sevgilimden en az yüz kat daha iyi olan bir adam, ki bu o kadar da zor olmamalı. Her zaman o kadar iyi değildi, özellikle de işten yorgun geldiğinde. Huxley & Webber ortaklarını çok çalıştırıyor. Ya da

Belki de Viv onu çok zorladı.

Ugh. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım yoksa kusacağım.

Belki de avukat olmayan bir adam bulmalıyım. Hayatıma bir bak. Adam dışında hiçbir yerde düzgün bir avukat yok.

Barmene başka bir içki için işaret ediyorum. Bana bir bakış atıyor ama bu kesinlikle sonuncusu. Viskiye para harcamak durumumu çözmeyecek. Bu gece çamaşır yıkama fikri çok yorucu ama asla Peter ve Viv'in becerdiği çarşafarla o yatakta uyumayacağım. Zaten iğrenç hissediyorum. Bu sabah duş almamış olsaydım, eve dönüp vücudumu ekstra sıcak su ve çamaşır suyuyla dezenfekte ederdim.

-Peter pisliğin teki.

Yüzyılın en hafif deyimini. Bahse girerim Adam erkek arkadaşını asla aldatmaz. Ona her zaman saygılı davranır. Asık suratla ekrana bakıyorum. Neden beni koşulsuz seven ve dilimlenmiş ekmekten daha seksi olduğumu düşünen bir adam bulamıyorum?

Gürültülü gruptan bir avukat yanıma geldi, yanımda durdu ve barmene bir şeyler söyledi. Eğildi.

Bar o kadar kalabalık olmamasına rağmen sinir bozucu bir şekilde yaklaşıyor ve çıplak koluma sürtünüyor. Sonra ceketini geriye itiyor ve elini beline koyuyor, dirseği neredeyse yan tarafımı dürtüyor.

Koyu renk bir takım elbise giymiş, bana Peter'ın ekstra zeki olduğunu düşündüğü zamanki halini hatırlatan bok yiyici bir sırtışı var. Eskiden sevimli olduğunu düşünürdüm, ama şimdi sadece yalaka görünüyor.

Barmen viskimi yere koydu. Ben ona uzanırken, Adam elimi önümden çekti, içkiyi kaptı ve hepsini bir dikişte yuttu.

"Hey, o benim içkimdi!" Dedim.

Şikayet etme cüretini gösterdiğime inanamıyormuş gibi bana göz kırıyor. "Kim demiş?"

"Ben söyledim. O viskiyi ben sipariş ettim."

Gözlerini deviriyor. "Üzerinde senin adın yazmıyordu, tatlım. Ben de viski sipariş ettim."

Barmen, "Bu aslında onundu," diyor.

"Kimse sana sormadı," diye küçümseyen bir ifade takınıyor. Görünüşe göre, süslü bir hukuk diploması onu ondan daha iyi yapıyor. Ne sik suratlı ama.

"Kimse senden benim yerimi işgal etmeni de istemedi," diyorum. "Ya da içkimi çalmanı. Neden seni düzelten barmenden özür dileyip kendini rezil etmekten vazgeçmiyorsun, sonra da grubuna geri dönmüyorsun? Belli ki senin kötü davranışlarına katlanmayı umursamıyorlar ve ben kaba insanlarla etkileşime girmekle ilgilenmiyorum. Gitmeden önce viskinin parasını öde."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu işten sıyrılabilceğini mi sanıyorsun?"

Benimle böyle mi konuşuyorsun? Ben lanet bir avukatım, kaltak. Seni dava edebilirim."

"Ne için? Sana terbiye öğrettiğim için mi? Annenin yapmadığı işi yaptığın için sana fatura kesmeliyim. Ve davalardan bahsetmişken, Dava açmak için gerekçesi olan benim. İçkimi çalarken elime vurarak yolumdan çekildin, bu da teknik olarak darp ve saldırı sayılır."

Şu anda kıpkırmızı. Avukat olduğunu söyleyip dava açmakla tehdit ettiğinde insanlar muhtemelen karşılık vermiyor. Bir adım öne çıkıyor ve fiziksel olarak üzerimde yükselmeye çalışıyor, bu jest gözdağı vermek içindi. Eğer sözle kazanamıyorsa, fiziksel güçle kazanacak.

Ağzım biraz kuruyor, kalbim hızlanıyor. Pahalı bir takım elbise ve daha da pahalı bir diploma, adamın şiddet için fazla iyi olduğu anlamına gelmez. Mick bana

Erkeklerin yaptıklarının yanlarına kalacağını düşündüklerinde ne kadar alçalabileceklerini. Ve ben her zaman tek başımayım.

"Geri çekil, göt herif," diyor soğuk, çakıllı bir ses.

Tuğla duvar gibi bir adam önüme bir kale gibi yerleşirken gözlerimi kırıştıyorum. Uzun boylu ve iyi oturmuş takım elbisesinin altında sağlam yapılı. Omuzları geniş, beli ince. Adam formunu koruyor.

"Sen de kimsin lan?" Avukat Bey diyor ki.

"Sakin olmazsan seni ikiye bölecek olan adam. Bir bara gelip, bir kadının içkisini alıp, sonra da kadın hata yaptığını söylediğinde bağıramazsınız."

Sesi yüksek değil, ama altında iyi bilenmiş bir bıçak gibi çelik var. Ondandır tehdit yayılıyor ve bahse girerim Bay No-Manners'ı incitmek için bir bahane arıyordur.

Pisliğin tepkisini görmek için biraz eğildim. Yüzü turp gibi kızarmıştı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Mmm... Bakalım..." Bay Kale bunu biraz düşünür. "Hiç kimse."

"O haklı. Eğer 'Benim kim olduğumu biliyor musun' diye sorman gerekiyorsa, sen bir hiçsin" diye ekliyorum, belki kimse ona bunu da öğretme zahmetine girmemiştir diye.

"Kapa çenen, kaltak!" Avukat adam işaret parmağını kurtarıcımın göğsüne saplıyor. "Dinle, göt herif-"

Bay Kale, saldırgan bir yılanın hırçınlığıyla bileğini kavrar ve bükür.

"Ack!" Avukat adam dizlerinin üzerine düşer, yüzü Acıyla bükülüyor. Muhtemelen kırılan bir şey yok, ancak açıcı inanılmaz derecede rahatsız görünüyor.

Kale, bilek kilidini adamın iki büküm olup inlemesine neden olan bir tekmeye takip ediyor. "Siktir!" diye hırıldıyor.

"Ben seni dava edeceğim!"

"Mükemmel. Avukatım sizinle temasa geçecek. Jeremiah Huxley.

Belki adını duymuşsunuzdur."

Altıncı Bölüm

Huxley

Jeremiah'dan söz edildiğinde, adam performans sorunları olan seksen yaşındaki birinden daha hızlı gevşiyor. Huxley & Webber'ın avukatı var ve her ne kadar bu konu Teknik olarak benim işimle ilgiliyse, o halledecektir çünkü yasal işlerimle ilgili her şeyi halletmek ister.

Prescott Amca'nın evinden ayrıldıktan sonra tek istediğim sert bir içkiydi ve bir olaya karışmak planımda yoktu. Ama aynı zamanda, bir pisliğin yarı boyundaki bir kadına fiziksel olarak zorbalık yapmasına da izin veremezdim. Her ne kadar Korkusunu gizlemek için elinden geleni yaparken, yüzünün hafifçe solgunlaştığını, ellerinin kenetlendiğini ve kollarının gerginlikle titrediğini fark ettim. Onu korkutmak.

Arkadaşlarının yanına gitti. Onunla konuşmaya başlıyorlar ve bana kaçamak -ve biraz da üstten- bakışlar atıyorlar. Pisliğin kendisi sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, omuz silkiyor ve belli ki bu karşılaşmayı önemli bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyor. Ama elleri hafifçe titriyor ve onları ceplerine sokuyor. Bu doğru, orospu çocuğu.

"Teşekkür ederim," diyor kadın. Artık agresif alaycılıktan arınmış olan sesi tatlı ve melodik, tıpkı harika bir puro gibi dumanlı bir alt tona sahip. Akış şeklini sevdim.

"Benim için zevk, inan bana." İyi olduğundan emin olmak için onu kontrol ediyorum, sonra gözlerimi onun muhteşem mavi gözleriyle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum. Barın loş ışığında bile parlıyorlar ve bana güneşli Pasifik'i hatırlatıyorlar. "Bir hanımefendi

bir pislik tarafından taciz edilmek. Ayrıca, geri adım atmamana saygı duyuyorum. Çoğu kişi sinerdi." Onun yanındaki koltuğa oturdum.

"Korku göstermek onu sadece cesaretlendirirdi," diyor gözlerinde elik gibi bir ışıkla.

Ağzımın kenarındaki eğlence çekiştirirken, kalbime bir parça saygı kayıyor. "Yeterince doğru. Ama yine de aradaki boyut farkına rağmen oldukça cesur görünüyordun."

Küçük burnunu kırıştırıyor. "Pek sayılmaz." Sesi alçalıyor ve sözlerini yakalayabilmek için daha yakına eğilmek zorunda kalıyorum. "Aslında biraz korkuyordum. Sadece geri çekilmek tam da zorbaların istediği şey."

Nefesinde viskiden kalan ateş var. Sıcak ve tatlı kokuyor, tarçınla baharatlanmış şeftali pastası gibi. "Ama cesaret tam olarak budur. Korktuğunuzda bile bir şey için ayağa kalkmaktır."

Yumuşakça nefes veriyor. Kalp şeklindeki yüzü bu kadar yakından büyüleyici, özellikle de neredeyse siyaha çalan koyu kahverengideki uzun, dalgalı saçlarıyla çerçevelendiği için. Büyüleyici illeri burnunun köprüsünü tozlandırıyor ve göründükleri kadar tatlı olup olmadıklarını görmek için hızlıca tatmak istememe neden olan kiraz dudakları var. Ama en iyi özelliği geniş ve berrak gözleri.

bebek mavisinin çarpıcı tonu. Zeka, mizah ve elik gibi bir parıldııyla parlıyorlar. Omurgalı, akıllı bir kadın.

Bağırsaklarımda sıcak bir şeyler kıpırdıyor, iptal edilen akşam yemeğinin gerginliğini değiştiriyor.

En son ne zaman böyle bir şey hissetmiştim?
Ve bu kadar hızlı mı?

"Gerçekten çok güzel gözlerin var." Kısa bir kahkaha attı. "Sanırım bunu çok duyuyorsundur."

Kendime gelmem bir saniye sürüyor. Sanki aklımı okuyor. "Pek sayılmaz."

"Ciddi misin?"

"Hayatımdaki insanlar genellikle gözlerimi fark etmezler." Kardeşlerim erkektir. Kadınları ve çocukları söz konusu olmadığı sürece de duygusuzdurlar. Büyükanne

Annem ve babam beni şirkete katmak ya da değersiz Webber kızlarından biriyle evlendirmek için planlar yapmakla meşguller. Ve çıktığım kadınlar her zaman saatimi, kıyafetlerimi, arabamı ve evimi kataloglamakla meşguldü. Ya da babam için bir köprü olabilme ihtimalimle. Eğer onların varlığından haberdar olsaydı, şüphesiz hepsini birer yıldız yapardı.

Şüpheci bir kaşını kaldırıyor. "Etrafınızda bir sürü ilgisiz insan olmalı."

Gülüyorum. "Farklı öncelikleri var."

Barmen bana viskimi getirdi, ben de ona uzattım. "Al bakalım. Viskiye telafi etmek için."

"Oh, hayır, sorun değil. Sen benim sonuncumu çalan adam değilsin."

"Yani? Ben ısmarlıyorum."

"Peki... Madem ısrar ediyorsunuz. Teşekkürler. Bu arada ben Grace." Küçük bir el uzatıyor.

Onu içime alıyorum. Duyularım teninin yumuşaklığının tadını çıkarırken, omurgamdan yakıcı bir sarsıntı geçiyor. "Huxley," diyorum.

Viskiden büyük bir yudum alıyor, gözleri benimkileri tutuyor, sonra ağzıma düşüyor. Eli hâlâ avuçlarımın içinde. Sonra dudakları büzülüyor ve kaşlarını çatıyor. Onu öpmek ve her ne ise unutmasını söylemek için saçma bir dürtü duyuyorum.

onu rahatsız ediyor.

Bardağı bardağın üzerine yerleştirir. "Tamam. Lütfen bana avukat olmadığını söyle."

"Neden?"

"Çünkü hayatımdaki tüm avukatlar pislik çıktı. En iyi arkadaşım hariç, ama o farklı."

Uzun zamandır göğsümde kaynayan aile kırgınlığı biraz azalıyor. Keşke bu kadının avukatlara olan nefretini kaydedip, benim avukatlık mesleğine girmek için doğduğumu düşünen büyükanneme gönderebilseydim.

"Şanslısın. Ben kesinlikle bir avukat değilim."

"Ne kadar rahatladım. Bugünlük bu kadar yeter. Muhtemelen yüzyıl için."

"Dava edilmek mi?"

"Hayır." Gözleri kısa bir süreliğine aşağı kayıyor, güzel dudaklarını alaycı bir gülümseme büküyor. "Buraya rakip bir avukatı tavlamak ve beni aldatan erkek arkadaşımdan biraz intikam almak için geldim-"

Kaşlarımı kaldırıyorum. İnanması zor.

"-ve sonra da bunun seksin iyi olmamasından kaynaklandığını söyleyecek kadar küstahlaştı."

"Erkek arkadaşın omurgasız bir aptal. Aldatma, bir ilişkiyi yüz yüze bitirecek cesareti olmayan insanlar için korkakça bir çıkış yoludur. Ayrıca muhtemelen senin gibi bir kadınla boy ölçüşemeyeceğini içten içe hissediyordur." Bir kabadayıya karşı koyan, sonra da beni güldüren bir kadın öfkemi yatıştırır ve beni tahrik eder mi? Bu bir tek boynuzlu at.

Sanki ne kadar harika olduğunu duymaya alışık değilmiş gibi kızarıp bozariyor. Erkek arkadaşı muhtemelen onun G noktasını GPS ile bile bulamayacak bir pislik.

"Şey, ben yine avukat değilim... ama bunu yapabiliriz Her neyse." Ses tonumu şaka olarak algılamaması için yeterince hafif tutuyorum, ama gözlerini tutuyorum ve ona yavaş bir gülümseme veriyorum.

Bana niyetli ve çekik bir bakış atarak düşünüyor. Her kalp atışı geçtikçe, aslında huzursuz olmaya başladığımı fark ediyorum.

Hayır deme ihtimalini. Bu yeni bir duygu. Daha önce bir kadının cevabını hiç bu kadar önemsememiştim. Her zaman köşede bir tane daha vardı, aynı derecede iyi. Ama Grace'in türünün tek örneği olduğuna dair bir his var içimde.

"Mmm," diyor meditatif bir şekilde, pisliğin kaçtığı gruba doğru bakarak. "Şimdiye kadar seçeneklerim bunlardı. Tüysüz orangutanlar kadar çekici olan bir grup adam."

Kendime rağmen, bu beni güldürüyor.

Yanaklarımız kıl payı ayrılana kadar bana yaklaşıyor. "Ama sanırım," diyor ateşli bir şekilde kulağıma, "aradığım şeyi buldum."

Yedinci Bölüm

Grace

Huxley ve ben Aylster Otel'de muhteşem bir süite yerleştik. Peter ve Viv'in kullandığı çarşafklar hâlâ yatağımdayken onu evime götürmek istemedim. Daha iyisini hak ediyoruz. Ben de ona "Senin yerin" deyince beni buraya getirdi.

Işıklar otomatik olarak yanıyor ve her yere yumuşak bir parlaklık yayıyor. Güzel döşenmiş süiti takdir edecek vaktim yok çünkü kapı kapanır kapanmaz sırtımı serin duvara dayıyorum.

Ağzı benimkini alıyor, dili beni yağmalıyor. Tadı viski gibi, sıcak baharat ve biraz da duman.

sarhoş edici ve seksi. Daha önce hiç hissetmediğim tehlikeli ve heyecan verici bir şey damarlarımda cızırdıyor. Tenimin her santimi yanıyormuş gibi hissediyorum.

Parmaklarımı onun güçlü omuzlarına geçirerek iniliyorum. Bağlantıyı derinleştirmek için başımı eğiyorum.

Yumuşak bir iniltiyle bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni daha yakına çekiyor. Yağsız kasları ve heyecanıla tam da aradığım şey.

Evet, barda onun güzel mavi-gri gözlerine baktığımda omurgamda bir zonklama oldu. O da Baharatlı parfümünü kokladığımda içimi ürperten bir his. El sıkıştığımızda ağızımdaki ani kuruluk ve çıplak teninin şok edici derecede sıcak hissettirmesi

-Kanım ısınırken vücudum şarkı söylüyor gibiydi.

Ama en önemlisi, beni başkalarına karşı kayıtsız şartsız, sorgusuz sualsiz savunmasıydı.

Karşılığında bir şey bekleyerek. Böyle bir şey hiç olmadı.

Annem iki yıl önce öldüğünden beri. Muhtemelen bu yüzden ona normalde açacağımdan daha fazla açıldım. Ve neden geceyi onunla geçireceğimi.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca, korunmaya ve bakılmaya değer hissetmek istiyorum. Saygıyı ve çok ateşli seksi hak ediyorum.

Ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Altı yaşında olmalı, belki daha da uzun. Ve pahalı takım elbisesinin altında muazzam bir güce işaret eden bir sertlik var.

Beni güvende tutmak için kullandığı bir güç.

Boğazımda bir inilti daha yükseliyor, sonra birleşmiş ağızlarımızda sıkışıp kalıyor. Göğüslerim ona karşı ezildi. Kumaş katmanlarına rağmen, temas şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha erotik hissettiriyor.

Serbest eli

Bacağım boyunca, sonra kıcımlı kavriyor, dokunuş içime ısı kıvılcımları gönderiyor.

Kollarımı boynunun arkasında kavuşturarak bacağımı leğen kemiği boyunca huzursuzca hareket ettiriyorum, kıyafetlerim yukarı kalkıyor ve üst uyluklarımın etrafında toplanıyor. Hevesim karşısında inliyor ve elini elbisemin altından geçirerek, dokunduğunda titreyen karnımın üzerinde gezdiriyor.

"Tanrım, çok yumuşaksın."

Şehvetle kabarmış sesine gülümsüyorum. Beni bu kadar çok istemesi kendime güvenmemi ve seksi olmamı sağlıyor. "Öyle mi? Bu iyi mi?"

"Çok iyi. Tam da bir kadının olması gerektiği gibi."

"O zaman şu anda seni isteyen bir kadına nasıl davranacağını göster bana."

Beni kucağına aldığı anda şaşkın bir çığlık attım. Beni zahmetsizce bir kapıdan geçirip hafifçe aydınlatılmış bir odaya taşıırken öpüyor. Beni yere bırakırken vücutlarımız birbirine sürtünüyor ve sinir uçlarımda aldığı şekle bakarak dudağımı ısıriyorum.

canlanıyor. Aşırı bilinçliyim, aşırı hassasım. Ve tek yaptığımız öpüşmek.

Sırtımdaki fermuarı indiriyor ve elbiseyi başımın üzerinden çekiyor. Elbisemi görünce keskin bir nefes verdi.

iç çamaşırı - siyah dantelli sütyen, jartiyer kemeri ve şık ipek çoraplar... ve başka bir şey yok.

Beni içine alırken kararmış gözlerinde sıcaklık alevleniyor. Bacaklarının arasındaki çadır büyüyor ve gerginleşiyor. Arzu ve güçle sarhoş olmuş bir halde gülümsüyorum. Bir erkeğin çıplak ihtiyacını gösterdiğini görmek çok ateşli.

"Gördüklerini beğendin mi?" Yaramaz ve cesur hissederek söylüyorum. "Seni şimdi yiyip bitirecek kadar."

Gözlerim onunkilerde, yavaşça geri adım atıyorum, sütyenimi çıkarıyorum ve düşmesine izin veriyorum. "O zaman ne bekliyorsun?"

Gözleri parlıyor, sonra bir şimşek çakması gibi üzerime geliyor. Sırtım yumuşak bir sıçramayla yatağa çarpıyor ve gülüyorum. Ama parmaklarını benimkilerin arasından geçirip kollarımı açarak göğüslerimi onun yakıcı bakışlarına tamamen açık bıraktığında bu kısa sürede nefesimin kesilmesine dönüşüyor.

"Güzel, güzel kız." Başını eğiyor ve bir meme ucunun etrafında tembel bir daire çiziyor. Titriyorum, göğsümün ucu Daha fazlası için ağrıyor. Ellerindeki gerginlikten anlıyorum ki benim için çıldırıyor. Ama o anı uzatmak için kendini dizginliyor. Ve bir erkeğin acele etmemesinin tek sebebi Çünkü partnerinin de eğlenmesini istiyor. Peter'dan hiç görmediğim bir ilgi.

Huxley meme ucumu ısıyor, sadece acıtacak kadar sert ama acıtmayacak kadar değil, sanki aklımın biraz dağıldığını biliyor gibi. Peter'ı düşüncelerimden, bu odadan, gezegenden ve gerçekliğin kendisinden kovuyorum. Bizimle yatakta olmayı hak etmiyor, bir anı olarak bile.

Huxley meme ucumu yalayarak acıyı dindirdi, sonra Ağzının içine çekip sertçe emiyor. Bacaklarımın arasında biriken sıvı ısı açığa çıkarken sırtım kavisleniyor. Ne kadar baskı uygulayacağını, dilini ve dişlerini kızdırmak ve uyandırmak için nasıl kullanacağını çok iyi biliyor.

Bütün mantıklı düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Nefes alıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, kıvraniyorum ve kalçalarımı onunkilere sürtüyorum.

Pantolon. Bacaklarımın arasına yerleşti ve leğen kemiğimi eğerek kalın uzunluğunu damlayan gbeğim boyunca kucakladım. Sikinin nabzı o kadar sert atıyor ki kıyafetlerimin arasından hissedebiliyorum.

Ah evet.

Nefesi sertleşiyor; kendimi ona doğru sallıyorum utanmadan. Çok ama çok iyi hissettiriyor ama yeterli değil. Beni itecek bir şey olmadan sadece zirvedeyim.

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Huxley."

"Sikim için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" Kalçalarını benimkilerin üzerinde yuvarlıyor ve ben bu lezzetli his karşısında inliyorum.

"Bunun için ağzl." ok yaklaştım. Hiç bu kadar sıkılmamıştım ya da yakında gelmezsem lecekmişim gibi hissetmemiştim.

"Bacaklarını a. Bana ne kadar ağzl olduğunu göster."

Yapıyorum, onları mümkün olduğunca ayırıyorum ve kendimi tamamen açıkta bırakıyorum. Isınmış amımın üzerindeki serin hava arzumu körüklüyor.

"ok pembe. Çok ıslak." Kelimeleri memnun bir panter gibi mırıldanıyor.

"Senin

için."

"Aferin

kızıma."

Bana bir sırtış fırlatıyor, gözlerindeki sıcaklık artıyor. Kalbim, sikinin içimde kaymasını beklemekle çarpıyor.

Bunun yerine, elleri hâlâ benimkileri tutarken aşağı iniyor ve yüzünü damlayan etime gmyor.

Daha önce oral seks yapmıştım. Ama yaptığı şey, daha önce yaşadıklarıma hiç benzemiyor.

Beni yalayıp yutuyor, emiyor, sanki uzun zamandır beslenmemiş gibi beni yiyip bitiriyor. Sanki ağzı bunun için yaratılmış gibi. Kalçalarımın arasını doldururken sırtım kavisleniyor ve içimden bir orgazm geçerken çığlık atıyorum.

Durmak ya da sırasını beklemek yerine devam ediyor, beni bir öncekinden daha yüksek başka bir zirveye doğru daha sert ve daha hızlı itiyor. Ama inmemeye izin vermiyor,

ve başka bir ihtiyaç dalgası daha da yükselirken iki büklüm oluyorum. Ellerimi tutuşu bana bir dayanak noktası sağlıyor ve

pelvis, yüzüne karşı sallanıyor. Onaylayarak inliyor. Titreşim beni tekrar itiyor.

Vücudumdaki her hücre titriyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bana güvenilir bir şekilde birden fazla orgazm verebilen tek şey vibratörüm, ancak ikiden fazla değil ve doruklar bu kadar akıllara durgunluk veren bir yerde değil.

"Kıyafetlerini çıkar," diyorum nefes nefese kalışlarımın arasında. "Seni hissetmek istiyorum."

Geri çekiliyor. Gözleri yanıyor, ağzı ve çenesi sularıyla parlıyor. Boynunun üstündeki müstehcen görüntü ile düzgün üç parçalı takım elbisesi arasındaki tezat Şok edici derecede erotik ve havalı, iyi düzenlenmiş bir adamın kontrolünü yok ettiğim için kendimi güçlü hissettiriyor.

Tıpkı benim sütyenimi çıkarırken yaptığım gibi, o da kıyafetlerini çıkarırken gözlerini benden ayırmıyor, her bir parça bir fısıltıyla yere düşüyor. Vücudunun zayıf ve güçlü olduğunu hissetmişim, ama medeniyet kaplaması soyulduktan sonra geriye kalanlar nefesimi kesiyor. Omuzlarının genişliği, uzun gövdesinin her tarafındaki kas yığınları ve sıkı karın kasları ve...

Aman Tanrım.

Yavaşça doğruldum. Aleti beklediğimden de büyüktü. Koyu damarlar uzun, kalın şaft boyunca öyle sert atıyor ki kafası karnına değiyor. Ancak daha da şaşırtıcı olan, kafasında parıldayan gümüş yüzük ve boncuk.

Düşünmeden uzandım, sonra durdum. Dokunmamda bir sakınca var mı? Daha önce hiç piercingli bir penis görmemişim ve uygun protokolün ne olduğunu bilmiyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor, sesi zengin bir kadife gibi üzerimde dolaşıyor. "Devam et."

Yüzüm kızarıyor, metali dikkatlice okşuyorum. Sıcak ve Pürüzsüz ve prekumdan biraz kaygan. Aleti sarsılıyor, damarlar daha koyu ve daha belirgin.

"Daha önce hiç piercingli bir penis görmedin mi?" "Hiç görmedim. Acıttı

mi?"

"Hayır. Ve bu senin için harika bir his olacak."

Prezervatif takıyor ve uzun saçlarımı sahiplenici bir şekilde yumruğuna doluyor. Sonra ağzı benimkinin üzerinde; dudaklarımı aralayıp onu içeri davet ediyorum. Boştaki eli saçlarımda geziniyor.

Boynumun, omuzlarımın hassas derisi; başparmağı avucumun ortasında, tüm çizgilerin kesiştiği yerde geziniyor.

Okşadığı her yerde zevk nabız gibi atıyor, sonra içimden geçip bacaklarımın arasında birikiyor, sanki dokunuşu vücudumun en sıradan kısımlarını bile erojen bölgelere dönüştürüyor.

Bana bu kadar özen gösteren bir adamla hiç birlikte olmamıştım.

tepkilerime göre ayarlanmış. Sırtım tekrar yükselirken başım dönüyor ve artan zevk omurgama hücum ediyor.

Her şey çok fazla ama aynı zamanda yeterli değil. Bu adamı şu anda içimde istiyorum, gerildiğini ve beni doldurduğunu hissediyorum. O muhafazakâr üç parçalı takım elbisenin altında gizlenen vahşi isyanı deneyimlemek istiyorum.

Amımdaki boş ağrı o kadar yoğunlaşıyor ki, ağzına karşı inliyorum. Onu içimde hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki, ama kendi vücudu ihtiyaçtan titriyor olsa da acele etmiyor.

Onu uçurumun kenarına it.

Ona ne kadar açgözlü olduğumu göstermek için bacaklarımı açmamla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak, onları sunabildiğim ve baştan çıkarabildiğim kadar açıyorum.

"Ne kadar ıslak olduğumu görüyor musun? Ne istediğimi görüyor musun?"

Boynundaki tendon geriliyor, alnındaki damar zonkluyor. Yüzü buruşuyor ve göğsünde gırtlaktan gelen bir hırıltı başlarken karanlık, sıcak ve lezzetli bir şey beklenti ve uyarıyla içimi ürpertiyor.

İri eli kalçamı kavırıyor. "Seni küçük tatlı sürtük." Sesi alçak, ama gizlenmemiş bir arzu ile kaynıyor.

Kontrolü kaybetmek nasıl bir duygu? Ama ben de onun yanında kendimi kontrol edemiyorum, yani ödeştik. "Eğer

seni istemek beni bir sürtük yapıyorsa-"

İçeri itiyor; kelimeler boğazımda düğümleniyor. O kadar büyük ki, içeri girerken muazzam bir basınç uyguluyor. Ve gümüş boncuk kaygan amımın iç duvarına sürtünüyor, beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde uyarıyor. Kendimi çok dolu ve aşırı heyecanlı hissediyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Aman Tanrım."

Gülüyor. "Daha tam olarak girmedir bile." Sertçe ileri doğru itiyor ve kendini doğrultuyor, sinirlerim boyunca titreyen kıvılcımlar gönderiyor.

Tek yapabildiğim hava emmek. İçeride daha da büyük hissediyor ve horozunun titreşimi bir tür ilkel gibi hissediyor çiftleşme kalp atışları. Ya da belki onunla çok uyumluyum. Durum ne olursa olsun, yanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Dizlerinin üzerinde dur," diye emrediyor, sonra yavaşça geri çekiliyor, ancak beni çılgına çeviren bir güç ve hızla itmeye başlıyor. Boncuk ve halka vajinamda var olduğunu bilmediğim noktalara çarpıyor. Ve her seferinde, zevk bir şimşek gibi. Çığlık atıyorum, kıvraniyorum... Durması için yalvarıyorum, sonsuza kadar devam etmesi için...

Artık ne söylediğimi ya da ne yaptığımı bilmiyorum. Peşinden gidebildiğim tek şey başka bir zirve. Ama ona ulaştığım anda beni daha yükseğe itiyor, sonra tekrar daha yükseğe. Görüşüm bulanıklaşıyor; sayamayacağım kadar çok orgazmıla sıcak ve titriyorum.

Her nasılsa, tüm bunlara rağmen dizlerimin üzerinde durmayı başarıyorum. O da beni çabam için ödüllendiriyor. Bana iyi bir kız diyor. Dar amımı ne kadar sevdiğini ve orgazm olduğumda ne kadar güzel olduğumu söylüyor.

Bir zirve daha ve tek yapabildiğim orada yatmak, ağzım açık, sessiz bir çığlık atarken titriyorum, zevkten ölecekmişim gibi hissediyorum. Sonunda beni sıkıca kavlıyor ve bana karşı titriyor, tüm vücudu katılaşırken yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor.

Dizlerimi bıraktım ve gözlerimi kapattım, o yavaşça rahatlıyor, dönüp uykuya dalmadan önce anı uzatmayı umuyor. Kalkıp uzaklaştığını hissediyorum. Hmm... Sırada ne var? Daha önce hiç tek gecelik bir ilişkim olmamıştı.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Önce o gittiğine göre... Bu gitmem gerektiğine dair bir işaret mi? Ama şu anda parmağımı bile kıpırdatamıyorum.

Sifon ve akan su sesi. Bir dakika sonra geri dönüyor ve yatak alçalıyor. Bacaklarımı açıyor ve tenime serin, nemli bir havlu koyuyor. Şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir his. Bana değer verildiğini ve önemsendiğimi hissettiriyor.

İşini bitirdiğinde kollarını bana doladı, bu hareket tuhaf bir şekilde koruyucu ve... sahiplenici miydi?

"Bir gece için çok fazla ilk var," diye geveledim, sesim çılgılık atmaktan hafifçe kısılmıştı.

Kaşlarını çattı. "Bakire olduğunu mu söylüyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Hayır. Ama... Tek gecelik bir ilişki. Bir piercing..." Aletini işaret ediyorum. "Sonrasında bir adam bana havlu getirdi. Ve-" Çenemi kapattım.

"Ve ne?" Ses tonu tembel, acele etmemem için beni çağırıyor.

Bana doğru sürmeye başladıktan sonra nasıl geçtiğini hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırpiştiriyorum. Sonunda, "Lanet olsun." dedim.

"Ne?"

"Soyunduktan ve ben boşaldıktan sonra klitorisime bir kez bile dokunmadın."

Bir an düşünür. "Yapmamı istedin mi?" "Hayır. Yani..."

Gerçekten önemli değil. Sadece

"Genelde orası uyarılmadan bitiremem." Ve Peter beni yeterince heyecanlandırmak için her zaman birkaç kez ovuştururdu, Alaaddin'in lambayı yeterince ovuşturması gibi Cin çıktı, artık yok. Sonra da sanki diğer kadınlar benim gibi olmadığı için benim bedenim tepki vermiyormuş gibi konuştu.

"Artık onsuz da gelebileceğini biliyorsun. Bir şey değil."

Sesindeki ukala gurura gülüyorum, sonra kolumu göğsüne koyuyorum. Sonrasında sarılmak ve gülmek çok güzel.

Vücudu rahatlatıcı bir sıcaklık yayıyor ve ben daha da yaklaşıyorum.

Yorgunluk beni çekerken göz kapaklarım aşağı doğru kaymaya başlıyor.

"En sevdiğin kahvaltı hangisi?" diye soruyor usulca.

"Mmm...? Krem şanti ve çilekli Belçika waffle'ı, üstüne de pudra şekeri," diye mırıldanıyorum. Annem beni şımartmak istediğinde bunu sipariş ederdi. Ben çocukken yaşadığımız yere çok uzak olmayan bir lokanta vardı, Sahibi ona her zaman küçük bir indirim yapar, nasıl olduğumuzu ve bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorardı. Geçmişe baktığımda, onu sevdiği çok açık. Keşke benim babam olsaydı. O zaman Webber'lerin maddi bolluğundan yoksun olsak bile mutlu olurduk.

Annemin yaptığı hatayı yapmayacağım. Beni seven ve bana kraliçe gibi davranan bir adamla evleneceğim. Huxley alnıma şefkatli öpücükler kondururken uykulu bir şekilde.

Sekizinci Bölüm

Grace

Mahvoldum.

Dikkatlice kalkıp yatağımdan yuvarlanırken aklıma gelen tek kelime bu. Huxley mışıl mışıl uyuyor ve hiç kıpırdamıyor.

Komodinin saati dört otuz yediyi gösteriyor. Giysilerimi toplamak için yatak odasında dolaşırken sahip olduğumu bilmediğim kaslar protesto ediyor. Vay canına. Bacaklarım titriyor, uyluklarım ve baldırlarım dün gece maraton koşmuşum gibi ağrıyor.

Evet. Orgazm maratonu da olabilirdi.

Yine de, en iyisi şimdi ayrılmak ve garip bir konuşmadan kaçınmak. Harika bir geceyi yüksek bir notla bitirebiliriz. seks ve biraz konuşma ve kahkaha. Huxley buralı olsaydı kalabilirdim ama değil. Muhteşem otele bakarken iç çekiyorum. As

Her ne kadar ilgimi çekse de, özellikle annem Baltimore'da bir hastanedeyken, uzun mesafeli bir ilişki başlatmak için kaynaklarım veya bant genişliğim yok. Şu anda idare edebileceğim tek uzun mesafe bu.

Giysilerimi giydikten sonra yatağa baktım. Huxley hareket etmemişti.

Güle güle, Huxley. Seni asla unutmayacağım.

Bana yatakta nelerin mümkün olduğunu gösteren bir adamı unutmak imkansız...

Bilirsin... Muhtemelen programını seninkine göre ayarlayacaktır.

Ve burası sıradan bir oda ya da süit değil. Şuradaki mutfağı görüyor musun? Düşündüğünden daha uzun süre şehirde kalabilir, bir yanım ondan vazgeçmek istemiyor.

Ya da şehirdeki son gecesi olabilir. Bilemeyiz.

O yüzden kal ve sor.

Şansıma, Los Angeles'ta olmasının tek sebebi uçuşunun iptal olması.

Annem ve ben, o hastalanana kadar mutluyduk. Sonra biyolojik babam bizim için geldiğinde bir şans yakaladığımızı düşündüm, ta ki onun ne kadar korkak, ruhsuz bir pislik olduğunu öğrenene kadar. Peter düne kadar mükemmel görünüyordu.

Huxley hakkında daha fazla şey keşfederek hayatımın en iyi deneyimlerinden birine gölge düşürmek istemiyorum. Eğer bu beni korkak biri yapıyorsa, öyle olsun.

Saat altıyı biraz geçe eve vardım. Asansörle en üst kata çıktım ve dairemin kapısını açtım. Boşaltdıktan sonra anahtarları kapının yanındaki kaseye koyup yatak odama doğru ilerliyorum.

Ekstra uykuya ihtiyacım var.

Sonra durdum. Peter ve Viv.

Yüzümü buruşturarak kanepeye dönüyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve bir kolumu başımın üzerine koyarak uzanıyorum. Birkaç saat kestireceğim, sonra çamaşır yıkayacağım, sonra da markete gideceğim. Sonra annem için bir şeyler kaydedeceğim, böylece hemşire ona dinletebilecek. Doktor sesimi duymanın yardımcı olabileceğini söylediğinden beri, her gün farklı bir kayıt göndermek için elimden geleni yapıyorum, böylece aynı şeyi tekrar tekrar dinlemediğini biliyor.

Oh, kahretsin. Adam'a geri dönmeliyim. Ama şimdi değil; çok erken. Belki çamaşırları yıkadıktan sonra.

Dalıp gidiyorum, ancak kıkırdamalarla tekrar uyanıklığa çekiliyorum. Herhangi bir kıkırdama değil, bir erkek kıkırdaması.

Ne oluyor be? Sorun komşular değil.

Andreas gürültüden nefret ettiği için kusursuz bir şekilde ses geçirmez.

Kalktım ve mutfaktan bir tava aldım. Güvenlik ve binanın konumu göz önüne alındığında, bir hırsız olduğundan şüpheliyim, ama asla bilemezsiniz.

Yatak odasının kapısını açıyorum, tavayı yukarı kaldırıyorum, sonra duruyorum. "Peter?"

Viv'le birlikte yatağımda yatıyor, ikisi de çıplak ve iğrenç.
Çarşafların üzerlerine örtölme şeklinden, onun

eli kasıklarında. Muhtemelen onu kastrato gibi kıkırdatmıştır.

"Ne oluyor be? İçeri girmeden önce kapıyı çal," diye bağırır Peter. "Kapı mı? Burası benim odam! Benim dairem."

Viv atlıyor. "Hayır, sen burada parazit gibi kirasız yaşıyorsun!"

"Gerçekten mi?" Tavayla oturma odasını işaret ediyorum. "Bir telefon edip kimin haklı olduğunu görmek ister misin?"

Sesini kesiyor. Andreas'ın onu onaylamadığını biliyor. Ailedeki diğer insanlar gibi süper zeki olmadığı için böyle olduğunu düşünüyor. Ama benim param onun boktan kişilik.

"Kaltaklık etme. Ben de tam gidiyordum zaten." Yataktan sıçradı ve en-suite banyoya koştu.

Peter aptal, hormonlu bir ergen gibi onun peşinden bakıyor.

Oğlum. Dişlerimi gıcırdatıyorum. İhaneti bizzat gördüğüm için incinmem gerekirken, dinlenmek istediğim bir zamanda evimde olmalarına sinirleniyorum. Tava yerine bir kutu Raid getirmeliydim.

"İzinsiz girdiğiniz için polis çağırmadan önce kışınızı kaldırın ve kaybolun," diyorum. "Bir daha asla geri gelme." Banyoda duş başladı. Viv'le daha sonra ilgilenmem gerekecek.

Başını sallıyor, poposu hâlâ yatağımın üzerinde. "Hayır. Yeni bir daire bulana kadar burada yaşamalıyım."

"Ne?"

"Ben taşındım."

"Ne zaman? Neden?" Talep ediyorum, zihnim öfkeyle neler olup bittiğini inceliyor.

"Geçen ay. Burada seninle yaşamamın mantıklı olacağını düşündüm. Para biriktirdim. Eski kanepelerimi ve televizyonumu iyi bir fiyata sattım."

Kan beynime sığıyor ve tavayı daha sıkı kavriyorum. "Aynı Kafkaesk sayfadayız diye soruyorum... Kendi dairenin kirasını ödeyemeyecek kadar cimri olduğun için mi bana söylemeden buraya taşınmaya karar verdin?"

"Ucuz değil. Akıllıca."

"Ve sen de onu becermenin akıllıca olduğunu düşündün" -banyoyu gösteriyorum- "benim arkamdan artık dönecek bir evin var mı?"

Sorun benmişim gibi ters ters bakıyor. "Benim için en azından bunu yapabilirsin."

"Neden? Nelson Webber'a senin ne kadar harika bir avukat olduğunu söylemeyeceğim için mi?"

"Aynen öyle. Mantıklı ol. Ben olmasam zaten kimse senin Andreas'ın torunu olduğunu bilmezdi," diye alay ediyor.

Beş yıl önce yaptığı tek bir iyilik için duyduğum minnettarlık acı verici ama alaycı bir şekilde ölüyor. "Seni pislik!"

"Sakin ol lan. Bu kadar zor olmak zorunda mıyız?" "Evet!"

Evet, zorundayız!" Hemen şifonyere koştum ve birkaç tişörtü, şortu, çorapları ve iç çamaşırlarıyla birlikte çekmeceler. Yine de hepsinin üzerine çamaşır suyu döküp ateşe vermeliydim!

Onları yüzüne fırlattım. "Saçmalıklarını al ve defol!"

Omzundan bir gömlek çıkarıyor. "Hadi ama! Bana borçlusun!"

Yeni bir yer bulmak biraz zaman alacak!"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tavayı ona doğru salladım. "Sana bu tavayla kafana sert bir yumruk atmayı borçluyum!"

"Bu saldırı ve darp olur."

"Olurdu, değil mi? Peki sen ne yapardın? Beni dava mı edeceksin?"

Biliyor musun... Yap şunu! Bunu bir değer yapacağım Dava aç!" İki elimi tavaya koydum ve ona doğru salladım.

Eğilirken gözleri büyür. Yataktan yuvarlanır ve uğursuz bir çatırtıyla yan tarafına düşer.

Bir şey mi kırdı? Yarı umutlu yarı tedirgin bir şekilde merak ediyorum.

"Ah, siktir!"

Konuşuyor, yani o kadar kötü yaralanmış olamaz. Ne hayal kırıklığı. "Get. Siktir. Dışarı!"

Yatağın kenarına doğru sürünüyor. "Sanırım sırtımda bir şey var." Umutla yukarı bakıyor.

"Neye bakıyorsun sen? Kaldır kичını."

"Kalkmama yardım eder misin?"

"Senin pis, aldatan vücuduna dokunmayacağım, tamam mı? Beynini dağıtmadan defol git." Tavayı kaldırıyorum. Aptallar ipucunu anlamaz. Aman Tanrım. Onun nesi var böyle? Ivy League eğitimi almış bir adam nasıl bu kadar aptal olabilir?

Hantalca ayağa kalktı ve eşyalarını topladı. En azından boxer giydiği için şanslı olup olmadığıma karar veremiyorum. Huxley'in mücevherlerle süslü penisinden sonra diğer penisler küçük ve üzgün görünüyor.

"Yatağımı ve çarşaflarımı değiştirmeyi unutma," diyorum, gözle görülür bir ıslak noktaya yüzümü dönerek.

"Siktir git." Sonra ben ona gerçekten vurmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak dışarı çıktı.

Öfkemi kontrol etmek için nefes veriyorum. Bu çok saçma ve

Peter'la ilişkimin dün gece dibe vurmamış olması sinir bozucuydu. Beni ne tür bir aptal sanıyordu ki? Beni aldattığını öğrendikten sonra burada yaşamasına izin vermemi mi bekliyordu?

Banyo kapısı açıldı. Viv'le uğraşmak için ihtiyacım olmasa da tava hâlâ elimde. Peter'dan bile daha aptal.

"Defol ve bir daha buralarda görünme." "Buranın sahibi sen değilsin," diye alay ediyor Viv.

"Evet, ama sen de bilmiyorsun. Ve Andreas beni seçti," diyorum, bıçağı biraz döndürerek. Viv bu daireyi istiyordu. Güzel, güvenli bir bölgede ve şehir merkezine yakın.

"Sadece senin için üzüldüğü için. Sen sadece herkesten para koparmaya çalışan çıkarıcı, açgözlü bir kaltaksın!"

Sözcükler sekip gidiyor. Onun fikrinin hiçbir anlamı yok, çünkü bana karşı hiçbir zaman adil ya da nazik olmadı. Neden zahmet edip

Onu dinlemek mi? "Aynen öyle. Ayrıca sen ve Peter'ın yatağımı ve çarşaflarımı değiştirmeniz gerektiğini de söyleyeceğim."

"Bir iş bul ve onları kendin değiştir. Yoksa dürüst çalışmak sana yakışmıyor mu? İnsanlara duygusal olarak şantaj yapmak

değil mi? Eğer sen olmasaydın, Andreas babama bu kadar sert davranmazdı."

"Eğer Nelson sikini pantolonunun içinde tutsaydı ait olsaydı bunların hiçbiri olmazdı. Onun çocuğu olmak istediğimi mi sanıyorsun? Ya da senin gibi biriyle akraba olmak?"

Viv çığlık atıyor, sonra fırlatacak bir şey arıyor. Bir tartışmayı kazanamadığında başvurduğu yöntem bu. Makyaj masamdan bir toner şişesi alıp başının üzerine kaldırıyor.

"Bunu atarsan, yaratılıştaki herkese kendi LSAT sınavına girmediğini söylerim."

Tereddüt ediyor. Onun için yaptığım o mükemmel puan Harvard Hukuk'a girmesinin tek sebebi. Üniversite transkripti en iyi ihtimalle ortalama.

"Buna cesaret edemezsin," diyor, şişe hâlâ başının üzerinde duruyor.

"Neden? Başkasının yerine sınava girmek yasadışı olduğu için mi?"

Gözleri parlıyor. "Aynen öyle."

"Birini senin yerine alması için zorlamak da öyle. Sence televizyona çıkıp, herkese hiç param olmadığını söylediğimde nasıl görünecek?"

Üvey annem gerçek annemin bakımını sonlandırıp onu ölüme terk etmekle tehdit etti diye mi? Sen ve Karie'nin konuşacak çok şeyi var.

kaybedersiniz çünkü siz gururlu Webber'larsınız. Ben mi? Ben sadece bir hiçim, yani..."

Dudağını ısıyor ve sonunda şişeyi yatağın üzerine fırlatıyor, şişe birkaç kez sekiyor. "Sen." Titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. "Amcık annenin yaşamasını istiyorsan çeneni kapalı tutsan iyi edersin!"

Dokuzuncu Bölüm

Huxley

Bilincim kendini göstermeye başladığında uyku kayboluyor. Yumuşak yatakta tembellik ederken kendimi çok iyi hissediyorum, yüzüm pelüş yastıkta ve bedenim bükülmüş çarşaflarda. Ailemi ziyaret ettikten sonraki sabah her zaman ruh halim sıfırın güneyinde bir yerlerde başlar, ama bugün öyle değil.

Grace.

Onu düşünmek bile beni gülümsetiyor. İç saatim hâlâ erken olduğunu söylüyor. Belki birlikte bir sabah duşu iyi olurdu. Ben de onu iyice yıkarım. Çok isterim Islak, çıplak vücudunda döllerimi göreceğim, gözleri orgazmla parlayacak, meme uçları sertleşecek ve ağzı öpücüklerimden yumuşayıp şişecek. O zamana kadar kahvaltımız gelmiş olur. Yemeğimizi yeriz ve sonra tekrar yaparız, bu sefer yatakta. Onu tatlı olarak yemek isterim.

Uzun, ipeksi saçlarını okşamak için uzanıyorum... ve parmaklarım soğuk çarşaflardan başka bir şeye dokunmuyor. Gözlerimi açıyorum. O burada değil. Banyo sessizdi ve kapı açıktı.

O da orada değil. Oturma odasından ya da mutfaktan da ses gelmiyor. Kahve kokusu da yok. Evde başka birinin olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Doğrulup alnımı ovuyorum. Hoşnutsuzluk, tırnağımın altına saplanmış bir kıymık gibi dikkatimi çekiyor - acıtacak kadar değil ama kendini belli edecek kadar. Komodinlere ve masaya bakıyorum. Not yok.

Yırtık prezervatif paketleri olmasaydı, Grace'le olan her şeyi hayal edebilirdim.

Neden gitti?

Sorun seks olamazdı. Defalarca sertçe boşaldı, amı dilimin, parmaklarımın ve sikimin etrafında kasılıyordu. Sanki can simidiymişim gibi bana sarıldı. Ona kahvaltıda ne sevdiğini sordum, böylece kapıcıya kahvaltımızı tam dokuz buçukta göndermesini söyleyebilirdim, bir yandan da onu kardeşim Seb'in burada yaşamamasına rağmen hala kiracı olduğu Aylster Residence'a getirdiğim için sırtımı sıvazlıyordum. Burayı seçtim çünkü benimkinden daha yakındı ve trafik berbattı. Ayrıca konsiyerj de çok kullanışlı.

Ama Grace'in ben düşerken olay yerinden kaçacağını hesaba katmamıştım.

Kollarımda onunla uyuyakalıyorum. Ruh halim çöküyor, duş da işe yaramıyor. Kahvaltı geldiğinde neredeyse başımın üstünde gök gürültüsü bulutları var.

Gözlerimi dikmiş Belçika waffle'ına, yanında gelen tüm malzemelere ve peynirli, pastırmalı üç yumurtalı omlete bakıyorum. Biraz kahve içiyorum ama yemeğe dokunmuyorum. Midem çok sıkışık.

Evime vardığımda kendimi daha iyi hissetmiyorum. Dün gece trafik berbat olsa bile bizi buraya getirmeliydi. O zaman bu kadar kolay ayrılamazdı - Uber ve benzerleri önce beni uyarmadan güvenliği geçemezler.

Asık suratla konağıma bakıyorum. Sadece görkemli bir şekilde duruyor, vitray pencereler ıslıl ıslıl ve kaya bahçesi Japonya'da gördüğüm kadar Zen. Ruh halim dışında her şey olması gerektiği gibi.

Onu tekrar nasıl bulacağım? Barın her zamanki yeri olmadığı hissine kapıldım. Eski sevgilisinin avukat olduğunu söyledi ama şehirde seksen beş binden fazla lisanslı avukat var. Eğer

Eski sevgilisinden daha iyi bir avukat bulmak için baroya gitti.

Bu bar Huxley & Webber'in rakibi Highsmith, Dickson and Associates'in uğrak yeridir. Avukatlarının çoğu Ivy League okullarından ya da Stanford'dan.

yüzlerce hukuk işinde parmağı vardır. Ve genellikle çok iyi avukatlar çalıştırır.

"Merhaba!" diye tiz, neşeli bir ses geliyor. Yukarıda mı?

Bahçedeki büyük ağaca bakıyorum. Leopar desenli elbise giymiş bir sarışın, yerden yaklaşık yedi metre yükseklikteki bir dala tutunmuş. Kıyafet o kadar aşağıdan kesilmiş ki, üst kısımlarını görebiliyorum. areolalar. Sıkı kalçalarını yıpratmamak için dalın üzerine yumuşak bir bez koymuş ve etek o kadar yüksek ki çıplak kışının yarısını görebiliyorum. İki gözüm üzerine bahse girerim ki komando gibi giyiniyor. Grace'le çok ateşliydi. Ama bu hatun çok kaba.

Ebeveynlerim normal insanlar olsaydı, bir yabancıнын evimi işgal etmesinden dolayı en azından biraz telaşlanırdım. Bu haliyle, hissettiğim şey biraz boyun eğme ve çokça öfke.

Ne oluyor Joey?

"Buraya gel!"

"Ben Jane." Gülümsüyor ve bir yarışma kraliçesi gibi el sallıyor. "Ve?"

Bir eli titreyen göğüslerinin üzerinde, dalın üzerinde zıplıyor. "Eğer yukarı gelersen senin Jane'in olabilirim." Sabırsızlığımdan etkilenmemiş gibi kıkır kıkır gülüyor. Ya da o

fark edemeyecek kadar aptal ve umursamaz. "Ailemdeki her kadının ikizleri olduğunu biliyor musun? Yani ikizlerimiz olabilir.

Biri sana benziyor, biri de bana! Çok şirin olmaz mıydı?"

"Daha çok dehşet verici," diye mırıldandım. Joey, babamın Hollywood partilerine götürebileceği bir bebek ihtiyacını karşılamak için bana üremem için giderek daha aptal kadınlar gönderiyor. Görünüşe bakılırsa, ben de bebeğin annesindeki IQ eksikliğini telafi eder.

"Hadi yapalım şunu!" Öne eğiliyor, sırtını kamburlaştırıyor ve bana dilini göstermek için ağzını açıyor. Görüntü düpedüz üçüncü sınıf porno. Aslında, üçüncü sınıf bile olduğunu sanmıyorum- porno artık bunu yapıyor. "Gel ooonnn."

Gövdesini öyle bir indiriyor ki, göğüsleri elbiseden dışarı fırladı. Kendini örtmek yerine gülüyor. "Oops! Sanırım kızlar bekleyemez."

Derim ürperiyor. "Buraya gel. Şimdi."

"Yap beni!" Yine kıkırdıyor ve dilini dışarı çıkarıyor. Kaç yaşında bu kız? On iki mi?

"Gel ve beni yakala Tarzan," diyor nefes nefese, sonra göğüslerini avuçlayıp bana doğru itiyor.

Hayır. Hayır! Beyin hücrelerinin ölürken nefes alıp verdiklerini hissedebiliyorum. Bu boku bitirmenin zamanı geldi.

"Bir süredir skeet atışı yapmadım ve biraz pratik yapmamın zamanı geldi. Paslanmamak için."

Teatral bir nefes verir. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır. Sadece bugünkü planlarım hakkında seni bilgilendiriyorum." Başlıyorum
Evime doğru.

"Bekle! Kendi başıma aşağı inemem!" diye
bağırıyor. "Oraya nasıl çıktın?"

"Joey bana yardım etti."

"O zaman ara onu." Belki ikisini de vururum. Üzerine bir kova beyaz boya dökersem Joey kilden bir hedefe benzeyebilir.

"Bekle!" diye tekrar bağırıyor. Muhtemelen yirmi kelimelik bir kelime dağarcığı vardır ve bunların en başında "bekle" gelir.

"Eğer ben çıkana kadar gitmemiş olursan..." Ona en çekici gülümsememi veriyorum, annemi bile sinirlendiren gülümsememi.

"Jane "i silahtan daha çok korkutur, çünkü küçük bir çığlık atar. "Aman Tanrım! Joey bana senin seri katil olduğunu hiç söylememişti!"

"Ben değilim. Ama bir istisna yapabilirim."

Onuncu Bölüm

Huxley

Kötü ruh halim devam ediyor.

Dört hafta sonra kardeşlerimle brunch zamanı geldi. Her gece Highsmith'in yanındaki bara gidip Grace'e rastlamamış olmamın da bir faydası yok. Onun sahnesi olmadığını düşünmem doğruymuş.

Joey'nin bana iki kadın daha göndermesi de kesinlikle yardımcı olmadı, ikisi de "Jane "den daha iyi değildi. Aslında, Jane grubun en iyisiydi. Bu kadınları nereden buluyor? Ve babamın bundan haberi var mı?

Tabii ki biliyor. Muhtemelen tüm bu kadınları onaylıyordur. Üzüntü ve tiksintiyle, babamın üçte biri yaşındaki kadınlarla "ben Tarzan, sen Jane" oynadığını rahatlıkla hayal edebiliyorum.

Joey'i dövmesi için birini tutmalıyım. Acaba kardeşlerimden tanıdığı olan var mıdır? Para önemli değil. Joey'i kalıcı olarak benden uzak tutmak önemli.

Üstelik büyükannem artık benimle konuşmaya bile çalışmıyor. Bana on farklı düğün davetiyesi tasarımı gönderdi, hepsinde benim adım var ve gelininki için bir boşluk var, çünkü henüz hangi Webber'i seçeceğimi belirlemedim.

Sonra elli buket seçeneği geldi. Katılmayı planlamadığım evlilik maskaralığında hangi çiçeklerin olması gerektiğini neden önemsedığımı düşünüyor ki?

Sonra bana ailemle ilişkimin kesilmesinin trajik olacağını söyleyen bir mesaj attı ve ben de mesaja bakıp gerçekten ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalıştım.

Kendi param, kendi kariyerim ve kendi soyadım olduğunu unuttu mu? Belki bu tür tehditler Prescott Amca ve ailedaki diğer bazı kişiler üzerinde işe yarıyordur - annem üzerinde işe yaradığını hayal bile edemiyorum - ama benim bağışıklığım var. İşten çıkarılmak artık Huxley & Webber'ın avukatlık yapmaması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Highsmith, Dickson ve Ortakları benim işimi almak isterdi.

Lamborghini'mi Emmett'in malikanesinin önüne park ediyorum. Noah'nın çok sevdiği Bugatti de dahil olmak üzere birkaç araba daha görüyorum. Çita derisi gibi görünmesi için özel bir boya işi yaptırmamış olması biraz şaşırtıcı. Ve daha fazlası Buraya benden önce gelmesi şok edici.

Emmett'in evi, Amy ile küçük kızları Monique'i yerleştirmek için bazı tadilatlardan geçti. Büyük odanın ortasında yemyeşil bahçeye bakan pembe bir bebek kuyruğu var. Monique Görünüşe göre başka bir kızın pembe bir piyano çaldığını gördükten sonra pembe bir piyano çalmak istemiş ve Emmett de ona bunu almış.

Şu anda bu devasa evde sadece biz kardeşler varız. Brunch'larımızda Amy diğer baldızlarımla takılmayı tercih ediyor -dördü birden, çünkü Noah ve ben bekar kaldık, gerçi onun bile bir eşi var ama Artık kız arkadaşım. Onlara hanımların bize katılmak istemelerinin bir sakıncası olmadığını söyledik ama onlar bunun bizim erkek erkeğe bağlanma zamanımız olduğunu ve rahatsız etmek istemediklerini söylediler.

Bu da ne kadar zeki olduklarını gösteriyor, çünkü brunch'ımızın amacı tam olarak budur. Her zaman sadece yedimiz vardık. Aynı okullarda aynı sınıftaydık ve her zaman birbirimizin arkasını kolladık çünkü başından beri birbirimize güvenemeyeceğimizi biliyorduk. ebeveynlerimiz. Peki ya babamız film sektöründe bir efsaneyse ve annelik rolünü üstlenebilecek yedi kadın varsa? Meşguldüler ve kendi ilgi alanları vardı. Benim için bir anne figürü olmaya yaklaşan tek kişi Emmett'in annesiydi, ama sadece

kibar ve alçakgönüllü, sıkıcı olduğu ya da yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için değil.

Yıllardır okulu bırakmış olsak da birlikte vakit geçirmeye özen gösteriyoruz. Birbirimizin hayatında neler olduğunu görmek için. Ve tabii ki birbirimize bok atıyoruz, Çünkü biz böyle yaparız.

En son ben geldim. Yedimiz de bugün buraya gelebildik, büyük yemek salonunda muazzam bir brunch sofrası var. Emmett yemeği hazırladı çünkü bizi yemekleriyle öldürmek istemiyor. Dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz mutfakta hiç iyi değildi. Ted Lasker bize pek çok şey verdi - koyu renk saçlar, kare çeneler ve büyürken annelerimizin bizi geçindirmek için çalışmasına gerek kalmayacak kadar para - ama aşçılık yeteneği değil. Tabii muhtemelen Joey olmadan kendi kışını bile silemez, o yüzden mutfakta bıçak kullanmak... İyi bir fikir değil.

Biraz sosis ve domuz pastırması aldım ve bir fincan sert kahve ile oturdum.

Nicholas, "Playa del Carmen bir ay sürecektir bir doğum günü kutlaması için harika bir seçim," diyor. "Ancak tüm gringo tatilcilerle biraz kalabalık."

"Kimin doğum günü bu?" diye sordum. Nicholas o kadar şaşırmış ki, gidip karısı için bir aylığına tüm tatil köyünü rezerve edebilir.

"Annemin," diye cevaplıyor Emmett. "Sahilde sakın bir tatil yapmak istiyor."

Emma her yönden babamın tam tersi. Akıllı başında. Mantıklı. Huzur ve sessizliği sever. Romantizm okumaktan hoşlanır

ve gizemler. Partilerin büyük bir hayranı değil ve babasının doğum günü partisi dışında çoğundan uzak duruyor çünkü başka türlü sü imkansız.

O da diğer altı anneye hiç benzemiyor. Tanrı babama acımış olmalı ki böyle bir kadının gözlerini kamaştırmasına izin vermiş.

Emma onunla bir gece geçirecek kadar. Ama tabii ki, ertesi gün dejenere yaşam tarzına geri dönerek ve annelerimizin geri kalanını derhal hamile bırakarak bunu berbat etti.

Mankenlikten fotoğrafçılığa ve zengin olmaya kadar kendi ilgi alanlarını ve kariyerlerini bir kenara bırakmaya hiç niyetleri yoktu.

Kardeşlerim ve ben küçükken mücevher mirasçısı. Onlar bizi yatılı okullara göndermek için oy kullandı. Pek çok kardeşimiz bu karar için babamızı suçlamaktan hoşlanıyor ama biraz düşünürseniz, bizi hiçbir zaman nerede eğitim almamız gerektiğini düşünecek kadar derinden önemsemediğini görürsünüz. Ölmediğimiz sürece onun için sorun yoktu.

Yatılı okullar, hukuk kariyeri her şeyini vermesini gerektirdiği için hiç ortalıkta olmayan annem için uygundu. Ama Emma öyle değildi. Okulların yakınında yaşamak için Avrupa'ya taşındı ve bizim vasimiz olarak hareket etti. Bana babamdan daha iyi bir adam olmayı öğretti ve hatta bunun önemli bir yaşam becerisi olduğunu söyleyerek bize yemek yapmayı öğretmeye çalıştı. Buna ek olarak, ben direksiyon hakkı için savaşıırken Kendi geleceğimi, gerçekten ne istediğimi düşünmek için zaman ayırmamı söyleyen oydu.

"Kalbinin sesini dinle, Huxley. Sadece bir hayatın var. Onu başkası için yaşama."

O kadın beni doğurmamış olabilir ama Ruhsal olarak Jeremiah'tan daha iyi bir anne oldu. Ve bunun için onu seviyorum.

"Özel plajı olan bir tatil köyü kiralayın," diyorum. "Böylece sadece istediği kişileri davet edebilir."

"Planımız bu," diyor Emmett.

"Güzel. En azından bunu hak ediyor." Gözlerim Noah'nın tabağındaki Belçika waffle'ına takılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Grace'in beni neden terk ettiğini hâlâ anlayamıyorum. Aylster konsiyerjine baktım, belki o yolla ulaşmıştır diye ama bir şey çıkmadı.

Noah bakışlarımı hissetmiş olmalı. Telefonundan başını kaldırıp bakıyor - her zaman telefonunda, sosyal medya akışlarını kontrol ediyor.

"Ne? Kışındaki sopa birden büyümüş gibi görünüyorsun." Sonra büyük bir mutlulukla waffle'ını yer.

yüzüne yayılıyor. Aşık olamayacağı bir karbonhidratla hiç karşılaşmamış. Ama zayıf bir vücudu korumayı başarıyor.

Çerçeve, muhtemelen çok sevdiği çitaları kovalamaktan. Yarı zamanlı da olsa bir vahşi yaşam fotoğrafçısı, çünkü paraya ihtiyacı yok. Hiçbirimizin yok, teşekkürler Finansal dehalar olan Emmett ve Grant ile yaptığımız ilk yatırımlar.

"Muhtemelen cazibesine yenik düşmeyecek bir hatunla tanışmıştır." Sebastian bana sinsi bir sırıtış attı.

"Kim?" Noah sonunda telefonunu bırakarak, "Kim?" diye soruyor. "Olamaz!" Grant diyor ki. "Hux asla rahatsız etmez." "Aynen öyle. Kadınlar onun için bir düzine." Griffin

Esniyor. Muhtemelen çocukları onu yine bütün gece ayakta tutmuştur - karısı aynı anda üç tane birden doğurana kadar hiç uykusuz kalmamıştır. Öğretmenlik yapıyor, muazzam miktarda araştırma yapıyor.

ve hayatı buna bağılıymış gibi yayın yapıyor - ne de olsa akademide - ama başarmak istediği şey için asla uykusundan vazgeçmek zorunda kalmadı.

"Ayrıca, eğer aklına koyarsa, eminim her kadını etkileyebilir." Nicholas'ın sözleri ölçülüdür. İçgüdüsel olarak ona güvenmenizi sağlayan sakın ve oturaklı bir konuşma tarzı var. Banka reklamlarımız için seslendirme yapmasını isterdim ama ilgilenmiyor. O kadar yoğun ki Ailesinin kim olduğunu saklamak için elinden gelen her şeyi yapan Griffin gibi özel. Öyle ki annesi

"utanılacak bir seri katil olmadığından" şikayet etti.

Seb homurdanıyor. "Bir ay önce Aylster'a bir kız götürdüğünü duydum. Gece sıfıra kadar ayrıldı. Ertesi sabah otuzda."

Kalbim öfkeyle çarpıyor. "Sana söylediler mi? Müşteri mahremiyetine ne oldu?"

"Oh, yaşıyor ve iyi durumda. Sorun şu ki, müşteri sen değilsin." Seb kendini beğenmiş görünüyor. "Kimin girip çıktığına dair bir kayıtları var. Ve görünüşe göre söz konusu bayanın geri gelip size bir not bırakıp bırakmadığını bilmek istiyorsunuz." Diğerlerine dönüyor. "Ki bırakmadı."

"Abi..." Griffin başını sallıyor.

Grant, "Kadınlar çaresiz olmanızdan hoşlanmaz," diyor. "Bu onları iter."

"Teşekkürler, Kaptan Belli. Aspen nasıl?" "Kapa çeneneni." O ve karısı Aspen hala Eski bir üniversite arkadaşının barına yatırım yapma fikri konusunda makul olmayı reddetmesi üzerine küçük bir soğuk savaş. Onun isteksizliğin iş planının boktan olmasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Daha ziyade, arkadaşının penisi olduğu için kişiseldir.

"Sadece elli bin dolar," diyor Emmett. "Bırak gitsin. Ayrıca, karın akıllı biri. İşle kişisel bir şeyi birbirine karıştırmaz."

Grant'in gözlerinde hayal kırıklığına uğramış bir öfke kıvılcımları çıkıyor. "O orospu çocuğunun ona nasıl baktığını gördün mü?"

"Hayır. Ama Aspen'in kiminle evlendiğini biliyorum," diye karşı çıkıyor Emmett.

Başımızı sallarız. Grant sadece iç geçiriyor. Muhtemelen hatalı olduğunu biliyor ama bunu karısına itiraf etmek istemiyor. Hiçbirimiz onun bu kadar büyük bir egoyla nasıl hareket ettiğini bilmiyoruz. "Peki. Bar başarısız olursa yoksul kalacak değiliz ya."

Nicholas kahve fincanını kaldırır. "İşte şimdi konuşmaya başladın." "Kıçındaki sopaya dönersek... Eğer kız değilse, Ne oldu?" Grant, belli ki konuyu Aspen'le olan anlaşmazlığından başka bir yöne çekmeye çalışıyor.

Pislik. "Ailem bir Webber'la evlenmem için bana baskı yapıyor. Özellikle büyükannem beni rahat bırakmayı kesinlikle reddediyor. Benim ve kızlardan biri için dört randevu ayarladı! Böylece 'seçeneklerimi daha iyi tanıyıp değerlendirebilecektim.'" Ellerim sıkıştı. The Fogeys'i boğmayı o kadar sık hayal ediyorum ki eklemlerim ağrıyor.

"Nasıl gittiler?" Grant bana dikkatle bakarak soruyor.

"Gitmediler," diyorum, sen beni ondan daha iyi bilirsin havasında.

tonda. "Dün de kapımın dışına asılması için ofise üzerinde Huxley Lasker-Webber yazan kocaman pirinç bir plaket

gönderdi."

Emmett ve Nicholas kahvelerini kusuyor. Noah boğuk bir ses çıkarır ve göğsünü tokatlayarak son kahveyi de çıkarır. Waffle parçasını ağzına tıktı. Griffin'in ağzı açık kaldı.

"Şey... En azından senin soyadını Webber," diyor Grant.

"Tanrıya şükür!" Ellerimi havaya kaldırdım.

Seb, "İmparatorluğun varisinin evlenmesine ve bebek varisler üretmesine ihtiyacı var," diyor.

Ürperdim. "Hayır. Ben avukat değilim, bu da beni Huxley & Webber'in varisi olmaktan alıkoyuyor."

"O haklı." Noah sonunda mantıklı bir şey söyler, ancak gülerek bunu mahveder ve ekler, "Varisini en yüksek teklifi verene."

"Açık artırma yoktu." Açık artırma olsaydı daha iyi olurdu çünkü o zaman kendimi kalıcı olarak kullanılamaz hale getirmek için teklif verirdim.

Noah göz kırpmıyor. "Yani ailenin elinde hiçbir şey yok mu?" "Bir sözleşme var," diyorum.

Griffin kaşlarını çatarak, "Yasal olamaz," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Maalesef öyle. Bir keresinde aptallık ettim ve aileme bir vekaletname verdim." Vekaletnameyi o kadar hızlı iptal ettim ki annem kahkahayı bastı. Bir makineye bağlı olmak, ailem tarafından kullanılmaktan daha iyi olacak

Tekrar. Çileden çıkarıcı sözleşmenin tamamını iki kez okudum. "İmzaladıktan sonraki iki yıl içinde bir Webber ile evlenemezsem, 4D'deki hisselerimin yüzde yirmi beşini devredeceğim.

Büyükanneme ajans." Bu maddeyi okuduğumda kafamdaki damarlar neredeyse patlayacaktı. Hâlâ kanımı kaynatıyor.

Emmett sempati ile yüzünü buruşturuyor. "Huxley & Webber boşuna en iyilerden biri değil."

"Yasallaştırılmış insan kaçakçılığı." Noah çenesini yukarı kaldırır

ve başını sallayarak aşağı indirdi. "Bir de şu açıdan bak, Hux. En azından ödül sensin."

Ona ölümcül bir bakış attım. "Hiç komik değil."

Bana avuçlarını gösteriyor. "Hey, benden nefret etme. Sana Lasker-Webber isim plakası gönderen ben değilim. Sadece iyi tarafı gösteriyorum."

"Yani seçenekleriniz...?" Griffin her zamanki pragmatik tavrıyla. Onları düşünmek bile başımı zonklatıyor. "Bir aptal
_."

Homurdanıyor. Aptal insanlardan nefret ediyor çünkü her dönem notlarını tartışmak için ofisine üşüşüklerinde onlarla uğraşmak zorunda kalıyor.

"-ve bir savurgan."

Nicholas bir kaşını kaldırdı. "Savurgan mı?"

Ares'in bana söylediklerini hatırlayarak, "Ayda yirmi beş bin dolar harcıyor," diyorum. "Ve Webber'lar bu konu hakkında kamuoyu önünde konuşmuyorlar bile, bu yüzden bazı anlamsız harcama alışkanlıklarından çok daha fazlası yanlış olmalı."

"Ne gibi?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ama Andreas gelin o olursa bir milyon dolar vermeyi kabul etti." Bryce, diğer kızın bir seçenek olmasının muhtemelen Andreas'ın işi olduğundan bahsetti. Nedense yaşlı adam onu Vivienne'den daha çok seviyor gibi görünüyor. Muhtemelen kimse Vivienne kadar

sinir bozucu ve sağduyudan yoksun bir insan müsveddesi. Ya da... kuzenim Andreas'ın niyetleri konusunda tamamen yanılıyor ve aslında istediği şey ciddi şekilde kusurlu bir torunu elden çıkarmak.

Bana doğru.

"Vay canına," diyor Seb.

"Belki fazladan bir burnu vardır." Noah düşüncelere dalmış bir halde kendi burnunu kaşıyor. "Ya da alnında bir yara izi. Yani, şimşek şeklinde bir yara değil, bu harika olurdu. Bekle, biliyorum!" Parmaklarını şıklatıyor. "Bir yüz dövmesi!"

Griffin'in ağzı buruşur. "Ciddi ol."

"Para muhtemelen yirmi beş bin doları telafi etmek için." Emmett parmaklarını dikleştiriyor. "Bir milyonu iyi bir yatırım aracına yatırırsan, aylık harçlığını karşılar. Ayrıca

vergileri karşılamak için de bir miktar kalır."

"Uh-huh. Acı ve ıstırabımı karşılamaya yetecek mi?"
Mırıldanıyorum.

"Şey... Nasıl olduğunuzu düşünürsek..." Grant omuz silkiyor. "Muhtemelen hayır."

"Alaric'in kız olmaması çok kötü. Çok mantıklı biri," diyor Noah. O bir Webber. Harvard mezunu bir avukat, doğal olarak.

Ve... "İri ve uzun boylu, yani bir kız olsaydı bile benim tipim olmazdı. Ben kadınlarımı küçük, güzel ve yumuşak kıvrımlı severim. Akan, koyu renk saçlı. Tatlı huylu ama biraz alıngan."

Seb, Griffin'e bakar. "Görünüşe göre bir Labrador retriever'a ihtiyacı var."

Nicholas, "Doğru kadını bulmak için etrafı araştırın" diyor. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Seninkiyle lise mezuniyetinde tanıştın. Bunun için biraz uzun yaşıyım," diyorum kuru bir sesle.

Gözlerini deviriyor. "Sahte bir nişana ne dersin? Başka biriyle nişanlıysan bir Webber'la evlenemezsin."

"Kiminle?" Eski sevgililerimden hiçbiri bunu başaramazdı çünkü kimse onlara geri dönecek kadar değer verdiğime inanmazdı, hele biriyle evlenmeyi hiç istemezdim. Merak ediyorum.

Grace hakkında kısaca, ama üzücü gerçek şu ki onu bir daha asla bulamayabilirim.

"Madison'a ne dersin?" Grant öyle diyor. "O yetenekli." Yüzümü buruşturuyorum. "O benim asistanım."

"Yani?" Noah bana bir parça domuz pastırması gösteriyor. "Sana karşı bir şeyler hissediyor. Herkesin içinde sana sarılma şansı için iyi bir iş çıkaracaktır."

Ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Fark etmedin mi? Sana yıllardır 'oh lütfen... sik beni patron'" - maksimum etki için nefessiz bir falsetto yapıyor - "bakışı atıyor."

Alay ediyorum. "Yapmadı."

"Gözlerim yalan söylemez. Fotoğraf bırakmak için ofisinize her uğradığımda böyle oluyor." Noah'ın sesi son derece ikna oldum. Kamera lensi müşterisi şunları istedi

Noah'ın fotoğraflarını kullanıyor çünkü o en iyi vahşi yaşam fotoğrafçılarından biri. Çok yıllık kampanya için çitalar dışında manzara çekimleri bile yaptı.

"Lucie ve ben ofisinizi ziyaret edip reklam kampanyamız hakkında görüştüğümüzde ne kadar aşırı ilgili olduğunu gördüm.

işbirliği projesi," diyor Seb. "O sizin dalga boyunuzda. Siz söylemenize gerek kalmadan ne istediğinizi biliyor."

"Nasıl onun tarafını tutarsın? Tabii ki o özenli -Bu onun işi! Ama güven bana. Madison'ı kovduğum an, umursamayı bırakacaktır. Ayrıca, bana karşı bir şeyler hissetse bile -ki hissetmiyor- yine de hayır derdim. Ben yediğim kaba sıçmam. Ofisler arası randevular başarısız olmaya mahkumdur."

"İyi. Madison'ı unut. Hâlâ sana yardım edebilecek birini tanıyor olmalısın," diyor Grant.

"Eğer sana borçlu olan bir tane bile seksi kız yoksa..." Noah'nın yüz ifadesi acıma duygusuyla dolup taşıyor. "Hayatını yanlış yaşamışsın."

* * *

Brunch sona erdiğinde, gökyüzü neredeyse simsiyahtır.

"Lanet olsun. Yağmur mu yağacak?" Griffin daha da huysuzlaşıyor.

Hava berbat. Yağmurda araba kullanmaktan korktuğu için değil, yağmur yağarken SoCal sürücülerinden daha çok nefret ettiği için.

"Öyle görünüyor. Dikkatli sür," diyorum arabama tırmanırken.

Kardeşlerimin aptalca bir şey yapmasından endişelenmiyorum. Ben diğer sürücülerin çuvallamasından endişeleniyorum.

Otoyola çıkar çıkmaz su vuruyor ve yol bir otoparka dönüşüyor.

Muhteşem. Tek kelimeyle harika.

Eğer bir yağmur sırasında zombi kıyameti başlasaydı, SoCal'daki herkes arabalarında mahsur kalır ve beyinleri yenirdi.

Yaklaşık beş dakika boyunca zar zor

önümde hareket eden arka lambalar, zihnim dolaşmaya başlıyor.

Sahte nişan.

Nicholas'ın fikri bir aşk romanına benziyor. Tabii ki çok okuyor çünkü karısı Molly onları çok seviyor. Bir şekilde ona her türlü popüler imza gününe bilet bulmayı başarıyor ve istediği kitapları alması için ona siyah AmEx'ini veriyor. Hatta Molly'yi alması için özel bir jet bile göndermiş çünkü Molly çoğu zaman gönderebileceğinden daha fazla kitap satın alıyor.

Ama o bile ayda yirmi beş bin harcamıyor. Seb'in karısı harcayabilir ama Lucie bir mücevher şirketi. CEO. Kıçını yırtarak çalışıyor ve kazandığı parayı harcamaya hakkı var.

Bu gizli savurgan Webber kızının muhtemelen bir işi yok. Bedava para varken neden çalışsın ki? Hiç duymadım. Vivienne'in bu kadar cömert bir harçlık aldığına dair hiçbir şey yok, bu yüzden gizemli kız Nelson'dan bunu koparmanın bir yolunu bulmuş olmalı, ki bu kolay olmamıştır. Kendisine karşı cömert ve hoşgörölü ama başkalarına karşı değil. Ve tam bir moron değil, bu yüzden onu tuzağa düşürmek zor olurdu.

Çıkarıcı, işbirlikçi bir kadın gibi görünmeye başladı. Belki de büyükannemden daha kötü. Onunla uğraşırken başıma bir şey gelmemesi için her an tetikte olmam gerekecek.

Durumdan nefret ederek gözlerimi kısıyorum. Gizemli Webber kızının Vivienne'den daha kötü olduğu neredeyse kesin. En azından onun sorununun ne olduğunu biliyorum. Can sıkıcı. Aptal. Aptal. Şımarık. Kararsız. Annelerimizin tüm zaaflarını toplayın ve tüm olumlu yönlerini çıkarın, işte size Vivienne Webber.

Zihnim kötünün iyisini seçmem gerektiğini fısıldıyor. En azından tanıdığım şeytani seçmeliyim. Ama bu fikir iğrenç. Öte yandan, eğer hiçbir şey yapmazsam Aile eninde sonunda beni zorlamanın bir yolunu bulacaktır. Reklam ajansımın yönetimine karışmak için yüzde yirmi beşlik bir hisse yeterli ve büyükannem benim hayalimi mahvetmek için elinden gelen her şeyi yapacak, böylece ben de onunkini yaşamak zorunda kalacağım.

Ayarladığı randevulara gitmediğim için bana yüzlerce mesaj gönderdi.

Sahte bir nişanlım olsaydı, bu kontratla savaşıcak kadar kendimi piyasadan çekebilirdim. Ailem çok iyidir, ama John Highsmith de öyle. Sırf büyükanneme gösterme şansı için davayı kabul edecek.

Ama kim bana sahte nişanlımı oynayacak kadar büyük bir iyilik borçlu?

Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki önümü zar zor görebiliyorum. Uzun zamandır böyle yağmur yağmamıştı. Aslında, son kez.

Dur bir dakika. Bana geri ödemek istediğini söyleyen kız. Sadece bir ya da iki doları vardı ve onun yerine bana bir numara bırakmıştı. Almak için hiç aramadım ama o bir doları sakladım.

Uygun olmayabilir ama kontrol etmekten zarar gelmez. Onu bıraktığımda minnettarlığı içtendi. Eğer yardım edebilirse, edecektir.

Vay, vay, vay.

Belki de hayatımı o kadar da yanlış yaşamamışımdır.

On Birinci Bölüm

Grace

Neden, ah neden, Andreas benden nefret ediyor?

Deniz mahsullü makarnamı tabağın üzerinde iterken gerçekte nasıl hissettiğimi göstermemeye çalışıyorum.

Muhtemelen zehirlidir. Değil

Karie'nin aşçısı berbat bir insan olduğu için değil, Karie öyle olduğu için.

Üzerinde büyük bir elma işlemesi olan kırmızı-beyaz bir önlük giyerek ve üzerine sos sürülmüş tahta bir kaşık tutarak mutfakta emek harcayan kendisiymiş gibi yemek servisi yapmayı seviyor. Ama daha yakından bakarsanız, spor salonu tonlarındaki vücudunun üzerindeki elbisenin yepyeni bir Dior olduğunu, tırnaklarının uzun ve kusursuz, makyajının mükemmel olduğunu görürsünüz. Ve kimsenin ağartılmış saçlarını Fransız burgusuyla toplayıp birkaç inci iğneyle sabitlediğini ya da çok fazla saç olduğunu görmek için yakından bakmasına gerek yok.

Kulaklarında ve boğazının etrafında birçok elmas parıldıyor. Ya da gök yüksekliğindeki ince topuklu ayakkabılarının mermer zeminde çıkardığı tıkırtıyı duyacak kadar dikkatli dinleyin. Çalışanlarına talimat vermek için bir dakikadan fazla zaman harcamış gibi görünmeyen bir kadının resmidir.

Nelson, gösterişli malikânesindeki gösterişli yemek odasında gereksiz büyüklükteki masanın başında oturmaktadır.

Burayı satın almak için olması gerekenden daha fazla borç para almış, büyük olasılıkla kendisinden daha başarılı olan kardeşine karşı hissettiği aşağılık duygusunu hafifletmek için. Geniş kahverengi gözleri, kaz ayaklarını ortaya çıkaracak şekilde daralmış. Belirgin burnu, elmacık kemiklerinin alamadığı yüksekliği almış. Geniş, kare çene çizgisi, ortalamanın biraz üzerindeki yüz hatlarına güçlü bir

izlenim veriyor ve bunu müşterilerini yatıştırmak için kendi avantajına kullanıyor. Gülümsemeyi reddederek ağırbaşlı olmayı hedefliyor,

ama sadece hoşnutsuz görünüyor. Saç çizgisinin, onu olduğundan yaklaşık on yaş daha yaşlı gösterecek kadar gerilemiş olması da yardımcı olmuyor.

Ona hiç benzemediğim için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Mick, Nelson'ın solunda oturuyor, saç çizgisi hariç babasının karbon kopyası. Umutsuzca Harvard Hukuk'a gitmek istedi ama başaramadı. İki kez. Bir keresinde, sarhoşken, Wake Forest'a "razı olmak zorunda kalmasının" ne kadar adaletsiz olduğunu, çünkü Harvard Hukuk kabul ofisinin onun dehasını görmediğini söyleyerek ağlamıştı. Devam etme şekline bakılırsa insanlığa karşı işlenen akıl almaz bir suçun kurbanı oldu. Ama şu anda Los Angeles'ta bir savcı ve iyi durumda. Hak ettiğinden fazlası.

Viv, Karie'nin yanında oturuyor. Birbirlerine o kadar benziyorlar ki... Dıştan ve içten, soğuk ikiyüzlüler, kendileriyle dolu.

Şu anda dörtlü birbirleriyle konuşuyor, hafta boyunca neler olduğunu, nasıl olduklarını paylaşıyorlar, Tanıdıkları insanlar hakkında dedikodu yapıyorlar. Sadece benim tanımadığım kişilerden bahsettiklerinden emin oluyorlar - Allah korusun, ben de sohbete katılıyorum. Beni davet etmelerinin tek nedeni çünkü Andreas en azından bir tane iki ayda bir aile yemeği. Bunun bana ve Nelson'ın ailesinin geri kalanına "bağ kurmamıza" yardımcı olacağını düşünüyor. Görünüşe göre

Benim onların suyuna yağ sürdüğüm yanılsaması, birbirimizi tanımak için yeterince zaman harcamamış olmamızdan kaynaklanıyor. Karie muhtemelen onu bu düşünceden vazgeçiremedi, çünkü o sadece ailenin reisi değil, Nelson'ın hukuk kariyerini de kontrol ediyor. Mick'in şirkete katılmasını umuyor.

Bölge savcılığındaki görevi sona erdiğinde. Yeğeni Alaric'in Huxley & Webber'de çok başarılı olması onu çıldırtmaktadır çünkü Nelson'ın kardeşinden ve karısından nefret etmektedir.

Telefonum çalıyor. Mesajı kontrol

ediyorum. -Peter: Fatura konusunda
ciddi misin?

Sanırım sonunda ona gönderdiğim yatak ve çarşafların faturasını almış. İlk başta ona e-posta ile göndermiştim ama beni engellediği için geri döndü. Ben de eski adresine postaladım, çünkü postane muhtemelen postalarını ona yönlendiriyor.

-Evet. Neden öyle olmadığımı düşündün?

-Peter: Senin yüzünden ofiste uyuyorum!

Oh, gerçekten mi? Bırak da biraz gözyaşı dökeyim.

-Tanrım. Keşke aletini pantolonunun içinde tutabilseydin.

-Peter: Neden bu kadar zor olmak zorundasın, Grace?

-Güzel soru! Düşündüm de, muhtemelen eski erkek arkadaşımın beni aldatması ve davet edilmediğim bir terfi partisinde beni iş arkadaşlarının önünde küçük düşürdü.

-Peter: Dürüst bir hataydı. Kacey çuvalladı. Onunla bu konuyu konuştum bile.

Zavallı asistan.

-Ben: Uh-huh. Aletini kız kardeşimin vajinasına da soktu mu?

-Peter: Mantıksız davranıyorsun.

-En azından kira ödemiyorsun. Neden yeni kız arkadaşının yanına taşınmıyorsun?

-Peter: O kadar basit değil. Viv o tür bir kız değil.

-Ne tür? Yanına taşınmana izin verecek türden. Onu mu? Aldattığın türden mi? Yoksa kariyerini ilerletmek için seviştiğin türden mi?

-Peter: O Nelson'ın gerçek kızı!

Eğer bununla beni yaralamak istediye, işe yaramadı. Kendimi hiçbir zaman Nelson'ın gerçek çocuğu olarak görmedim.

-Yani kariyer meselesi.

"Grace, yemek masasında telefonuna bakmak kabalıktır. Annen sana daha iyisini öğretmedi mi?" Karie öyle diyor.

Çenemi sıkmamak için elimden geleni yapıyorum. Karie annemden hiç bahsetmiyor, Johns Hopkins'te nasıl olduğunu bile sormuyor, sadece eleştiriyor. Bir bakıma annemin "öteki" olduğu gerçeğinden ne kadar acı duyduğunu anlıyorum.

kadın." Ancak Karie öfkesini asla Nelson'a yöneltmiyor çünkü gücün kimde olduğunu biliyor.

"Onu rahat bırakın. Nasıl davranması gerektiğini bilip bilmemesi kimin umurunda?" Viv, konuşmanın odağının kendisinden uzaklaşmasına belli ki üzölmüş. "Huxley'le evlenecek olan benim zaten."

O isim. Tek gecelik ilişkimin anıları geri geliyor. Yaptığımız şeyle yanaklarım ısındı ve Oturduğum yerde kıvranmamak için kendimi zor tuttum. Huxley. Keşke onu tekrar görebilseydim ama muhtemelen geldiğı yere geri dönmüştür. Otele gittim ama resepsiyon konut boştu ancak kiralanmaya müsait değildi. Adının altında TRAINEE yazan memur, daha fazla bilgi paylaşma konusunda isteksizdi. Muhtemelen orada yaşamayı karşılayabilecek birine benzemiyor olmam da yardımcı olmadı.

"O çooooook seksi," diyor Viv hülyalı bir şekilde, neredeyse kendini yelpazeliyor. "Tanrı gibi bir şey. Benim olacağı için çok mutluyum. Bir düşünün Bayan Huxley..."

Gözlerimi deviriyorum. Görücü usulü bir evlilik olacak. Pek romantik bir nehir değil. Andreas'ın, bunu kendi başına yapabileceğine güvenmediğı için ona koca bulmasında yardım etme ihtiyacı hissetmesi ne kadar acınası bir durum?

Huxley & Webber sitesine girip avukatlara bakıyorum. Viv için üç olası seçenek var: Ares, Josh ve Bryce. Hangisini düşünüyor? Ve ölümden daha kötü bir kaderi hak edecek ne yaptı? Belki önemli bir davayı kaybetmiştir?

"Bana her baktığında tüylerim diken diken oluyor," diyor Viv, hâlâ heyecanla.

Karie ona sevgiyle bakıyor.

Artık dayanamıyorum. "Peki ya Peter?"

Bu onu hayal aleminden uyandırıyor ve bu da sapkın bir şekilde tatmin edici. "Peki ya o?"
Neredeyse bir hırıltı gibi.

"Seni geçen ay onunla yatakta yakaladım. O zamandan beri birlikte daha fazla zaman geçirmiş olabilirsiniz."

"Beni yargılıyor musun?" Viv beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Evli falan değilim. Sadece onu bir tur atmak için dışarı çıkarmak istedim."

Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Yani onu sadece benimle birlikte olduğu için kıskandığın için mi istiyordun?"

Homurdanmadan önce biraz irkiliyor. "Seni neden kıskanayım ki?"

"Bilmiyorum... Oh, bekle!" Parmaklarımı şıklatıyorum. "Mükemmel LSAT sınavını hatırlıyor musun?"

Viv kıpkırmızı olur. Nelson kaşlarını çatarken Karie sertçe nefes alıyor. Mick yarı çılgın gözlerini bana diyor. "Kız kardeşime ne söylediğine dikkat et. Ona zorbalık etmene müsamaha göstermeyeceğim."

Keşke Andreas da bunu görebilseydi; bana ve Nelson'ın ailesine ne kadar yemek yedirirse yedirsın, asla gerçek bir aile olamayacağız. "Bir gerçeği söylemek zorbalık değildir."

"Niyete bağlı," diyor, sesi öfkeyle keskinleşiyor. Ama etrafta çalışanlar varken konuşmaktan fazlasını yapmaz.

"Oh bak." Çatalımı pencereye doğrultuyorum. "Gökyüzünde bulutlar var."

"Yani?"

"Zavallı gökyüzü ne yapacak, şimdi ben ona zorbalık yapıyorum?" "Seni küçük sürtük!" Mick masaya yeterince sert bir tokat attı.
gümüş çatal bıçakları takırdatmak.

"Mick." Karie gözlerini suyumuzu doldurmak için gelen servis elemanına diyor.

Bana ölüm lazerleriyle bakarken bir yandan da nefes alıyor. Her neyse. Annem yüzünden benden her zaman nefret edeceğini uzun zaman önce açıkça belirtmişti. Onun sevgisini ve onayını kazanmak için enerji harcamayacağım.

Karie Nelson'a döner. "Viv'in hukuk fakültesi için yeni bir arabaya ihtiyacı var. Daha iyi uyum sağlamasına yardımcı olacak bir şey. Bir Lexus'a ne dersin?"

"Maybach'ı tercih ederim," diyor Nelson.

Gitmeyi ve bir daha dönmeyi tercih ederim sanırım.

Ve sonra, ilahi bir müdahale gibi, gökyüzü yarılr ve yağmur yağmaya başlar. Nelson iç çeker, sert havanın sırt ağrılarını arttırdığı söylenir. Ama Karie, Mick ve Viv'in yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Onlar benim Yağmurda araba kullanmak. Muhtemelen kaza yapacağımı, hatta öleceğimi umuyorlar.

"Her ne kadar eğlenceli olmasa da yağmur daha da şiddetlenmeden yola çıkmalıyım."

Peçetemi masaya bırakıp ayağa kalktığımda kimse itiraz etmiyor. Spor ayakkabılarım biraz gıcırıyor ve elit gösterişin yarattığı atmosferden hızla kaçıyorum.

Evin dışında hava ıslak ve bunaltıcı ama yine de derin bir nefes alıyorum. Tanrı'ya şükür, özgürlük!

Arabama yöneldim ve bindim. Trafik berbat olacak ve saatlerce oturacağım ama umurumda değil. Arabamın rahat koltukları ve müziği var. En önemlisi, Nelson ve arkadaşı yok.

Motor her zamanki güvenilir hırıltısıyla çalışır ve Garbage hoparlörlerden "Tell Me Where It Hurts" şarkısını söylüyor. Telefonum çalıyor. Arayanın kimliği yok ama hastaneden biri olabilir. Dr. Blum'un personeli daha önce de bilinmeyen numaralardan aramıştı.

Umut kalbimde çırpınıyor, kararsız ama heyecanlı. Dr. Blum'un bu haftaki e-postası çok

olumluydu. "Alo?" Sakin görünmeye çalışarak söylüyorum.

"Merhaba," diyor derin bir erkek sesi. "Birkaç yıl önce sizi yağmurda bırakmıştım. Bana söz verdiğiniz tazminat için arıyorum."

İçimdeki her şey hemen sönüyor, sonra neredeyse anında öfkeyle kabarır. "Bu nasıl bir dolandırıcılık böyle?" Nefesimin altında küfrederek telefonu kulağımdan çekiyorum, kapatmak üzereyken-

"Yağmurlu bir akşamda genç bir kadını acil servise götürdüm.

Ödeyeceğine söz verdi ama yeterli parası yoktu ve gitti.

bana bu numarayı ver."

Tanrım... Hatırlıyorum! "Hangi hastaneydi bu?" Emin olmak için sordum.

"Ronald Reagan Tıp Merkezi. Kadının siyah saçları vardı ve sırılsıklamdı. Arabamın koltuğuna yağmur suyu bulaştı."

Elim yanağıma gitti. "Aman Tanrım!"

"Doğru numarayı mı arıyorum?" Sabırsızlığın bir tonu sesini sertleştiriyor.

"Hayır, hayır! Yani, evet. Evet, doğru numara sizde var. Hiç aramadığın için kaybettiğini sanmıştım. Ama sonunda bağlantı kurabildiğimize sevindim." Gülümsüyorum, az önceki nazik yabancıyla muhatap olduğum için mutluyum. Onun gibi insanlar, şu anda hayatım ne kadar zor olursa olsun, dünyanın harika bir yer olduğuna inanmamın ve gelecekte umutlu olmamın nedeni. "Sana ne kadar borcum var? Sana hemen şimdi Venmo gönderebilirim."

"Nakit konusunda endişelenme. Buluşmamız mümkün mü? Sadece kahve içmek için falan."

"Uh... Sanırım. Neden?"

"Sana bir teklifim var."

On İkinci Bölüm

Grace

Bir saat sonra Aylster Hotel'in lobisindeki muhteşem kafe Merry'ye varıyorum. Buraya bakmak imkansız Huxley'i düşünmeden edemiyorum. Muhtemelen onu asla unutmayacağım - bu yeri her gördüğümde aklıma hayatımın en erotik deneyimi geliyor.

Gıcır gıcır üniformalı bir vale arabamı alıyor. Girişe kadar yürüyorum, hem Huxley'in anılarını hem de bu pahalı araçlar denizine ait olmadığım hissini görmezden gelmeye çalışıyorum

ve sıradan bir zenginlik. Ama Nelson'la tanıştığımdan beri kendimi hiçbir yere ait hissetmedim. Annem yanımda değilken kendimi çok yalnız hissediyorum.

Lobinin arkasındaki ATM'ye uğrayıp iki yüz dolar. Yabancıya yolculuk için ödeme yapmaya yeter. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum. Koltuğundan bahsetti.

ve eğer deride herhangi bir hasar varsa, bunun için benden ödeme yapmamı isteyebilir.

Arabanın markasını tam olarak hatırlayamıyorum. O sırada panik içindeydim, ayrıca hava karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Sürücünün neye benzediğini bile net olarak hatırlayamıyorum. Ama arabasının Mick'in her zaman iç geçirdiğı o süper pahalı arabalardan biri olduğunu kesinlikle hatırlıyorum.

Eğer koltuğun parasını ödemenizi bu kadar çok isteseydi, sizinle çoktan iletişime geçerdi.

Evet, doğru, ama o zaman neden şimdi benimle iletişime geçiyor ve

Beni şahsen görmek istediğini mi söylüyor? Bu bir temizlik faturası yüzünden olamaz... Değil mi?

Tamam, henüz endişelenmek için bir sebep yok. Beni neden görmek istediğini söylemedi. Ve eğer koltuğunu mahvettiysen, bunun bedelini ödemeliyim.

Bu. Yapılacak en doğru şey bu. Sadece küçük bankamı batırmaması için dua ediyorum.

Çantama doldurduğum parayla Merry'ye doğru yola çıktım.

Adını Aylster oteller zincirinin şu anki CEO'sunun eşinden alan bu kafe, şehrin en gösterişli kafelerinden biri. Zemin ve duvarlarda güzel altın mermerler parıltıyor ve İsveç kristal avizeleri yüksek tavandan şık bir şekilde sarkıyor.

çağdaş bir görüntü. Mekânda düşük seste klasik müzikten başka bir şey çalınmıyor, böylece insanlar içkilerini yudumlarırken rahatça sohbet edebiliyor.

Burada kahve bir böbreğe ve ciğerinizin yarısına mal oluyor ama tadı sıvı altın gibi ve sizi uyandırmak için yoğun bir kafein sarsıntısı var. Buraya asla tek başıma gelmem - bütçemi aşar - ama Andreas burayı çok seviyor.

Muhtemelen başka bir yer önermeliydim - daha ucuz bir kafe, diyorum girişte dururken kendime. Ama bana yardım eden adamdan gelen telefona o kadar şaşırmıştım ki mekânı değiştirmeyi denemeyi unuttum. Neyse, önemli değil. Bir şey sipariş etmeme gerek yok. Sadece ona tekrar teşekkür et,

Ona parayı ver ve çık. Ne kadar zor olabilir ki?

Etrafta adamı arıyorum. Beyaz gömlek ve haki pantolon giyeceğini söylemişti. Masaların çoğu iyi durumda olanlarla dolu.

topuklu ve hatta daha iyi giyimli müşteriler. Birçoğunda uzun, asimetrik katmanlı tepsilerde renkli tatlılar ve kahve ve çay. Çoğu insan kahve alsa da Merry'nin ikindi çayı servisi var. Andreas eminim öyledir.

"Grace?"

Dönüp bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim o sese bakıyorum. "Huxley?"

Hatırladığım kadar güzeldi - gümüş rengi gözleri, düz ve dar burun kemeri

ve dudaklarının dolgunluğu. Bu manzara kanımı ısıtıyor, çünkü libidom o ağzın arasında olma hissini yeniden yaşıyor.

Bacaklarım.

"Burada ne yapıyorsun?" Sakin bir sesle Aniden aşırı ısınan yüzümü ve boynumu havalandırma isteğime rağmen. "Geri dönmedin mi?"

Kaşları çatıldı. "Nereye?"

"Yaşadığınız yere mi? Resepsiyon artık burada olmadığınızı söyledi, o yüzden..."

Bir an için kaybolmuş gibi görünüyor, sonra farkına varıyor. "L.A.'de yaşamadığımı mı sanıyordun?"

"Şey...evet. Yoksa o gece buraya neden gelelim ki?"

İnanılmaz bir şekilde gülüyor. "Ne karmaşa ama. Buraya geldim

çünkü evime giderek zaman kaybetmek istemedim. Çok uzun sürerdi, özellikle de Cuma gecesi."

Varsayımımından dolayı utanarak kızardım. Sonra beyaz gömlek ve haki pantolon giydiğini fark ettim. Bekle. O...?

"Tamam, garip bir soru: İki yıl önce hastaneye götürdüğün kadını mı bekliyorsun?"

Başını eğiyor. "Evet. Nereden biliyorsun?"

Aman Tanrım. Yüzümde bir gülümseme belirdi. "O bendim!"

Hafifçe gülüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Bu... Vay canına.

Neredeyse inanılmaz." Elini dirseğime koydu.

beni bir masaya götürürken korumacı bir şekilde. Zarif bir porselen fincanda biraz kahve var. "İçecek bir şey ister misin?"

"Uh... Hayır, ben iyiyim. Belki sadece biraz su?"

Garsona eliyle işaret ediyor ve bir bardak su geliyor. Ona bakıyorum, olayların bu şekilde gelişmesini hazmedemiyorum. En çaresiz olduğum anda bana yardım eden oydu, Webber'lardan kimse beni götürmek istemiyordu ve Adam şehir dışındaydı. Ve bu aynı adam o sarhoş avukat barda fiziksel müdahalede bulunmaya başladığında beni kurtarmaya geldi.

"Seni aradım," diyor Huxley. "Uyumadan önce bizim için kahvaltı sipariş ettim. Ama sabah orada değildin ve..."

Ellerini iki yana açtı. "Grace, neden gittin?"

Başımı salladım. "Çok özür dilerim. Ertesi gün tuhaf olabileceğini düşündüm. Seni tekrar görmek isterdim - gerçekten isterdim - ama uzun mesafeli bir şey yapabilecek durumda değilim." Annemin ülkenin öbür ucunda olması başa çıkabileceğimden çok daha fazla.

Yavaşça başını sallıyor. "Sen de benim başka bir yerde yaşadığımı sanıyordun."

"Evet. Yaptım." Kulağa ne kadar aptalca geldiğine inanamıyorum.

Bu mekândaki tatlıların şekerli kokusu tam anlamıyla eziyet verici. Gözlerim nefis küçük fıstıklı kekler, browniler ve mini meyveli tartlarla dolu tepsilere kayıyor. Ağzım sulanıyor, kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Ama ne kadar pahalı olduğunu bildiğim için bir şey sipariş edemiyorum. Gözlerimi indiriyorum ve soğuk suyum yudumluyorum.

Boş mide. Evde bir sandviç ekonomik açıdan daha mantıklı. Bu ayki tasarruf hedefimin gerisinde kaldım çünkü "Peter'ı terfisi için kutlama" yemeğinde karidese ve bardan aldığım viskilere aptalca para harcadım. Arayı kapatana kadar plansız yiyecek ve içeceklere para harcamak yok. Annem yakında iyileşecek -bunu biliyorum- ve SoCal'dan uzak bir yere taşınacağız.

ve Nelson. Çok sevdiği çiçekleri ekebileceğimiz arka bahçesi olan bir yer.

Huxley başını eğiyor ve servis görevlisi hemen yanına koşuyor. "Her setten birer tane," diyor tatlı tepsilerini göstererek. "Bir de acı karamel çayı."

"Hemen efendim."

"Bu çok fazla," diye ağzımdan kaçırdım. Öte yandan, o iri bir adam, bu yüzden kalori almak isteyebilir. Bunu neden söyledim ki? Kıpırdanıyorum, yorum yaptığım için kendimi biraz garip hissediyorum. Ya burada olmamızın asıl nedeni ona ödeme yapmamken, onu paylaşmaya çalıştığımı düşünürse? Boğazımı temizliyorum, parlak bir gülümseme yapıyorum ve ona dönüyorum. "Eminim hepsini seveceksiniz. Her neyse, beni bıraktığın için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum. Deli bir kadın olduğumu düşünerek beni ezmediğin için minnettarım."

Gülüyor. "Bu düşünce aklımdan geçti, ama O gece seninle ilgili bir şey beni belki de deli olmadığına ikna etti."

Sırıtişım genişliyor. "Tanrı'ya şükür." "Annen nasıl?"

"İyileşme yolunda, teşekkür ederim. Sonunda aradığında çok şaşırmıştım. Zaman zaman seni düşündüm ve iletişim kurmamamın, bunun yerine borcumu ödemeye çalışmam gerektiğine dair bir işaret olup olmadığını merak ettim." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Her neyse, sana ne kadar borcum var? Yüz dolar gibi bir şeyse şimdi ödeyebilirim, ama koltuğundaki su hasarını ödememi istiyorsan biraz daha sabırlı olman gerekebilir, çünkü fazla vaktim yok.

para. Yine de muhtemelen taksit yapabilirim." Bu beni tasarruf hedefimden daha da uzaklaştıracak ama bana bu kadar büyük bir iyilik yapmışken ödemeyi reddetmem yanlış olur.

Garson, üzerinde şu yazılar bulunan muhteşem bir çaydanlıkla döner pembe-altın güller ve boş çay fincanlarını benim ve Huxley'nin önüne koyuyor, sonra kum saatini çalıştırıyor, ince kum taneleri dar aralıktan durmadan akarken parıldıyor. Masaya çeşitli tatlılardan oluşan üç muhteşem takım koyuyor ve sonra gidiyor.

"Devam et," diyor Huxley. "Fıstıklı kek özellikle de acı karamel çayı ile çok iyi gidiyor. Aynı şey meyveli tartlar için de geçerli."

Sifonu çektim. Sanırım tatlılara baktığımı fark etmiş olmalı. Acaba neden bir şey sipariş etmeyi reddettiğimi de anlamış mıdır?

Belki de bilinçaltım fısıldıyor. Karie sık sık, ne yaparsam yapayım yoksulluk "koktuğumu" söyleyerek beni küçümsüyor,

Çünkü yoksulların "böyle bir huyu vardır."

"Bu benim en sevdiğim kombinasyon," diye ekliyor sıcak bir gülümsemeyle.

İki yıl önceki huysuz tavrına rağmen aslında nazik biri olduğunu fark ediyorum ve kalbim pır pır ediyor. Arabasının

hasarını ödememi isteyebileceği ihtimalinden dolayı
endişelendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.
"Teşekkür ederim." Bir ısıruk alıyorum

Pasta. Ağzımda tereyağlı krema ve şekerden oluşan nefis bir bulut içinde eriyor. Kutsal inek. Neredeyse orgazmik. Gözlerimi kapatıyorum. "Mmm-mmmm."

Isırmayı bitirdiğimde gözlerimi açıyorum. Bana açlığını ele veren bir yoğunlukla bakıyor.

Yemekle alakası yok. Kendi sıcaklığım ortaya çıkarken dudağımı ısıriyorum. Ta ki beni seks için aramadığını hatırlayana kadar. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. "Yani. Ödeme."

Gözlerindeki hararet biraz azalıyor ve küçük, umursamaz bir hareket yapıyor. "Bunun için endişelenmeyin. Paraya ihtiyacım yok."

"Tamam. O zaman neye ihtiyacın var?" "Sahte bir nişanlı."

On Üçüncü Bölüm

Grace

"Sahte bir nişanlı
mı?" "Doğru."

Kum saatindeki son kum taneleri de kayıyor. Çayı fincanlarımıza dolduruyorum ve birini ona doğru kaydırıyorum. İçine bir küp esmer şeker atıp, düşüncelerimi toparlamak için kendime zaman tanımak amacıyla karıştırırken karamel kokusu üzerimize siniyor.

"Sorabileceğin hiç arkadaşın yok mu?" Okuduğum her aşk romanında, adam her zaman asistanına ya da en iyi arkadaşına falan sorar, eski bir gecelik ilişkisine değil.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hayır. Ben eşcinsel değilim. Sanırım biz-"

Neredeyse çayda boğuluyordum. "Yani bir kadın arkadaş." "Benim hiç kadın arkadaşım yok."

"Neden olmasın?" Kişiliğinde bir sorun mu var?

Omuz silkiyor. "Kadınlar benimle yatmak istiyor."

Başka biri olsa küstahlığın ötesinde bir şey gibi gelirdi. Ama ondan? Tamamen doğal. Tabii ki kadınlar onunla yatmak istiyor. Arkasındaki kızıl saçlı kız oturduğundan beri onunla göz göze geliyor ve yanında biriyle birlikte.

"Tamam... Bunu görebiliyorum. Ama neden ben? Erkek arkadaşımdan ayrıldığım gerçeği dışında."

Hâlâ bekâr olduğumu duyunca yüzünde hafif bir memnuniyet ifadesi belirliyor. "Normal görünüyorsun. Yapışkan değilsin. Ve aramızda iyi bir kimya var."

"Peki ya seninle tekrar yatmak istersem...?" Yarı ciddi yarı varsayımsal bir şekilde soruyorum, çünkü o bu konuyu

Hiç kadın arkadaşı olmamasının sebebi.

"Grace, biz arkadaş olmayacağız."

Bu neden içime bir bıçak gibi saplanıyor? "Sen benim nişanlım olacaksın."

Nişanlım.

"Neden sahte bir nişanlıya ihtiyacın var?" Havalı göründüğüm için kendimi tebrik ediyorum ama kalbim kasırgadaki bir bayrak gibi dalgalanıyor. Gergin miyim yoksa heyecanlı mı? Olanlar çok gerçek dışı.

Aslında, Huxley ile ilgili her şey gerçeküstüydü - yağmurda yolculuktan hayatımın en muhteşem seksine kadar.

"Ailem beni kendi seçtikleri bir kadınla evlenmeye zorluyor."

"Bunu yapabilirler mi?" Şaşkınlıkla sordum. Hiç de itilip kakılan biri gibi görünmüyor. Eğer iterseniz, daha sert bir şekilde geri itecek bir tip olarak karşımıza çıkıyor.

Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor, gözleri kendi kendine yöneltilmiş kızgınlıkla karışık bir öfkeyle kararıyor. "Ne yazık ki bir yolunu buldular. Bunu geri almayı planlıyorum ama bunun için biraz zamana ihtiyacım var. Sen de burada devreye giriyorsun.

Zaten düzgün bir nişanlım varken beni hemen biriyle evlenmeye zorlayamazlar."

Ailesi en hafif tabirle oldukça zor birine benziyor. Davranışları bana Nelson ve Karie'yi hatırlatıyor, onlar da beni sürekli istemediğim şeyleri yapmaya zorluyorlar. kendilerine ve çocuklarına fayda sağlayacaktır. "Sahte nişan ne kadar sürecektir? Ve bu işin içinde ne var?"

"Birkaç ay. Tahminimce bir yıldan fazla değil. Sadece birkaç aile yemeğine ve sosyal etkinliğe katılman gerekiyor. Hayatınızı gereğinden fazla aksatmamak için bunları mümkün olduğunca sınırlayacağım."

Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. "Sadece iki elbisem var." Siyah ve şık elbiseler ama onun tüm etkinliklerinde bu ikisinden başka bir şey giymezsem çok belli olacak. Ailesinden bahsetme şekli göz önüne alındığında - ve bir araba kullandığı gerçeği

Aşırı pahalı bir araba - her zamanki solmuş kot pantolon ve tişörtlerden oluşan gardırobum bunu kesmeyecek.

"Merak etme. Kıyafetleri, aksesuarları, neye ihtiyacın varsa ben ödeyeceğim. Tek kuruş harcamak zorunda kalmayacaksın ve hile için aldığımız her şey sende kalabilir."

Son kısmı büyük bir teşvikmiş gibi ekliyor ama eşyaların kimde kalacağı konusunda çok endişeli değilim. "İşimden ya da başka bir şeyden vazgeçmem gerekiyor mu?"

"Hayır. Öyle bir şey değil."

"Tamam. Pozisyonumu bırakmaktan nefret ederim." Şu anki işim kadar cömert maaş veren başka bir iş bulamayacağım. Eğer "ayrıldıktan" sonra bana akşam yemekleri ve partiler için aldığı şeyleri yeniden satabilirim, finansal hedeflerime daha kolay ulaşabilirim. Yine de içimden bir ses bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyor. Hayat sizi her zaman ters köşeye yatırır.

"Ne iş yapıyorsun da bu kadar heyecanlanıyorsun?" diye soruyor meraklı bir gülümsemeyle.

"Pryce Aile Vakfı'nda çalışıyorum. Genç bir fon geliştirme uzmanı olarak. Bilirsiniz, çeşitli amaçlar için para toplanmasına yardımcı oluyorum. Bu işi seviyorum. Peki ya sen?"

"Ben reklamcıyım. 4D Ajansı'nın başındayım." Gözleri parlıyor.

"Ve sen bunu seviyorsun." "Evet."

"Eminim sen de bu işte iyisindir."

"Öyle düşünmek hoşuma gidiyor. Ajansı kurmak için ailemle savaştım ve bundan vazgeçmeyeceğim."

"Onaylamıyorlar mı?"

Homurdanıyor. "Hayır. Eğer yapabilselerdi, onu iflas ettirmenin bir yolunu bulurlardı."

"Bu korkunç bir şey!" Empati kuruyorum. Ailesi tıpkı Nelson ve Karie'ye benziyor, onlar da bana benzer bir şey yaparlardı, kısmen inattan, kısmen de beni baskı altında tutma ve kontrol etme ihtiyacından. "Bunu neden yapśınlar ki?"

"Çünkü aile işine katılmamı istiyorlar. Kendi işimi yapmamdan hoşlanmıyorlar."

Sempatim derinleşiyor. Sahte bir nişan yapacak kadar çaresiz olmasına şaşmamalı. Ben olsam ben de olurum. "Yani ailedeki herkes berbat mı?"

"Büyük olanlar öyle. Ama kardeşlerim harikadır." Yüzündeki parlak gülümseme geri dönüyor ve onu daha genç ve cana yakın gösteriyor.

"Kaç tane var?"

"Altı. Ben ve Noah hariç, hepsi evli. İki. çocuk sahibi olmak." Yüz ifadesi şefkatle yumuşuyor. "Hiç kardeşin var mı?"

"Hayır. Sadece ben ve annem varız." Nelson konusunu açmayı düşünüyorum ama açmamaya karar veriyorum çünkü o ve annesinin

benimle birlikte anılmak isteyeceklerini sanmıyorum. Beni küçümsemeleri daha açık olamazdı. Yapabilseydim, DNA'mın Nelson'dan gelen yarısını alır ve geri verirdim. Amazon'a vermek istemediğin arızalı hurdaları iade etmek gibi.

Huxley gözlerimi tutuyor. "Hayatını bozmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Benim yanıma taşınmana bile gerek yok."

Başımı sallıyorum. Bu işe yarıyor; çok az tanıdığım bir adamla aynı mekânı paylaşmak muhtemelen garip olurdu. "Ailen gerçekten nişanlı olduğumuza inanacak mı? Onlara ne söyleyeceğiz? Ve tanıdığım insanlara?"

"Gerçeğe mümkün olduğunca sadık kalmalıyız. Bu şekilde, işleri berbat etme şansımız azalır."

Bunun için biraz düşünmüş. "Yani, iki yıl önce mi tanıştık?"

"Doğru ya. Seni acil servise götürdüğümde, ama sonra irtibatı kaybettik. Seni bulamadığım için üzülmüştüm çünkü senden etkilenmişim... sıırıslıklam olmana rağmen." Sırıttıyor ve ben de gülümsemek zorunda kalıyorum. "Ve tesadüfen tekrar karşılaştığımızda, hayatım boyunca aradığım kişinin sen olduğunu anladım. İlk görüşte aşk. Evet,

saniye." Sanki bir reklam sunuyormuş gibi söylüyor. Doğrudan konuya giriyor, ciddiyeti biraz mizahla yumuşatıyor.

iş. Gerçek bir duygusallık yok. Ama öylesine incelikli ki kulağa tamamen doğal ve inandırıcı geliyor.

Onu inceliyorum, tüm sinirlerim karıncalanıyor. Karşımda oturuşundaki rahatlık, kendinden emin tavır ve üzerindeki zenginlik havası, elbette kendi yolunu çizebileceğini ve istediğini elde edebileceğini söylüyor. Onun dünyasında başka bir sonuç mümkün değil. Gözlerinde keskin bir zeka parlıyor. Bana gösterdiği nezakete rağmen, ilk tanıştığımızda ve neredeyse arabayla uzaklaştığında bir miktar alaycılık da gördüm. Ve baroda o terbiyesiz avukata karşı sergilediği acımasız fizikselliği.

Ancak Huxley'nin bu yönünü ailesinden sakladığı şüphelidir, eğer iddia ettiği kadar büyük bir bela iseler. Ve sunduğu senaryo için yeterince duygusal olmadığını bileceklerdir.

"Kimsenin sizin ilk görüşte, hatta ikinci görüşte aşık olacak bir tip olduğunuza inanacağını sanmıyorum."

Kaşını kaldırıyor.

"Bunu hayal edemiyorum. Ailenin de hayal edebileceğini sanmıyorum." Dürüst olmak gerekirse, ben de onu Herhangi biriyle. Eğer evlenirse -gerçekten- soylu ve itibarlı birini seçecektir: zeki, güzel ve zararsız birini.

Birkaç dakika düşünür. "Belki de haklısın." "Yani..." Dudağını kemiriyorum.

"Daha uzun bir zaman çizelgesine sahip bir şey ayarlamak için zaman yok. Ve ailemin ayrılmaya zorlamayacağından emin olmak için bir yola ihtiyacım var."

"Güç mü? Ne kadar güçlüler?" Andreas Nelson'a birçok şey yapmasını emreder, ancak ikincisi babasına karşı biraz korkak ve sümsüktür. Mick de kendisine söyleneni yapacaktır çünkü savcılık görevi sona erdiğinde Huxley & Webber'a katılmak istemektedir. Ancak Huxley, dudakları birinin kızı gibi kokarak ortalıkta dolaşacak bir tip değildir. Ona karşı gelmeye çalışan herkesi kırar.

"Bu bir güç meselesi değil, sadece sapkınlık. Ve benim peşimden gelmeyecekler." Bana düzgün bir bakış attı. "Onlar

peşinden gelir."

"Ben mi?" diye
ciyaklıyorum.

"Sen yeni elementsin. Ne kadar yumuşak olduğunu test edecekler. Sonra da seni kendi isteklerine boyun eğdirmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar ya da bunu başaramazlarsa seni kıracaklar."

Ben de Webber'ların boktan olduğunu sanıyordum.

"Kulağa çok hoş geliyorlar."

Hıncır bir sırıtış yüzünü böler. "Ama benim bir fikrim var. Hamile kalacaksın."

"Ben ne olacağım?"

"Gerçek değil tabii ki. Ama işin içinde bir bebek varsa bizi ayırmaya çalışmazlar."

"Geçmeyecekleri çizgi mi?" Eğer öyleyse, Webber'lardan daha iyi insanlar.

"Doğru."

"Ama sahte bir hamilelik? Bunun için nereden bebek bulacağız?" Elimi sallıyorum. "Sahte hamileliği sonlandırsak bile

Nişanlılık, var olmayan bebeğimizin hayatının bir parçası olmak isteyebilirler. Sonsuza kadar herkese yalan söylemeye devam etmek istemiyorum."

Omuz silkti. "Onlara hamilelik testinin bozuk olduğunu falan söyleyebiliriz." Onun nasıl olduğu umurunda bile değildi.

Aile, istediğini elde ettiği sürece tepki verir. İçgüdülerim doğru; duygusal değil ve görüldüğünden çok daha acımasız.

"Onları hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuyor musun?"

Gözleri kısılıyor ve üzerine bir durgunluk çöküyor. "Bana kazık atmaya çalışıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmak büyük bir zevk olacak."

Tamam... "Peki, sabah bulantısı numarası falan mı yapmam gerekiyor?"

"Evet. Ve canın ton balığı ve brokoli püresi çekecek."

"Ugh." Yüzümü buruşturdum. "Neden?"

"Çünkü annem bana hamileyken bunu arzuluyordu."

"Peki, tamam. Ama eğer gerçekten böyle bir şey yemek zorunda kalırsam, anlaşma iptal olur."

Keyifli dalgalar gibi üzerimde dalgalanan bir kahkaha atıyor. "Anlaştık."

Bölüm On Dört

Huxley

-3 hafta sonra

Özel jetim Los Angeles'a iner inmez doğruca büyükannemin Pacific Palisades'teki malikanesine gidiyorum. Normalde bir aile yemeğinden kaçınırdım, ama Grace ve ben sahte nişanımızı ve fırındaki sahte çöreği duyurmayı planlıyoruz, bunu yapmak için en iyi zaman bu olacak.

Onlar saldırmadan önce saldırın.

Doğal olarak trafik berbat. Hangi şehrin daha kötü olduğuna karar veremiyorum-L.A. mı Paris mi? İki haftalık iş seyahatim yorucuydu ama en azından temel hedefimi gerçekleştirdim. Müşteri felaketini kurtarmak için onun kurtarıcısıymışım gibi davrandım parfüm lansmanı. Çoğu kişi güzel ve popüler bir yüzü işe almanın yeterli olduğunu düşünür. Ama çok daha fazlası var. Müşteri parfüm satma işinde değil. O bir hayal satma işinde - güzellik, aşk ve gelecek.

Büyükannenin malikanesi Huxley ailesinin ana toplanma yeridir ve burada en az yirmi araç vardır Ben yanaşırken etrafına park etmişlerdi. Kalabalığı alayla izliyorum. Büyükannem araba koleksiyonu yapmıyor - arabalara değer vermiyor ve sadece rahat olduğu ve doğru imajı yansıttığı için bir Rolls-Royce'u var.

Fuayede Huxley armalı büyük, süslü bir duvar halısı asılı, böylece hiçbirimiz aile sloganını asla unutamayız. Gümüş kurtlar hırlarken, PIETAS ET UNITAS altın renginde parıldıyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

- Grace: Trafiğe takıldım. Geç kalacağım.
- Ben: Sorun değil. Dikkatli sür.
- Grace: Teşekkürler. En azından yüzüğüm var!

Gülümsüyorum. Paris'teki acil durum nedeniyle evlenme teklifini şahsen yapacak zamanım olmadı. Bu yüzden Sebastian Jewelry'den on karatlık bir tektaş yüzüğü ona elden teslim etmek bir sonraki en iyi şeydi. Lucie'nin aldığı moi et toi nişan yüzüğü gibi eşsiz değil ama bir klasik. Ve Bir yalan uydurmaya çalışırken klasiklere bağlı kalmak en iyisidir.

Ama ailem de vanilya kullanmadığımı biliyor. Yani ben Bandın içine isimlerimizi kazıyarak kendi dokunuşumu ekledim: Grace Lain & Huxley Lasker, Daima sonsuza dek Aşk.

Ve temel bilgilerimizi -doğum günlerimizi, nerede büyüdüğümüzü, en sevdiğimiz yemekleri, renkleri ve müzikleri, bir çiftin bileceği şeyleri- mesajlaştık. Küçük bir ayrıntı yüzünden yakalanırsak çok boktan olurdu, ama küçük ayrıntılar projelerin nasıl bir araya geldiğini ya da dağıldığını gösterir.

-Grace: Ayrıca, seninle önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Bunu bu gece yapabilir miyiz?

-Tabii ki. Yemekten önce mi sonra mı?

-Grace: Fark etmez.

-Ben: Kulaktan kulağa oynayalım, ama muhtemelen sonra olacak. Nişanı duyurduktan sonra ailemin bize özel bir an vereceğini sanmıyorum.

-Grace: Kulağa hoş geliyor.

Büyükannemin hizmetçisi Sally uzun koridordan yemek odasına doğru koşturuyor. Rahatça tombullaşan Sally, yıllardır aileyle birlikte çalışıyor. Gümüş rengi saçları kısa kesilmiş ve yeşil gözleri yoğunluğunu biraz kaybetmiş olsa da hâlâ hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Huxley! Hoş geldiniz. Herkes burada."

"Bir aile yemeği için beklediğimden daha fazla araba var."

"Webber'ları o davet etti."

"Şimdi mi?" Büyükanne ilk vuruşu yapmayı başardı. Daha sert vuracak olmam çok kötü.

Sally bana profesyonel bir gülümseme veriyor. "Bu noktada aileden sayılırlar."

"Elbette." Büyükanneimin tavuklarını benim önümde sayarak yumurtadan çıkmam için gerekenleri yapmam konusunda bana baskı yapması gibi.

"Emma da burada."

"Öyle mi?" Emmett annesinin doğum gününü kutlamak için bir aylığına Playa del Carmen'de olduğunu söyledi. Tatil köyüne onun için bir hediye gönderdim.

"Jeremiah'ı ziyaret ediyordu, o da onu davet etmeye karar verdi."

"Ah." Annem Emma'yla arkadaş olabilir ama onu sebepsiz yere davet etmedi. Emma etraftayken uslu duracağımı biliyor. O kadın benim ikinci annem gibi. Ailem soğukkanlılığımı kaybedecek kadar üzülürsem onun tampon olacağını biliyor.

Sally her zamanki gibi bana göstermeyi teklif etmeden önce, "Yolu biliyorum," diyorum. Herkesin üzerinde tepinmesi gereken bir bebek olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Gelmiş geçmiş en tehditkâr derecede yetkin yetişkinlerden biri olan annemin üzerine nasıl titrediğini görmek gülünç.

Uzun masa içkiler ve havyar, peynir ve kraker tabaklarıyla dolu. Sanırım aile birliğine kadeh kaldırıyoruz. Havadaki beklenti havasından, bu gece gelinimi seçmem gerektiği anlaşıyor.

Planlarına darbe vurmak için burada olduğumu fark etmelerini sabırsızlıkla bekliyorum.

Bir tarafta büyükanne, annem, Emma, Prescott Amca, Akiko Teyze ve kuzenlerim oturuyor. Diğer tarafta ise Andreas, büyük oğlu Bill, karısı Patricia ve kuzenleri.

oğlu Alaric. İkincisinin sağında Nelson ve Karie ile çocukları Mick ve Vivienne yer alıyor.

Bu düzenek savaşa hazırlanan iki taraf gibi görünüyor ama aslında savunmamı düşürmeye yönelik şeffaf bir girişim. Benim

Ailenin, John Highsmith'i sözleşmedeki tüm hataları düzeltmesi için işe alma sürecinde olduğumdan haberi yok. Onlar

Kendimi güvende hissediyorum, şüphesiz, tuzağa düştüğümü ve Huxley & Webber'in kontrolünü daha fazla ele geçireceklerini ve daha büyük bir Şirketin kârından bir dilim. Anlamadığım şey Webber tarafının motivasyonu. Kızları o kadar kötü mü ki onları elden çıkarmanın tek yolu bu mu? Eminim Vivienne bir randevu uygulamasından birini bulabilir.

Yoksa parayı su gibi harcayan diğeri için mi? Eğer yeterince güzelse, bir şeker baba bulabilir. SoCal onlarla dolu. Webber'lar milyarder müşteri listesiyle başlayabilir.

Emma, etrafı yasal köpekbalıklarıyla çevrili olduğu için biraz rahatsız görünüyor. Çoğu film yıldızından daha güzel bir yüze sahip, kıvrak bir esmer olan bu kadın, bir film yıldızı olamayacak kadar nazik ve kibar. yaklaşan savaşın içine atılmış. Yemek odasındaki bakışlarına bakılırsa, annemin neden bu kadar onu davet etti.

Vivienne ayağa fırlar. "Huxley! Biliyordum!" Kollarını iki yana açarak bana doğru koşuyor.

"Neyi bildin?" Tam kollarını bana dolamak üzereyken geri adım atıyorum. Sonunda havaya sarıldı.

"Beni seçtiğin için!" O kadar nefessiz ki sesi Boston Maratonu'nda koşmuş gibi çıkıyor. "Yani, ailedeki tek uygun kız benim."

Tekrar uzanıyor, ben de onu uzak tutmak için elimi alnına koyuyorum. "Beyni için haşlanmış sebze seven biri için uygun."

Emma gözlerini kırptırır, sonra dudaklarını birbirine bastırır.

Patricia gülüyor. "Tüm Webber'lar eşit değildir. Bazıları kazanır, bazıları kazanamaz." Gözleri oğlundan Mick'e

kayıyor. Alaric'in yüzüne karşı kazandığı büyük davadan bahsediyor olmalı.

karşı tarafın avukatının kullandığı mükemmel hukuki argümanlar. Mick, savcılığın önemli bir tanığının çapraz sorgusunu beceremediği için bir katille olan davasını kaybetti. Şimdi de bir katil teknik bir hata yüzünden serbest kalıyor. Her ikisi de son iki günde haberlere konu oldu. "En azından bu kayıp şirketi etkilemeyecek."

Alaric sakince şarabından bir yudum alırken Mick onun boynunu kırmak ister gibi bakıyor. Onu denerken görmek için iyi para verirdim. Grace gelmeden önce geceye bir patlama ile başlayın.

"Zamanı gelene kadar gösteri yapmayalım." Elimi Vivienne Mick'in yanına gitti, sonra yemek odasına geçip ev sahibesini öptü. "Merhaba büyükanne."

Koyu renk gözleri zevkle parlıyor. Yıllardır ona karşı bu kadar şefkatli olmamıştım. "Merhaba canım. Bu gece son derece şık görünüyorsun."

Ona en masum, en güzel gülümsememi veriyorum ki bu onu asla etkilemiyor. "Muhteşem bir geceyi dört gözle bekliyorum.

İyi akşamlar." Sonra Emma'ya sarılıyorum. "Seni gördüğüme sevindim! Düşündüm ki Meksika'da olurdun. Ne oldu? Emmett sana kendine bir tatil yeri ayarlamadı mı?"

Kızardı. "Yaptı, ama bazı yasal tavsiyelere ihtiyacım vardı." "Ve o en iyisine geldi." Annem sırtıttı, sonra döndü bana. "Eğer avukat olsaydın, sana gelebilirdi." "Zaten en iyi avukata sahibim.

Dünyayı reklamcılık alanındaki en iyi zekadan mahrum bırakmak," diyor Emma. "Başardıklarından dolayı Huxley ile gurur duyuyor olmalısın. Yeni Sebastian Peery'yi gördün mü?

yaptığı işbirliği reklam kampanyası mı? Muhteşemdi! Kendime hep bir erkeğin diz çöküp bana yüzük teklif etmesine ihtiyacım olmadığını söyledim ama bu reklam fikrimi değiştirmeme neden oldu."

Gülümsemesi kalbimi ısıtıyor. "Teşekkür ederim."

Annemin yüz ifadesi hiç değişmiyor. "Yani karar verdin mi?"

Bir bardak Merlot alıyor ve bana bakıyor, gardını tamamen

indirmeyecek kadar keskin.

"Evet." Yerime oturuyorum. "Ve herkesin burada olmasına sevindim, böylece kendimi tekrar etmek zorunda kalmayacağım." İnsanlara bakıyorum

toplandı.

Vivienne beklentiyle sesli bir şekilde nefes alıyor, o ve benim olmayacağımızı fark edemeyecek kadar aptal ve bencil. Karie koltuğunda kıpırdanıyor, gerginlikle karışık muzaffer bir gülümsemeyi gizlemek istercesine yere bakıyor. Kızına karşı hiçbir şey hissetmediğimi, en azından olumlu bir şey hissetmediğimi anlayacak kadar zeki. Nelson'ın sırtışı kendini beğenmişliğe dönüştü. Muhtemelen kusurlu mallarını bir başkasının üzerine yıktığı için rahatlamıştır. Bu arada Mick sinirli görünüyor -ki bu şaşırtıcı değil, çünkü benden hiç hoşlanmadı. Benim bir kendini beğenmiş orospu çocuğu. Büyük olasılıkla, uğruna cinayet işleyeceği ama elde edemediği türden bir yasal soyağacına sahip olmam onu hala kızdırıyor. Bunu küçümsemem onu öfkeliyor.

"Buldum," diyorum yavaşça, beklentinin artmasına izin vererek, "hayatımın aşkını."

"Evet!" Vivienne ayağa fırlar, sınıfta gönüllü olan bir çocuk gibi ellerini havaya kaldırır.

Kendini daha fazla aşağılamadan önce "Sen değilsin," diyorum.

"Ne?" diye bağırır ama Karie elini bileğine koyunca durur.

"Tebrikler. Senin adına çok mutluyum," diyor Emma.

"Teşekkür ederim," diyorum, aynı anda annem bir ses çıkarıyor

Sessiz bir homurtu.

"Gerçekten mi, Huxley? Hayatının aşkı mı?" Sesi daha şüpheli çıkmazdı.

Doğru maskeyi takma zamanı. Kardeşlerimin aşık olduklarında takındıkları ifadeleri zihnimden geçiriyorum... sonra Noah'nın Bobbi'nin Tatlı Şeyler'indeki kruvasanları düşündüğündeki yüzünde karar kılıyorum, aptallık hariç.

"Evet. O benim her şeyim."

"Görev sevgiden önce gelir," der büyükannem.

"Amor'un aile sloganımızın bir parçası olmadığını biliyorum. Ama bana güvenin, bu görev ve aşkın mükemmel bir birleşimi olacak."

"Nasıl yani?" Andreas'ın gözleri beni incelerken keskin. Beni hiçbir zaman hafife almadı ve ailemin yasal

işleriyle ilgili olmayan planlarım olmasına saygı duyuyor.

"O benim çocuğuma hamile."

Emma nefesini tutuyor, sonra bana bakıyor. Muhtemelen burada ağızımdan çıkan her şeyi olduğu gibi kabul eden tek kişi o. Ona yalan söylediğim için suçluluk duyuyorum ama yapacak bir şey yok. Ne zaman senaryodan sapsam Grace her an burada olabilir.

"Bunu nasıl yaparsın?" Vivienne bağılıyor, yüzü kıpkırmızı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla daha da kızarmış. Tepki verme şeklinden, onun hor görülmüş bir eş olduğunu düşünürsünüz. Karie bir kez daha elini onun koluna koydu.

Büyükanneme döndüm. "İlk büyük torunun."

Soğukkanlı maskesi bir anlık özlemini göstermek için biraz kırılıyor. Sanırım özlediğini söylerken şaka yapmıyormuş.

şımartacak bir torun istiyordu. Andreas ince dudaklarını birbirine bastırıyor, bu hareket ağızının etrafındaki ince çizgileri ortaya çıkarıyor. Düşünceli düşünceli gözlerini kısarken alnı kırışıyor.

"Hamile mi?" Annem bana düşman bir tanık gibi bakıyor. "Bu kadınla nasıl tanıştın? Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin." Gözlerindeki düşmanca, avukatça parıltı Ajansın yüzde yirmi beş hissesini büyükanneme devretmek istiyor ama Emma burada. Biz bu tür ayrıntıları yabancıların önünde konuşmamaları gerekiyor. "Bizim öyle bir ilişkimiz yok ki sana her şeyi." Bakışlarım annem ve büyükannemin üzerinde gezinirken sesim konaktaki mermer kadar yumuşak ve soğuk. "Ama bilmeniz gerekiyorsa, birkaç yıl önce onu arabama aldığım da tanıştık. Yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk ve gerisi..." Omuz silkiyorum.

"Senin bebeğin olduğuna emin misin? Yalan söylüyor olabilir." Vivienne'in cırtlak sesi odanın içinde yankılanıyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kulağa biraz projeksiyon gibi geliyor."

Öfke ve utanç yüzünü renklendiriyor. Gözlerinde acı parlıyor, akmamış yaşlarla dolup taşıyor. Gerçekten onu seçeceğimi düşünmüş. Aman Tanrım. Andreas nasıl oldu da

Torunu böyle mi? Karie'nin Nelson'ı aldatıp aldatmadığını merak ederdim ama Vivienne babasının gözlerine sahip.

"Kız kardeşime kaba davranma!" Mick'in yumruğu masaya çarpıyor, ama gözleri Andreas'a, sonra da bana kayarken bu sessiz bir darbe oluyor.

Korkak. "Nişanlıma hakaret etti. İlk çocuğumdan bahsetmiyorum bile."

"Nişanlısı mı?" Mick'in gözleri neredeyse dışarı fırlayacaktı.

Büyüleyici bir şekilde gülümsüyorum. "Tabii ki. Evlenme teklif etmek zorundaydım. Ne de olsa bu benim görevimdi. Ve hepimiz biliyoruz ki ailem görev fikri."

Büyükannemin yüzü mutluluk ve yenilginin en tuhaf karışımı. Annem, ben gerçeği itiraf edene kadar beni çapraz sorguya çekmekten başka bir şey istemiyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Buna inanmayacak kadar zeki.

Emma başını sallıyor. "Yapılacak en doğru şey bu," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Muhtemelen Ted'in ona ve bebeklerine hamile olan diğer altı kadına nasıl utanç verici davrandığını düşünüyordu. Evlilik söz konusu değildi ama kürtaj ya da nafaka için ödeme yapacaktı, kadınlar hangisini tercih ederse. Zihinsel enerjisini onların karnındaki bebekler için harcamak istemedi.

"Seni orospu çocuğu! Bunu bilerek yaptın, sürüncemede bıraktın, Viv'i yıllarca oyaladın!" Mick bağıırıyor.

Yanında Nelson diğer tarafa bakıyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılmış. Biraz ekşi bir ifade, ama muhtemelen oğlunun iyi bir iş çıkarmasından dolayı rahatlamış durumda. kötü adam olmak. Bill ve Patricia biraz daha şarap içer, diğerlerine değil her yere bakarlar. Alaric telefonunu karıştırır - muhtemelen burada sıkışıp kaldığı için sinirlenmiştir.

faturalandırılabilir bir iş yapıyor olabilir. Sadece Andreas gözlerini kırpmadan beni izliyor, sanki yararlanacak bir zayıflık arıyor.

"Bir Webber'la evleneceğime söz vermedim. Hangi

seçenekleri sundun? O" -Vivienne'i gösteriyorum- "ve yılda yirmi beş bin dolar harcamakla meşgul bir kız

yüzünü hiçbir yerde göstermeyecek. Neden kendimi ikisinden birine bağlayayım ki? Onlardan birini seçer miydin?

Andreas?"

"Onlar benim torunlarım. Bu soru tartışmalı," diyor yumuşak bir sesle.

Bir avukat gibi konuştun ama hepimiz gerçeği biliyoruz.

Karie kıpırdanıyor, sonra sabırsız bir nefes veriyor.

"Sözleşme-"

"Kırılacak," diyorum soğukkanlılıkla. "John Highsmith bununla ilgilenecek."

Büyükannem, annem ve Prescott Amca sanki onları herkesin içinde arkadan bıçaklamışım gibi bana bakıyorlar. Andreas, Bill, Nelson ve Mick sanki en sevdikleri tatlının üzerine işemişim gibi bakıyorlar. Kuzenlerim kimseyle göz teması kurmadan daha fazla şarap içiyor ve Alaric başını telefonundan kaldırmıyor. Bunun ne anlama geldiğinden bihaber görünen tek kişi Emma. Aralarındaki yoğun rekabetin farkında değil.

Huxley & Webber ve Highsmith, Dickson ve Ortakları.

"Başarısız olacaksın. Highsmith yeterince iyi değil," diyor annem. sertçe.

Memnuniyetle gülümsüyorum. En azından biraz endişeli olmasaydı bu kadar gergin olmazdı. "Göreceğiz bakalım. Ne olursa olsun, bir Webber'la evlenmeyeceğim." Büyükanneme dönüyorum.

"Ve benim için randevu ayarlamayı bırakabilirsin. Bu nişanlıma saygısızlık."

Tam o sırada topuklu ayakkabıların mermer üzerinde çıkardığı hızlı tıkırtıları duyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Grace aceleyle içeri giriyor, üzerinde kıvrımlarını saran siyah bir elbise ve düzgün bacaklarını uzatan topuklu ayakkabılar var. Bağlanmamış saçları omuzlarında dalgalanıyor ve siren dudaklarındaki ateş motoru kırmızısı çok sıcak.

Masadaki herkes döner ve o durur. Şok ve şaşkınlık yüzüne yerleşti. Bu anlaşılabilir bir şey; ona sadece benim ailem ve yaklaşık sekiz kişi olacağını söyledim.

en çok.

Ona doğru yürüyorum ve kısa bir öpücük veriyorum. "Bazı davetsiz misafirler var ama Emma'yı seveceksin," diye mırıldanıyorum.

Manzarayı incelerken belli belirsiz başını sallıyor. Tedirginlik kaşlarını geriyor. Omzuna yatıştırıcı bir el koyuyorum ve seyircilerimize dönüyorum. Gösteri zamanı.

"Millet, nişanlım Grace Lain ile tanışın."

Bunu uzun bir sessizlik izliyor. Emma bize sevgi dolu bir onaylamayla bakıyor. Öte yandan, büyükannenin Açıklanamayan bir ifade, bir parıltıyla örtüşüyordu. Zafer mi? Annem bir kaşını kaldırıyor, sonra yumuşak bir kıkırdamayla kendisine en yakın tütün tabakasına uzanıyor. Şu anki durum ailem için nasıl bir kazanç olabilir? Andreas'ın omuzları çöküyor... rahatlama diyebilir miyim? Nelson alnına bir tokat atıyor ve Karie kıpkırmızı oluyor. Mick sessizce gülmeye başlar, gözlerinin kenarlarında boncuk boncuk yaşlar vardır.

Endişe içime işliyor. İçgüdülerim bir tuzağa düştüğümü haykırıyor ama bu nasıl olabilir?

En önemlisi, ellerini açmadan bana tuzak kurmayı nasıl başardılar?

Vivienne patlar ve sessizliği bozar. Annesinin elini sıkar ve kendini Grace'in üzerine atar. "Sen Kahrolası kaltak!" Parmakları pençe gibi, Grace'in yüzünü parçalamaya hazır.

Grace'i vücudumla saldırıdan koruyorum, Vivienne'i kol mesafesinde tutmak için bir elimi uzatıyorum.

"Nelson, çocuğunu kontrol et!" Andreas sert bir şekilde söylüyor.

Nelson ayağa kalkıp onu sürüklemeye gelmeden önce başını sallar. Vivienne çırpınmaya ve küfürlü çığlıklar atmaya devam eder. Karie bir eliyle kızının ağzını kapatır ama bu onu susturmaya yetmez.

Mick, Vivienne'in kulağına bir şeyler fısıldar ve Vivienne sonunda sakinleşir, ancak nefes alış veriş hâlâ serttir.

Andreas uzun bir iç geçirir. "Pekâlâ. Artık düzen sağlandığına ve herkes burada olduğuna göre, ailelerimizin birliğine kadeh kaldırma zamanı geldi."

"Onunla evlenmeyeceğim." Çenemi Vivienne'e doğru eğdim. İstesem bile yapmazdım, bu gösteriden sonra değil. Daha iyi davranan üç yaşında çocuklar görmüştüm.

Aptal, Mick benim gibi konuşuyor, sonra sırtıyor.

"Gerek yok. Grace aynı zamanda benim torunum," diyor Andreas.

Kelimeler kafama dank ediyor ama birden beynimdeki dişliler takılıyor. Bakışlarını takip ediyorum, Grace'in üzerinde olduğunu fark ediyorum - sahte nişanım, ailemin istediği gibi lanet bir Webber'la evlenmekten kaçınmama yardımcı olması için özellikle seçtiğim nişanım. "Ne?"

"Ve sen de onu götürdün. Bir tutam kaderle serpiştirilmiş klasik bir buluşma." Büyükanne memnuniyetle parlıyor.

Annem muzaffer bir gülümsemeyle purosunu üflüyor. "Romantik komedi filmlerinden fırlamış gibi. Baban bu ironiyi takdir edecek mi merak ediyorum." Omuz silkiyor. "Görünüşe göre John Highsmith'e ihtiyacın olmayacak."

Oh...siktir!

Taşlar yerine oturmaya başladı. O yağmurlu akşam... Büyükanne kalmayacağımı biliyordu, özellikle de bana iki seçenek sunduğunda - şirkete katılmak ya da bir Webber ile evlenmek.

Eve gitmek için izleyeceğim yolu biliyordu. Grace'i gideceğim sokaklardan birine yerleştirip beni durdurmasını söylemek kolay olurdu. Etrafta hiç araba olmamasının garip olduğunu fark etmeliydim. Araba olmadan oraya nasıl gidebilirdi ki?

Annesiyle ilgili hüzünlü hikayesi, sempatimi uyandırmak ve onu götürme isteğine hayır dememi zorlaştırmak için dahice bir hamleydi.

Sonra da telefonunun çalışmadığı bahanesini uydurdu. Bana ödemeyi vaat ettiği parayı almak için onunla nasıl iletişime geçmek zorunda kaldığımı, çünkü elinde sadece bir dolarlık banknot olduğunu.

Yaşadığımız tek gecelik ilişki muhtemelen onu aramam çok uzun sürdüğünde The Fogeys'in yeni bir girişimiydi. Onlardan hiçbir şey kaçmazdı. Beni takip etmesi için birini tutmuş olabilirler. Grace de onu görebileceğim bir yere geçip onunla yatmamı sağlayabilirdi.

Neden kalmadığını bilmiyorum. Utangaç ve isteksiz görünmek istemiş olabilir. Ama ben aradığımda ne kadar mutlu olduğunu gizlemedi. Ve hiçbir zaman yıllık üç yüz bin dolar harçlık alan bir tip gibi görünmediğinden emin oldu. Ucuz kıyafetler giydi. Ailemin akşam yemekleri ve sosyal etkinlikleri için elbise alacak param olmadığı için endişeliymiş gibi davrandım.

Hatta bana bir kadın arkadaşımın sahte nişanım olmasını istememi bile söyledi. Ama etrafımda arkadaş olarak pek kadın tutmadığımı biliyor olmalıydı.

Ve ben hiçbir şeyden şüphelenmedim. Saf öfke ve aşağılanma beni çarptı. Ne kadar aptalmışım!

Gülümsememi takınarak onlara klişeleşmiş yavaş alkışı veriyorum. "Bravo. Çok iyi iş çıkardınız."

Grace bana döndü. "Huxley..." Sesi kaygı doluydu.

Korkuyor musun? Çok geç, tatlım. Elini çoktan eşek arısı yuvasına soktun.

Mick'in sessiz kahkahası duyulabilir hale geliyor. Ses, kara tahtaya çakılmış çivi gibi.

Kendimi ellerimi açmaya zorluyorum ve nefesimi dengede tutmaya konsantre oluyorum. Odadaki herkes istediğini elde ettiği için memnun görünüyor. Ama bunun bir son olacağını düşündülerse, yanıldılar.

Bu sadece bir savaş. Bedeli ne olursa olsun bu savaş kazanacağım.

On Beşinci Bölüm

Grace

Garip ve tatsız yemeklere alışkınım. Nelson ve ailesi gibi insanların etrafında olduğunuzda buna bağıışıklık kazanıyorsunuz. Ama Huxley'nin evindeki yemek gerilimi bambaşka bir boyuta taşıdı.

Ailesi neşeli ve zafer kazanmış gibi davranıyor, ki bu hem ürkütücü hem de tuhaf, Emma adındaki esmer ise - görünüşe göre Huxley'nin üvey kardeşinin annesi - sakın ve benim, Huxley ve bizim için gerçekten mutlu görünüyor. yaklaşan nikah. Eğer durumumuzda bir gariplik olduğundan şüpheleniyorsa, bunu saklamak için harika bir iş çıkarıyor.

Vivienne hıçkırmakla çığlık atmak arasında gidip gelir, Nelson ve Karie ise bana ters ters bakmakla yetiniyorlar. Özellikle ikincisinin bakışı intikam vaat ediyor. Mick öfke ve eğlence arasında karar veremiyor gibi görünüyor. Beni fark ettiğinde kaşlarını çatıyor ama Huxley'e her bakışında sırtıyor. Bu arada Nelson'ın kardeşi ve Aile, sanki bu sadece dostça bir yemekmiş gibi davranan Andreas ile birlikte gider.

Sakinliğini korumak için elinden geleni yapsa da Huxley'den gerginlik ve öfke akıyor. Parmak eklemleri çok solgun ve yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

"İyi misin?" Emma ona söylüyor.

"Ben iyiyim. Sadece olaylar karşısında biraz bunaldım."

Nelson'ın kızı olduğumu bilmediği için üzgün.

Huxley ailesinin bir üyesi olması beni şok etti. Hepsi Huxley & Webber için çalışmıyor mu?

Onunla konuşmam gerektiğini mesaj atarken şaka yapmıyordum. Sinirlerim boğazıma yapıştı. Bu iyi bir zaman değil, ama haberim ondan saklayabileceğim bir şey değil, istesem bile.

Karnım dönüyor. Limon soslu beyaz balığımı dokunamıyorum. Hafif fırınlanmış ve mükemmel pişmiş görünüyor ama kötü kokuyor. Başlangıç yemeğinin yanında servis edilen çok tahıllı ekmeğin tadı ekşi ve acı. Suyla uzanıyorum, sonra da

Ağızımda garip bir tat bıraktı, hafif sümüksü bir tat.

Huxley yemeğimin yerini değiştirdiğimi fark etti. Bana bir bakış attı ve alçak bir sesle, "Bu kadar abartmana gerek yok," dedi.

"Her zaman seçici bir çocuk olmuştur," diyor Karie. "Sanırım Catalina'nın balığı onun beklentilerini karşılamıyor."

Ona göğüsleri kadar sahte bir gülümseme veriyorum. "Sabah bulantısı. Anladığınıza eminim. Şimdi izin verirseniz, tuvalete gitmem gerekiyor. Huxley, bana nerede olduğunu gösterebilir misin?"

Gözlerinde öfke parlıyor. Emma, "Onu oraya götürmeli ve belki biraz zencefil çayı almalısın. Kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda midemi hep rahatlatırdı."

Yüzünü cilalı bir sıcaklık maskesine dönüştürüyor. "Tabii ki."

Birlikte çıkıyoruz, eli dirseğimde. Vivienne'in bakışları sırtıma bir bıçak gibi saplanıyor ama görmezden geliyorum. O şu anda endişelerimin en küçüğü.

"Seni ucuz fahişe," diye mırıldanıyor yanından geçerken duyamayacağımız kadar yüksek sesle.

"Hamile ve ucuz bir fahişeyim. Neyse ki bir nişanım var, bu yüzden işler yolunda gidecek," diye alçak sesle cevap veriyorum, böylece masanın Huxley tarafındaki insanlar beni duymayacak.

Vivienne kıpkırmızı kesilir ama Andreas etraftayken daha iyi bir saldırı düşünemez. Kendini bana ikinci kez fırlatmak onu yeterince üzecekti. bir çeşit ceza. Bir parça eğlence ve saygı

Nelson'ın kızı olduğumu öğrendiğinden beri Huxley'nin bakışlarında biriken öfkenin üzerinde bir filo. Küçük bir umut alevlendi. Artık daha az üzgün olabilir.

Yemek odasından yeterince uzaklaştığımızda beni bırakıyor. Yüzümü ona dönüyorum, artık donuklaşmış gözlerini gördüğümde kısa süreli iyimserliğim kayboluyor. "Nişanı iptal etmeyi düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Neden? Herkes kendimi fark ettiklerinden daha büyük bir aptal durumuna düşürdüğümü öğrensin diye mi?" Öfke ve hayal kırıklığı yüzünü buruşturuyor. "Onlara sana aşık olduğumu söylemem zaten yeterince kötü. Şimdi onlara sadece şaka yaptığımı söylersem tam bir aptal gibi görüneceğim."

"Özür dilerim." Sarkıyorum, bunaltıcı yorgunluk baş edebileceğimden daha büyük bir güçle üzerime bastırıyor. "Plan kulağa harika geliyordu ve işleri senin için zorlaştırmayı hiç istemedim. Sadece... Senin kim olduğunu bilmiyordum."

"Gerçekten mi? Kız kardeşin böyle davranırken mi? Senin yanında adımları en az bir ya da iki kez söylediğini bildiğim halde mi?"

"Birincisi, o benim üvey kız kardeşim. İkincisi, eğer fark etmediysen, o ve ben yakın değiliz. Ve üçüncüsü, ailedeki herkesin Huxley & Webber'da çalıştığını sanıyordum. Herkes gibi. Ve seni firmanın sitesinde tüm çalışanların listelendiği bölümde hiç görmedim.

avukatlar ve onların kimlik bilgileri ve uzmanlıkları. Bu yüzden Viv 'Huxley' ile evlendiği için hüznlendiğinde, onun bir Huxley'i kastettiğini düşündüm - web sitesindeki insanlardan birini."

Daralmış gözleri beni aldatma belirtileri için inceliyor. Bakışlarını tutuyorum. Saklayacak, utanacak hiçbir şeyim yok. Yine de, içim kontrolsüz bir şekilde sinirle titriyor. anlaşılmayı reddediyor.

"Ve sana söylemem gereken bir şey daha var." Yumuşak bir nefes verdim. "Ben gerçekten hamileyim."

Şok yüzünü gevşetir. "Ne?"

"Daha dün gece öğrendim." Sesim titremiyor, Tanrı'ya şükür, ellerim fena halde titriyor olsa da. Onları birbirine

katlıyorum.

Buz gibi şüphecilik yakışıklı yüzünü donduruyor. "Bu benim mi?"

Aslında, bu gerçek mi?"

İnançsızlık haklı. Buna hazırlıklıyım ama yine de derinden etkiliyor. "Beş kez kontrol ettim. İnan bana, bunu senden daha fazla istemedim." Bunu söylerken bile karnımdaki bebek için üzülüyorum. Tıpkı benim gibi, o da babası tarafından istenmiyor. Aslında benden daha kötü durumda. Annem bana hamile olduğunu öğrendiğinde çok mutlu olduğunu söylemişti. Dün gece uzun süre panikledim. Sonra Huxley'e mesaj atmayı düşündüm. ama fikrimi değiştirdim çünkü bu konu yüz yüze görüşülmesi gereken bir konu gibi görünüyordu.

Ve şu anda, mutluluk hissettiğim son şey. Sempati, acıma ve kalp ağrısı, bebeğim için ağlamak isteyene kadar kalbimi dolduruyor.

"Ve evet," diye ekliyorum. "Bu senin."

Gözlerini kısa süreliğine kapatırken parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, ağzı sıkı sıkıya kapalı. "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine.

Ne yapıyorum ben? Bu bebeği istemiyor. Belki çocuklardan nefret ediyor ya da benimle bir çocuk sahibi olmak istemiyor. Her iki durumda da, bebeğimin ona Nelson'ın bana davrandığı kadar kötü davranabilecek bir babası olacağı için kalbim kırılıyor. "Senden bebeğin sorumluluğunu almanı istemiyorum. Seni zorlayamam ve bunu denemeyeceğim." Bebeğim kendi ebeveyninden şefkat kırıntıları için yalvarmayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"O zaman bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü bilmen gerekir. Babası sensin." "O halde babalık testine itiraz etmeyeceksiniz."

"Hayır." Eğer babalık testini şimdi yaptırırsam, bebeğimi benim yaşadığım kalp kırıklığı ve aşağılanmadan kurtarabilirim.

Nelson ilk tanıştığımızda beni açıkça reddettikten sonra. "Eğer bu ilişkiyi sessizce bitirirsen angajman."

"İkinci kez düşünmek için çok geç, ailenle yaptığın o gösteriden sonra olmaz. Evleneceğiz."

"Bu kadar öfkeliyken bunu yapmak aptallık olur. Ayrıca, birkaç aylığına evlenmiş gibi yapacaktık, gerçekten evlenmeyecektik."

"O zamanlar öyleydi. İşler değişti. İnan bana, seninle evlenmek istemiyorum. Ama Emma'yı hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Onu neden bu kadar önemsiyorsun?" Neden kararın biraz da olsa bebekle ilgili olamıyor?

"O benim hiç sahip olmadığım annem gibi. Her zaman yanımdaydı. Çocuğumun annesini terk edersem" -kelimeleri küçümsüyor- "dehşete düşer." Başını sallar. "Hayal kırıklığına uğrar. Hatta hayal kırıklığına uğrar. Buna izin vermeyeceğim."

"Ama evlenmek? Bir kişiyi memnun etmek için hayatımızla ilgili böylesine büyük bir karar veremeyiz."

"O zaman yalvar bana. Ellerin ve dizlerinin üzerine çökmek işe yarayabilir."

Zalimce talebi karşısında acıyla nefes alıyorum. "Seni pislik."

"Ben her zaman bir pisliktim. Sadece sana karşı öyle değildim."

Bir adım öne çıkarak kişisel alanımı işgal ediyor. Omurgamı sertleştiriyorum ve ona dik dik bakıyorum. Geri adım atmayacağım.

"Şimdi yemek odasına döneceğiz ve sen de gülümseyip sabrımı sınamayı bırakacaksın. Beni yeterince oyaladın zaten."

On Altıncı Bölüm

Huxley

Oyuna getirildim. Sikildim. Ve alenen alay edildim.

Yemek bir hafta önceydi, ama hissettiğim aşağılanma bir nebze bile azalmadı. Ve intikamımı alana kadar da azalmayacak.

"İyi misin?" Madison soruyor. Uzun bacakları ve sıkı vücuduyla tipik bir Kaliforniya sarışını. Gözleri mavi ama Grace'inkinden daha açık bir tonda.

Hayır. O çıkarıcı küçük kaltağı düşünme.

Onun sevimli ve küstah olduğunu düşündüğüme inanamıyorum.

Annesini sorduğumda gülmemek için yanağını ısırması ne kadar zor oldu? Annesini sorduğumda büyükanneme sahte bir nişan teklif etmek için ulaştıktan sonra?

Telefonum büyükannemden gelen başka bir aramayla çalışıyor.

Günde en az beş kez arıyor ve mesaj atıyor. Annem de bana ulaşmaya çalışıyor ama cevap vermeyi reddediyorum. Bana gaz vermeye çalışacaklar.

Grace kaderdi, hamileliğin Grace ve benim kaderimiz olduğuna dair bir işaret olduğu konusunda yaltaklanıyor ve aile için doğru şeyi yaptığım için beni övüyorlardı.

"Biraz yorgun görünüyorsun," diyor

Madison. "Ben iyiyim."

Başını sallıyor. "Bu size Huxley & Webber'dan geldi."

Madison masama kalın bir zarf koydu. Davranışları ustaca ve iş gibi. Durumum bu kadar karışık olmasaydı, kardeşlerimin önerdiği gibi ondan sahte nişanlım olmasını isteyebilirdim. En azından bu işte iyi olurdu-ve ailemle aramızı bozma.

Ama kimseyi kandıramayacak kadar profesyonel. O pürüzsüz ifadeyi gördüklerinde ya da mükemmel bir şekilde ayarlanmış sesini duyduklarında bana karşı bir şeyler hissettiğine kim inanır?

"Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır. Hukuk da bakmadı. Kişisel olarak işaretlenmiş."

Muhtemelen büyükannem ve annem, telefonlarına ve mesajlarına cevap vermeyi reddetmemden kaçmaya çalışıyorlardı. "Parçalayıcıya koy."

"Önce ne olduğunu görmen gerekmez mi?" Zarfın içinde ne olduğunu merak etse de belli etmez. "Yasal bir mesele olabilir."

"Umurumda değil. Parçalayın, sonra bir zarfa koyup onlara geri gönderin. COD."

Madison'ın iyi kesilmiş altın rengi kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bir zaman makinesi icat etmediğiniz sürece, hayır."

Tekrar başını sallayıp gidiyor ve birkaç dakika sonra bana bir fincan ekstra sert kahve getiriyor. Üzgün olduğumda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

-Neden bana nişanlandığını söylemedin? Senin için iyi bir kadın aramakla o kadar zaman harcadım ki!

-Sana kim söyledi?

-Annen.

Tabii ya. Doğrudan bana ulaşamadığı için Joey'e gitti. Mesajlar babamın telefonundan geliyor ama babam mesaj atmıyor. Bu çok fazla iş demek. Joey yapıyor. Ted Lasker gibi mesaj gönderebildiği için kendini beğenmiş bir şekilde önemli hissediyordu.

-Ama belki de zaman tamamen boşa gitmemiştir. Nişanlın hamile olduğu için, biraz daha eğlenmek istersen, birkaç seçeneğim var. Dikkat çekmezler.

Jane'in elbisesinin içinde kalmayan göğüsleri kadar gizli.

-Joey, git buradan.

-Baba: Hadi ama! Harika bir iş yaptığım için bana kredi veremez misin?

-Ben: Yapabilirim... ama önce harika bir iş yapıyor olman gerekir.

-Sen nankör bir pisliksin! En azından düğüne davetliyiz, değil mi?

Hayır, içgüdüsel olarak aklıma geliyor. Penis topları babamın asil ve eğlenceli anlayışıdır. Kardeşlerim ve ben, doğum günü için sikinin dev bir kopyasını yaptırmamızı istemediği için ona minnettar olmalıyız.

Ama sonra aklıma geldi. Neden Huxley ve Webber'lere onurlu bir düğün hediye edeyim ki?

-Gelmiş geçmiş en muhteşem hediyeği gönderebilirsen.

-Baba: Bunu halledebiliriz.

-Eğer yeterince etkileyiciyse, kim bilir? Babam bebeği dizinde zıplatabilir.

-Baba: Hayır. Kusabilir. Ama onu şehirde gezdireceğiz, ona ait olduğu dünyayı göstereceğiz.

Tercümesi: Baba bebeği her yere götürmeyi planlıyor. Hollywood partisini yoğun programına sıkıştırabilir. Ayrıca zavallı bebeği rakibi Josh Singer'ın yüzüne vuracak. Babamın Josh Singer'dan neden bu kadar nefret ettiğini hâlâ anlamış değilim. O sadece bir sürü filmi finanse eden ve üreten bir adam.

sanatsal filmler. Hiçbir şey babamın geçmişindeki büyük başarılarla benzemez.

Müşterinin aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için Paris'teki ekibe hızlı bir e-posta gönderiyorum - sanatçılarla asla bilemezsiniz - ve et lokantasına gidiyorum. Akşam yemeği ve Noah'ın yaklaşan düğününü kutlamak için kardeşlerimle buluşacağım. Aslında Bobbi'yi evlenmeye ikna etmeyi başardı. Kısa bir süre öncesine kadar

Hatta pastanesinden kruvasan almasına bile izin verdi. Umarım tüm parasını ona vermek gibi aptalca bir şey yapmamıştır. Diğer kardeşlerim için endişelenmiyorum ama Noah için endişeleniyorum. Ne zaman bir şeye odaklanırsa, onu göz ardı eder. Diğer her şey. Çitaları fotoğraflamak için bir seyahate çıkıyor ve bazen haftalar sonra ondan haber alınabiliyor.

Et lokantasına yanaştım ve fobu valeye attım. Tam bunu yaparken Mick arkamdaki arabadan çıktı. İnce beyaz altın kravat iğnesi olan bir takım elbise giymişti. Görünüşe göre ilk davasını bunu takarken kazanmış, bu yüzden şimdi bir tür tılsım olarak her zaman takıyor. Yaptığı işte gerçekten iyi olsaydı, şansa ihtiyacı olmazdı.

"Vay, vay, vay. Bir fahişeyle evlenmek için kandırılan adama bak." Sırıttırıyor, muhtemelen sonunda kendini benden üstün hissededeceği bir şey bulduğu için mutlu.

"Bunu bir daha söylersen aylarca mahkemeye çıkamazsın." Bir tekmeye bir adamın çenesini kırabilecek tek kişi Griffin değil.

Mick hafifçe irkilir, sonra ilk tepkisini gizlemek için alay eder. "Grace gibi bir kızla evlenmek nasıl bir duygu?"

"Onun neden bir Lain olduğunu merak ediyorum," diyorum konuşurcasına, yemi yutmayı reddederek, sonra girişe yöneliyorum.

Beni takip ediyor. Bana sopa gösterme fırsatını kaçırmıyor. "Çünkü annesinin adını aldı. Annesinin ne olduğunu biliyor musun? Annemle babamın evliliğini mahvetmeye çalışan bir sürtük. O bir 'lain', tamam mı?" Sırıttırıyor, bir tepki bekliyor ama ben onu tatmin etmeyince şöyle diyor: "Hayattaki kaderini değiştirmek için utanmadan babamı baştan çıkardı -evli olduğunu bile bile- ve bu geri tepti. Annemi onun için terk etmedi, bebek için bile."

Bu soyadını açıklıyor. Ve Grace'in ailesiyle birlikte hiç insan içine çıkmamış olması gerçeğini de. "Ve benim ne hissetmem gerekiyor?"

"Altın avcısı fahişelerden öğreniyor musun? Anne gibi, kız gibi!"

Bir an için umursamazca tırnaklarımı inceliyorum. "Nelson sikini pantolonunun içinde tutsaydı bir sorun olmazdı, değil mi? Ne de olsa evli ve çocuklu olduğunu biliyordu. Sanırım Karie ve siz iki çocuk onun için pek bir şey ifade etmiyordunuz."

Mick'in teni o kadar kırmızı ki mor görünüyor. Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. Her zamanki gibi, aklına bir şey gelmiyor.

söyleyecek zekice bir şeyi yoktu. Bundan kurtulabileceğini düşünseydi, ilk yumruğu o atardı. Ama dövülebileceğini biliyor. Biri kick boksçu olan altı erkek kardeşe büyüyemezsin.

-Ve nasıl savaşılabileceğini bilmemek.

Mick'in gözlerini bir şey yapamayacak kadar korkak olduğunu anlayacak kadar uzun süre tutuyorum, sonra gülümseyip hostese dönüyorum. "Noah Lasker. Yedi kişilik parti."

O da gülümsüyor. "Görüyorum. Bu taraftan."

Onu takip ediyorum. Mick bağılıyor, "Kendine altın arayıcısı, fırsatçı, entrikacı bir nişanlı bulmuşsun! Yakında karın olacak! Sana iyi şanslar, ezik! Sırf bu yüzden şehirdeki her erkekle yatacak."

Öfke kabarıyor. Dönmeye başlıyorum ama o kaçıyor. Peşinden gitmeye değer mi?

"Polisi aramamızı ister misiniz?" Hostesin sözleri kırmızı bulanıklığı delip geçiyor.

"Hayır." Büyük bir çabayla kendimi tekrar kontrol altına alıyorum. "Arayan savcıydı, ister inanın ister inanmayın. Polisi aramanın pek bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Başını sallıyor, bir şeyler mırıldanıyor ve Kardeşlerimin olduğu masaya. Üzerinde birkaç boş şişe duruyor. Ben yaklaşırken Noah ekmek yemeyi bırakıyor.

"Biri yeni Lamborghini'ni mi mahvetti?" diye sorar.

Neden beni üzen tek şeyin yeni bir Lambo'yu mahvetmek olduğunu düşünüyor? En az iki yıldır bir tane bile almadım.

"Daha kötü. Çok daha kötü." Mick'in hakaretlerini hatırlayınca dişlerimi gıcırdatıyorum. Ben de ona karşılık verdim elbette, ama o kişi

Daha fazla durum tespiti yapmadığım için kendimle gerçekten alay etmek istiyorum. Grace'i iyice araştırmadan sahte nişanlım olmasını asla istememeliydim. Nasıl Büyükannemin ne kadar sinsi olabileceğini unutmuş olabilir miyim? Onun gibi birinin asla ailenin boş harcaması olamayacağını düşünmüştüm. giyinir ve konuşurdu. Ama en iyi dolandırıcılar asla gerçek yüzlerini göstermezler. Kuzenlerimin kaçırılma olayından sonra bunu öğrenmeliydim. "Sıkıştım kaldım. Grace'le evlenmek zorundayım. Lain."

Bu konu üzerinde çok düşündüm ve bundan kurtulmanın iyi bir yolu yok gibi görünüyor. Ama aynı zamanda, işleri bu şekilde bitirmek istiyor muyum? Bu olmaz. Grace'e maddi olarak zarar verecekti. Yine de babasına dönüp onun parasını harcayabilir. Peki ya babası Dünyaya geliş şeklinden utanıyor mu? Belli ki ayda yirmi beş bin doları gözden çıkaracak kadar önemsiyor.

O parayı toplamaya devam edip hayatımdan uzak durabilirdi. Onun yerine, gözünü bana dikti, Karım olması için onu manipüle etti. Bu işten istediğini alamayacağından emin olacağım. Evlilik parası. Bir şey istiyorsa kendi parasıyla ödemek zorunda. Ondaki kira ve kamu hizmetleri için ücret almak istiyorum, ancak bu benim eyaletimde bile küçük olmanın ötesinde olurdu.

Hamilelik, yangının üzerine bir kova benzin daha dökmek demek. Bana hâlâ kurnaz gözlerle bakabiliyor diye masum rolüne kanacağını mı sanıyor? Kanıt olmadan ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmiyorum.

"Şey... En azından o bir Webber değil...?" Emmett çekingen bir ifadeyle.

Diğer kardeşler başlarını sallıyor.

Beni nasıl kandırdığını düşünmek bile kan basıncımın yörüngeye oturmasına neden oluyor. "O kılık değiştirmiş lanet bir Webber! Kendini yanlış tanıttı!"

"Emin misin? Grace Lain'i hiç duymadım," diyor Emmett. Nicholas bir viski doldurdu ve bana doğru uzattı. Ben de geri uzattım.

"Nelson Webber'in yan parçasından olan kızı," diye mırıldandım.

Grant kaşlarını çatıyor. "Onunla evlenmek zorunda mısın? Bir açık kapı olmalı."

Ellerim bastırılmış öfkeyle titriyor. "Bebeğime hamile olduğunu iddia ediyor."

"Peki... Gerçekten öyle mi?" Noah soruyor. Bu kadar dikkatsiz olabileceğime inanamıyor.

Ve ben de yapamam. Bebeğin benden olmasına imkan yok. Sadece bir gecelik bir ilişkiydi. Prezervatif konusunda fanatiğim çünkü hazır olmadığım bir çocuğu doğurmayı reddediyorum. Ben de istemiyorum.

Babam gibi davranıyor, sanki ebeveyn olmak bundan ibaretmiş gibi kaza geçirmiş çocuklara para saçıyor.

Ona sahte nişanlım olmasını teklif etmeyi her düşündüğümde, kendimi taşaklarımdan tekmelemek istiyorum. "Kazandığını sanıyor ama ben o işbirlikçi küçük kaltağı mahvedeceğim." İki elim de kenetlendi.

Noah yavaşça ekmeği çiğniyor, yüzünde bir parça acıma ifadesi beliriyor. Damarlarımda acı akıyor. Onun merhametini istemiyorum. Kimsenin merhametinin nesnesi olmak istemiyorum.

Ben Huxley Lawton Lasker'ım. Kimsenin bana acımasına izin yok.

Ve beni bu duruma soktuğu için Grace'den nefret ediyorum.

Sebastian boğazını temizler. "Bu kadar acele karar vermek istemeyebilirsin. Her ihtimale karşı." Karısının kendisine kazık attığını düşündüğü için onu neredeyse kaybettiği zamandan bahsediyor. Bunu ona ödetmeye yemin etti ve o da ödedi. Sonra da boşanma davası açmış.

"Yatağıma sürünerek girdi!" Tüm hayatım boyunca olmasa bile uzun zamandır yaptığım en iyi seks olması beni çok üzüyor. I

Aslında barda ondan hoşlandım. Onunla daha fazla şey yapmak isteyecek kadar ilginç olduğunu düşündüm, daha

önce kadınlarla hissettiğim bir dürtü değil.

Ama bu sadece bir illüzyondur. Hangisinin beni daha çok kızdırdığına karar veremiyorum - onun rol yapması mı yoksa benim buna inanmam mı? Kendi kendine nasıl da gülmüştür! "Lucie seninkine sürünerek mi girdi?"

"Hayır. Ama kız kardeşi kardeşimin evine girdi." "Benimle hiç tanışmamış olmayı dileyecek." "Peki ya çocuk?" Nicholas diyor ki.

"Bilmiyorum. Zaten muhtemelen benim değildir."

"Emin misin?" Emmett sorar.

"Kontrol etmem gerekecek ama doğum kontrolü konusunda son derece dikkatliyimdir."

"Yine de başarısız olabilirdi." Griffin, babamızın başarısız vazektomisinin sonucu olarak masanın etrafında bir daire çiziyor.

"Ben ikinci sınıf bir doktordan vazektomi yaptırmadım," diye karşılık veriyorum ona.

Griffin bana kötü bir karşılık vermiyor, bu da bir şeydir, çünkü aç bir ayıdan daha huysuzdur ve fiziksel veya sözlü kavgalardan geri adım atmaz. Sadece omuz silkiyor ve "Ben de öyle ama..." diyor. Karısını maskeli bir partide tek gecelik bir ilişki sırasında hamile bırakmış.

Ve tanıdığım en titiz insanlardan biridir. Koruma takmayı unutmazdı ve son kullanma tarihinin geçmediğinden emin olurdu.

İç çekerek bir an için gözlerimi kapatıyorum. Öfkemi kontrol etmeliyim. İçinde bulunduğum çıkmazda olmam kardeşlerimin suçu değil. "Evet. Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Sorun yok. Üzgün olduğunu biliyorum." Griff omzuma tokat attı.

Sanki bu berbat ruh halime iyi gelecekmiş gibi başımı sallıyorum. "Burada biraz eğlenmeliyiz." Sesim acımasız çıkıyor. Ama lanet olsun, iyi vakit geçirdiğimizden emin olacağım. Bu Noah'ın bekâr olarak kardeşler yemeğine son katılığı olacak. Sorunumun herkesin moralini bozmasına izin vermeyeceğim.

Grant bana en sevdiğim viskiden doldurdu. Kadeh kaldırıyoruz, ben de içiyorum. Yemek ve daha fazla alkol sipariş ediyoruz.

Ama biz kadeh kaldırıp gülerken ve Noah'a Bobbi ile olan çalkantılı ilişkisi ve

Yaklaşan düşünler, aklımın bir köşesi intikamda kalıyor.
Kimse hayatımı mahvedemez ve bundan paçayı kurtaramaz.

On Yedinci Bölüm

Huxley

Pembe kiraz yaprakları nehir kıyısının üzerinde havada süzülüyor, bulutsuz gökyüzü parlak bir mavi. Adam dizlerinin üzerine çöküyor ve kamera küçük siyah kadife bir kutuya odaklanıyor. Kapağını açtığında yakınlaştırır ve yuvarlak mavi elmaslarla çevrili kusursuz kesilmiş berrak bir elmas gösterir. Kadının yüzünü göstermek için kesilir. İnce ışık değişiklikleri

Mavi gözlerinde şaşkınlık, neşe ve sevgi parıldarken yüzünü aydınlatıyor.

Üçüncü deneme, beyaz, altın, gümüş ve maviden oluşan doğru renk şemasıyla romantiktir. Model özellikle Asya'da çok popüler olan belirli bir ruhani güzellik türü için seçildi. Ama şimdi keşke yeşil ya da kahverengi gözlü birini seçseydik diyorum. Peygamber çiçeği mavisini bana Grace'i hatırlatıyor. Onun gözleri modelinkilerden daha güzel.

Daha büyük, daha etkileyici ve daha da mavi. Gözlerini her kırışığında uzun, kalın kirpikleri kelebek kanatları gibi dalgalanıyor.

Onu düşünmeyi bırak. Bütün hafta sonu onu aklımdan uzak tutmaya çalıştım, evde, Noah'ın düğününde ve Sonrasında. Ama kafamı işgal etmeye devam ediyor ve Sebastian'ın karısı Lucie'nin de şu anda hamile olması yardımcı olmuyor. Göstermesi için henüz çok erken ama sık sık midesi bulanıyor ve yemek yiyemiyor.

Grace iyi mi? Sürekli midesi mi bulanıyor? Belki de kusuyordur?

Sierra, Griffin'in üçüzleriyle birlikteyken iyi görünüyordu ama kadın o kadar neşeli ve iyimser ki Pollyanna karşılaştırıldığında depresif görünüyor.

Grace için endişeleniyor olmam bile rahatsız edici. Bana yalan söyledi, beni bir evliliğe hapsetti ve beni ailemde ve Webberler arasında alay konusu haline getirdi. Kendini iyi hissetmemesi kimin umurunda? Suçluluk duymalı, kendini açıklamak için mesaj atmalı ve aramalı.

Ama tek bir girişimde bile bulunmadı.

Yaptığı tek şey, kadın doğum uzmanının ofisime bir babalık testi kiti göndermesini sağlamak oldu. İç yanağımdan DNA almak için pamuklu bir çubuk. Kit gizli zarfından düştüğünde ne hissettiğimi tam olarak kestiremiyorum. Avucumun içine. Bebeğin benden olduğuna emin olmalı. Yoksa testi yaptırmak için bu kadar hevesli olmazdı.

Küçük bir parçam çok mu sert davrandım diye merak ediyor. Ama bu suçluluk duygusundan kurtuluyorum.

Onun için üzülüyorum. Benim endişem bebek için. En azından çocuk masum. Daha iyisini hak ediyor.

Öte yandan Grace, her türlü muameleyi hak ediyor. Eğer yalan söylemeseydi, ona dürüstlüğünü gösterecektim. ve nezaket. Onun aldatmacasını görememiş olmak beni üzüyor. Çok tatlı, komik ve zeki görünüyordu, takdire şayan bir omurgası vardı. Basit bir şehvetin ötesinde ilgi uyandıran tanıdığım tek kadındı.

Unut onu. Yapacak işlerin var.

Sebastian Peery işbirliği, Kore'de sadece Hae Min Mağazalarında satılacak olan bahar koleksiyonu için yeni bir kampanyaya ihtiyaç duyuyor. Lucie romantik, tatlı ve lüks istiyor. Şimdiye kadar kampanya romantik ve tatlı, ama tüm ışıltılı elmaslara rağmen lüksü hissetmiyorum. Kore'de baharı simgeledikleri için kiraz çiçekleri hoş bir dokunuş, ancak daha fazla içgüdüsel bir çekiciliğe ihtiyaç var. Ekip için bazı notlar alıyorum.

Dahili telefondan Madison'ın sesi geliyor: "Saat 10'daki randevunuz geldi."

"Onu içeri getirin lütfen."

Bir dakika sonra kapım açıldı. Bryce elbette üç parçalı bir takım elbise giymişti -her erkek Huxley çalışırken üç parçalı bir takım elbise giyer- ve mükemmel cilalanmış, dar bağcıklı ayakkabıları vardı. Sunum savaşın yarısıdır. En iyi özelliklerini ailesinden miras almıştır -keskin, koyu renk gözlerinin üzerinde hafifçe eğik duran gece yarısı siyahı kaşlar ve hiçbir şey yapmadığında bile nadiren dağınık görünen düz, koyu renk saçlar

Her ne kadar saçlarını arkaya doğru yatırarak şekillendirmeyi tercih etse de. Cildi her zaman altın rengindedir ve asla yanmaz. Annem sık sık bunun adil olmadığından yakınır çünkü o ve Prescott Amca sadece on dakika güneşte kıpkırmızı olurlar.

"İçecek bir şey ister misiniz efendim?" Madison soruyor, bakışları önce Bryce'a sonra bana kayıyor.

"Buzlu Americano," diyor Bryce.

"Bana bir şey yok."

Başını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboluyor. "İstediğin evlilik sözleşmesi," diyor Bryce ve bana bir

oturmadan önce kalın bir belge. "Jeremiah bunu ele almamdan memnun değil."

Annemle ilgili kısmı görmezden gelerek, "Teşekkür ederim ama kuryeyle gönderebilirdiniz," diyorum. Bir daha benim kişisel yasal işlerime yaklaşamayacak. "Teslimat için senin saatlik ücretini ödemeyeceğim."

Homurdanıyor. "Buraya gelme sebebim bu değil. Yemekten beri Grace'le konuştun mu?"

"Ne hakkında?" Sesim çok sıradan.

"Düğün hakkında. Ve belgedeki şartlar." Bryce evlilik sözleşmesine bakarak çenesini sallıyor.

"Hayır. Evlenmemiz gerektiğini zaten biliyor, Özellikle de yolda bir bebek varken. Sözleşmedeki hiçbir şey onun için şok edici olmamalı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Kavga edecek. Ona bir kuruş bile vermeyeceğinizi, para harcamak istiyorsa bunu kendisinin kazanması gerektiğini söylediniz."

"Ben ATM değilim."

"Evet, ama o senin karın olacak."

"Kesinlikle. Bana kazık attıktan sonra bunu fazlasıyla hak ediyor." Bryce, Huxley tarafında Grace'le nişanlanmamızın ardındaki küçük düşürücü gerçeği bilen tek kişi. İyi bir tavsiye almak istiyorsanız avukatınızdan bir şey saklamazsınız ve ben Bryce'tan en iyisini istiyorum.

"Ve çocuğunuzun annesi," diye ekliyor, sanki bu bir fark yaratmış gibi.

"Bebeği ben ayarlayacağım. Ama bu benim paramı kendisi için kullanabileceği anlamına gelmez."

Bryce bana baktı. "Gerçekten bebeği öylece vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Yemek biletini mi kastediyorsun?"

Birkaç yıl sonra ondan sessizce boşandıktan sonra bile Çocuk her zaman aramızda olacak ve bunu kullanarak benden koparabileceği her şeyi koparmak için elinden geleni yapacak. Yıllarca ayda yirmi beş bin dolar yaktıktan sonra harcamalarını kısacağından şüpheliyim. Ama onun için Bana para ödetmek için bebeği kullanırsa, onu bir manipülasyon aracına dönüştürmek için yanında olması gerekir. Ve bazı kadınların ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum.

Prescott Amca'nın eski karısı Zoe'nin, Prescott Amca'nın eski karısı Zoe'yi öldürmesine üzüldüğünde, Prescott Amca'nın eski karısı Zoe arasındaki zehirli dramının farkında olmadan bir katılımcısıydım.

boşanma davaları sırasında onu kendi bencil kaprislerine boyun eğdiremedi. O psikopat çocuklarını kaçırmaya karar verdi, muhtemelen onları daha fazla nafaka almak için kullanmaya çalışıyordu. Böyle bir şeyin bebeği etkilemesine izin vermeyeceğim. "Eğer kabul etmezse, onunla ölümüne savaşacağım.

Bebek onun gibi bir anneyle büyürse ne öğrenecek?"

Babamın bizimle ilgili doğru yaptığı tek şey, bizi kendi başına yetiştirmeye çalışmamış olmasıydı. Eğer öyle yapsaydı, Ted Lasker'lara dönüşürdük - benmerkezci, sorumsuz, uygunsuz megalomanlar. Bir anne olarak Grace de aynı sonucu doğururdu.

Madison elinde Bryce için kahve ile ofise giriyor, sonra duraklıyor ve ayrılmadan önce bir süre bana bakıyor. Bir yudum alıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "İğrenç bir şey."

"Peki neden içiyorsun?"

"Çünkü doğru düzgün yeşil çayınız yok."

"Geçen sefer geldiğinde Japonya'dan matcha aldığımı söylemiştim."

"Evet, ama onu bir bok için demleyemezsin." Yeşil çay konusunda titizdir, muhtemelen Akiko Teyze'den etkilenmiştir.

Gözlerimi deviriyorum. Kabul edilebilir çay olmamasından şikayet ediyor ama yine de her geldiğinde kahve istemeyi ihmal etmiyor. Sanki Madison'a aşık olmuş gibi, ama bunu herkese yapıyor. Adam bedava kafeine hayır diyemiyor. "Tamam. Boktan kahveni bitir ve defol."

"Her zaman nazik bir ev sahibisiniz. Bu kadar çok müşteriyi nasıl etkilemeyi başarıyorsun, aklım almıyor. Ama sana karşı nazik olacağım, ne de olsa boktan bir kayınpederin olmak üzere." Bir kahkaha attı ve bir yudum aldı, sonra yine yüzünü buruşturdu. "Nelson pisliğin teki. Onu hiç sevmedim. Kardeşlerim de sevmez. Ares açıkça onu aşağılamaya çalışıyor."

"Ares herkesi keser." Nefret ettiğinden bahsetmiyorum bile.

ve kimseye güvenmiyor. Annesi onu kaçırarak ve ıssız bir yerde bir barakada tutarak onu mahvetti.

Boşanması istediği gibi gitmeyince ormanlık bir alana gitmiş. Bölgede bir orman yangını başladığında neredeyse ölüyordu çünkü annesi oğlunu oraya sakladığını unutmuştu.

Olanlar için beni suçlamadığı için minnettarım. Zoe benden Ares, Bryce ve Josh'u aldığı kurabiyeleri paylaşmaları için davet etmemi istedi ve ben de bu çağırışı yapan saf çocuktum. Prescott Amca ve Zoe'nin ayrılmış, ama bunun hakkında fazla düşünmemiş. Dört çocuğu da kaçırmak istediği ortaya çıktı ama Ares karşı koyduğu için başarısız oldu. Sekiz yaşındayken bile adını hak ediyordu.

Yine de, onun üzerindeki yanık izlerini her gördüğümde suçluluk duygusu kabarıyor. Her ne kadar mantık sadece

yedi yaşında olduğumu ve

daha iyi bilirdim, kalbim ne hissediyorsa onu hissediyor.

"Ya aileniz gibisinizdir ya da tam tersi," diyor Bryce. "Vivienne'in Grace'e nasıl davrandığını gördün ve aile gibiydi. Nişanlınız yemekte şaşkın ve biraz telaşlı görünüyordun."

"O çok iyi bir oyuncu."

Omuz silkiyor. "Ya da belki gerçekten telaşlanmıştır. Bu kasabadaki herkes sinemaya girmek istemiyor. Böyle düşünüyorsun çünkü Ted dünyayı böyle görüyor."

Karşılaştırma karşısında kılandım. "Bu çok alçakça." Herhangi bir şekilde babama benzediğimin söylenmesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyor.

Bryce kahvesini yudumlarken hiç sempati göstermiyor. "Gerçekler acıdır, dostum. Ona bir şans ver. Böylece, düşündüğün gibi bir kaltak çıkarsa, en azından bunu iddia edebilirsin.

ahlaki üstünlük. Eğer gerçekten tüm bunların farkında olmadan bir katılımcıysa, masum bir kadına karşı pislik olmaktan kaçınabilirsiniz."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü azimlisiniz, belki de çok fazla. Gözünüzü bir şeye diktiğinizde, onu elde etmek için neyi ya da kimi ezip geçtiğinizi umursamıyorsunuz. Bu günlerden birinde seni kışından ısırmak için geri dönecek. Kuzenin ve avukatın olarak acı çektiğini görmek istemem. Bu arada, bu tavsiye ücretsizdir. Bir şey değil."

"Bunu bana söylemeni büyükannem mi istedi?" Olası bir ihanet karşısında sesim sertleşiyor. Kuzenlerim her zaman kendi işimin peşinden gitme kararımı destekledi ve büyükannemin çok kontrolcü olduğunu düşündüler.

"Hayır. Ben müşterilerimin tarafını tutarım ve o onlardan biri değil. Sadece pişman olmanı istemiyorum. Büyükannen sonsuza kadar yaşamayacak."

"Hepimizden daha uzun yaşayacak," diye mırıldanıyorum, ama bunun üzerinde durmuyorum. Bryce bir ay önce Japon büyükannesini kaybetti ve o bunu annesinden daha zor karşıladı. Bu da garip, çünkü o kadınla o kadar yakın değildi.

"O yaşlı, Hux. Seni seviyor ve senin için en iyisini istiyor,

kendi tarzında. Yakında ölecek, ve sonra

çok geç." Başını sallıyor. "Gerçeği öğrendiğinizde her zaman çok geç olur."

O gittikten sonra sadece kahve kokusu kaldı. Evlilik sözleşmesine bakıyorum. Bryce itidal tavsiye etmek için uğradıysa, muhtemelen çok sert davrandığımı düşünüyordur. Ondan bana bir evlilik sözleşmesi hazırlamasını istediğimde düşündüğüm tek şey Grace'i nasıl yok edeceğim ve aşağılayacağımdı. Ama...

Sebastian ayrıca her ihtimale karşı dikkatli davranmamı söyledi.

Tamam. Ona açıklaması için bir şans vereceğim. Beni önemseyen akıllı insanların iyi niyetli tavsiyelerini görmezden gelecek kadar gururlu ya da aptal değilim.

Dahili telefona bağlanıyorum. "Madison, bu hafta öğle yemeği randevum var mı?"

"Hayır. Senin için bir tane yapmamı ister misin?" diye soruyor, her zamanki gibi özenli.

"Hayır, teşekkürler." Grace ve ben rezervasyon gerektiren bir yere gitmiyoruz.

Telefonumu elime aldım. Nişanlıma bir şans daha vereceğim.

On Sekizinci Bölüm

Grace

Pazartesi kimsenin en sevdiği gün değildir, ancak bu özel gün, bir sonraki bağış toplama etkinliğimiz için mekanın bize bir sorun olabileceğini söylemesiyle bir karmaşa ile başlıyor.

yaklaşan işçi grevi. Hayır amaçlı sanat müzayedesini için başka bir yer bulma konusunda yardımcı olup olamayacaklarını soran mesajlar gönderdim, ancak kişi cevap vermedi. O zavallı kadının gelen kutusu muhtemelen öfkeli müşterilerden gelen e-postalarla dolup taşıyordur.

Telefonum da yemekten beri Karie ve Viv'den gelen durmak bilmeyen aramalar ve mesajlarla çınlıyor. Viv'in numarasını bir yıl önce engelledim, bu yüzden beni rahatsız etmek için annesinin telefonunu kullanmaya başladı. Keşke Karie'yi de engelleyebilseydim ama ara sıra annemin hastane faturaları hakkında benimle iletişime geçiyor.

"Bu şeyin nesi var?" Tolyan kaşlarını çatarak titreşen telefonuma bakıyor. "Bozuk mu?"

"Hayır. Sadece uzak durmayı tercih ettiğim insanlardan gelen bir sürü telefon var." "Bu sinir bozucu."

"Özür dilerim." Masalarımız birbirine yakın ve muhtemelen bir haftayı aşkın süredir bundan bıkmıştır.

Tekrar çaldığında, onu kapıyor. "Bu numarayı bir daha ararsan, seni yüzüstü gömerim."

"Kim lan bu-!" Viv'in çığlığı o kadar yüksek ki, masamdan bile net bir şekilde duyabiliyorum.

"Bir asistan."

Bir duraklama. Muhtemelen bunu beklemiyordu. "Kız kardeşimi hatta bağla! O kaltağın orada olduğunu

biliyorum."

Tolyan tembelce orta mesafeye bakar. "Elbette.
Kim arıyor diyebilirim?"

"Vivienne Webber! Babamın kim olduğunu biliyor musun-" "Tofu beyin." Telefonu kapattı. "Neden bu kadar

Bu mu?" diye soruyor bana.

Hiçbir fikrin yok. Ama bir yanıt beklerken gerçekten meraklı görünüyor. Muhtemelen kimse ona sesini yükseltmeye cesaret edemiyordur. Tabii sıvı cesaretle dolu değillerse.

Ona gerçeği söyleyemediğim için gülümsemeyi tercih ediyorum. "Aile.

Onları öldüremezsiniz, onlarsız yaşayamazsınız."

"Aile, terbiye edilmemiş bir köpek gibidir. Onları uslu durana kadar eğitin." Dizüstü bilgisayarına geri döner. için Yüzüncü kez, bütün gün ne yaptığını merak ediyorum. Dosyaları düzenlediğini söylüyor, ancak bulutta depolanan hiçbir şey bu tür bir tam zamanlı dikkat gerektirmiyor.

Telefonum yine titriyor. Sabırsızca bir iç çekiyorum ve kapatmak üzere ona uzanıyorum. Ekrandaki metin önizlemesi beni durduruyor.

-Hey! Öğle yemeği için boş musun?

SportsBrews fiyaskosundan sonra ona iyi olduğuma dair mesaj attığımdan beri konuşmadık. Ben meşguldüm, o da öyle. Huxley & Webber, parasının karşılığını ve daha fazlasını almaya kararlı olarak ortaklarını meşgul tutuyor.

Cevabımı yazarken biraz gülümsedim.

-Evet, tabii. Öğlen civarı mı?

-Sorun olmaz. Tomate'de buluşalım mı? Rezervasyon yaptırabilirim.

Pizza ve makarna konusunda uzmanlaşmış, Pryce Aile Vakfı'ndan yaklaşık dört blok ötede popüler bir İtalyan restoranı. O işle meşgul olmaya başlayana ve annem hastalanana kadar hep oraya giderdik.

-Tabii. Orada görüşürüz.

Bunu gönderir göndermez, yeni bir mesaj açılıyor.

-Huxley: Bugün öğle yemeği yiyebilir miyiz?

Beş kısa kelime karşısında dudağımı ısırıyorum. Keşke sesini duyabilseydim de hâlâ üzgün olup olmadığını anlayabilseydim. Ama ne olursa olsun, biraz ikilemde kaldım. Adam'a evet dememiş olsaydım, Huxley'le buluşmayı kabul ederdim. Sakinleşmek için biraz zamanı oldu ve bir sonraki adımımızı konuşmamız gerek.

Ayrıca, ne düşündüğünü ve ne söylemeyi planladığını merak etmekten ve endişelenmekten ölüyorum. Bunun dostça bir sosyal gezi olmayacağını biliyorum.

-Üzgünüm. Benim zaten bir randevum var.

-Huxley: Randevu mu?

Neden onaylamıyormuş gibi hissediyorum? Onunla sahiplenici davranabileceği türden bir ilişkimiz yok.

-Öğle yemeği randevusu. Sen mesaj atmadan önce yaptım.

Yarın saat 1'e ne dersin?

-Huxley: Güzel.

-Tamam. Ofisine gideceğim.

-Huxley: Gerek yok. Asistanım ayrıntıları gönderecek.

Viv tekrar aradı ve ben telefonumu kapattım. O kadar acil bir şey yok ve iş aramaları zaten masamdaki siyah telefona yönlendiriliyor. Ayrıca, bir yıllık telefon hakkımı kullandı. Peter'la yattığı zamanki sabrını.

Öğlen Tomate'deydim. Mekan çoktan dolmuştu ama Adam bir yer kapmayı başardı. Muhtemelen öldürücü gülümsemesini gösterdi - insanlar o çocuksu sırıtışa hayır diyemiyor.

Saçından bir ton daha koyu haki renkli bir takım elbise giyiyor.

Muhtemelen adliyeye gitmiyordur. Bunun için siyah takım elbise tercih ediyor. Onu daha yaşlı ve ciddi gösterdiğini iddia ediyor.

Çenesinin yumuşak eğimi ve parlayan açık yeşil gözleri gerçek yaşından on yıl daha yaşlı olduğunu gösteriyor. Çoğu kişi onun "çocuk denecek yaşta" ve tecrübesiz

olduğunu düşünüyor. Ama onunla konuşmaya başlarsanız, zeki olduğunu anlamanız uzun sürmez.

"Selam," diyorum ona sarılarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

O da beni iyice sıkıyor. "Çok fazla iş var. Yemin ederim, çalışmak için yaşıyoruz."

Gülüyorum ve karşısına oturuyorum. "Patronlarımız bize ofiste oturup hiçbir şey yapmayalım diye para vermiyor. Ödeyecek olsalar bile ben bunu istemezdim. İnsanların hayatında anlamlı bir etki yaratıyorum."

Vakıf, eğitim almanın genellikle zenginler için bir ayrıcalık olduğu dünyanın çeşitli bölgelerinde okullar inşa etmiş ve işletmiştir. Kanseri tedavisi gören çocukları olan ailelere mali ve lojistik destek sağlamaktadır.

On binlerce şiddet mağduru kadın ve çocuk güvende olmak için vakfın finanse ettiği sığınma evlerine geliyor. Her Şükran Günü ve Noel'de yüz binlerce hindi ve hediye dağıtılıyor, böylece bir ailenin tatilden mahrum kalmasının nedeni yoksulluk olmayacak. Bir dakika Tüm bunları gerçeğe dönüştürmenin ayrıntıları her zaman eğlenceli olmuyor, ancak gurur duygusu ve başkalarına yardım etmek için neler yapabileceğimi görmek sonunda her şeye değiyor.

Bana sadece para kazandırmakla kalmayan, aynı zamanda kendimi tatmin olmuş hissettiren bir işim olduğu için şanslıyım.

Adam, "Müvekkillerimin kıçlarının tamamen korunmasını sağlayarak ben de öyle yapıyorum," diye şaka yapıyor. "Mahkemeleri nasıl özgür bıraktığımı, vergi dolarlarından nasıl tasarruf ettiğimi bir düşünün."

"Şanslı numaraların tuttuğunda emekli olabilecek ve CYA için avukat tutan adam olacaksın," diye hayalperestçe cevap veriyorum. Her yıl tam olarak bir piyango bileti almayı seviyor.

Pazar günü. Şansını denemek istediğini ve fazla zamanı olmadığı için yapabildiği tek hobinin bu olduğunu söylüyor.

Eminim ki boş zamanlarında erkek arkadaşıyla geçiriyor. Onunla geçen yıl bir şarküteride tanıştım. Zavallı adam, ilişkinin bittiğini kabul etmeyi reddeden eski sevgilisi tarafından taciz edilmiş ve Adam tacizciye erkek arkadaşından uzak durmasını söylemiş, sahiplenici ve korumacı bir tavır takınmıştı.

Garson geldiğinde, peynirli pizza ve zencefilli gazoz istiyorum; midemin kaldırabileceği tek şeyler bunlar.

Şu anda. Adam etli spesiyal ve bir kola sipariş etti ve bana baktı. "Sade peynirli pizza da neyin nesi?"

"Sadece bugün can atıyorum. Değişiklik iyidir." Ve ona bebekten bahsetmek için iyi, yumuşak bir açılışa ihtiyacım var. Adam şok olacak ama umarım beni destekler. Kendimi suçlu hissediyorum.

O iki satırı gördüğümünden beri rahmimdeki yaşamı tam olarak takdir edemeyecek kadar sersemlemiş ve bunalmış durumdayım.

Hamilelik testleri. Bu bebeğin dünyaya gelişi tesadüfi olabilir ama benim ona olan sevgim tesadüfi değil.

"Bu arada..." Adam boğazını temizler ve konuşmaya ara verir gibi olur.

"Ne?"

"Tamam, peki... Evleneceğin doğru mu?" "Bunu nereden duydun?"

"Andreas geçen hafta bir mola sırasında bundan bahsetti. Torununun nişanlandığını söyledi, ben de Viv'i kastettiğini sandım ama sonra sen olduğunu söyledi."

"Oh. Şey... evet. Sana söylemediğim için özür dilerim." Daha önce Adam'a bir şey söylememiştim çünkü sevgilime yalan söylemek garip geliyordu.

Huxley ile sahte bir nişanlanmayı kabul ettikten sonra en iyi arkadaşım. Akşam yemeğinden beri de bunu sindirmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Huxley'nin şimdiye kadar nişanı atmanın bir yolunu bulacağını düşünmüştüm. Emma'yı hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söyledi ama bana planının bir parçası olmayan bir şeyi kabul edecek bir tip gibi gelmedi.

Sadece bu da değil, bebeğin ondan olduğuna da inanmıyor. Yüzündeki o şüpheli ifadeyi asla unutmayacağım. En azından

Babalık testi yapıldıktan sonra, bunu bana ya da bebeğe karşı kullanamayacak. Yine de kalbim ağır.

Çünkü babalık tek başına çocuğa bakması için yeterli olmayacaktır. Nelson'a bakın.

İç çektim. Huxley ile aramızdaki tüm anlaşma tam bir karmaşaya dönüştü. Bunu kabul etmeden önce daha fazla düşünmeliydim. Sadece babası tarafından nefret

edilebilecek bir bebek yaratmakla kalmadık, aynı zamanda

Adam'a yalan söyle. Benim durumum onun tüm patronlarını bir şekilde ilgilendirdiği için kendini garip hissedebilir.

Kendimi boktan bir arkadaş gibi hissederek sol elimi görebileceği şekilde masanın üzerine koyuyorum. "I-"

Adam titrek bir nefes veriyor. "Yani bu gerçekten doğru mu?"

Başımı sallıyorum, bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Bir şekilde öyle oldu."

"Peter'dan sonra biriyle çıktığını bile bilmiyordum." Sesi hafif bir azarlamayla çatlıyor. Muhtemelen pişman olacağım bir ribauntta olduğumdan endişeleniyor.

"Değildim. Pek sayılmaz. Yani... Huxley ile bir süre önce tanıştım.

İki yıl önce falan," diyorum, sonunda dürüst cevaplar verebildiğim için mutlu ve rahatlamış bir şekilde. "Annem bayıldığında beni acil servise götüren adamdı. Sonra onunla SportsBrew'da tekrar karşılaştım, Peter'ın beni Viv'le aldattığını fark ettiğim gece ve birbirimize vurulduk. Gerisi tarih oldu." Çaresiz bir omuz silkme. Lütfen bu yeterli bir açıklama olsun...!

Pizzalarımız ve içeceklerimiz geldi. Bir dilim ısırdım, umarım

Sorgulama sona erdi. Daha heyecanlı bir şeylerden bahsetmeyi tercih ederim, mesela üzerinde çalıştığı son hukuki dosya gibi.

Adam yemeğine dokunmuyor. Üzgün olduğunun bir işareti. Onun ruh hali benimkini de etkilemeye başlıyor ve iştahım azalıyor. Ben de Pizzayı indir.

"Bu haftalar önceydi." Normalde arkadaş canlısı olan yüzünde acı, endişe ve öfke beliriyor.

"Evet. Yaklaşık... iki ay mı?" Bir tahminde bulundum, sonra iç çektim. "Özür dilerim, Adam. Bir şeyler söylemeliydim." Ben nasıl berbat bir arkadaşım ki onu haftalarca karanlıkta tutuyorum? O meşgul olsa bile ve ben en azından ona mesaj atmalıyım. "Bu çok hızlı oldu. Bu adamla evleneceğinden emin misin? adam?"

"İlk görüşte aşktı." Huxley bir dahaki görüşmemizde beni

boğacak kadar öfkeliyken bunu iddia etmek biraz saçma.
"Saçmalık. Sen öyle biri değilsin."

"Ne gibi?" Yumuşakça gülüyorum. "İlk görüşte aşka layık mı?" "Hayır, tabii ki layıksın. Layıksın. Ama sen çok rasyonel ve çok önemseydiğiniz sorumluluklarınız var Cidden. İlk görüşte sana aşık olmuş olabilir ama Versa mı? Mümkün değil. Çok az tanıdığın bir adama asla aşık olmazsın ya da ona güvenmezsin."

"Şey... Sanırım ona güveniyorum," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Adam'ın gözleri yoğunlaşıyor. "Seni hak ettiğin şekilde seviyor ve sana değer veriyor mu?"

Yalan söyleyip evet demeliyim ama gözlerindeki içten endişe boğazıma düğümleniyor. Ben de zencefilli gazozdan bir yudum alıyorum, kendime zaman kazandırmaya çalışıyorum.

Tabii ki Adam kanmadı. "Gördün mü? İçten içe sana iyi davranmayacağını biliyorsun."

Derinlere inmeye gerek yok. Huxley bana nasıl hissettiğini söyledi.

"Bebek yüzünden kapana mı kısıldın?"

Göz kırpıyorum. "Nereden biliyordun? Bebek hakkında yani." Bilmediği bir şey var mı?

"Andreas yakında büyük dede olacağından bahsetmişti." Adam parmaklarını kumral saçlarında gezdiriyor. "Ama hâlâ neden kendini hiçbir şey hissetmediğin bir adama bağladığını anlayamıyorum. Seni mutlu eden biriyle birlikte olmalısın." Başını hafifçe sallarken bir an hiçbir şeye bakmıyor, sonra çenesi sertleşiyor. "Eğer babanın hamilelik konusunda sana zorluk çıkarmasıyla ilgiliyse, bunu yapacağım."

Ne? "Ne yapmak?"

"Evlen seninle. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Bebeği birlikte büyütecek birine ihtiyacın varsa, ben yaparım. Hayatımızın geri kalanında seni mutlu edeceğime söz veriyorum. Hayatının en büyük Kendini adanmış bir baba ve koca."

"Um..." Duruyorum. Buna ne demem gerekiyor? Eğer bu kadar ciddi görünmeseydi, sadece şaka yaptığını düşünüp gülebilirdim. "Kimse evleneceğimize inanmayacak. Gerçekten değil. Ayrıca, zengin bir kocaya ihtiyacım var."

Yüzü düşer. "Çünkü-"

"Adam." Benim için endişelendiği için ciddi olmadığı şeyler söylemeye, tutamayacağı sözler vermeye devam etmesine izin veremem. Gerçekten düşünecek zamanı olduğunda, bu andan pişman olacak ve ben arkadaşlığımızın

Sonunda anlamsız olacak bir jest için mahvolur. Birinin beni ilk sıraya koyduğunu bilmek bile harika, ama benimle evlenmesi gerçek benliğini ve mutluluğunu inkar etmesini gerektirecek. Kendisine bunu yapmasına izin vermeyecek kadar ona değer veriyorum.

Parlak bir gülümseme yapıştırdım. "Teklifin için teşekkür ederim ve benimle bu kadar yakından ilgilendiğin için seni daha fazla sevemezdim. Ama işlerin benim için nasıl gittiğini ve ne kadar paraya ihtiyacım var. Ve şimdi istediğimi aldım." Nelson ve Karie kesinlikle evliliğimi annemin bakım masraflarını karşılamamak için bir bahane olarak kullanacaklar ve yükü paylaşacak bir kocam olduğunu iddia edecekler. Huxley'nin ödeme yapmayacağını anladıklarında çıkacak kavgadan şimdiden başım ağrıyor. Ancak, Adam bu kadar kirli detayı bilmesine gerek yok. Yardım etmeye çalışacaktı ama yeterince kazanmıyordu, hele de fahiş bir öğrenci kredisi varken. "Üstelik genç ve yakışıklı. Mükemmel üçlü." Onu rahatlatmak için sesimi hafif tutuyorum.

Elime uzandı. "Ama-"

Birden masanın yanında bir hareketlenme oluyor ve bir çatal avına atlayan bir şahin gibi yere iniyor. Adam ve ben ellerimizi çekiyoruz. Kalbim boğazıma fırladı, nabız atışları Acı verici bir şekilde. Kuvvetin etkisiyle titreşen üç çatal, Adam'ın elinin bir an önce bulunduğu ahşap masaya saplanıyor.

"Tanrım, bu da ne?" Adam diyor ki.

"Her kimsen, nişanlıma dokunamazsın," diyor Huxley'in sert sesi.

Gözlerinin buz gibi derinliklerinde öfke parlıyor. Yemekte olduğundan daha da öfkeli görünüyor. Ağzım kuruyor.

İri, sıcak bir el omzuma dolanıyor ve Huxley'in hafif

dumanlı ve baharatlı kokusu beni sarıyor

yanağıma sert bir öpücük kondurdu, gözleri Adam'ın
üzerindeydi. "Merhaba aşkım."

On Dokuzuncu Bölüm

Huxley

Kadınlar beni genellikle param ve bağlantılarım için severler. Bu yüzden Grace'in böyle bir şey söylemesi şaşırtıcı olmamalı. I

arkamdan da olsa dürüst davranmasını takdir etmeliyim. Ne de olsa ona bir şans vereceğime dair kendime söz verdim, yaptığı her şey için onu temize çıkarmaya değil. Onun davranışları benim yolumu açıyor ve ben de ona aynı tadı verebilirim.

Haksızlık ettiğime dair en ufak bir şüphe duymadan beni aşağıladı, çaresiz bıraktı ve manipüle etti.

Onun masasını ve ilgisini paylaşan bir adamdan hoşlanmıyorum. Ona, biriyle tanışmak isteyen sokak köpeği gibi bakıyor.

sevgi dolu bir yuva. Ona dokunmaya hakkı varmış gibi ona uzanmaya nasıl cüret eder? Ve o buna nasıl izin verir?

Ben pek dindar biri değilim ama bazı ilahi canımın pizza çekmesi için varlık beni kolluyor olmalı.

Bugün. Aksi takdirde, gerçek niyetini kendi ağzından asla duyamazdım ve bu görüntüyü yakalayamazdım.

Seni daha fazla sevemezdim.

Ama işlerin benim için nasıl gittiğini ve paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun.

Tabii ya. Bütçe yapmaya nasıl geri dönecek ve bir yılda yirmi beş bin doları yakmanın keyfini nasıl bırakacak? Ay mı?

Kesinlikle oyuna getirildim. Çünkü bana masum gözlerle baktı ve onunla harika bir seks yaptık.

Ne zaman aletimin kararlarımı yön vermesine izin vermeye başladım? Kendime duyduğum tiksinti damarlarımda asit gibi akıyor, ardından öfke geliyor. Tüm bu zaman boyunca bana gülüyor olmalıydı.

Hamile olduğunu öğrendiğinde çok heyecanlanmış olmalıydı, bu yüzden duygusuz bir pislik gibi görünmeden onu öylece terk edemezdim.

Keşke Emma yemeğe gelmeseydi.

Şu anda orada bulunması bile beni şah mat etmeye yönelik bir komplonun parçası gibi geliyor.

"Sen onun nişanlısı mısın?" Adam yüzünde küçük bir alay ifadesiyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bunu saklamaya çalışıyor ama küstah bakışlarında kızgınlık ve kıskançlık kaynıyor.

"Evet. Ona bir daha uzanırsan elini kaybedersin." "Huxley, o bir arkadaş," diyor Grace.

Onun açıklama çabası sadece öfkemi körüklüyor. Sadece Bir geçmişleri olması, onun kadınının peşinden koşmasına katlanmam gerektiği anlamına gelmez. Ya da onun benim kadınının

ona olan aşkını. "Gerçekten mi? Arkadaşlar arkadaşlarına beyinlerini sikmek ister gibi mi bakarlar?"

Adam kıpkırmızı kesilir, telaşlanmış ve utanmış görünür. Sanırım ona nasıl hissettiğini söyleyecek cesareti hiç olmamıştı. Ezik.

"Nesin sen? Bir ortaçağ haydudu mu?" diye sorar.

Ona ruhsuz bir gülümseme fırlatıyorum. "Sadece başıboş bir adamı arazisinden uzak tutan bir adam."

Grace'in nefesi kesildi. "Ben senin malın değilim!" Adam daha da kızarır.

"Grace, zengin bir adam genç ve güzel bir eş aldığında, başkalarıyla paylaşamayacağı özel bir mülk satın almış olur. başka hiç kimse. Eğer bunu anlamıyorsanız, başka önlemler alabilirim."

"Ne gibi? İptal etmek gibi mi?"

Açıkçası, bunun bir seçenek olmasını isterdim. Ama Grace'in entrikaları yüzünden Emma'yı hayal kırıklığına uğratıp üzmeyeceğim. Ayrıca, eğer bir Webber'la evlenmem gerekiyorsa, Grace daha katlanılabilir bir şeytan. Vivienne daha kötü olurdu; aynı derecede çekilmez, üstüne üstlük aptal, toplum içinde bile kendini kontrol edemeyen biri. Onun gibi biri özel hayatında vahşi bir hayvan gibi davranır. "Şaplak ve bekaret kemeri gibi."

Grace'in çenesi düşer.
Adam ayağa fırlar. "Seni pislik!" Kolunu geri çeker.
Beklenti ve adrenalin içime pompalanıyor. Devam et.
İlk yumruğu at.
Grace aramıza atladı. "Kesin şunu! Neyiniz var sizin?
İkinizin de mi?"
"Seninle böyle konuşamaz!" Adam'ın sesinin yüksekliği
dikkat çeker.
"Ama bu konuşmayı bir halk gösterisine
dönüştürebilirsin," diye alay ediyorum.
Üzerimizdeki bakışları fark ediyor ve dudaklarını
büzüyor. "Özür dilerim," diyor Grace'e.
"Sorun yok, Adam."
Onun yumuşak bağışlayıcılığı içimdeki karanlık öfke
canavarını harekete geçiriyor. "Nişanım ve ben özel bir
görüşme yapacağız.
konuşma."
"Fazla zamanım yok," diyor. "Öğle tatilim yakında
bitecek."
"Tartışmadan söylediklerimi yaparsan uzun sürmez."
Kelimeleri ezerek söylüyorum. Yüzünde meydan okuyan bir
ifade beliriyor ve parmağımı ağzına götürüyorum. "Ya da
burada herkesin önünde yapabiliriz. Seçim senin."
Parmağını itiyor. "Artık gidebiliriz."
"Güzel." Masaya birkaç banknot atıyorum ve Adam'a yan
gözle bakıyorum. "Nişanım başka bir adamın parasını
ödediği yemekleri yemez."

* * *

4D Ajansı çoğunlukla boş, neredeyse herkes öğle yemeği
için dışarıda. Madison masasında oturuyor ve ben ofisime
doğru ilerlerken ayağa kalkıyor. Elimi Grace'in bileğine
doladığımı fark ediyor, sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor.
"Huxley, ihtiyacın var mı-"

Grace'i ofisime çekip kapıyı çarparak kapatırken,
"Telefonlarımı beklet," diyorum.

"Hangi korkunç böcek kışına girip öldü?" Grace kolunu tuttuğum yerden çekerek soruyor.

"Başka bir adama onu sevdiğini söylediğinde nazik ve tatlı olmamı mı bekliyordun? Hem de herkesin içinde?"

Bana bakıyor. "O bir arkadaş! Çok eskiden beri! Ve yardım etmek istedi."

Homurdanıyorum. "Daha çok nişanlıma yardım etmek gibi. Başka erkek yok Grace. Beni duygusal ya da fiziksel olarak aldatmana izin vermeyeceğim. Her şeyini istiyorum. Para için evlenmek o kadar da yüksek bir bedel değil."

Ellerini sıkıyor, gözleri parlıyor. "Oh, tamam. Peki bu küçük kural her iki taraf için de geçerli mi? Başka kadınlarla göz göze gelmeyi bırakmadığın için sana acınmasını ya da aletini pantolonunun içinde tutamadığın için cinsel yolla bulaşan hastalık kapmanı istemem."

"Belli ki." Başka bir Ted Lasker olmak istemiyorum. "Ben entrikacı bir ikiyüzlü değilim, bazı insanların aksine isim."

Ellerini boynuma dolamak ve sıkmak istermiş gibi bana bakıyor.

Devam ediyorum, "Önce düzgün bir nişanlı, sonra da düzgün bir eş gibi davranacaksın. Ve ondan uzak duracaksın. Konuşmak ya da buluşmak yok."

"Daha önce de söylediğim gibi, o bir arkadaş. F-R-I-E-N-D. Arkadaş." "O zaman yeni bir arkadaş bul. Dişi bir tane. En azından zengin bir koca bulmak için yapabilecekleriniz."

"Bana bir arkadaş mı satın almayı teklif ediyorsun?" diyor alaycı bir şekilde.

"Önce onu mahvedeceğim, sonra sana bir arkadaş alacağım. Seni eğip bükmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünmeyen bir arkadaş. yatağın kenarında!"

Yüzü buruşuyor. "İğrençsin. Ve bilgin olsun, Adam eşcinsel."

Bir kahkaha attım. "Eğer o eşcinselse, ben de Pomeranian'ım."

"Sana inanamıyorum!" Ellerini havaya kaldırır. "Sadece Sizin karşı cinsle arkadaş olamamanız benim olamayacağım anlamına gelmez. Her erkek benimle yatmak istemez."

"O zaman neden sana öyle bakıyorlar?"

"Ne şekilde?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor. Onun çok iyi bir oyuncu olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Sanki seni oracıkta becermek istiyorlar!" Feveran ediyorum. Kıskançlık yapıyorum ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamışken bununla başa çıkmak çok zor. bu özel duyguyu daha önce yaşamıştım. Akıl sağlığını tehlikeye atmadan gardımı indiremeyeceğim kadar güzel bir paket içinde gelmesinden nefret ediyorum. Benden Beni nasıl etkilediğini yüksek sesle kabul etmek mi? Sikerim öyle işi. Cesedimi çiğnemen lazım.

Grace ellerini kalçalarına koyar. "Öyle"-bir kelime arıyor- "hayal görüyorsun! Aman Tanrım! Neden düşündüm ki-"

"Ne düşündüğün umurumda değil Grace. Ya dediğimi yaparsın ya da bunun sonuçları olur. Aslına bakarsan, sanırım benim yanıma taşınmanın zamanı geldi."

"Neden? Yirmi dört saat bana göz kulak olabilesin diye mi?"

"Birinin diğer erkekleri uzak tutması gerekiyor."

Sesli bir şekilde nefes alıyor. Çenesi o kadar sert geriliyor ki, neredeyse gıcırdadığını duyabiliyorum. "Neden bana da bir bileklik almıyorsun? Bekaret kemeri ile iyi gider."

"Harika bir fikir. Önerin için teşekkürler. Madison'a bunu hemen yaptıracağım."

Parmak eklemleri beyazlaşıyor. Boynundaki bir damar gözle görülür şekilde zonkluyor ama bu görüntü beni pek tatmin etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, restorandaki o sinir bozucu sahneden sonra ne tatmin ederdi bilmiyorum.

Gözlerim Bryce'ın teslim ettiği evlilik sözleşmesine takıldı. Yüzüne fırlatıyorum. "Eğer niyetiniz iddia ettiğiniz kadar safsa, bunu imzalamakta hiçbir sorun yaşamazsınız."

"Ne oldu?"

"Evlilik sözleşmesi. Benden bir kuruş bile alamayacağından emin olmak için."

Hayal kırıklığı gözlerindeki ışığı karartıyor ve beni haklı çıkarıyor; param için peşimdeymiş. Ama hiç yok Kendime ait haklı çıkma-hayal kırıklığı hissi zehir gibi içime akıyor. Belki de içten içe Sebastian'ın haklı olduğunu ve onun sıradan bir paralı orospu olmadığını umuyordum.

"Benden kira ödememi isteyecek misiniz? Kamu hizmetleri?" Sesi daha düz olamazdı.

"Hayır. Bu çok saçma olur. Ayrıca, bunu karşılayamazsın." Sinir bozucu. Sanki bir şekilde ondan ücret almayı düşündüğümü biliyor ve sonra bunun bana yakışmayacağına karar veriyor.

Bana bakarken göğsü hızla inip kalkıyor. Göğüslerinin ne kadar güzel görüldüğünü fark ediyorum - ne kadar duyarlı olduğunu hatırlıyorum ve ben kendimi boğmak istiyorum. Sonunda masamdan bir kalem kapıyor ve sözleşmeye adını karalıyor. "İşte. Tatmin oldun mu?"

Azıcık bile değil. Bilmiyorum beni ne yapacak Yine tatmin oldum. Düzenli ve iyi planlanmış hayatımı bozduğu için ondan nefret ediyorum. "Bekâr kalabilseydim daha memnun olurdu."

Dışarıdan bir kargaşa patlak verir. Madison'ın yüksek sesi kapalı kapıdan geliyor, ancak kelimeler anlaşılmıyor. Aniden kapı kırılarak açılır.

"Aramalarımı bekletin dediğimde, bu kesinti yok demektir!" Davetsiz misafirin içini boşaltmaya hazır bir şekilde döndüm.

Bu Karie. Zor nefes alan ve normalde kusursuz olan topuzunun birkaç teli yerinden çıkmış olan Madison, onun kolunu tutuyor ve onu geri çekmeye çalışıyor. Bu sırada Karie de

Madison'ın ellerini uzaklaştırmak için.

"Çek pençelerini üzerimden!" Karie kaçmaya çalıştığını söylüyor. "Bu elbise ne kadar biliyor musun?"

"Fakir bir adamın böbreği mi?" Grace nefesinin altında söylüyor.

Bu beklenmedik şımarıklık karşısında ani bir sırtışı gizlemek için dudağımı ısıyorum. Onun beklenmedik espri anlayışının beni eğlendirmeye devam etmesi sinir

bozucu. "Sorun değil Madison. Bırak gitsin."

Madison öyle yapıyor ve sorunla ilgilenmeme izin vermek için birkaç adım geri çekiliyor.

En sevimsiz yüz ifadelerimden birini takındım. "Ne haltlar dönüyor?"

"Bayan Webber randevusuz geldi ve sizi görmek için ısrar etti." Madison'ın sesi sakın geliyor, sanki küçük bir itiş kakış yaşamamış gibi.

"Neden bir randevuya ihtiyacım olsun ki?" Karie bana döndü. "Yardımcına söyle, ben senin kayınvalidenim!"

Grace utanç içinde gözlerini kapatarak başka tarafa bakar. Çenem geriliyor. "Sen değilsin. Ne istiyorsun? On saniyen var."

Karie huffs. "Sana ve Grace'e ulaşmaya çalışıyordum ama ulaşamadım."

"Seni engelledim." Daha fazlasını yapmak istiyordum ama düşündüğüm diğer önlemler yasadışı. "Beş saniye."

Kendini beğenmiş gülümsemesi bocalıyor ama sonra toparlanıyor. "Düğünden ben sorumlu olmak istiyorum ama Catalina şehirde bir sürü düğün planlayıcısı olduğunu söylüyor. Bu çok saçma! Ona benim yapmamı istediğini söyle. Bu onuru hak ediyorum."

Onur mu? Bu kadın yemekte Grace'e karşı zerre kadar nezaket ya da sıcaklık göstermedi. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, sanki biri dolabına girmiş ve en sevdiği Hermes çantasını alıp kaçmış gibi öfkeliydi. Büyükanne muhtemelen Karie'nin beceriksizlikten ya da sırf inadından işi berbat etme ihtimali olduğu için teklifini reddetmiştir. Eğer biyolojik kızına benziyorsa, bunu yapabilecek kadar aşağılık ve kötü biri.

"Büyükanne katılıyorum." Bakışlarımın onun çok sevdiği gelinliğin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "Bir arka sokak fahişesinin zevkine sahip bir kadının düğünümün sorumluluğunu almasına izin vermeyeceğim."

Makyaj, boynuna doğru süzülen kızarıklığı gizleyemiyor. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"Kolayca. Ağzımı açıyorum ve kelimeleri oluşturunca." Grace boğuk bir ses çıkarır, sonra ağzını kapatır.

Karie'nin göğsü şimdi öfkeyle kabarıyor. "Ben annesiyim gelinin!"

"Ne şekilde? Grace senin vajinandan çıkmadı. Onu sen büyütmedin. Ve Mick ve Viv'in gidişatına bakarak sana iyi bir anne olduğun için kredi veremem."

Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. Gerçekle solar pleksusunuzdan vurulduğunuzda olur.

"O zaman düşünün kim planlayacak? O mu?" Manikürlü parmağıyla Grace'i işaret ediyor.

"Hayır, Grace kariyeriyle meşgul," diyorum.

"Ne kariyeri? Patronuna kahve yapmakla mı?"

"Hayatında yaptığın tek şey başkalarının parasını harcamak olduğu için bunu anlayamazsın."

Karie'nin nutku tutuldu. Sessizliği gerçekten altın değerinde.

Devam ediyorum, "Neyse ki Madison var ve her zaman ne istediğimi tam olarak biliyor. Şimdi ne istediğimiz konusunda önemli değil - ve on saniyeniz çoktan doldu - ofisimden defolup gidin. Yoksa güvenliği çağırıp seni o kemikli kışının üstüne attırırım."

Yirminci Bölüm

Grace

Nelson'ın evine geldiğimde midem huzursuzlukla çalkalanıyor. Huxley'nin bu öğleden sonra Karie'yle uğraştığını görmek tatmin ediciydi. Bana karşı hiç sert davranmadı ama Tanrı'ya şükür ona karşı da sert davranmadı. Eğer ona karşı saygılı olsaydı, evliliğimiz daha da çekilmez bir hal alırdı.

Birliğimizin barışçıl olacağına dair herhangi bir işaret yok. Yani... Evet, Adam'a söylediğim şey, bağlamı bilmeseydiniz kulağa kötü gelebilirdi. Ama Huxley bana açıklama şansı vermeden sinirlenmesine gerek yoktu. Ya da daha kötüsü, Adam ve benim sadece arkadaş olduğumuz gerçeğini reddetti çünkü yanıldığını kabul edemeyecek kadar gururlu ve inatçı.

Ve o evlilik sözleşmesi! Beni mahvedecekmiş gibi davrandı ama bu beni sadece üzdü. Kendim hakkında bu kadar kötü bir izlenim verecek ne yaptım? Ben ona hiç haksızlık etmedim ama o benimle ilgili her şeyi en kötü şekilde görüyor. olası ışık.

Zaman ve enerji kaybını önlemek için imzaladım. Onun parasına ihtiyacım yok. Bu belge mali durumumu hiçbir şekilde değiştirmeyecek. Çalışmaya devam edeceğim ve Annemin bakımına katkıda bulunmak. Nelson ve Karie aylık çeklerini yazmaya devam edecekler. Eğer bu parayı Huxley'e karşı sorumluluklarım var, onlara Andreas'a gideceğimi söyleyeceğim, ancak asistanı onu görmeme engel olabilir. Çok meşgul bir adam ve fahiş ücretini karşılayabilecek durumda olmayanlara nadiren vakit ayırıyor. Onunla görüşmek zorunda olmak çok yorucu. Bana vaat edilenler için sürekli mücadele ediyorum.

Herkesin öncelikleri arasında en alt sırada yer alırsan böyle olur. Eğer ailenin itibarını tehdit edersem, Andreas üç dakikasını ayırabilir... Sanırım.

4D Ajansı'ndan ayrılmadan önce, Huxley sekizde toplanmam gerektiğini söyledi. Benim ne olduğumu sanıyor? Parmaklarını şıklatınca zıplayan bir köpek mi?

Ayrıca, başka bir tartışmadan kaçınmak için onunla birlikte gitmek istesem bile yapamam. Bugün olmaz. Karie bekliyordu.

ofisinin dışında. "Konuşmamız gerek," dedi.

"Meşgulüm," dedim ona kaba bir şekilde, birkaç dakika önce kendisine yapılan muameleden duyduğum memnuniyeti belli etmemeye çalışarak.

"Annenin faturalarını konuşmak için çok mu meşgulsün?"

Durdum ve bir sırtıma ağzını büktü.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İşten sonra gel yoksa bir sorunumuz olacak."

Şimdi buradayım... Nefes alıyorum. Karie her ne yapmayı planlıyorsa çirkin olacak. Huxley'i iradesine boyun eğdiremeyeceğini biliyor, bu da benim üzerimden gideceği anlamına geliyor. Eğer

Huxley ve ben içinde bulunduğumuz durumda değildik, ondan yardım istemeyi düşünebilirdim ama bana merhamet göstereceğinden şüpheliyim. Ona sırf sözünü kestiği için kötü davrandı. Sırf beni perişan etmek için onun tarafını tutmazsa şanslıyım.

İçeri girdiğimde sadece Karie'yi değil, Nelson ve Viv'i de oturma odasında, taht gibi tasarlanmış koltuklarda otururken görüyorum. Nelson bu olay için ofisten erken ayrılmış olmalı. Hizmetçiden iz yok - muhtemelen dışarıdan gelenler bu sahneye tanık olmasın diye erkenden işten çıkarılmış. Bu düşünce stresimi artırıyor ve içime yeni bir asit dalgası yayılıyor. göbek.

"İptal et!" Viv talep ediyor.

"İyi akşamlar, Viv. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Çünkü orada

sadece bir tabure, ayaklarının dibinde çömelmek yerine ayakta kalıyorum. Bu mobilya düzeni, benim için sessiz bir

hatırlatma.

Bu ailede bir yer.

Viv yumruğunu sandalyesinin koluna vurur. "İptal et! Onu hak etmiyorsun! Seni işbirlikçi kaltak! Gerçekten hamile değilsin, değil mi?"

Elimi karnımın üzerine koydum. "Bahse girmek ister misin?"

Tereddüt ediyor, aniden kararsızlaşıyor. "Sanki bahse girmeye değer bir şeyin var da!" diyor sonunda.

"Haklısın. Annemin sevgisi dışında hiçbir şeyim yok."

Viv'in yüzünde kendini beğenmiş bir küçümseme belirir.

"Annenin sevgisi mi?"

Keşke-"

"Bu kadar yeter!" Karie diyor ki.

Viv sustu, ki bu garipti. Normalde "anayasal ifade özgürlüğü hakkını kullanabilmesi" gerektiğini savunur ve sızlanırdı.

Ama ben bu tuhaf tepki üzerine düşünemedim Karie, "Bana bir özür borçlusun Grace," dedi.

"Ne için?"

"Huxley'nin bana davranış şekli için."

Bunun için beni görmekte ısrar mı etti? "O bir yetişkin. Ona sorun."

"Fedakârlığımız için minnettarlığınızı böyle mi gösteriyorsunuz?" "Ne fedakârlığı?" Gerçekten kaybolmuş bir halde soruyorum.

"Winona'nın tedavi masraflarını biz ödüyoruz. Ucuz değil."

"Size cömertlik konusunda örnek olmaya çalışıyorum," diyor Nelson.

Kelimeler boğucu. Hep bu noktaya geliyor. Minnettar ol çünkü annenin bakım masraflarını biz ödüyoruz. Dediğimizi yap çünkü annenin bakımını biz ödüyoruz.

Anneni sevmiyor musun? Ölmesini mi istiyorsun? Karie'ye bakıyorum. "Bedavaya değil."

"Annenle bu şekilde konuşma," diyor Nelson. "O benim annem değil. Asla da olmayacak." Elim sıkıttım. elleri öfke titremesini gizlemek için.

Başını sallıyor, ağzı sıkıdır. "Sen bir yüz karası. Senden daha iyi bir kız olmanı beklerdim. Sana daha iyisini öğrettik

Bu!"

"Oh, bana sen öğrettin." Bastırılmış tüm öfke patlar. "Peki kimi örnek almalıydım? Seninkini mi? Yani birini becerip sonra da çocuğu terk etmemi mi istiyorsun? Ya da annemin hastane masraflarını kullanarak beni Harvard Hukuk'a girebilmek için LSAT sınavına girdiğini biliyor muydunuz? Bana tek bir takdire şayan nitelik göstermediniz ve ikiniz gibi olmaktansa bir at ahırının zeminindeki boku yalamayı tercih ederim. Bu arada, lütfen düğünüme gelmeyin. Çok utanç verici olur. Benim için."

"Bu ne cüret!" Nelson bağırır.

"Seninle koridorda kim yürüyecek?" Karie idare ediyor. Öfkeli ama aynı zamanda aile imajı konusunda da endişeli. Bu onun için her şey demek.

"Birini düşüneceğim. Ve bu kişinin beni her zaman aşağılamayan ya da annemin ihtiyacı olan tıbbi bakımı reddetmekle tehdit etmeyen biri olacağından emin olabilirsiniz. Evsiz bir kokain bağımlısı ikinizden de daha iyi olurdu. Siz hiçbir zaman benim ailem olmadınız, gerçekten önemli olan hiçbir şekilde."

Nelson ayağa fırlıyor ve ileri atılıyor. Etli elini kaldırıyor.

Şok beni sıkı bir mendeneye alıyor, hareket edemiyorum. Yüzümde ateş patlıyor ve başım yana düşüyor. Kararan görüşümü temizlemek için gözlerimi kırptırıyorum. Bakırımsı bir sıcaklık ağzımı dolduruyor ve yanağımın içi acıyor.

Daha önce hiç fiziksel şiddete başvurmamıştı. Bunu aşmış gibi davranmaya çalışıyor ve Mick'i sessizce kirli işlerini yapmaya teşvik ediyor. Sanırım hedefe çok yaklaştım ve Beni çürütecek zekice bir şey bulamaması tahammül edilemezdi.

"Defol, seni nankör amcık!"

Nelson'ın hiddetli haykırışı şoktan sersemlemiş halimi paramparça etti. Bir an boş boş ona baktım, yüzüm zonkluyordu.

"Bunu hak ettin." Karie'nin sesi yumuşak ve sakindi ama memnun bir sırıtış onu ele veriyordu. "Bir dahaki sefere

biraz

saygı duyuyorum."

Arkasında Viv sırtıyor. Ve muhtemelen çürüğün düğünde hâlâ görünür olması için dua ediyor.

Beynim uyuştı, bir an önce gitme şansını yakaladım. tek kelime etmeden. Elim ayağım titriyor, sonra da arabama biniyorum. Eve dönüş yolum bir rüya gibi geçiyor, ama bir şekilde kendimi apartmanımın önünde buluyorum.

Hâlâ otomatik pilotta, arabayı park edip dışarı çıkıyorum. Dizlerimin bağı çözüldü. Bu kadar şaşırmamalı ya da üzülmemeliydim. Nelson ve ailesi benden hep nefret etti. Sadece beni eskisi gibi kontrol edemeyecekleri ve istismar edemeyecekleri ihtimalinden dolayı endişeliler. Muhtemelen Huxley'nin yıllar boyunca bana neler yaptıklarını öğrenmesinden korkuyorlar, özellikle de bu öğleden sonra Karie'yi küçümsemekten başka bir şey yapmamasından sonra.

Bana karşı bu şiddeti tırmandıracaklar mı? Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı. Ama olayı polise bildirirsem hiçbir şey olmayacak. Nelson bir avukat ve oğlu da savcı. Ayrıca, polis anlayışlı davransa bile, Nelson ve Karie misilleme olarak annemin faturalarını ödemeyeceklerdir. Andreas'ı ne zaman görebileceğimi ve müdahalesi için yalvarabileceğimi kim bilebilir? O zamana kadar çok geç olabilir.

Gerçekten sahip olduğum tek aileyi öldürmüş olurum.

Sadece bir tokat, bir morluk ve ağzımda biraz kan var. İkisi de iyileşecek. Annem taburcu olacak kadar iyileştiğinde, artık Nelson'a ya da ailesine katlanmak zorunda kalmayacağım.

"Nerelerdeydin?"

Donup kaldım. Huxley iki adım ötede park etmiş bir Bugatti'nin içinden çıktı. Hızla binanın gölgesine giriyorum. Ne olduğunu fark etmesini istemiyorum, çünkü hiçbir şey olmamış gibi davranırsa, bu aşağılayıcı ve acı verici olacak. Kalbimde bir parça umut var, belki... sadece belki Huxley'nin, onun için ayağa kalktıktan sonra bu kadar acımasız ve umursamaz olmayacağına dair.

Karie'ye karşı. Ama bana sırtını dönebileceği korkusu daha büyük.

Aynı zamanda, eğer fark eder ve bir şey söylerse... Bu utanç verici olabilir. Nelson'ın yaptıklarından dolayı duyduğum mantıksız utançtan nefret ediyorum. Kötü adam o, ben değilim!

Sabit bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana eşyalarını toplamanı söylemiştim. Saat dokuzu geçti bile." "Karie'yle onun evinde konuşmamız gereken bazı şeyler vardı." Yaklaşıyor. Karanlığın derinliklerine doğru kayıyorum.

Uzanıp çenemi tutuyor. Gözleri karanlıkta tehlikeli bir şekilde parlıyor ve içimdeki endişe beni sararken yutkunuyorum.

"Bunu sana kim yaptı?" Sesi alçak ama şimdiye kadar duyduğum en buz gibi soğuk.

"Ne?" Titreyerek söyledim. Yüzümü görmüş olamazdı...

"Bu çürük. Kim yaptı bunu?"

Elini itiyorum. "Bu seni ilgilendirmez." "Biz nişanlıyız. Bu artık benimsin demek. Ve ne zaman

"Biri benim olana dokunursa, bu benim işim olur." Beni sokak lambasına doğru çekiyor.

Başka tarafa bakıyorum, yargılamaya dayanamıyorum. Nefesi sertleşiyor. Elini kaldırdı ve ben irkildim. Bir küfür. Midem bulanıyor.

Parmağı zonklayan yanağımı okşarken garip bir şekilde nazik davranıyor. Açıklanamayan yaşlar gözlerime akıyor. Hızla göz kırpiyorum. Ağlamak ve zayıflık göstermek çok aptalca olurdu. Tecrübelerime göre, zayıflık göstermek istismar için yalvarmaktır. Kimseye benim üzerimde bu gücü vermeyeceğim.

"Bir kadın seni bu kadar kötü incitecek kadar güçlü olamaz." Gözlerini kısar. Muhtemelen zihinsel olarak Hayatımdaki tüm insanlardan haberdar. Bakışları benimkileri yakıyor. "Yani Karie değil. Ya da Vivienne. Kimdi o?"

Ellerime bakarak susmaya devam ediyorum. Kimin yaptığını neden bu kadar önemsiyor? Yapabileceği bir şey değil ki.

Nelson'a hiçbir şey. Huxley'lerin ve Webber'lerin iş çıkarları her şeyin önüne geçiyor.

"İyi," diye tükürdü sıkılmış dişlerinin arasından. "Bunu birlikte çözeceğiz."

Bölüm Yirmi Bir

Huxley

Öfke çalkalanıyor ve yakıyor. Direksiyonu gereğinden fazla kuvvetle kavıyorum, kimin boynu olduğunu hayal ediyorum Grace'e dokundu. Nelson'ın evine giderken camdan dışarı bakıyor. Umursamaz gibi davranıyor, ama gerginlik ondan yayılıyor. Benden korkuyormuş gibi davranması - ben de ona vuran adam kadar kötüyüm- öfkemi daha da körüklüyor.

Ama gerçekten ailesi olabilir mi? Ona aylık cömert bir harçlık veriyorlar. Ondan nefret ediyorlarsa bunu neden yapıyorlar? Yoksa bu ödeme, taciz konusunda susmasını sağlamak için mi?

Devam eden bir şey olduğunu varsayarsak?

Bu fikri düşündüm ama sonunda reddettim. Para için sessiz kalamayacak kadar gururlu ve küstah. Ve bir işi var. Ayda yirmi beş bin ödemiyor ama saygınlığını korumasına yetiyor. Ayrıca, ofisinde birileri şimdiye kadar çürükleri fark etmiş olmaz mıydı?

Sormak istiyorum ama bana bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim. Bunu ona kimin yaptığını bana söylemedi. Benim ne olduğumu düşünüyor?

Ne yapacaksın? Onlara katılacak mısın? Yarayı inceleyebilmek için yüzünü çevirmeye çalıştığımdaya irkildi.

O benim nişanlım, gelecekteki karım. Ona dokunmaya cüret edenlere asla unutamayacakları bir ders vermek benim sorumluluğum.

Ona taşınma planım, onu işaretleme cüretini gösteren kişiyle uğraşmak için bir kenara itildi. Bu daha önemli- ve çok daha acil.

Webber'ların araba yoluna girdim. Nelson'ın evi gösterişli ve imkanlarının çok üstünde. Ama ailesi de her açıdan öyle. Büyük egolar ve onları destekleyecek hiçbir şey yok.

Dışarı çıktım ve yolcu tarafındaki kapıyı açtım. "Hadi gidelim."

Grace uzaklara bakıyor, çenesi gergin. "Bütün gece burada durabilirim."

Sonunda dışarı çıktı, bakışlarımla karşılaşmadı. Olduğu yerde sabit duruyor. Bir elimi dirseğine koyup onu öne doğru çekiyorum. Kapının zilini çaldım ve Grace döndü.

Karanlıkta arkamda durana kadar yer değiştiriyor. İnce titremeler onu sarıyor. Birinin onun içine bu korkuyu salmasından ve bu konuda bir şey yapmak için orada olmamamdan nefret ediyorum.

Üç vuruş sonra kapı açılır ve Karie'nin üzerinde hâlâ o gülünç, pahalı, otuz yaş daha genç olsa iyi görünebilecek elbise vardır. Kaşları bir santim ya da Deniyor ama aşırı botokslu alnı hareket özgürlüğüne pek izin vermiyor. Ağzının köşeleri aşağı doğru dönüyor. Hiçbir estetik ameliyat, içinde taşıdığı derin ve mutsuz çirkinliği gizleyemez.

Yüz ifadesini hızla düzeltiyor. "Utanç verici davranışınız için özür dilemeye mi geldiniz?" diye sorar. Kibirle.

"Hayır."

"O zaman hoş gelmediniz." Bana ters ters bakıyor ama Grace'i fark eder etmez yüzü kızarıyor.

"Görüyorum ki bu ziyaretin nedenini anlamışsın." Grace'in elini tutup Karie'nin yanından geçerek eve giriyorum.

"Ne demek istiyorsun? Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok!" Karie telaşla söylüyor. Verdiği tepkinin kendisini ele verdiğinin farkında değil gibidir. Grace'in şişmiş yanağı karşısında hiçbir şok belirtisi göstermiyor ki bu noktada biraz şok edici görünüyor.

Oturma odasına doğru yürüdüm. Nelson kendine viski doldurmanın ortasındaydı. Ama beni fark edince irkildi ve içkiyi döktü. "Oh, kahretsin."

Vivienne yalnız olmadığımı fark edene kadar bana doğru ilerliyor. "Neden buraya geri döndü?"

"Viv!" Karie tıslıyor.

Odayı taradım. "Mick nerede?" Pislik herif korkak bir ödle gibi saklanıyor olabilir.

"O burada değil. İşle meşgul." Nelson dudaklarını yalıyor. "Neden?"

Grace'i nazikçe ama sertçe öne doğru çekiyorum. "Bunu ona kim yaptı?"

Karie titrek bir nefes veriyor. "Nereden bilebiliriz ki?"

Vivienne bardağını kayıtsız parmaklarıyla çeviren Nelson'a bakar.

"Yaralanma için herhangi bir açıklama yok mu?" Ses tonum giderek buz gibi bir hal alıyor. "Daha bu öğleden sonra iyiydi. Ve bunu ona Pryce Aile Vakfı'ndan birinin yaptığından şüpheliyim. Sonra da buraya geldi." Sırayla her birine bakıyorum, gözlerim Nelson'a takılıyor. "Peki. Kimdi o?"

Boğazını temizliyor. "Sakar bir kız." Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Muhtemelen bir duvara çarpmıştır." Bakışlarımı kaçırarak sağ elini açıp kapatıyor.

Sen. Kadının için adaleti sağlamaya yönelik ateşli bir ihtiyaç patlak veriyor. Aradaki mesafeyi atlıyorum, kafasının arkasını tutuyorum ve içki dolabını sallayacak kadar sert bir şekilde duvara çarpıyorum.

"Augh!" diye bağırıyor.

Yüzünü tekrar duvara çarptım. Çünkü öyle hissediyorum ve o acı çekmeyi hak ediyor.

Kulağa sik gibi gelen bir kelime daha geveliyor ama burnundan fışkıran kandan bunu anlamak zor.

Bıraktım. Yere yığıldı. Karie ona doğru koştu, sonra bana ters ters baktı. "Seni pislik!"

Vivienne histerik bir şekilde ağlamaya başlar. Grace öylece bakıyor, ağzını hafifçe aralamış. Parmağımı çenesinin altına koydum.

ve yukarı kaldırıp ağzını kapattı. Kolumu ona doladım. "Seni
dava edeceğim," diye mırıldandı Nelson. "Bu lanet olası
bir
dava."

Sanki umurumda. Bakışlarımın Webber üçlüsünü
taramasına izin verdim. "Kadınım bir daha dokunursanız,
işinizi bitiririm."

Yirmi İkinci Bölüm

Grace

Huxley'nin arabasına döndüğümde duygularım yatışmış hissediyorum ve artık otomatik pilotta çalışmıyorum. Böylesine patlayıcı bir şiddet gördükten sonra bu tür bir sakinliğin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Huxley o kadar medeni ve kibar görünüyor ki, Nelson'ın suratını duvara çarpabilecek kapasitede olması çok tutarsız.

İki kere.

Huxley arabasıyla yolda manevra yaparken, "Bana sadece bir kez çarptı," diyorum.

"İkincisi benim memnuniyetim içindi."

Bunu bir an için düşündüm. "Peki. Kendini tatmin olmuş hissediyor musun?"

Gözleri yüzüme kayıyor. Çenesinde küçük bir kas seğiriyor. "Pek sayılmaz. Ben de ona birkaç kez vurmalıyım."

Bende bir sorun olmalı ki

Karnıma rahatlatıcı bir sıcaklık yerleşiyor. Az önce gösterdiğinden daha fazla şiddet uygulayabileceğini itiraf etti. Ayrıca onu "kandırdığım" için benden nefret ettiğine yemin etti. Bana fiziksel zarar verecek kadar sinirlenmesi tamamen mümkün.

Ama nedense ondan korkmuyorum. Sadece öfkeyle bana el kaldıracağını sanmıyorum.

İkinci kavşaktan sola dönüyor. "Evime gitmek için diğer yoldan gitmelisin."

"Senin evine gitmiyoruz; benimkine gidiyoruz. Sana bu gece benim yanıma taşınacağını söylemiştim."

"Ben bunu kabul etmedim. Zaten bunun iyi bir fikir olduğunu da düşünmüyorum." Nelson'a karşı benim yanımda yer almasına rağmen

ve ailesi, Huxley'nin derimin altına girip kontrolümü ve planlarımı baltalayan bir yolu var. Bahsetmiyorum bile, her O etraftayken bulunduğumuz yer küçük geliyor, sanki onun varlığı tüm alanı kaplıyormuş gibi. Derim geriliyor ve sinirlerim cızırdıyor. Hata yapmayı göze alamıyorum - annemin hayatı benim kararlarımına bağlı- ama onun yanında pervasızlaşıyorum.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz" diyor.

Sesinin inatçı tonu tartışmanın bittiğini gösteriyor. Tartışmalıyım ama ani bir yorgunluk beni çökertiyor. Yatma vaktim geçti ve bugün çok fazla duygusal çalkantı yaşadım.

Evlendiğimizde, birlikte yaşamamız gerekecek. Yani onun yanına ne zaman taşınacağım gerçekten önemli mi? Ayrıca, Peter

Yatağımı değiştirmeyi reddediyorum ve kanepede uyumaktan yoruldum.

Hayat bir dizi savaştan ibarettir. Savaşacaklarımın seçimini yapmalıyım.

ve gitmesine izin verdiklerim. Bu savaşmaya değecek bir şey değil. "Tamam," diye iç geçirdim. "Eşyalarımı toplayabilmem için evime uğrayabilir miyiz? Uzun sürmez."

Bir vuruş. "Tartışmayacak mısınız?"

Kulağa bu kadar şüpheli gelmesine biraz gülüyorum. "Ne anlamı var ki? Bugün taşınmazsam, sonra taşınırım. Benim yanıma taşınacak değilsin ya."

"Hayır. Eviniz çok küçük. Helikopter pisti de yok."

Bir an duraksadım. Arabamın hâlâ iyi çalıştığına şükrederken, lanet olası bir helikopteri olan bir adamla evlenecek olmam gerçeküstü. "Evet. Aynen öyle. Helikopterinle ne yapacaksın? Tamamen mantıksız değilim," diyorum.

uyuşukça. Çıkardığım iç çekiş yorgunluktan ağırlaştı.

"Yorgunsun."

"Evet. Uzun bir gün oldu."

Bir vuruş. "Bebek yüzünden mi?"

Bu sürpriz oldu. Bu konuyu açacağını düşünmemiştim. Daha önce o kadar üzöldükten sonra hamilelik. "Belki de. Bilmiyorum. Daha önce hiç hamile kalmadım. Ama

olmasaydım bile,

bugün çalkantılarla dolu." Nelson ve ailesiyle uğraşmak her zaman yorucu olmuştur.

Ağız geriliyor, gözleri yolda. "Numuneyi gönderdim," diyor.

Bir an düşündüm. DNA örneğı. "Teşekkür ederim. Laboratuvardan haber alır almaz size haber vereceğim."

"Benim olduğuna emin misin?" Bu bir soru değil.

"O gecedен beri senden başka kimseyle yatmadım," diyorum açık yüreklilikle.

"Eski sevgilin mi?"

"Birkaç haftadır yakınlaşmamıştık. Çalışmakla meşguldü." Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, arabanın bizi gece boyunca götürdüğünü hissediyorum. "'Çalışmak' üvey kız kardeşime binmek için kullanılan bir örtmece."

Huxley yola devam ederken çene kasları biraz gevşer.

"Hey, U dönüşü yapmalısın," diyorum.

"Bu gece bir şey toplamana gerek yok. Benim evimde senin için bir şeyler var."

"Eski sevgilinin eşyalarını kullanmayacağım." Peter ve Viv'in seviştiğı yatağı kullanmak kadar iğrenç olurdu.

"Hiçbir kadının benimle yaşamasına izin vermedim."

Karnım çırpınıyor ama kalbim özel olduğuma inanmaya başlamadan önce bu hissi bastırıyorum. Muhtemelen helikopterine kimsenin dokunmasını istemiyordu ve şimdi istemediğı bir eşle yaşamak zorunda kaldığı için muhtemelen üzgün. "Bir kadının neye ihtiyacı olduğunu nereden biliyorsun?" Bu

kadını ürünler aldığını hayal etmek imkansız. "Madison icabına baktı."

"Madison?"

"Asistanım."

Onu hatırlıyorum. Ofisini koruyan özenle toparlanmış sarışın. Bana merak dolu bir bakış atmıştı ama kim olduğumu anladığında bir yargıya dönüşmüştü. Buna kadın sezgisi diyebilirsiniz. Nelson ve ailesine katlanmak, bu gibi konularda içgüdülerimi geliştirdi.

Beni onaylamıyor ve onunla çok iyi anlaşabileceğimizi sanmıyorum.

"Düğünün planlanmasına da yardım edecek," diye ekliyor. "Sanırım bu Karie'nin 'yardım etmesinden' daha iyi," diyorum, ofisindeki sahneyi hatırlayarak. Homurdanıyor.

Sakatlığıma biraz sempati duyduğundan, bu bazı beklentileri belirlemek için iyi bir zaman olabilir. İhtiyacım olan her türlü avantaja sahipti. "Bak, Huxley. Aramız biraz gergin ama evde bu kadar gerginlikle yaşamak istemiyorum. Umarım birbirimize karşı nazik ve kibar olmak konusunda anlaşabiliriz."

Araba ışıklarda durdu. Bana uzun uzun baktı. İstediğim şeyin onun kabul edemeyeceği kadar fazla olup olmadığını merak ederken sinirlerim bozulmaya başlıyor. Hayatımı cehenneme çevirmeye karar vermiş olabilir. Ya da birlikte yaşanması imkansız bir pislik olmaya.

Sonunda yola geri döner. "Yapabiliriz."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Teşekkür ederim."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Huxley

Garaja girdiğimde Grace düzenli bir şekilde nefes alıyordu, başı cama yaslanmıştı. O mükemmel dudaklarının arasından usulca nefes veriyor ama köşedeki kanlı kabuk bana daha önce neler çektiğini hatırlatıyor.

Lanet olası pislik.

İkisi de dümdüz olana kadar Nelson'ın yüzünü duvara çarpmalı, sonra da kaburgaları çökene kadar tekmelemeliydim. Hiç bu kadar yoğun bir öfke hissetmemiştim, sanki yanan pençeler içimi parçalıyordu.

Arabayı kapattım ve Grace'e baktım, üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordum. Nasıl oluyor da bazen onun ne kadar çıkarıcı bir kaltak olduğunu unutuyorum? Beni ve bebeği tuzağa düşürdü.

Onun içinde bekârlığının ve daha da önemlisi kendi eşimi seçme özgürlüğümün ölüm çanı var.

Çelişkili duyguları bir kenara iterek onu uyandırmak için uzanıyorum, sonra duruyorum. Mışıl mışıl uyuyordu ve Onu rahatsız etmenin anlamı yok.

Umarım birbirimize karşı nazik ve kibar olma konusunda hemfikir olabiliriz.

İç çekerek dışarı çıkıyorum, onun tarafındaki kapıyı açıyorum ve onu kollarıma alıp bir prenses gibi kucaklıyorum.

Benim neyim var böyle? Doğru hareket tarzı ona kendi içinde yürümesini söylemek olurdu. Bacakları kırık değil.

İç çekiyor ve yakınıma sokuluyor, sıcaklığı ve yumuşaklığı sahip olduğumu bilmediğim koruyucu bir içgüdüğü uyandırıyor.

Grace Lain duygusal dengem için bir tehlike.

Yine de onu yürümeye zorlamadım. Onu içeri, ana yatak odası süitine taşıyorum ve devasa California King'in üzerine yatırıyorum. Soğuk gri çarşafların üzerinde çok küçük ve narin görünüyor. Ceketimi çıkarıp bir koltuğun arkasına asıyorum. Biraz kıpırdadı, sanki bir yer arıyormuş gibi. rahat bir pozisyon.

Onu yukarı çekiyorum, sonra üstünün altına uzanıp sütyeninin kopçasını açtım. Rahatlamış bir nefes veriyor ve bağırsız göğüsleri koluma çarpana kadar bana doğru eğiliyor. Temas kanımın cızırdamasına yol açıyor. Şehvet tenimde çatırdıyor ve dişlerimi sıkıyorum. Yakın zamanda istismara uğramış ve bitkin düşmüş bir kadından faydalanacak biri değilim. Hamile olduğundan bahsetmiyorum bile. Aramızdaki durumdan ne kadar nefret edersem edeyim, Grace durumuna dikkat edilmesini hak ediyor ve bebek de elimden gelenin en iyisini hak ediyor.

Dikkatimi dağıtmak için Haklar Bildirgesi'ni okuyarak, Madison'ın gönderdiği şeyler arasında bulunan bir gecelik giydiriyorum. eve. Sonra hizmetli, tabii ki her zamanki düzeniyle her şeyi dolaba yerleştirdi.

Bitti. Vücudumun sakinleşmesini isteyerek geri çekiliyorum. Grace başını çevirip yaralı yanağını gösteriyor. Eğer bir şey yapmazsam şişecek ve çok acıyacak. Bir paket buz işe yarayabilir ama bu onu rahatsız eder.

Seçeneklerim neler? Bir süre düşündükten sonra ecza dolabını karıştırıyorum. Bir şeyler olmalı.

Bingo.

Griffin'in bana verdiği bir kutu merhemi çıkardım. Görünüşe göre çürüklerin yanı sıra eklem ve bağ ağrıları için de harikalar yaratıyor. Yağlı olmayan dokusu ve kokusuz olması nedeniyle Tayland'daki yaşlı bir eczacıdan özel olarak sipariş ediyor.

Yatağa geri dönüyorum ve kalın, yarı saydam beyaz kremi Grace'in yanağına dikkatlice sürüyorum. Çabalarımın karşılığını alıyorum; hiç kıpırdamıyor.

Tüm tavırları rahatlamış, olduğundan daha da genç görünüyor. Yüz hatları çok narin. Nelson'ın etli pençesi ona yaklaşmamalıydı.

Ceketimin cebinden telefonum çalıyor. Sinirlenerek elime alıyorum ve annemden gelen on aramayı cevapsız bıraktığımı görüyorum. Endişe, hafif kızgınlığı bir kenara itiyor. Eğer bu şekilde arıyorsa, acil bir durum var demektir.

Gömme dolaba giriyorum ve Grace'i rahatsız etmemek için kapıyı kapatıyorum. "Evet?"

"Ne yaptın sen?"

"Pek çok şey. Daha açık konuşabilir misin?" Sesi yıpranmış gibi geldiği için ona bir şans vererek soruyorum.

"Nelson, kaybedeceği kesin olan boktan bir davayı üstlenmemi sağlamaya çalışıyor."

"Yani?"

"Müvekkil çok suçlu ve Nelson bu davayı almamalıydı. Ama o bir aptal ve müvekkil de görünüşe göre üniversiteden bir arkadaş. Frat kardeşler." Sesi birini öldürmek istiyormuş gibi geliyor.

Başka bir gün olsa daha sempatik olabilirdim. Ama şu anda, Huxley & Webber dramasına tahammülüm yok. Ne benim sirkime, ne de maymunlarıma. "Sadece hayır de. Sorun çözüldü."

"Yapamam. Bunu devralmamın sebebinin yüzüne 'vahşet uygulamanız' olduğunu söylüyor. Yarın mahkemeye gitmesi gerekiyor ama bu şekilde gidemeyeceğini söylüyor."

Telefonum çalıyor ve Nelson'ın bir fotoğrafı çıkıyor. Gözü çoktan şişmiş. Alnında, yanaklarında ve çenesinde siyah ve kırmızı lekeler var. Söylemesi zor olsa da bir dudağının köşesi yırtılmış görünüyor.

Ona daha sert vurmalıydım. Sonra da dersini alana kadar tekmelemeliydim ki anneme koşmak aklına bile gelmesin.

"Görünüşe göre yüzünü yanlışlıkla birkaç kez duvara çarpmış olmalı," diyorum biraz da pişmanlıkla.

"O sırada elin onun üzerinde miydi?" diye soruyor, sesi tamamen avukatça ve şüpheli.

"Yüzünde değil, hayır. Sadece saçında." "Huxley!"

Kravatımı çekiştirip çözüyorum, sonra yeleğimin düğmelerini açıyorum ve omuz silkiyorum.

"Özür dileyecek ve onun kırılan tüylerini yumuşatacaksın."

"Eğer onu şimdi görürsem, başladığım işi bitiririm. Ve kaburgalarını kırarım."

"Hux-"

"Bir dakika bekle." Sessizce dışarı çıkıyorum ve Grace'in yüzünün fotoğrafını çekip anneme gönderiyorum.

"Bu da ne...?" Dolaba döndüğümde annemin nefesi kulağımda çınlıyor. "Ne yaptın sen?"

"Anne!" "Bunu Nelson mı yaptı?"

Bir sessizlik. "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Ona kızgındın. Kimseyi kandırdığını sanma. Emma bile endişelendi."

Lanet olsun. Emma değil. "Nelson yaptı. Bana fiziksel olarak saldırmadıkları sürece kadınlara vurmam. Ve genellikle o zaman bile vurmam."

Annem iç çekti. "Suç duyurusunda mı bulunacaksın?"

Hukuk davası mı?" "Uyandığında bunu onunla konuşmam gerekecek." "Bana haber ver."

"Neden? Onun davasını mı alacaksın?"

"O benim gelinim olacak, yani-" "Bunu aklından bile geçirme. Sen çok sıkı birisin Webbers."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani akıllı davranıyorum. Onu benim istediğim şekilde yok edeceğine güvenmiyorum." Üstüne basa basa söylüyorum. Ne zaman ona bir şeyi yapacağına güvenemeyeceğimi söylesem, yanıldığımı kanıtlamak için elinden geleni ardına koymuyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı. "Nelson'la ben ilgilenirim." Telefonu kapatır.

Boxer şortuma kadar soyunduktan sonra yatak odasına gidiyorum. Telefonum yine çalıyor. Ne oldu şimdi?

-Emmett: Nelson'ın ağzını burnunu kırdığın doğru mu?

Ne oluyor lan? Ağlayarak kardeşlerime de mi gitti?

-Ben tam olarak bu şekilde nitelendirmezdim. Eğer onu gerçekten dövmüş olsaydım, hastanede yatmakla o kadar meşgul olurdu ki kimseye şikayet edemezdi.

Bunu yazıyorum ve çarşafın altından yavaşça kayıyorum. Grace'i rahatsız ediyor. Bu şilte için dünyanın parasını verdim ama yine de hareket etmesi onu sarsabilir.

-Neler oluyor?

-Emmett: Grant ve ben Andreas Webber ile yemek yerken Nelson'ın eşinden bir telefon geldi. O kadar histerikti ki Grant ve ben konuşmaları duyabiliyorduk.

-Grant: Hux bir şey kırmış gibi geldi. Nelson'da.

-Grace'e kızgın olduğunu sanıyordum, Nelson'a değil.

-Şiddete başvurmayacak kadar medeni biri.

Grace'in yüzünü görene kadar ben de aynısını düşünmüştüm.

-Grant: Nelson'ın karısı neden seni böyle suçlasın ki? Yine de?

-Belki de ona kendi ilacını tattırdığım içindir.

-Sana vurdu??????

Öfkesi metin boyunca hissediliyor. Griffin akademik kariyeri ve üçüz bebekleriyle ne kadar meşgul olursa olsun, bizden birine dokunanın ağzını burnunu kıracak zamanı bulacaktır.

Hırçın biri, muhtemelen sertleşmek için her gün paslı çivi çığnıyor.

Ve her zaman huysuzdu - dünyanın en güneşli kadınıyla evlenmesi bile huyunu iyileştirmede.

- Ben değil, Grace. Ben de ona vurdum.
- Sebastian: Ne boktan bir şey!
- Grant: Sadece bir kez mi?

O göndermeden önce bir sonraki satırı görebiliyorum: Neyin var senin?

- Ben: İki kez.
- Emmett: Elini kırmalıydı.
- İki elinle.
- Ondan nefret ettiğini sanıyordum.

Hatırlatma karşısında öfkem alevlendi. Ondan nefret ettiğimi biliyorum ve iki yıl önce yağmurda yaptığım gibi alışılmadık bir tepki verdim. Ama onun tacize uğradığını görmek içimde bir şeyleri kopardı. Korumacı içgüdülerimi kontrolden çıkarması şaşırtıcı ve rahatsız edici. Yine de, ne hissettiysem onu hissettim.

- Evet ama ondan nefret ediyor olmam benim olana dokunabileceği anlamına gelmiyor.
- Grant: Benimki ne, ha?
- Emmett: Sen de gömleğini yırtıp göğsüne vurdun mu?
- Siktir git.
- Sebastian: Nelson'a vurduğunda bir şey kırdın mı?
- Hayır. Aslında ona vurmadım.
- Ne yaptın?
- Ben: Yüzünü birkaç kez duvara çarptı.
- Hepsi bu mu?
- Huxley'nin ondan nefret ettiğini söylemiştim.
- Kapa çeneni, Noah.

O pislik bana kabul etmek istemediğim bir şeyi kabul ettirmeye çalışıyor. Muhtemelen benden intikam almaya çalışıyor.

fırıncı bebeğinden kruvasan alamadığı için onunla dalga geçti.

-Sebastian: Karl, Luce'a vurduğunda kaburgalarını kırdım.

Her zamanki gibi rekabetçi. Gözlerimi kısıyorum.

-Bunu yapan Griff'in tekmesiydi.

-Eğer Hux Nelson'ı ikiye bölmek isteseydi, bunu kolayca yapabilirdi. Ama yapmadı. Dediğim gibi, ondan nefret ediyor.

O kadar da umurunda değil.

Noah yanılıyor. Gözlerim Grace'e kayıyor ve elimi telefona götürüyorum. Çok fazla önemsiyorum ve sorun da bu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Grace

Akan suyun sessiz sesi kulaklarımı gıdıklıyor. Çarşafı başımın üzerine çekip yer değiştiriyorum. Yatak inanılmaz yumuşak, lüks bir otelde bulabileceğinizden daha iyi.

Ne...?

Yatak odamda böyle güzel bir şey yok. Sıcaklık da istediğimden biraz daha soğuk. Ve yatak Huxley gibi mi kokuyor?

Loş odada gözlerimi kırptıştırarak ayağa kalkıyorum. Ne oldu?

Ne oluyor? Evine girdiğimi hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey, birbirimize iyi davranmak için bir anlaşma yaptığımızdı.

Kendime bakıyorum. Pembe ve mor uzun bir gecelik giymişim. Sütyenim yoktu, bu da neden rahat olduğumu açıklıyor. Ben mi çıkardım yoksa o mu? Hoş olmaya karar verdikten sonra ne oldu?

Kesinlikle seks yok, karar verdim. Tangam hâlâ yerinde duruyor ama belki de onu yana çekip sonra geri koymuştur...

Tamam, hayır. Aşağısı konusunda en ufak bir hassasiyetim yok. Ve Huxley bana ne kadar kızgın olursa olsun, komada olan bir kadını almaya tenezzül edeceğini sanmıyorum.

Bayıldığma ve hiçbir şey hatırlamadığma inanamıyorum. Yeni bir hayatı beslemenin ve oradan oraya savrulmanın bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi? Neyse ki yüzüm fazla acımıyor. Dün gece cehennem gibi hissetmeme rağmen, Nelson'ın tokadı muhtemelen yeterli güçten yoksundu. Kendini tuttuğu için değil, onlarca yıl avukatlık yaptıktan sonra o kadar da güçlü olmadığı için.

Etrafıma bakıyorum. Bu yatak odası benim dairem kadar büyük. Yatak, tamamen f me bir aynayla kaplı bir duvara karşı  ık ve modern bir ba lı a sahip büyük bir Kaliforniya kral.  antam güvercin grisi yatak bankının üzerinde. Birkaç pel   deri koltuk, yuvarlak bir oturma alanını kaplıyor. maun masa. Solumdaki  ift kapı aralık, uzun bir ada ile bir gömme dolap ortaya çıkartıyor.

Suyun sesi kesiliyor. Huxley'le kar ıla ma ihtimali karşısında a zım kuruyor, ne yapaca ıma dair hiçbir fikrim yok.

Dün gece biz buraya geldikten sonra oldu. Bir süre sonra, banyodan çıktığında üzerinde sadece Kabarık beyaz havluyu kalçalarına dolamı tı. Seks yapmış olmamıza rağmen onu daha önce hiç bu kadar rahat ve gev emi  görmemiştim. Vücudu sağlam, yağsız kaslar uzun gövdesini kaplıyor. Hareket ettikçe esniyor. G  s ndeki bir su damlası derin çıkıntılı karın kaslarına doğru süzülüyor. Artık hareketi göremesem de gözlerim yine de düşüyor. Isı tenimi diken diken ediyor.

Oh, Tanrım. Sadece erkeklerin sabahları heyecanlandı ını sanırdım.

"İyi, kalkmı sın," diyor rahatça. "Ben de seni uyandırmak üzereydim."

"Um. Evet." Bo azımı temizliyorum. "Neden buradayım?"

Bana bir bakış attı. "Bunu daha kaç kere konu mamız gerekiyor? Ta ınmayı kabul ettin."

"Evet, ama yatağını paylaşmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum." "Merak ediyorsan söyleyeyim, hiçbir şey olmadı." Gözleri benimkini deldi.

Karanlık ı lıtlarından onu inceledi imi ve tahrik olduğumu anlamı  olmalı. İhtiyatı elden bırakıp üzerine atlamak için hormonal bir dürtü, yorganın altına saklanmak için saçma bir dürtüyle savaşıyor.

"Kıyafetlerim..." Gerçek bir meraktan çok kendimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için söylüyorum. "Onları sen mi çıkardın?"

"Evet. Seni daha önce çıplak görmemiş değilim. Seni aldı ımda, bunu hatırlayacaksın." Sözü, vücudundaki su

damlacığı kadar erotik bir şekilde üzerimde kayıyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Ama yatak..." Bu konuşmanın kontrolünü elime almalıyım.

"Müstakbel eşimin nerede uyuyacağını düşünüyordun?"

"Um..." Bakışlarım onun, benim ve Altımda cennet gibi bir yatak.

"Aynen öyle. Benim yatağım." Kapısı ardına kadar açık olan dolaba girer.

"Bir evi paylaşmakla bir yatağı paylaşmak arasında büyük bir fark var," diyorum.

"Seni başka bir odaya koymak için buraya getirmezdim."

"Kim bilecek ki?"

"Hizmetçim," diyor omzunun üzerinden, sonra havluyu bırakıyor.

Ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapatarak, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yontulmuş erkek kışına bakıyorum. Ağzının bir köşesi kendini beğenmiş bir kibirle kıvrılıyor ama bakmadan edemiyorum. O geceyi tamamen kaçırdım.

"Eşyaların burada," diyor.

"Teşekkürler," diye boğuluyorum. Bir takım elbise seçmeye başladı-

Oh, lanet olsun! Bugün iş günü ve hazırlanmam gerek.

Ayağa fırlayıp duşa giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Bu banyo yatak odamın tamamından daha büyük, çift makyaj masası, ayrı bir duş ve iki kişilik kocaman bir jakuzi küveti var. Makyaj masasının karşısındaki duvarda fûme bir ayna var.

yatağın yanında. Ama lavaboların üzerinde normal bir ayna var, ben de onu kullanıyorum.

Ne oluyor be?

Yanağım şişti, ağzımın köşesi kesildi. Kapatıcı renk değişimini bir nebze kapatabilir ama yarayı gizlemenin bir yolu yok. Nelson'ın yaptığı şeyin sonuçlarına bakınca yüzüm zonklıyor.

dully. Huxley'nin bundan bahsetmediğine sevindim. Sabahın köründe onunla bu konuya girmekten rahatsız olurdum. Sabah kahve içmeden ya da ne yapacağımı düşünmeden.

Tuvalete gidiyorum. Kapak yükseliyor, mavi ışıklar klozeti aydınlatıyor. Yabancı dilde neşeli bir şeyler söylerken ona şüpheli bir bakış atıyorum. Klozetin içine ince bir su buharı püskürtmeye başlıyor.

"Um... Merhaba? Günaydın mı? İngilizceye geçebilir misiniz?" Tuvalet cevap vermiyor ama ışıklar açık kalıyor. O-

Kay. Acaba Huxley'le konuşarak tuvalet ihtiyacımı gidermemde bir sakınca olup olmadığını kontrol etsem mi diye düşünüyorum ama mesanem zaman olmadığını söylüyor. Hoş bir şekilde ısıtılmış olan koltuğa oturur oturmaz müzik çalmaya başlıyor ve su sesi çıkarıyor.

Yüzümü kapatıyorum. Neden ben? Bununla uğraşmak için sabahın çok erken saatleri. İşim bittiğinde ayağa kalkıyorum ve sifonu nasıl çekeceğimi görmek için etrafa bakıyorum ama kapak otomatik olarak iniyor ve tuvalet kendi kendine sifonu çekiyor.

Başımı sallayarak, neyse ki konuşmayan duş kabinine giriyorum. Yedi ayrı fıskiye beni cennet gibi sıcak suyla yıkıyor. Kutsal inek. Mutluluktan iç çekiyorum. Bu sadece hakkında okuduğum ama deneyimlemeyi hiç düşünmediğim türden bir lüks. Vücut sabunu ve şampuan Fransa'daki lüks bir kaplıcadan alınmış ve belli belirsiz orman ve bahar kokuyor, biraz da baharat-Huxley'in kokusu.

Dün Adam'la yediğim öğle yemeğinde ne kadar tuhaf bir şekilde sahiplenici olduğunu hatırlayınca, acaba bu onun Bir hayvan gibi kokusuyla beni işaretliyor. Eğer bir kedi olsaydı, muhtemelen diğer erkekleri uzak tutmak için her tarafıma sürünürdü.

Kahve ve yemeğe ihtiyacın var, kızım. Düşük kan şekeri ve kafeinsizlik aptalca şeyler düşünmene neden olur.

Yeterince doğru. Dün akşam yemek yeme fırsatım olmadı ve aniden acıktım. Şansıma şükrediyorum ki Dr. Silverman her gün küçük bir fincan kahve içmemin sorun olmayacağını söyledi. Görünüşe göre bazı doktorlar daha katı.

Saçlarımı kuruluyorum, sonra kocaman bir havluyu üzerime sarıyorum ve banyodan dışarıya doğru yavaşça

adım atıyorum. Huxley hiçbir yerde yok.

Buldum. Omuzlarım biraz çöktü - hayal kırıklığıyla mı? Rahatlama mı? Kim bilir?

Gömme dolap banyo kadar büyük. Ortadaki ada pahalı görünümlü saatler ve kol düğmeleriyle dolu. Sanırım Huxley saatlerini ciddiye alıyor.

Alanın yarısı benim için boş bırakıldı. Yanımda etiketli birkaç elbise asılı. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Her şey ezici bir şekilde pembe. Sütyenler ve tangalar bile Pepto Bismol'e batırılmış gibi görünüyor. Madison pembeyi gerçekten seviyor olmalı. Ben değil. Baloncuk pembesi Vivienne'in en sevdiği renk. O şimdiden çalmak istiyor

ve eğer pembe bir şeyim varsa, ona daha çok göz dikecek ve hayatımı cehenneme çevirecek. Ayrıca, bu özel Madison'ın seçtiği gölge benim rengime uymuyor.

Ama başka seçeneğim olmadığı için onları giydim. Siyah ayakkabılarım uymuyor, Madison'ın aldığı pembe stiletolar ise ayak parmaklarımı ve topuklarımı fena halde sıkıyor.

Sadece bir gün, kimin umurunda? Karar veriyorum ve çantamı alıp yatak odasından çıkıyorum. Koridor uzun ve geniş, gölgeli tarafta birkaç yağlı boya tablo asılı. Sabah güneşi, hafif balmumu kokan ve Rüzgâr Gibi Geçti'den fırlamış gibi duran halı kaplı dolambaçlı bir merdivene açılan pürüzsüz parke zemine vuruyor. Yüksek tavandan devasa bir avize sarkıyor, her bir kristal parçası tavan penceresinden gelen güneş ışınlarını kırıyor.

Burası kesinlikle zenginlik saçıyor, ancak iç mekanda eski paradan ve lüks konfordan bahseden bir zarafet var. Nelson ve Karie'nin her santimetrekaresi ışıltılı parlayan, sakinlerinin ne kadar önemli ve varlıklı olduğunu bıkmadan usanmadan herkese hatırlatan evlerinden oldukça farklı.

Kahvenin nefis kokusu beni sağ tarafa götürüyor... orada büyük bir yemek mutfağına rastlıyorum. İçeri girdiğimde, "Tuvaletin konuşuyor!" diye bağırdım.

"Elbette. Birçok büyüleyici özelliğinden sadece biri," diyor Huxley kahvesini yudumlarken.

"Büyüleyici mi? Neden işinizi yaparken konuşan ve ses çıkaran bir tuvalete ihtiyacınız var?"

"Çünkü Japonca" diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Pes ediyorum. Belli ki anlamayacağım. Kahve de muhtemelen yardımcı olmaz.

Ellili yaşlarında bir kadın waffle makinesinin fişini çekiyor, arkasını dönüyor ve beni görünce bir kez göz kırpmıyor.

"Lordum," diyor, sonra Huxley'e bakıyor.

Kahve fincanını indiriyor ve savunmaya geçercesine elini kaldırıyor. "Ben yapmadım."

"Diğer adamı görmelisin," diyorum hemen.

Huxley kısa bir kahkaha atıyor ve yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. Ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk onu yaramaz bir genç kız gibi gösteriyor. Bana bir fincan kahve dolduruyor.

"İşte sana sabah kahvaltısı," diyor. "Sen bir tanrıça olmalısın. Ben Grace."

Yine gülüyor. "Tilda. Tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsüyorum. "Memnun oldum."

"Ben hizmetçiyim. İşler şöyle yürür: Siz bana ne istediğinizi söylersiniz, ben de onu gerçekleştiririm. Malikânenin lordu geceleme isteyen bir misafiri olacağını bana önceden bildirmeyi uygun görmediği için" -Huxley uzaklara bakarken kaşlarını kaldırıyor- "size bir Belçikalı waffle." Isıtıcıdan bir tabak alıp bana doğru uzattı. "Senin en sevdiğin olduğunu söyledi."

Hatırlamasına şaşırdım. "Evet, öyle. Teşekkür ederim." Bol miktarda şurup ve krem şanti ekleyip yemeye başlıyorum.

Tilda bahçıvanı ve diğer birkaç şeyi kontrol etmesi gerektiğini söyledi ve gitti. İçimden bir ses bizi biraz yalnız bırakmak istediğini söylüyor.

Huxley pastırmasını çiğniyor ve beni inceliyor, gözleri kısılıyor. "Madison hiç rahat kıyafetler almadı mı? Sen?"

"Bu yeterince iyi," diyorum ısırmalar arasında.
Muhtemelen çok az bilgi vererek yapabileceğinin en iyisini yaptı. Benim kişisel tercihlerim ya da bedenim hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

"Yeterince iyi mi? Ne için?" "İş için."

Çenesi gerilir. "Hasta olduğunu söyle."

"Hayır. Nelson pisliğin teki diye saklanmıyorum." Onun yüzünden PTO'mu kullanmıyorum. O izin Annemi doğum gününde ziyaret etmek ya da -Allah korusun- acil bir durum. "Sana bu yüzden hasta olduğunu söylemiyorum. Ne yapıyorsun?"

İnsanlar ne olduğunu sorduğunda ne diyeceksin?" Huxley'in bakışları yanağıma düşüyor, yüzünde bir parça endişe belirliyor.

Bu beklenmedik endişe beni kıvrandırıyor, Özellikle de bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin olamadığım için. Ailelerimizin entrikalarında suç ortağı olmadığımı mı karar verdi? Yoksa bu sadece birbirimize karşı nazik olma anlaşmamızın bir parçası mı? Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor, bu yüzden gözlerindeki ilgiyi görmemiş gibi davranıyorum. "Bilmiyorum," diyorum hafifçe. "Bir şeyler düşüneceğim."

"Gerçek gibi mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Omuz silkti. "Belki de bir duvara çarptım." Telefonum sessizdeydi. Viv ve Mick'i engellemiş olsam da Nelson ve Karie bana kolayca ulaşabilir, öfkelerini ve aşağılanmalarını dışa vurmak için anneme zarar vermekle tehdit edebilirlerdi. Sonuçta, annem evde olduğu sürece Johns Hopkins, onların tacizlerine karşı az çok çaresizim.

Huxley'in ağzı o kadar geriliyor ki, tire işaretine benziyor. "Gerekirse işten erken ayrılın. Fısıltılara ve spekülasyonlara katlanmak zorunda değilsiniz."

"Ama saatlere ve paraya ihtiyacım var."

"Her zaman hayalini kurduğunuz gibi bir milyarderle evlenmenin avantajlarından biri de gerçekten çalışmanıza gerek olmamasıdır." Umursamazca evini işaret ediyor. "Zaten başının üzerinde bedava bir çatı, karnında bedava yemek var. Çalışmak zorunda değilsin."

para kazanmak için kendini öldürmene gerek yok."

Hiçbir şey söylemedim. O anlamaz. Yüzü, söylemek istemediği bir şeyi söylediğini yeni fark etmiş gibi buruşuyor.

Tahmin edebiliyorum. Adam'a zengin bir adamla evlenmek istediğimden bahsettiğimi duyduktan sonra Huxley açıklamama izin vermedi ve parasının bir kuruşuna bile dokunamayacağıma yemin etti.

İç çektim. "Beni ofisime bırakabilir misin?"

"Henüz değil." Bir teneke kutu alır ve kapağını açarak içindeki beyaz yapışkan maddeyi ortaya çıkarır.

"O da ne?"

"Yüzün için. Şişlik ve ağrıya iyi gelecektir. Dün gece yanağına da biraz sürdüm."

Şimdi onun bu beklenmedik ilgisinden ne anlam çıkaracağımı gerçekten bilmiyorum. Önce iyi sonra kötü davranarak kafamı karıştırıyor, bir ileri bir geri. Ama ona tek bir yoldan gitmesini söyleyecek cesaretim yok - ya bu yol kötü yolsa?

Parmaklarını tenekeye daldırıyor ve yanağıma sürüyor. Dokunuşu şefkatli, sanki beni incitmeye dayanamıyormuş gibi. İlgilenilmek bana annemle geçirdiğim mutlu zamanları hatırlatıyor ve kalbim sızlıyor. Beni seven bir adam bulmuş olsaydım, hayatım hep böyle mi olurdu? Nazik bir şefkat ve güvende hissetmekle dolu?

"Suç duyurusunda bulunmalısın," dedi aniden. "Cezai değilse bile, hukuki."

"Bunu karşılayamam."

Homurdanıyor. "Huxley ailesiyle evleniyorsun." "Ve o bir Webber."

"Tamam. John Highsmith'ten senin davanı almasını isteyeceğim."

Ona bakıyorum. Highsmith'i duymuştum. Eyaletteki en iğrenç avukatlardan biri. Kimsenin yanına kalmaz.

müvekkilleriyle uğraşıyor. Andreas, onunla mahkemede yüzleşmek zorunda olup olmamasına bağlı olarak, ondan sık sık hayranlıkla ya da öfkeyle bahseder.

"Hizmetlerinin parasını ben ödeyeceğim," diye ekliyor Huxley, görünüşe göre sessizliğimi maliyetle ilgili endişemle karıştırıyor.

"Bunu takdir ediyorum. Ama Nelson ve Karie'den gelecek aylık yirmi beş bin dolara ihtiyacım var, o yüzden... yapamam."

Huxley'in kaşları birbirine çarptı. "Saygınlığın sadece yirmi beş bin dolar mı ediyor?"

Boş bir kahkaha attım. "Bir milyarder için yirmi beş bini küçümsemek kolay. Ama mesele paranın kendisi değil. Annem kesinlikle haysiyetimi feda etmeye değer. Haysiyetim ve hemen hemen başka her şey."

Kaşlarını çatıyor. "Annen mi?"

"Tekrar karşılaştığımızda sana iyi olduğunu söyledim çünkü tüm o üzücü hikâyeyi anlatmak istemedim. Ama durumu iyi değil." Tabağımdaki akçaağaç şurubu havuzuna bakıyorum. Hasta olmasaydı her şey çok daha iyi olurdu. Keşke onunla Belçika waffle'ı yiyebilseydik ve eskiden olduğu gibi aptalca şeylere gülebilsaydık.

Tanıdık bir yumruyu yutuyorum ve gözlerimi Huxley'inkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Sesim şaşırtıcı derecede sakin ve kararlı. "Son iki yıldır komadaydı. Ronald Reagan'da birkaç ay kaldıktan sonra Johns Hopkins'e naklettiler.

Dr. Blum tarafından tedavi edilebilir. Kendisi nörolojik hasar ve beyin enfarktüsü konusunda dünya çapında bir otoritedir. Ama tabii ki bedava çalışmıyor. Ödeyebileceğim kadarını ödüyorum, ödeyemediklerimi de Nelson ve Karie üstleniyor. Yirmi beş bin bunun için. Ben hiçbirini görmüyorum.

Doğrudan hastaneye gönderilir."

"Nelson ve Karie mi?" Huxley şüpheli bir ses çıkarır.

"Neden bunu yapmayı teklif etsinler ki?"

"Yapmadılar, inan bana. Onları Andreas yaptı."

"Anlıyorum." Huxley tenekenin kapağını yumuşak bir sesle kapatır.

metalik chuff. "Artık para için onlara koşmana gerek yok."

Anlamam biraz zaman aldı. "Annemin hastane masraflarını ödemeyi mi teklif ediyorsun?"

"Elbette." Bana bakarken bakışları soğuk ve kararlı.

"Ama... evlilik sözleşmesi ne olacak?"

"Evlilik sözleşmesi duruyor. Ama annenin sadece para için ölmesine izin veremem. Senin de bu para için kendini istismara maruz bırakmana izin veremem."

"Duyarlılığınız için teşekkür ederim ama işin içinde ne olduğunu gerçekten anladığınızı sanmıyorum. Doktor umutlu ama ne zaman uyanacağının, hatta uyanıp uyanmayacağının bile garantisi yok. Ve bundan bıksan bile ödemeyi kesemezsin, ya da kavga edersek ve ona kızarsan söylediğim bir şey."

Sanki ona tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Annenin ölmesine o kadarlık para için izin vereceğimi mi sanıyorsun? Yoksa tartıştığımız için mi?"

"Huxley... Gerçekten bilmiyorum. Bazen çok iyisin, sana güvenebileceğimi hissediyorum. Ama bazen de öyle değilsin." Bir an duraksadım, tam olarak ne diyeceğimi dürüstlük ve güzel yalanlar.

Huxley'in ifadesi niyetli. Ağzını düz tutuyor ve bakışlarımı karşılıyor, gözleri tereddütsüz.

Sonunda kelimelerimi seçerken tam dürüstlüğü tercih ettim.

"Senin iyi ve onurlu bir adam olduğunu düşünmek istiyorum, ama Nelson için de aynı şeyi düşünmüştüm, ama bu beni çok yanılttı,

çok yanlış. Kendisinden çok daha genç olan annemi baştan çıkardı. Evli olduğu gerçeğini açıklamadı."

Tiksinti Huxley'in yüzünü buruşturur.

"Onun bakımından sorumlu olmak zorunda olmak onu öldürüyor.

Karie de öyle. Onun neden bu kadar içerlediğini anlıyorum ama Nelson'ın yatmak için bir şeyler hissetmesi gereken bir kadına karşı nasıl bu kadar soğuk ve kalpsiz olabildiğini anlayamıyorum."

Tanıdık öfke kabarırken gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Bir an için şımartıyorum, sonra bir kenara itiyorum. Huxley devam etmemi beklerken bunun üzerinde durmanın bir faydası yok.

"Belki de sadece bir sosyopattır ve annemin şansı yaver gitmemiştir," diyorum usulca. "Bilemiyorum. Sanki anneme

kıyamıyor da

Para. Ama ona göre, kızın hayatı kurtarılmaya değmez.

Değmez.

Babası onu zorlamadıkça." Doğrudan Huxley'e bakıyorum.
"Peki ya fikrini değiştirmeye karar verirsen, seni kim zorlayacak?"

Bakışlarında şok parlıyor. Nedeninden emin değilim. Belki de sadece yirmi beş bin doların nasıl bu kadar çok şey ifade edebileceğini hâlâ kavrayamıyor. Ya da belki de hiç tanımadığı müstakbel eşi için bir kuruş bile harcamak zorunda kalma ihtimali karşısında afallamıştır.

istedim. Ne olursa olsun, bu kadar önemli bir konuda ona asla bel bağlamayacağıma dair güvence vermek istiyorum.
"Dinlemiyorsun

Çok fazla kimse. Ne büyükannen ne de annen. Ne de annen. Senin için fikri önemli görünen tek kişi Emma, ama o benim kim olduğumu bilmiyor ve anneme ne olacağı umurunda olmayabilir."

Ben konuştukça, yüzündeki çatık kaşlar daha da koyulaşıyor.

"Bu yüzden anlamanı istiyorum, Huxley. Bu benim için büyük bir kumar. Kendi iyiliğim için bahse girebilirim ama annem için değil. Sahip olduğum tek aile o."

Yirmi Beşinci Bölüm

Grace

Huxley'i kesinlikle gücendirdim.

Teklifini geri çevirdikten sonra hiçbir şey söylemedi, ancak arabada zorlukla nefes alabildiğim noktaya kadar gerginlik ondan dökülüyordu. Duygularını incittiğim için mutlu değilim ama annemin hayatını riske atmak da bir seçenek değil.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Uber'le evime gidip arabamı alacağım."

"Buna gerek yok. Sana bir araba gönderirim ve seninkini de eve getirtirim." Sesi çakıllı, çenesi gergin.

Dudaklarıma bir anlık bir ret geliyor ama yutkunuyorum. Tartışmaya değmez. "Tamam. Teşekkürler."

Asansörle Pryce Aile Vakfı'na çıkıyorum. Burası şimdiden enerjiyle dolup taşıyor. Hayır işleri insanların hayal ettiğinden daha pahalı ve emek yoğun. Bu yüzden pek çok STK, istemeden de olsa kaynaklarını boşa harcıyor.

"Bana duvarın yıkıldığını söyle."

Tolyan'ın sert selamına göz kırpıyorum - ya da bu bile bir selamlama olması gerekmiyor muydu? Onda bunu söylemek zor. "Günaydın. Ne demek istiyorsun?"

Yanağımı işaret ediyor. "Bu. Belli ki 'bir duvara çarptın'. Ve o duvar hâlâ ayakta olmasa iyi olur."

"Öyle... sayılır."

Gözlerini yüzüğüme dikti. "Kadınının intikamını alamayan bir adam ne işe yarar ki?"

"Duvar kana bulandı."

Homurdanıyor. "Bir köpek sebepsiz yere insanlara saldırdığında onu öldürürsünüz. İnsanları yaralayan duvarları da havaya uçurmalısınız."

Hiçbir şey söylemiyorum, şaka yapıp yapmadığından emin değilim. Onunla konuşurken bunu anlamak imkânsız, çünkü her zaman o düz, vurgusuz şekilde konuşuyor.

"Kahve ister misin?"

Vay canına. Teklif ettiğine göre berbat görünüyor olmalıyım. Daha önce hiç bu kadar istekli olmamıştı.

Elizabeth asansörden çıktı, yüzüme bir kez baktı ve koşarak yanıma geldi. "Aman Tanrım, Grace. Sen iyi misin? Güvenli bir yere ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim" diyorum.

"Bunu sana kim yaptı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi bir an için indirdim, babam olduğunu itiraf etmekten çok utandım ve

Yanlış bir şey yapmadığım halde bu olaydan utanç duyduğum için kendime kızdım.

Tolyan'a bakar. Omuz silkiyor. "Duvarın kanlı olduğunu söylüyor."

Omzuma nazik bir el koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle, tamam mı? Saatin kaç olduğu ya da nerede olduğun umurumda değil. Beni arayacaksın."

Başımı sallıyorum, gözlerim sıcacık oluyor. "Teşekkür ederim."

Ofisine gidiyor, Tolyan da onu takip ediyor. Kısa bir an için, vakfın annemin tıbbi faturaları için yardım edip edemeyeceğini sormak istiyorum. Kuruluşun kritik bakım faturalarına yardımcı olan bir bölümü var. Ama aynı hızla aklıma bir dürtü geldiğinde, onu itiyorum. Fon sonsuz değil ve pek çok insanın bir yıl boyunca para biriktirme lüksü yok. Bu yükü omuzlayabilecek pislik bir baba. Elizabeth çok tatlı, o yüzden bana yardım etmenin bir yolunu bulur... Bu da parayı birinden alacağım anlamına gelir. umutsuzca ihtiyacı olan.

Öğle tatilinden yaklaşık yarım saat önce kadın doğum uzmanından Cuma günkü randevumu teyit eden bir mesaj aldım. I

bir an için telefonumun köşesine dokundum. Huxley'e bana katılıp katılamayacağını sorsam mı? Bu onun da bebeği ve Dr.

Silverman kalp atışlarını duyabileceğimizi söyledi.

Elimi hala düz olan karnımın üzerine koydum. İçinde bir hayat olduğunu düşünmek çok garip. En son gittiğimde Sonogram monitöründeki siyah-beyaz noktalar ve çizgiler dışında her şey. Bir kalp atışı çok büyük bir dönüm noktası gibi görünüyor.

Huxley'e bebekten bahsettiğimde üzölmüştü ama eminim artık onun varlığını kabullenmeye başlamıştır. Her gelişim aşamasının mucizesini deneyimlemeli.

-Bu cuma saat 3'te kadın doğum uzmanıyla randevum var. Bana katılmak ister misin? Kalp atışlarını ilk kez duyabileceğiz.

-Huxley: Yarından itibaren birkaç hafta Londra'da olacağım, o yüzden pas geçmek zorundayım.

Onun için bebeğin kalp atışlarını kaydedebileceğimi yazmaya başlıyorum ama bir sonraki mesaj beni durduruyor.

-Huxley: Programım her zaman sıkışıktır ve önemsiz konularla kaybedecek zamanım yoktur.

Metin, solar pleksusa indirilmiş bir yumruk gibi hissettiriyor. Acı nefesimi kesiyor ve yumuşak bir iniltiyi ısırarak bastırıyorum. Kelimeler nasıl bu kadar acı verebilir? Nelson'ın zalimliği bile bu kadar acı verici değildi.

Belki de bebekle ilgili umutlarım suya düştüğü içindir. Ben büyürken, neden bebek sahibi olmadığımı merak ederdim.

bir babam var. Annem onun uzakta ve meşgul olduğunu ama beni çok sevdiğini söylerdi. Her Babalar Günü'nde, Noel'de ve doğum gününde ona kartlar hazırlardım.

Okuldaki edepsiz çocuklar kart hazırladığım için benimle alay ediyorlardı.

var olmayan ebeveyn. Sonunda onunla tanıştığım da ise inanılmaz derecede soğuk ve kaba davrandı. Onun için talihsiz bir rahatsızlıktan başka bir şey olmadığını fark ettim

ve kendimi

küçük ve istenmeyen. Annemin sevgisi ve desteği olmasaydı, bu daha da yıkıcı olurdu.

Çocuğumun da aynı şeyleri yaşamasını istemiyorum. iç burkan bir deneyim. Daha iyisini hak ediyor. Nelson'ın saldırısından sonra Huxley'nin gösterdiği nezaket bir an için bana şunu düşündürdü.

Belki birlikte güzel bir hayatımız olur ve bebeğimiz için iyi bir baba olur.

Ekrana bakıyorum, cevabını tekrar okuyorum. Hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum-Nelson'ın tokadı mı yoksa Huxley'in soğuk kalpliliği mi? Belki de sadece farklı şekillerde acıtıyorlardır.

Telefonum tanımadığım bir kişiden gelen aramayla çalıyor. Yer değişikliği ile ilgili olabilir diye açtım. "Pryce Aile Vakfı. Grace Lain konuşuyor."

"Madison Chilton, Huxley'nin asistanı. Düğün için sana yardım etmemi istedi." Sesi mermer kadar pürüzsüz ve cilalı, bir o kadar da soğuk ve kişiliksiz.

"Evet, öyle yaptı," diyorum, ofisindeki sahneyi hatırlayarak. "Sana birkaç düğün davetiyesi tasarımı gönderiyorum. Yapabilir misin

Bana hangisinin en sevdiğin olduğunu söyler misin?"

Telefonum titriyor ve gönderdiği üç resmi kontrol ediyorum. Pembeye aşırı düşkün olmalı, çünkü ilki ezici bir şekilde pembe. İkincisi gri, ki ben buna bayılmıyorum çünkü sıkıcı ve kasvetli görünüyor. Üçüncüsü ise şık siyah ve beyaz ile pembe ve mavi vurguların bir karışımı ve nedenini tam olarak söyleyemesem de bana bir şeyler ters geliyor.

"Huxley bunları gördü mü?" Ev dekorasyonu ve kıyafetleri konusunda mükemmel bir zevki var. Bunlar için profesyonel yardım almadığını varsayarsak, neyin değişmesi gerektiğini ifade edebilir.

"Evet. İşte bu yüzden bir tanesini onaylamanız için sizinle paylaşıyorum. Tarih üç hafta sonrası için belirlendi."

"O kadar çabuk mu?" Bu konuda tek kelime etmedi. Sadece bu da değil, birkaç haftalığına ülke dışında olacak. O mu

Bunu mümkün olduğunca az müdahil olmasını sağlamak için kasıtlı olarak mı yaptı?

"Törenin siz gösteriye başlamadan önce yapılmasının daha iyi olacağını düşündü."

"Anlıyorum." Ama gerçekten anlamıyorum. Düşünceli olmaya mı çalışıyor, yoksa düğün törenini bir an önce bitirilmesi gereken bir angarya olarak mı görüyor? Eğer mesajıma bu şekilde yanıt vermeseydi, muhtemelen şöyle düşünüyor olurdu

ama şimdi emin olmak imkansız. "Planlamanın bir parçası olabilecek mi? Duyduğuma göre Londra'ya gidiyorum."

"Bundan şüpheliyim. Ben oradayken bile son derece meşgul olacak."

"Sen de mi gidiyorsun?"

"Tabii ki. İş seyahatlerinde ona eşlik ediyorum. Hayatının her yönüyle sorunsuz ilerlediğinden emin olmak benim işim." A kendini beğenmiş bir memnuniyet ve üstünlük duygusu. Neredeyse senden farklı olarak söylenmemiş sözleri duyabiliyorum. "Ona ihtiyacım yok. buluşalım."

Sözlerinin altında cinsel bir şeyler kaynıyor. Londra'da Madison'la birlikte olma fikri kalbimi yerinden fırlatıyor, içim yanıyor. Yolculuk işle ilgili ama kadın çok güzel ve bir otelde birlikte haftalar geçirecekler. İstemediği bir kadına ve rahatsız edemeyeceği bir bebeğe zincirlenmek üzere. Sadık olma ihtimali nedir?

Sadece kıskanç değilim. Ona güvenmiyorum da. Ona güvenmiyorum.

Dün eve dönerken birbirimize söz verdiğimiz nezaket ve saygı o kadar zayıf görünüyor ki, hiç olmasa da olurdu. Randevuya ve yaklaşan törene verdiği tepkiler bana onun gerçek niyetini gösteriyor.

Nefes alıyorum ve ses tonumu ayarlıyorum.

"Üçüncü seçenek hakkında bir şey söyledi mi?"

"Bunu beğendin mi?" Sesi biraz şaşırılmış gibi çıkıyor.

"Emin değilim..."

"Eğer yardımı olacaksa, düğünün teması Amazing Grace."

"Amazing Grace?" Bu ne anlama geliyor? Bugünlerde insanların d    nleri için temaları var mı? A ka ve birlikte daha iyi bir geleceğe ba lılık yeterli değil mi...?

"Evet." Bo azını temizliyor. "Eğer Huxley bunu bu kadar çok kelimeyle ifade etmediyse, bu sizin ve evlili inizin geleceği için  ifte anlam taşıyor."

Gerçekten nasıl hissettiğini saklamıyor bile. Madison'ın sesindeki acıma hissinden nefret ediyorum, özellikle de biraz da schadenfreude. Patronu bana saygı göstermediği için cezasız bir şekilde beni a a ılamaktan ho lanıyor. Ama onun d   manlı ını kazanacak ne yaptım ki? Ben zaten çok verimli bir konuşma yapmak için duygusal olarak aşırı gergin. Bir yanımda biraz endişeli - ya Huxley onun tarafını tutarsa? Daha da gülünç duruma d  erim. "Huxley'nin istediği bu mu?"

"Evet."

"Güzel. O zaman     nc s  i  görür. Siyah oniks olmalı, kesinlikle başka bir ton olmamalı."

"Not alacağım."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum, çantamı alıyorum ve   le yemeği için  ıkıyorum. İki acı verici etkileşim i tahımı kapattı ama Huxley ve Madison hıyar diye bebe im açlıktan  lmemeli. Yine de yanıma   le yemeği almayı unutmu  olmam sinir bozucu; dışarıda yemek ucuz değil ama pek çok şey

Son on iki saat içinde aklımdan çıkmış.

Tolyan e yalarımı toplamamı izliyor. "Seninle gelmemi ister misin?" Gözleri yana ıma kayıyor.

"Hayır. Ama yine de te ekk rl r." Dışarı  ıktım ve kalabalık asansöre adım attım. Bir sandviç. Ama Huxley'in dediği gibi ton balıklı ya da brokolili bir şey olmasın, diye karar veriyorum aceleyle. Jambon ve hindi, bir dilim İsviçre peyniri ve iki  erit çıtır domuz pastırması. güzelce yap.

Asansör lobiye ula tı ında, arabadan ilk inen ben oluyorum. Ana girişe doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. Kaba bir eli kolumu tutuyor.

"Hey, kaltak! Beni görmezden mi geliyorsun?"

Mick'e ters ters bakıyorum. Onun burada ne işi var? Toplumdaki imajı konusunda her zaman çok endişeli olduğundan olay çıkarıyor. "Elbette. Seni neden engellediğimi sanıyorsun?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Seni nankör amcık. Suç duyurusunda bulunacağım."

"Ne için?"

"Babama saldırdığın için!" diye tıslıyor ve beni kolumdan tutup sarsıyor.

"Nelson'ın yüzünü parçaladığımı mı düşünüyorsun? Bana ne yaptığını görmüyor musun?" Mick yaralarımı not alabilsin diye yüzümü eğiyorum.

Fark ettiyse de belli etmiyor. Burun delikleri açılıyor ve ailesine yapılan haksızlığa odaklanıyor. "Hapis cezasından kurtulacağını sanma. Huxley & Webber'dan hiç kimse seni savunmayacak ve benim sana yapacaklarımı durduracak kadar iyi bir avukat tutamazsın.

Sen!"

Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Sana karşı suç duyurusunda bulunmadan önce bırak beni!"

"Ben savcıyım, sen değil!" diye alay ediyor.

Huxley'in soğuk sesi, "Nişanlımı bırak," diye seslendi.

Mick sertleşir ama cesareti azalmaz. "Bu işe karışma! Resmi devlet işindeyim."

"Ciddi misin?" Huxley kaşlarını kaldırır. "Sen, tek başına, nişanlımı herkesin içinde tartaklıyor musun? Resmi hükümet iş mi? Bakalım onun adına şehre karşı dava açtığımda bu iş ne kadar resmiyet kazanacak." Kelimeler gelişigüzel dökülüyor ama gözleri sert. Nelson'ın yüzünü duvara çarpmadan hemen önce olduğu gibi parlıyorlar.

Mick bırakıyor. O her zaman kendisinden daha zayıf olanlara karşı dişlerini gösteren ama daha güçlü biri olduğunda kuyruğunu kıstıran bir korkak olmuştur.

"Güzel. Eğer sen ve ailen etrafımdaki insanları taciz etmeye devam ederseniz, Nelson'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu dünyaya göstermek için bir şeyler yapmak zorunda kalacağım."

"O onurlu bir adam!" Mick blusters.

"Kızına vuran." "O istedi-"

"Şşşt!" Huxley parmağını kaldırır. "Bu cümleyi tamamlamadan önce çok iyi düşün. O geleceğin Bayan Huxley Lasker'ı."

Mick'in boynundaki bir damar zonkluyor. Adem elması sallanıyor ve gözleri Huxley ile benim aramda gidip geliyor, sonra tekrar Huxley'e dönüyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin!"

"İstediğin zaman gelip al."

"Pislik!" Mick böyle diyor, sonra da uzaklaşıyor. Sanki bu hareket yenilgisini gizleyebilecekmiş gibi kollarını hafifçe açıyor.

"İyi misin?" Huxley soruyor, bakışları koluma düşüyor.

"Ben iyiyim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Sana inanmamı istiyorsan bu ses tonunu kullanmamalısın."

Onun muhteşem yüzüne baktım. Gözlerindeki endişeye. Bana bebeğimizle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunu söylüyor, sonra evliliğimizin daha başlamadan bittiğini açıkça belirtiyor, sonra da Mick'e karşı beni savunmaya geçiyor. Duygularım ping-pong yapıyor, beni huzursuz ve şaşkın bırakıyor.

Yine de. O sıcak ve soğuk olsa bile, ben değilim.

"Yardımanın için teşekkürler."

"Önemli bir şey değildi."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol ediyorum." Gözleri hâlâ şiş olan yanağıma düşüyor.

"Kafamı karıştırıyorsun."

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme hayaleti beliriyor.

"Düşünmek kafa karışıklığına neden olmamalı. Eğer bir planınız yoksa, öğle yemeğini birlikte yiyelim."

Reddetmek dilimin ucunda. Yalnız yemek ve duygusal yaralarımı sarmak istiyorum. Ama o burada - yoğun programından zaman ayırıyor - ve ben ne zaman Düğünden önce onunla şüphelerim hakkında konuşma şansım olur mu? "Tamam. Restoranı sen seç."

Yirmi Altıncı Bölüm

Huxley

Bana restoranı seçmemi söylemesinin aksine, Grace görünüşe göre gerçekten seçmemi istemiyor, çünkü Meksika'yı önerdiğimde dudaklarını büzüyor. Kore dediğimde kaşlarını çatıyor. Fransız ve İtalyan yemeklerini reddediyor. Sonunda bir sandviç dükkanı öneriyorum ve o da evet diyor.

Eğer bu hamilelikten dolayı hormonal bir durumsa, o kadar da kötü değil. Daha kötülerini de yaşadım, hamile olmayan kadınlar bana karar verebileceğimi söyledikleri halde kabul etmediler.

Grace pastırmalı bir çeşit sandviç alıyor. Cipsi reddediyor ve en büyük boy buzlu çayı alıyor. Ben ekstra yaban turpu ile biftek sipariş ediyorum. Cips ve kola tabii ki. Yemeğin parasını ödediğimde "Teşekkür ederim" dışında bir şey söylemedi. Ya yaptığım bir şey yüzünden bana kızgın ya da hamilelik yüzünden duyguları karmakarışık. En azından Lucie'nin aksine normal yemek yiyebiliyor. Sebastian onun limonlu turta yiyebildiğini keşfedene kadar çıldırıyordu.

Grace'in karnındaki bebek de uslu duruyor ve ona sorun çıkarmıyor; bu da bir başka lütuf. Henüz almamış olmama rağmen

Babalık testi sonuçları henüz gelmedi ama içimde çocuğun benden olduğuna dair bir his var. Ve içgüdülerim nadiren yanılır - en azından zihnim öfke ve ihanet duygusuyla bulanık olmadığında.

Küçük bir masaya oturuyoruz ve Grace yemeğini açıyor. "Düğün temalarını gördün mü?" diyor sonunda, sonra da sandviçini ısıtıyor.

Başımı salladım. Madison bana üzerinde çalıştığı bazı fikirleri gösterdi. Beklendiği gibi, mükemmel bir iş çıkardı, her ne kadar alay etsem de

"Saving Grace "in "Here comes the bride "dan daha uygun olacağını düşündüm.

"Ve son seçimden memnun musun?" Grace'in özenle yumuşattığı ses tonu, altındaki jiletleri gizleyemiyor.

"Her neyse bana uyar." Başından beri doğrudan bir katkısı olmadığı için mi üzgün? Karie'ye güvenemeyeceği için yardımı takdir edeceğini düşünmüştüm.

Belki de törenle ilgili bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıyım. "Bunun için gerekenden daha fazla zaman ve enerji harcamayacağım. Bu senin düğünün." İşte bu. Bu olmalı mizacını iyileştirir. Bütün kadınlar düğün hayalleri kurar, planlar yapar ve ayrıntılara takılır. Sandviçi mideye indirmek için birkaç büyük yudum kola alıyorum ve onun memnuniyetle gülümsemesini bekliyorum.

Grace'in ifadesi taşlaşır.

Tabii ki. Bir şey daha eklemeliyim. "Yapabilirsin Madison'ı kullanmaya devam edeceğim. Verimli biri ve eğer benim fikrimi almak istiyor ama rahatsız etmek istemiyorsanız beni neyin memnun edeceğini biliyor. Ben."

"Dahil olmak istemiyor musun?" Sesi hafifçe titriyor.

Bu da ne demek oluyor? Kayınbiraderlerim kardeşlerimin görüşlerini pek önemsemediler, değil mi? Sadece törenlere katıldığım için hatırlayamıyorum. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Karie seni arayıp düğün için ödeme yapmayı reddetti mi?" Homurdanıyorum. Tüm bu aile çok tahmin edilebilir ve acınası. "Merak etme. Ben ödeyeceğim ve sen de tam hayalini kurduğun gibi, düzgün bir düğün yapacaksın."

Grace sevinçle gülümsemek yerine bana tuhaf bir bakış atıyor. "Peki ya bebek?"

"Ne olmuş ona?" Bu ani konu değişikliği de neyin nesi? En azından teşekkür edebilirdi. Genelde insanların beni takdir edip etmemesi umurumda olmaz ama bana gülümsemesini istiyorum.

ve bana harika diyorsun. Midem keskin bir şekilde burkuldu. Ne oluyor be? İlk aşkının sancılarını çeken bir ergen gibi davranıyorum.

Ah, hayır. Daha fazla saygınlık, daha az gülünçlük, kendime ders veriyorum ve ifademi okunamaz tutuyorum.

"Bu senin de sorumluluğun."

"Biliyorum. Bebeğin ihtiyacı olan her şeyi ben karşılayacağım. Bu konuda endişelenmene gerek yok." Taahhüdümü yineliyorum, ama bu konudaki görevlerimden kaçmayacağımı zaten açıkça belirttiğime eminim.

Bunu anlayamıyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. Bu kadar garip olan ne söyledim?

"Üç hafta boyunca Londra'da olacağım. Bu Kaçınılmaz." Bu seyahati bir süredir erteliyordum ve şimdi ya gideceğim ya da gideceğim. Zamanlama ideal değil ama Grace için düzenlemeler yaptı. "Nelson olayının tekrarlanmaması için güvenliğiniz sağlanacak."

Duygulanmak yerine belli belirsiz sinirlenmiş görünüyor. "Beni gözetleyecek ve her hareketimi rapor edecek birini mi kastediyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bu kendi güvenliğiniz için." "Hayır, teşekkür ederim."

Onun inatçılığını görmezden geliyorum. "Bu müzakere edilemez. Ama merak etmeyin, göze batmayacaklar."

"Tabii, bekaret kemeri gibi," diye mırıldanıyor.

"Ne?" Düşünceli jestimi olduğu gibi kabul etmeyi reddetmesine kızgınlığım artıyor.

"Hiçbir şey. Ama sen şehre döndüğünde, artık onları istemiyorum."

Sakin ol. Hamile ve hormonlu. "İyi." Nefesini dışarı atıyor. "Hepsi bu mu?"

"Madison benimle geliyor. Saat farkından dolayı biraz gecikme olabilir ama yine de sizinle koordinasyonu sağlayabilir."

Grace'in yüzünde değişken ve tehlikeli bir ifade belirliyor. "Onunla yatıyor musun?" Bu soru bir silah sesi gibi. Şok edici ve öfkeliendirici. Onun küçük kafasında ne tür dişliler dönüyor?

Onurumu sorgulaması beni çileden çıkarıyor. Onu düşünmekten kendimi alamadım ve dün gece onun yanında yatarken, fiziksel ve duygusal durumu göz önüne alındığında ereksiyon olduğum için kendimi bir pislik gibi hissettim. İhtiyacım bir türlü geçmedi. Sabahtan beri centilmenlik yapmaya çalışıyorum ama ona ihanet etmekle suçlanıyorum.

"Hayır, saçmalama," diye ısırıyorum.

İnatla çenesini eğiyor. "Ama sen hep onunla birliktesin."

"Hayır, o benimle birlikte. Tam tersi değil. Çünkü o benim asistanım. Bu onun işi."

Grace başını sallar. Düşünceleri yüzünden okunuyor: Ne olmuş yani? Sana inanmıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Asistanımı becerdiğimi düşündüğün için mi huysuzsun?"

Grace hareket etmeyi reddeden bir katır gibi bana bakıyor. "Ya öyleyse?"

"Eğer öyleyse, saçmalıyorsun demektir."

"Güzel. Sana inanmamı sağla. Madison'ı şirkette başka bir yere koy."

Kıskançlığın bariz bir şekilde sergilenmesi açıklanamaz bir coşku uyandırıyor, ancak ajansımı yönetme şeklimi kontrol etmeye çalışıyor olma ihtimali bu coşkuyu azaltıyor. Bu bana büyükannemin işin sahipliğini benden almak için yaptığı sinsi planı hatırlatıyor.

Grace'e ne kadar saçmaladığını göstermenin tek bir yolu var. Kağıt peçeteyi tepsimin üzerine atıp ayağa kalkıyorum ve

elimi bileğine doladım. "Ne yapıyorsun?" diyor.

"Bu saçmalığı senden söküp alacağım."

* * *

Aylster Residence yakın ve kullanışlı. Ve Grace'e aramızdaki kimyayı hatırlatmak için mükemmel bir yer. Bunun herkesle her zaman olduğunu mu sanıyor?

Onu odaya çektim. Kapı bir klik sesiyle kapandı.
Bana ters ters bakıyor. "Onunla buluşmak için bunu mu kullanıyorsun?"

Onun sorusu yangına bir kova daha gaz atıyor
İçimde. "Asistanımı beceriyor olsaydım -ki becermiyorum-
otelle uğraşmak zorunda kalmazdım. Ofiste yapardım!"
Yanakları kızarıyor ama gözlerindeki keskin parıltı azalmıyor.

Bu açık şüphecilik öfkemi daha da körüklüyor.
Aşırı ısınmış kanım sikime doluyor ve aynı anda birden fazla
kadını sikmekte bir sakınca görmeyen bir adam olmadığımı
kabul edene kadar onu becermek istiyorum.

Aynı zamanda. Onunla evlenmeye zorlanmam, doğru ve
yanlış anlayışımı terk edeceğim anlamına gelmiyor. Ben
babam değilim.

Elimi saçlarının ipeğine daldırarak onu öpüyorum, ağzını
tekrar yaralamamaya dikkat ederek. Omuzlarıma vuruyor,
sonra dudağımı ısıyor. Bakır tadı tatlıyla birleşiyor
onun tadı. Tersine, bu sadece içimdeki medeni kısıtlamaları
yok ediyor.

Nefes alış verişi düzensizleşiyor. İnce parmakları
saçlarıma dolanıyor ve sıkıyor ama beni itmiyor. Bir konuda
kararsız görünüyor, dudağımdaki kesiği yalıyorum, sonra
dilimi ağzının üzerinde gezdiriyorum ve ondan küçük bir
titreme duyuyorum.

"Hissettiğin tüm öfke ve ateşle öp beni," diye talep
ediyorum. "Bana sahipmişsin gibi öp beni."

Gözleri bana doğru kayıyor. "Gerçekten benim misin?"
Mavi derinliklerinde kıskançlık yanıyor ve ben memnun
oluyorum. "Öyle umsan iyi olur. Çünkü seni sahibimmişsin
gibi becermek üzereyim."

"Sen bana benim sana sahip olduğumdan daha fazla sahip
değilsin," diye karşı çıkıyor, sesi kısık.

"Bunu göreceğiz. O yüzük benim sahipliğimin işareti."

Onu yatağa doğru itiyorum, ağzımı boynuna bastırıyorum,
oradaki ince, hassas deriyi emiyorum ve kemiriyorum. Nabızı

Dudaklarıma ve dilime karşı düzensiz bir şekilde atıyor, tepkisine ihanet ediyor. Parmaklarını saçlarımda sahiplenici bir şekilde sıkıyor ve yumuşak bir inilti göğsünde titreşiyor.

Elbisesinin kenarlarından tutup yırtarak açıyorum, öndeki düğmeler odanın içinde uçuşuyor. Grace'in nefesi kesildi.

"Ne giyeceğim ben?"

"Kimin umurunda?" Sütyenini aşağı doğru itip göğsünü avuçlarken karanlık bir şekilde fısıldıyorum.

Sertleşmiş meme ucu avucuma bastırıyor ve başparmağımı hassas ucun üzerinde gezdirdiğimde sırtı kavisleniyor. Vücudu inanılmaz derecede duyarlı, en ufak dokunuşumda içinden şehvetli ürpertiler geçiyor. Gülün hoş bir tonu onu tepeden tırnağa renklendiriyor ve bu sabah kullandığı vücut yıkamasının -benim vücut yıkamamın- kokusu yoğunlaşıyor, benden daha tatlı kokuyor, onun kadınsı aromasıyla karışıyor.

Ağzım sulandı ve bir meme ucunu ağzıma çektim. Yumuşak bir çığlık atıyor, bana doğru dönüyor, vücudunu yukarı doğru bastırıyor. Tutuşu daha da sıkılaşıyor ve çaresizleşiyor. Her zaman tatmin edici bir doruğa ulaşacağından asla emin olamayacakmış gibi sarılıyor.

Kızım, her zaman seni derinden sarsan çoklu orgazmlar yaşayacaksın.

Meme ucunu bırakıp diğerini emiyorum. Bacakları çarşafın üzerinde huzursuzca hareket ediyor. İç bacaklarını pelvisime sürterek ne istediğini gösteriyor.

Hafifçe yumuşayana kadar göğsünü ısırp emiyorum, ama bu yeterli değil. Tamamen teslim olmasını istiyorum. Onun

Hayatımdaki yerini kabul etti ve onurumdan asla şüphe etmeyeceğine söz verdi.

Nefesi kesiliyor. Yaklaştı, içinde küçük titremeler oluyor. Geri çekiliyorum.

"Hayır!" diye bağılıyor.

"Sabır." Ayakkabılarımı tekmeleyip takım elbisemi yırtıyorum ve kıyafetlerime bu kadar çok düğme koyduğu için terzime içimden hafifçe küfrediyorum. Gözlerini benden ayırmadan izliyor.

ve açgözlü. Daha önceki şüphesizliği dağılmış, yerini ihtiyaç ve arzuya bırakmıştır. Ama bu geçici bir durum. Bana her zaman böyle bakmalı, sadece şehvet anında değil.

Tamamen çıplak olduğumda, parmağımı leğen kemiğinin üzerindeki ince ipin altından geçiriyorum. Herhangi bir belirti göstermiyor

Hamilelik, ama onun rahminde büyüyen bir hayat olduğunu bilmek bana heyecan ve huşu duygusu veriyor. Karnına, çocuğumuzun üzerine sonsuz öpücükler bırakıyorum. Onu büyütürken yalnız olmayacağını ona gösteriyorum.

Nefesi kesiliyor, karnı çırpınıyor. Bacaklarını açıyor ve ben de ipi kopararak çürük tangayı yırtıyorum. Kokusu Daha güçlü, tamamen kadın uyarılması, sulu ve lezzetli. Gözle görülür şekilde ıslanmıştı ve ben memnuniyetle gülümsüyordum.

"Huxley..." diye yalvarıyor.

"Benim güzel, güzel kızım," diye mırıldanıyorum. "Çok açık, benim için çok ıslak." Kalçalarını eğiyor.

Dilimi ıslaklığının üzerinde gezdiriyorum. Parmakları çarşafı büküyor, sırtı kamburlaşıyor. Başını geriye atarken nefesi boğazında düğümleniyor. Sanki vücudu askıya alınmış, nefessiz bir bekleyiş içinde. Şişmiş klitorisini ortaya çıkarmak için etini ayırıyorum ve dilimi titreyen yumrunun üzerinde gezdiriyorum. Çığlık atıyor, adımı boğuk boğuk söylüyor.

"Eğer sen de gerçekten benimsen, bunu kanıtla," dedi pantolonunun altından.

Narin bedenini ağzıma çekiyorum, dilimi kullanıyorum. ve dişleri onu iyi hissettirmek için. İnanılmaz derecede ıslanıyor, kayganlığı sıcak bal gibi. Kalçalarını yüzüme sürüyor. Açıkça şehvet duymasına bayılıyorum. Üzerimde büyük bir şehvet dalgası kabarıyor ve sikimin ucundan precum damlıyor. Vücudundaki gerilim neredeyse kritik noktaya ulaşmıştı ve ben durdum.

"Hayır," diye yalvarıyor. "Lütfen, Huxley, lütfen."

"Oh, henüz değil, Majesteleri. Henüz bunu hak etmediniz."

Yüzündeki zevkten sersemlemiş ifade o kadar cezbedici ki, siktir et demek istiyorum. Ama hareket tarzımdan sapmayı reddediyorum, özellikle de üç gün boyunca uzakta

olacakken.

haftalar. Nişanlığımın beni asistanımla yatakta hayal etmesine izin vermeyeceğim.

Onu dizlerinin üzerine itiyorum ve arkasına geçiyorum, böylece göğsüme yaslanıyor, kızı kucağımda duruyor. Gömme dolabın kapısı açık, içerideki aynada yansımamız görünüyor.

"Bak," dedim.

Gözlerini kırptırıyor, sonra gözlerini kısarak aynaya bakıyor. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım."

"Bu siki görüyor musun?" Ucunu ve parlayan gümüş topu görene kadar sikimi bacaklarının arasında kaydırıyorum. Titriyor, dudağını ısıyor. "Ne kadar sert olduğunu hissediyor musun?"

"Evet."

"Seninle tanıştığımdan beri böyleyim. Seni düşünüyorum ve seni almak istiyorum." Sikimi kıvrımları boyunca hareket ettiriyorum, klitorisine çarptığımdan emin oluyorum, boğazından çaresiz bir ses çıkarıyorum.

Göz kapakları aşağı kaymaya başlıyor ve ben duruyorum. Protesto etmek için tırnaklarını kollarıma geçiriyor.

"Gözlerini kapatma. İzle," diye emrediyorum.

Yansımada daha iyi görebilsin diye parmaklarımı alıp onu açıyorum. Sikim onun damlayan amcığına giriyor, santim santim acı çekerek. Taşaklarım karıncalanıyor ve omurgam ona vurma ihtiyacıyla karıncalanıyor. Ama o çocuğumuzla birlikteyken sert davranmak istemiyorum.

"Bak bakalım sikimi ne kadar iyi alıyorsun," diye emrediyorum ona, sikim içine daha derin girerken. Kalçaları titriyor ve daha iyi denge için ellerini kalçalarımaya koyuyor. O kadar ateşli ki, kayganlığını doğrudan aletimin üzerinde hissediyorum.

Aramızdaki her şey kanımı kaynama noktasına getiriyor.

"Huxley..."

"Bu vücut benim için yaratılmış." Elimi göğsünde gezdiriyorum, dolgun göğüslerini okşuyorum, karnına iniyorum ve iki parmağım klitorisinin üzerinde durana kadar indiriyorum, sonra onu daha yükseğe itmek için yeterli güçle bastırıyorum, ama kenardan değil.

Sikimin üzerinden daha da fazla ıslaklık damlıyor. Aynayla göz teması kurup geri çekiliyorum ve ona damlayan, damarları zonklayan sikimi gösteriyorum.

"Aman Tanrım." Gözleri parlıyor.

"Sen benimsin, Grace. Ben de seninim. Başka hiçbir erkek bu amı dolduramaz ve başka hiçbir am benim sikimi alamaz."

"Huxley..."

"Söyle," diye emrediyorum.

İnliyor ama söylediklerimi tekrarlamıyor. Vücudunu sallıyor, ondan esirgediğim zevki almaya çalışıyor. Kalçalarımı eğiyorum, böylece doğru açıyı yakalayamıyor, ama klitorisini okşuyorum, onunla alay ediyor.

"Lütfen. Huxley, lütfen!"

"Söyle." Biraz daha hızlı ovuyorum, dokunuşuma doğru eğilmesini ve parmağıma sürtünmesini, sikimde yukarı ve aşağı hareket etmesini sağlıyorum. Meme ucunu çimdikleyip çekiştiriyorum. Çok lezzetli bir his ama hiçbirini doyurmaya yetmiyor. Daha sert ve daha hızlı hareket ediyor. Ama yaptığı her şey, susuzluğunu gidermek için deniz suyu içen biri kadar beyhude.

Onun sikimi alışını görmek beni ateşin doruğuna çıkarıyor ve içgüdülerim onu aşağı itmemi ve adımı haykırana kadar sert ve hızlı bir şekilde sikmemi haykırıyor. Ama bu dürtüyü dizginliyorum. Sürücü koltuğunda şehvet yok. Ben kullanıyorum.

Terden sıırıslam olmuş bedenini güçlü bir titreme sarar. Göğsünden bir hıçkırık kopuyor; göğüsleri titriyor. Gerginlik onu kavırıyor ama uçuğunun kenarından geçemiyor. Amcığı sikimin etrafında sıkılaşıyor ve saç çizgim boyunca ter fışkırıyor. Dişlerimi sıkıyorum, temel içgüdülerimle savaşıyorum.

Yansımda dudağını ısıyor. Kığına şaplak atıyorum, kontrolüm kırılmadan önce kelimeleri söylemesi için onu zorluyorum. A

Nefesi titreyerek dışarı çıkıyor, iç kasları sikimi kavırıyor. Diğer yanağını tokatlıyorum ve yumuşak bir inilti duyuyorum. Tutunmak için mücadele ederken çenem sıkıştı. Ama bebek

pürüzsüzlüğündeki teninde kırmızı el izini görmek arzumu
körüklüyor.

"Başka hiçbir sik benim amımı alamaz," diye hıçkırıyor
tam ben siktir et demek üzereyken. "Ve başka hiçbir amcık
senin sikini alamaz.

Aman Tanrım, lütfen."

Heyecan içimi kavuruyor ve kalçalarını kavrayıp ona vuruyorum, onu çılgına çeviren noktayı bulup vuruyorum.

İlk itişte orgazm çığlıkları atıyor, sonra daha güçlü ve amansız orgazmlar onu kırarken tekrar. Yansımasını izliyorum, çıplak göğüsleri her itişte sallanıyor, gözleri cam gibi ve ağzı mutluluktan gevşemiş. Boynunu iz bırakacak kadar sert öpüyorum.

Sesi boğuklaşıyor ve ben içimdeki her şeyi boşaltan şiddetli bir dorukta kendimi onun içine boşaltırken kemiksiz bir yığın halinde yere yığılıyor. Hava, kaba ve düzensiz bir şekilde içine girip çıkıyor. Kollarımı ona dolayarak kaşıklıyorum, sonra boynunun dibine sert bir öpücük konduruyorum.

Daha rahat nefes alabildiğimde kapıcıya otelin ikinci katındaki butikten zümrüt yeşili bir Dior elbise getirmesini söylüyorum. Pembe Grace'in en iyi rengi değil. Biraz kıpırdanıyor, yüzünü bana dönüyor, güzel yüzü ona verdiğim zevkle yumuşuyor. Onu sertçe öpüyorum.

"Şimdi kafadaki o saçmalığı unut ve ben dönene kadar uslu bir kız ol."

Yirmi Yedinci Bölüm

Grace

Kafandaki o saçmalığı unut, dedi. Ben dönene kadar uslu bir kız ol, dedi.

Evet, Huxley'nin o iğrenç asistanını başıma bela ettiği zaman bunu söylemesi kolay. Madison'a yardımına gerek olmadığını söyledim, ama o kirli bir saçtaki bit gibi kalmakta ısrar etti ve Huxley'nin yardım edecek kimse olmadan beni tek başıma bıraktı.

Elbette yanılıyor. Beni tek başıma bırakmaktan başka bir şey istemez. Nelson'dan ve ailesinin parasından kurtulmamı ve kendimi onun merhametine bırakmamı istiyor.

Adam'la arkadaşlığımı bitirdi çünkü penisi olan bir arkadaşım olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyor. En azından tuttuğu güvenlik aşırı iğrenç değil. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor.

Nelson ve Karie'nin maddi yardımını reddetmeyi henüz göze alamam ve Adam'ı terk etmek için hiçbir neden yok. Çünkü Huxley garip davranıyor. Huxley ve benim yatakta inanılmaz bir kimyamız var ama yatak dışında tamamen uyumsuzuz. Ne yazık ki, biz yatak dışında daha fazla zaman geçirmeliyiz. Birlikte daha uyumlu bir yaşam sürmenin bir yolunu bulamazsak, işler daha da kötüye gidecek gibi görünüyor.

Tam o sırada, laboratuvardan gelen babalık testi telefonuma düştü. Bebeğin Huxley'den olduğunu doğruluyor. Laboratuvar sonuçları ona doğrudan göndermemiş olabilir diye ona gönderiyorum. En azından bebeğim babası tarafından reddedilmenin kalp acısından kurtulmuş olacak.

-Huxley: Laboratuvar bana da raporu gönderdi.

-Tüm söyleyeceğin bu mu?

-Huxley: Hayır. Daha önce bir pislik gibi davrandım. Söylediklerimi söylememeliydim ve özür dilerim. Rapor gelmeden önce bile bebeğin benden olduğundan şüphelendi.

Oh, Tanrı'ya şükür. Özür, bebeğin geleceği hakkında taşıdığım endişeyi yatıştırdı.

-Bana ne zaman söyleyecektin?

-Huxley: Şehre döndüğümde seninle bu konuda konuşacaktım. Gitmem gerek. Bu toplantıyı ve diğer birkaç şeyi tamamlamam gerekiyor.

-Tamam. Özür için teşekkürler. Umarım verimli bir akşam geçirirsiniz.

Konuşmamızı dostça bir notla bitiriyorum. Eğer böyle hissediyorsa, Nelson'dan daha iyi bir baba olacağına eminim. Ama içimden bir ses gerçekçi olmam konusunda beni uyarıyor. Kadın doğum randevusu hakkında hâlâ tek kelime etmedi. Tabii ki.

Bu onu iyi bir baba yapmazdı, ama yine de katılımını en aza indirmek istemesi acı verici.

Madem bebeğin kendisinden olduğunu düşünüyordu, neden söylemedi?

Dr. Silverman'ı görmekle ilgili bir şey? Londra'dayken gelemese bile, bir şeyler gösterebilirdi - endişe, merak... hatta

Bebeğin kalp atışlarını duymak.

Sabahın geri kalanında Huxley'nin kafa karıştırıcı tepkisi üzerine kafa yoruyorum ama gerçekten ne hissettiğini anlayamıyorum. Huxley'nin davranışı için özür dilemek üzere öğle tatilinde Adam'ı arıyorum.

"Ah, bunun için endişelenme." Adam her zamanki gibi nazik. "Önemli bir şey değildi. Ama sen iyi misin?" Sesi endişeyle yumuşuyor.

"Evet, sanırım öyle." Bir elimi karnımın üzerine koydum. Bebeğin iyiliği için iyi olmalı ve güçlü kalmalıyım. Benden başka kimseye güvenemez.

Tereddüt ediyor. "Ee. Hala arkadaş mıyız?"

"Elbette." Sesime ulaşmasını umduğum parlak bir gülümsemeyi zorluyorum. "Neden olmayalım ki?"

"Şey, bilirsiniz. Bazen insanlar bir arkadaşlarının romantik bir ilişkiye engel olduğunu düşündüklerinde, onu terk ederler. dostum."

Kalbim yumuşadı. Huxley'nin o korkunç sahiplenme gösterisinden sonra endişelenmiş olmalı. "Adam, bunu sana asla yapmam. Los Angeles'a geldiğimden beri benim en iyi arkadaşım oldun." Eskisi gibi dışarı çıkmayı göze alamadığım zamanlarda bile yanımda kaldı.

Bir duraklama. "Tamam. Sevindim."

"İyi miyiz?" Soru dudaklarımdan dökülürken, gözlerim masaüstündeki takvime takılıyor ve etrafında kırmızı bir daire beliriyor

Bugün. Kadın doğum randevusu. Huxley iş seyahati nedeniyle gelemiyor. Ama ona benimle gelmek isteyip istemediğini sorduğumda bu kadar duygusuz davranmasaydı ya da Babalık testi sonucu telefonuna geldikten sonra randevu hakkında bir şeyler söyleseydi kalbim o kadar ağır hissetmeyebilirdi.

"Tabii ki. Ama iyi olduğuna emin misin? Yedi kez iç çektin."

Göz kırpıyorum.

"Öyle mi yaptım?"

"Evet."

Sekizinci kez içimi çektim. Sanırım yaklaşan randevuya yalnız gideceğim için düşündüğümünden daha fazla üzgünüm.

"Sorun nedir? Hadi ama. Bana anlatabilirsin."

"Şey..." Boğazımı temizliyorum, tekrar iç çekmemek için elimden geleni yapıyorum. "Anneme olan saygım her geçen gün artıyor. Beni tek başına nasıl doğurdu bilmiyorum. Çok fazla cesaret gerektirmiş olmalı."

"Ama senin kocan var." Adam'ın sesi biraz tıkanmış gibi. Keskin hukukçu zekasına rağmen, gerçekten duygusal olabiliyor. "Ve ben varım. Yalnız değilsin."

"Benimle kadın doğum randevularına gelmiyor. Ona bebeğin kalp atışlarını ilk kez duyabileceğimizi söyledim

ama o

ilgilenmiyordu. Rahatsız edilemeyecek kadar meşguldü. Ve şimdi Londra'da."

"Ben de seninle geleceğim," diyor

Adam hemen. "Meşgul değil misin?"

"Yani? Sen benim arkadaşımsın ve bu senin için önemli. Zaman ayıracağım."

"Ama bugün saat üçte."

"Tamam. İşi eve götürebilirim."

Küçük bir yumru boğazımı tıkıyor ve gözlerim yaşıyor. "Sen en iyi arkadaşsın, Adam."

"Biliyorum." İç çekişi biraz hüzünlü geliyor. "Unutma, ben her zaman senin için burada olacağım."

* * *

Dr. Silverman'ın ofisi şık bir binanın üçüncü katında. Görünüşe göre taşınmış ve Elizabeth bana temelden geliyorsanız yeni konumun çok daha uygun olduğunu söyledi. Ofisin dekoru rahatlatıcı, bolca adaçayı ve açık sarı. Alt raflarda çocuklara yönelik kitaplar, üst raflarda ise kadın sağlığına yönelik broşürler ve başlıklar yer alıyor. Duvarlarda düzenli pap smear ve meme kanseri taramaları için posterler, masalarda ve resepsiyon bankosunda ise çok sayıda el dezenfektanı dispenseri bulunuyor.

Resepsiyon alanı birkaç kadın ve resepsiyonist dışında boş. Görünüşe göre Dr. Silverman'ın felsefesi hastaları uzun süre bekletmemek. Ben geldiğimde Adam orada değildi. Hafif bir hayal kırıklığı yaşıyorum ama üzülmemeliyim. Her zaman yanımda olmasına rağmen, Daha önce hiç haber vermeden onu zorlamamıştım. Bir şeye takılmış olabilir.

Elimi karnıma koyuyorum. Önemli değil. Burada yalnızım, ki Huxley o kısa mesajı gönderdiğinden beri bunu bekliyordum.

Bebek gibi önemsiz bir şey için değerli zaman.

Resepsiyon görevlisi beni gülümseyerek karşılıyor ve doktorun zaten beklemekte olduğu muayene odasına yönlendiriyor. Koyu renk saçlarında gümüş parıltıyor ama bu onu yaşlı göstermek yerine deneyimli ve otoriter gösteriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor biraz hoşbeşten sonra.

"İyiym aslında. Sabah bulantısı falan yok."

"Mükemmel. Ruh hali değişmedi mi?" diyor.

"Belki biraz? Bilmiyorum." İçimi çektim, bunalmış bir gülüş. "Şu anda işimle ilgili o kadar çok şey oluyor ki, düğün... Her şey." Ne söylerse söylesin, bebeğimin babası bunların hiçbirini umursuyor gibi görünmüyor. Eylemler sözlerden daha önemli. Sadece bir yere saklanıp bir süre ağlamak istiyorum. Ama neredeyse hiç yalnız kalmıyorum. Huxley beni kendi evine taşıdı ve başıma bir koruma ekibi koydu, Tilda da her zaman etrafımda. Huxley'nin, o dönene kadar benimle kalmasını istediğini söyledi.

Böyle titiz bir nişanlın olduğu için ne kadar şanslı bir kızsın! dedi gözlerindeki ışıltı. Ama ben daha iyi biliyorum. Muhtemelen hoşlanmayacağı bir şey yapmadığımdan emin olmak istiyor, örneğin Adam'ı davet etmek gibi.

Huxley'nin evinde olmanın tek olumlu yanı Nelson ve ailesinin gelip beni taciz edememesi. Mick kuyruğunu kıstırıp sıvıştı ama uzun süre saklanacak sabrı yok. Onun egosu

"hak ettiği" sonuca ulaşacak ve bu da beni kendi yerine koyacağı anlamına geliyor.

Dr. Silverman'ın yüzü sempati ile yumuşar.

"Hormonlarınızın yükselmesi ve vücudunuzun değişmesi de dahil olmak üzere pek çok şey yaşıyorsunuz. Kendine bu kadar yüklenme. Bu koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yapıyorsun. Ve sakın yardım istemekten ya da yeterince dinlenmek için izin almaktan korkuyor. Pek çok kadın dayatmadan korktuğu için sormuyor ama biz sormazsak kimse teklif etmeyi bilmeyecek. Buna bebeğin babası da dahildir."

Başımı sallıyorum, sorduğumu ve Huxley'nin sadece rahmimdeki yaşam için parasal destek sağlamakla ilgilendiğini açıkça belirttiğini paylaşma zahmetine girmiyorum. "Anlıyorum."

Birkaç soru daha soruyor, notlar alıyor. Kilomu ve kan basıncımı kaydediyor. Sonra ultrason için beni yatırdı.

Siyah-beyaz görüntü benim için hâlâ büyük bir muamma ama bebeğin yerini tespit etmekte ya da boyunu ölçmekte hiç zorlanmıyor. "İşte burada. Büyük bir yaban mersini büyüklüğünde. Çok sevimli değil mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, hüzünlü ruh halimin yerini bir huşu duygusu alıyor. Fetüs ekranda küçücük ama gerçekte daha da küçük. Birkaç ay içinde kucağıma alabileceğim bir bebeğe dönüşmesi bir mucize.

Bana gülümsemek için döndü. "Kalp atışlarını duymaya hazır mısınız?" Sırıtarak başımı sallıyorum.

"Kaydetmek ister misin? Sana gönderebilirim, böylece nişanlın, ebeveynlerine, büyükanne ve büyükbabana ve ilgilenebilecek başka herkese iletebilirsin."

Dr. Silverman'ın teklifi kalbimi kırdı. Huxley dinlemeye zahmet etmeyecek, Nelson ve Andreas da ilgilenmeyecektir. Ama annem... Torununun kalp atışlarını duymak onun daha hızlı iyileşmesine yardımcı olabilir. Karnımda büyüyen mucizevi hayatın annemin uyanmasına yardımcı olması için dua ediyorum.

"Elbette. Annem buna bayılırdı." Sinsice gülümsedim.

"Tamam." Dr. Silverman cihazının kumandasındaki birkaç düğmeye dokunuyor. "Bu, kalp atışlarını duymamıza yardımcı oluyor," diye açıklıyor bir çubuğu karnımın üzerine koyarken.

Birden hızlı bir vınlama sesi odayı dolduruyor. "Aman Tanrım," diyorum, bir elimle ağzımı kapatarak. Açıklanamaz bir duygu dalgası nefesimi keserken gözlerim yaşlarla doluyor.

Odanın kapısı aniden açılır. "Ne kaçırdım?" Adam belirir, saçları hafifçe dağılmış ve kravatı yamuktur.

"Adam!" Diyorum, sonra öne çıkıp uzattığım elimi tuttuğunda geldiği için sevinçle gülmeye başlıyorum. Bu anı paylaşmayı önemseyen birini ne kadar çok istediğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Annem duyacak olsa da Kayıttan sonra, onun bu kadar uzakta olması ve benimle sarılamaması, gülememesi ve ağlayamaması aynı olmayacak. "Buradasın."

"Üzgünüm geciktim. İfade verme işi beklediğimden daha geç bitti." Elim tutuyor ve bir sandalye çekip otururken elimi tutmaya devam ediyor.

Doktor bizi izlerken memnun görünüyor. "Mükemmel. Tam zamanında geldin. Duydunuz mu? Bu kalp atışı."

"İlk kez duyuyorum," diye ekliyorum.

"Vay canına! Güçlü bir bebek." Adam bana bakarak gülümsüyor. "Biliyorum."

Dr. Silverman birkaç dakika daha dinlememize izin verdikten sonra ona döndü. "Bunun bir parçası olabildiğinize sevindim. Babanın bebekle bağ kurmaya başlaması önemlidir.

mümkün olduğunca erken."

Adam'ın kulaklarının ucu kızarıyor. Bana bakarken bir elini yüzünde gezdiriyor.

"O sadece iyi bir arkadaş," diye açıklıyorum usulca.

"Nişanlım ülke dışında olduğu için burada olmayı teklif etti." Bebek onun öncelik listesinde değil.

Dr. Silverman'ın yüzünde sempati ifadesi belirir.

"Anlıyorum. Pekala. Size kaydı gönderdim, yani..."

"Teşekkür ederim." Umarım zoraki bir gülümseme içimdeki yanma hissini gizleyebilir. Şu anda, bebeğimi bir acıma nesnesi haline getirdiği için Huxley'den daha fazla nefret edemezdim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Grace

-Huxley: Madison ne yaptığını biliyor. Bırak her şeyi o halletsin, sen de rahatla. Git bir yüz bakımı ya da masaj yaptır ya da bir gelin adayı kendini mutlu ve güzel hissetmek için ne yapıyorsa onu yap.

Yüz bakımı mı? Ya da masaj? Huxley şu an burada olsaydı, onu boğardım. Cehennem asistanının imkansız olduğunu mesaj attım, o da böyle mi cevap verdi?

Büyüklik mü taşıyor yoksa Madison'ın altın çikolata tek boynuzlu atlara sıçtığına gerçekten inanıyor mu karar veremiyorum. Ne olursa olsun, onu yerinde tutmak için ondan herhangi bir yardım alamayacağım acı verici bir şekilde açık.

Gün sonuna kadar yaklaşan bağış kampanyasının projeksiyonlarını tamamlamam gerektiğinden, dikkatimi tekrar bilgisayarımdaki hesap tablosuna veriyorum. Bir devamsızlığa öfkelenerek nişanlının yardımı olmayacak.

Elizabeth her zamankinden bir saat sonra yanında Tolyan'la içeri girdi. Gülümsemeye ve merhaba demeye başlıyorum, sonra donup kalıyorum. Andreas da onlarla birlikte.

İsmarlama üç parçalı bir takım elbise giymiş, her zamanki gibi heybetli görünüyor. O felaket yemekten beri onunla konuşmadım. Muhtemelen Nelson'ın morarmış yüzünü görmüştür. Belki de görmemiştir, ne kadar meşgul olduğunu düşünürsek.

Andreas masama doğru yürüyor. "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi, sesi yumuşak ve yumuşaktı.

Şok içinde kendimi gösterdim. "Ben mi?"

Yüksek alnı kırışıyor ve sertçe başını sallıyor.

"Sanırım...?" Dudağımı ısırdım. "Bir konferans odasına gitmek ister misin?" Belki de bu hassas bir konudur. Birinin onu beni dava etmesi için tutması gibi. beni şahsen bilgilendirmek için harcanmayacak kadar değerli.

Saatini kontrol eder. "Gerek yok." Keskin gözleri yüzümde geziniyor. "Elizabeth'le kahvaltı yaptım. Bazı yasal meseleler var ve buraya gelip nasıl olduğunuzu görmek istedim."

Beni şahsen görmek için buraya gelemeyecek kadar meşgul olduğunu bilmeliydim. "Ben...um...harikayım?"

Andreas kaşlarını çatır. "Bu bir soru olmamalı."

"Harika gidiyorum," diyorum tekrar, sesimin seviyesini korumaya dikkat ederek. "Açıkça öyle."

"Peki ya düğün? Bitiyor mu?"

Ah. Şimdi anlıyorum. Beni Nelson'la barıştırmaya çalışıyor. Görünüş önemli. Andreas kesinlikle Nelson'ın törende benimle yürümesini isteyecek çünkü yapılması gereken "uygun" şey bu. "Evet. Harika gidiyor," diye yalan söylüyorum. Madison'a ne kadar katlanamadığımı söylersem Karie'nin bana yardım etmesi için gönüllü olmasından korkuyorum. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok," diye ekliyorum. "Parasını Huxley ödüyor."

Kaşlarının arasındaki çatıklar derinleşiyor. "Neden? Senin ailen olmalı."

"Huxley gönüllü oldu. Sanırım bu gerçek aşkın bir parçası." Bir gülümseme yapıştırdım.

"Saçma." Andreas'ın ses tonu neredeyse alaycı. "Faturaları muhasebecime gönderin. Aile görevini yapacaktır."

"Tabii ki." Tartışmaya zahmet etmiyorum. Andreas gibi birine karşı kazanamayacağım. Bir şeyi kafasına koydu mu, asla değişmez.

"Güzel. Gitmem gerekiyor ama bir şeye ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Başımı sallıyorum ve gülümsememe daha fazla güç katıyorum. Ona ulaşmam gerektiğini söylemiyor. Asistanını kastediyor. "İyi günler dilerim. Seni görmek güzeldi."

Cevap vermeden gidiyor. Telefonum bir uyarıyla çalıyor. Madison'ın renk düzenini kabul etmem için ağır bir şekilde ima ettiğı son mesajına bakarken zar zor bastırdığım kızgınlık içimi titretiyor. Bir mahkeme binasını tercih ederim. bundan daha iyi. Huxley reklamcılıkla uğraşıyor, bu yüzden belki de istediğı renk düzeninde üstün bir estetik görüyor, ama tek renkli bir tören yapmak zorunda mıyız? Eğer siyah-beyaz istiyorsa, fotoğrafılardan siyah-beyaz fotoğraflar çekmelerini isteyebilir.

-Ben: Beyaz krizantemler konusunda pek emin değılim. Pembe gller ve şakayıklar daha güzel.

-Madison: Krizantemler imparatorun iekleridir.

-Ne imparatoru?

-Madison: Japonya'dan.

enem düşüyor, sonra kapatıyorum ve dişlerimi gıcırdatmaya başlıyorum.

Kadın doğıum randevusundan beri Madison'dan gelen her şey canımı sıkıyor. Eğer Dr. Blum bana annemin durumuyla ilgili olumlu bir güncelleme gndermeseydi, ığılık atabilir ve hayal kırıklığı içinde telefonu pencereden dişarı fırlatabilirdim.

E-postasına göre, bebeğın kalp atışını duyduğunda annemin parmakları titremiş. Keşke orada olabilseydim. Elini tutup ona torunu olduğunu kendim söyleyeceğim. Anneme atanan hemşire asistanının harika olduğunu, her gün anneme benim ses kaydımı dinlettiğini ve sessizlik içinde yalnız hissetmemesi için ona kitaplar ve haberler okuduğunu söyledi.

Dikkatimi zorla hayatımın en büyük güncel sıkıntısına geri çeviriyorum.

-Ben: Japon imparatorluk hanesinin sembolü ile evrelenmek isteseydim, Japon İmparatoru ile evlenirdim! Japonya ile hiçbir bağı olmayan bir Amerikalı ile evleniyorum!

-Madison: Teyzesi Japon.

-Ve ne var biliyor musun? Benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabam İngiltere Kralıydı! Bu yüzden gül alabilmem gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?

-Madison: Mantıksız davranıyorsun. Huxley her şeyi ödüyor.

-Hayır. Andreas Webber ödüyor. Bilmiyorsan söyleyeyim, o benim büyükbabam.

Bu sabah bana uğrayıp ödeme yapacağını söylediğin için teşekkür ederim Andreas.

-Madison: Ne yapabileceğime bakacağım.

Parmak eklemlerim bembeyaz ve ellerim titriyor. Bunu her söylediğinde, isteklerimi bir kenara bırakıp Huxley'nin istediğini iddia ediyor. Ve eğer ona tekrar mesaj atarsam, sanki bu beni mutlu edecekmiş gibi bana "bir yüz bakımı daha" yaptırmamı söyleyecek. Eğer yaşıma göre çok fazla kırıklığım olursa, bunun nedeni Madison'la her konuşmam gerektiğinde kaşlarımı çatmam olacak!

-Madison: Bu arada, elbiseyi giyerken yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?

Neden? Bana bir rahibe kıyafeti ya da sakıncalı bulacağım başka bir şey giydirmek için mi? Diyor ki Anlattığı her şey Huxley'nin istediği şeyler. Ve ona mesaj attığımda, "Bırak Madison halletsin, bu onun işi" gibi bir şeyler söylüyor.

Benimle evlenmeye zorlandığı için intikam alıyor olmalı. Ama hiç kendine beni kimin sahte olarak seçtiğini sordu mu? nişanlısı olduğunu nereden bilebilirdim? Webber'ın evlilik adaylarından biri olduğumu nereden bilebilirdim ki? Bana hiç söylemedi.

Detaylar. Nelson Webber'in babam olduğunu açıklamak için hiçbir nedenim olmadı ya da dünya çapında bir sersem olduğu için soyadımı onun soyadını yansıtacak şekilde değiştirmedim.

-Hayır. Damatlar asla gelinlik konusunda söz sahibi olamazlar.

-Madison: Anlıyorum. Bu arada, Huxley yüzünün nasıl olduğunu bilmek istiyor.

Her seferinde Madison'ın sırf zor olmak için zor davrandığını ve her şey için Huxley'i suçladığını düşünüyorum, bana böyle bir şey soruyor. Bu beni şaşırtıyor çünkü onun merak ettiğini hayal edebiliyorum. Büyük günde nasıl görüneceğim konusunda endişelendiği için değil, gerçekten önemseydiği için.

Ama endişeleniyorsa, bana kendisi mesaj atabilir. Kendime yüz bakımı yaptırmamı söylediği zamanki gibi. Ama hayır, beni sürekli yanlış yola sürükleyen Madison'la görüşmeye devam ediyor. O ve ben doğru bir başlangıç yapmadık ve bu noktada hiçbir konuda aynı fikirde olamayacağımıza ikna oldum.

Mekanda benim tercih ettiğim pembe güller yerine beyaz kasımpatıların olması konusundaki ısrara sinirlendiğim için sert bir yanıt gönderiyorum.

-Düğüne kadar düzelir.

Şişlik geçti ve cildimde hiç iz kalmadı. Huxley'in beyazımsı yapışkanı mucizesini gösterdi.

-Ben: Bir toplantıya gitmem gerekiyor, o yüzden bugün daha fazla konuşamam. Bu bir yalan, ama şu anda onunla daha fazla başa çıkamam.

-Madison: Ama sadece birkaç haftamız kaldı. O bile değil.

-Belki de Huxley o tarihi seçmemeliydi. Fazla mesai yapman gerekiyorsa bu benim sorunum değil. Unuttuysan söyleyeyim, onun bebeğine hamileyim ve dinlenmeye ihtiyacım var.

Sonra telefonumu yüzüstü masaya bıraktım. Bugünkü tüm sabrımı tüketmiştim.

"Hey, işte buradasın!"

Peter.

Yüzüm buruştu. Evren benimle dalga mı geçiyor? Dizüstü bilgisayarına bakıyorum ve yazmaya başlıyorum. Elizabeth'in bugün ihtiyacı olan projeksiyonu yazmaya konsantre olursam, fark etmeden yanımdan geçip gidebilir. Tek bildiğim, daha yeni hayırsever bağışlar vergiden düşülebilir ve sorumluluğu en aza indirmek ister.

Ama bugün şanslı günüm değil. Peter masamın önünde durdu. Ben yazmaya devam ediyorum ama o anlamıyor.

Birkaç dakika boyunca dünyam, Peter'ın aptal bordo ince çizgili takımının fon oluşturduğu bilgisayar monitöründen ibaretti. Sonunda boğazını temizledi. "Grace, konuşmamız gerek."

Cümlemi bitirmek için acele etmiyorum, sonra başımı kaldırıp bakıyorum. "Merhaba, Peter. Burada ne işin var?" En profesyonel sesimle soruyorum. Kişisel meseleleri gündeme getirmeye inanmıyorum. Çalışmak için drama.

Ama yapsaydım, ne kadar berbat görüldüğüne bakıp dans ederdim. Onun Gıcır gıcır gömleği genellikle hafif kırıktır ve gözlerinin etrafındaki koyu halkalar ağlayan bir palyaçonunkilerle yarışabilir.

Peter burnunu çekiyor, sonra tekrar boğazını temizliyor. "Beni evsiz bıraktığından beri hayat imkansızlaştı."

Ona sahte bir kaş çatma gülümsemesi atıyorum. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

"Oh, hadi ama. Senin yanına taşındığımı ve gidecek bir yerim olmadığını bildiğin halde beni kovdun."

Revizyonist, senin adın Peter. "Bence asıl sorun senin beni aldatman ve sonra da benim evimde yaşamaya devam etmene izin vermemi beklemendi. Bedavaya."

Kendi yararına olmayan noktalara değinmiyor. "Ofiste uyumak bana göre değil. Sırtımı ağrıtıyor."

"Sırtınızın alt kısmı mı? Kalçanın hemen üstü mü?"

Peter önce şaşırmış, sonra da biraz memnun olmuş

görünüyor. "Evet! Tam orada, eski bel bölgesinde."

"Bunu gevşetmek için pek çok yol var. Örneğin, kız kardeşimle tekrar seks yapabilirsin."

Alaycılığımı görmezden geliyor - gerçekten çaresiz olmalı. "Evini kiraya vermen için sana iki yüz dolar veririm."

"Affedersiniz?"

"Sadece duş almak ve uyumak için orada olacağım. İki yüz çok cömert bir rakam."

Madison ve şimdi de Peter. Alnımda benden başka herkesin görebileceği bir paspas dövmesi mi var? "Bu teklif ne kadar cazip olsa da, nişanlımın senden hoşlanacağını sanmıyorum.

orada uyuyor."

"Nişanlısı mı?" İnanılmaz bir homurtu. "Sen nişanlı değilsin." "Çünkü bir erkeğin evlenebileceği kadar iyi değilim, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Dediğim gibi."

Ona ince bir gülümseme verdim. "Al bakalım."

Davetiyelerden birini ona uzattım. Baktı ama almadı. Ben de göğsüne bastırdım.

"Fiiiiiine." Zarfı açarken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Biliyorsun, sırf yanıldığımı kanıtlamak için bulabildiğin ilk adamla evlenmek zorunda değilsin. Biraz standartların olsun Grace." Ses tonu, hedeflemem gereken standardın o olduğunu söylüyor.

Onunla çıkmaya değer olduğunu düşündüğüm için kör ve sağır olmalıydım.

Sonunda davetiyeyi çıkarır ve açar. Yanaklarında kırmızı çiçekler açtı. "Ne oluyor lan? Huxley Lasker'la mı evleniyorsun?"

"Oh, güzel. Adını duymuşsunuzdur."

"Yok artık! Senden çok daha iyisini yapabilirdi."

Huxley kesinlikle benimle evlenmek istemedi. Bu bilgiyi Peter'la paylaşacağımdan değil. "Ve yine de buradayız. Aşkın gözü kördür." Yapabildiğim en sakarin, aşk dolu ifadeyi takınıyorum.

"Aşk mı?"

"Mm-hmm." Sol elimi kaldırıyorum ve dev kayayı

görebilmesi için yüzük parmağımı oynatıyorum. "Duyduğuma göre bir erkeğin aşkı

Elmasın boyutuyla orantılıdır."

Gördüğü manzara karşısında daha da kızardı. Umarım söylediği tüm boktan şeyleri hatırlıyordur, görünüşte bana yerimi hatırlatmak için: erkek arkadaşının neyin peşinde olduğundan habersiz, farkında olsa bile bir çöp gibi bir kenara atılmamak için bir şey söylememesi gerektiğini bilen hoş, tatlı bir kız.

Ama utanç Peter'ın hissettiği bir duygu değil. Hissetseydi Vivienne ile yatmazdı.

"Biraz saygılı ol," diyor sertçe. "Bana sahte bir düğün davetiyesi ve sahte bir elmas göstererek kendini daha iyi göstermeye çalışmayı bırak. Senin gibi bir kıza gitmesine imkân yok."

"Şüpheliğinizi anlıyorum. Bu fikir senin Huxley gibi bir adam için yeterince iyi olan bir kızla kısa bir süreliğine de olsa çıkmayı başarmak aklınızı başınıza toplamakta zorlanıyor olmalısınız. Ama törene gelebilir ve kendiniz görün."

Homurdanıyor. "Eğer gerçekten onun gibi bir milyarderle evleniyorsan, neden yatağını ve çarşaflarını benim ödememde ısrar ediyorsun?"

"Çünkü onları kirlettin. Kırarsan, satın alırsın." "Sadece yıka!"

"Hiç sanmıyorum. Başka bir kadının ve senin gibi aldatan bir lağım pisliğinin sıvılarıyla kirlenmiş çarşafları ve yatağı yeniden kullanmayacağım."

"Sen tam bir kaltaksın! Parayı zengin nişanlından iste!"

"Bana senin paranı neden onun ödemesi gerektiğini söyler söylemez

berbat." Ona beklenti dolu bir bakış

attım. "Sana bir kuruş bile vermeyeceğim!"

"Hey," diye sabırsız bir ses geliyor, "hayır kurumuna bağış yapamayacak kadar fakirsen, neden yolumdan çekilmiyorsun?"

Dönüp yeni ziyaretçiye bakıyorum; boyu, kilosuna ve görünüşü her yönden ortalama görünüyor. Olağanüstü yüksek alnı dışında kimse onu akılda kalıcı bulmazdı. ve yanan turuncu saçlar. Peter'dan çok daha iyi giyinmiş.

Üzerinde sadece düğmeli bir gömlek ve pantolon olmasına rağmen, malzeme pahalı ve iyi dikilmiş.

"Sen de kimsin lan?" Peter talep ediyor.

"Joey," diyor Bay Turuncu Saç göğsünü kabartarak. "Ve sen...?" Peter'a sanki garaj satışındaki kullanılmış bir dildoymuş gibi hafif bir tiksintiyle yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Peter Olivier." Ceketini geri iterek, eski sevgilim elini kalçasına koyar ve maçtan önce bir MMA dövüşçüsü gibi çenesini kaldırır, sonra da rakibine tepeden bakmak için boynunu kullanır. "Ben bir avukatım."

Joey alay ediyor. "Oh, şu yılda iki yüz bin dolar kiralayan pisliklerden biri mi? Zavallı." Kışkırtıcı bir hareket yaptı.

"Daha iyi ve daha büyük bir avukatı üzerine salmadan önce kaybol."

"Huxley & Webber'de çalışıyorum." Peter ismi bir nükleer bomba gibi bırakır.

"Mükemmel. Bu durumda Jeremiah Huxley'nin sizi dava etmek için köpek gibi peşinize düşmesine gerek kalmayacak."

Peter hemen irkilir, yüzündeki kan çekilir. Bana sık sık tanıştığı en korkunç avukatlardan birinin Jeremiah Huxley olduğunu söylerdi.

"Seni kalıcı olarak becermemi istemiyorsan şimdi kaybol."

Peter bembeyaz kesiliyor ve bana son bir kez zehirli bir bakış atarak dönüp gidiyor.

Joey sırtıarak, "Ezik," diye mırıldandı.

"Kesinlikle." Ona gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

"Eh, hepsi bir günlük iş. Sadece kendilerini olduklarından daha iyi sanan insanlardan nefret ediyorum." Bana gülümsüyor. "Demek sen Grace Lain olmalısın."

"Evet. Um... Seni tanıyor muyum?" Elimden geldiğince hoş bir şekilde söyledim.

Hayır kurumuna bağış yapmakla ilgili bir şeyden bahsetmişti, bu yüzden bağışçı olabilir, ancak kimseyi hatırlamıyorum

Joey adında. Ya da o saçla.

"Ben Joey'im. Joey Martin." Duraklıyor ve beklentiyle bana

bakıyor.

"Ah, elbette. Anlıyorum." Kim bu adam? Hissettiğim kadar garip görünmediğimi umarak gülümsüyorum.

"Davetiye için geldim. Ted henüz almadı."

Bu adam neden sürekli kimden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi davranıyor? "Ted...?"

"Ted Lasker? Tüm zamanların en büyük film yapımcısı mı? Huxley'in babası?" Bir kaşını kaldırdı. "Ted Lasker mı? Sakın bana bilmediğini söyleme."

"Ah... Aslında, Huxley bana hiç söylemedi." Şimdi sesim en az hissettiğim kadar garip çıkıyor. Harika.

"Huxley, Huxley, Huxley." Joey başını sallıyor. "Artık biliyorsun. Eee. Davetiye?"

"Evet, elbette." Elimde kalan son beş taneden birini ona veriyorum.

"Teşekkür ederim." Sevinçle nefes vererek davetiyeyi kalbine bastırıyor. "Evin içinde kaybolmasından korkuyordum."

Posta. USPS, Ted için önemli postaları taşıırken inanılmaz derecede güvenilir, bilirsiniz."

"Bunu duyduğuma üzıldüm ama öylece ortaya çıkabilirdi. Törende kimse onu geri çevirmezdi."

Joey gülmeye zorlar. "Ha ha. Evet, şey. İdeal olarak değil ama... Her halükarda bunu çerçeveletmek istiyor. Ne de olsa, bu gerçekten aldığı ilk mektup."

"Huxley'nin kardeşleri çoktan evlenmedi mi? Davetiyelerinin hepsi postada mı kayboldu?"

"Muhtemelen. Dediğim gibi, USPS son derece güvenilir." Elini salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Posta servisinin benim postalarımından bir parçayı kaybettiği hiç olmamıştı ama belki biri Ted'inkini taşıyordur. Adam çok ünlü. Bir ya da iki takipçisi olması muhtemel.

"Her neyse, şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, "Geleneksel olmayan bir düğün yapmayı düşündünüz mü?"

Temanın "Amazing Grace" olmasının ötesinde mi? "Emin değilim. Tören oldukça geleneksel olmayacak. üzerine daha fazlasını eklemekten olduğu gibi."

Daha yakına eğiliyor, sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. "Ama sen hiç yıldız olmak istemedin mi?"

"Bir yıldız mı?" Sakın bana düğün teması olarak "The Star-Spangled Banner" ı seçmemi önerdiğini söyleme. Gerçi... "Amazing Grace" den daha saçma olmayabilir.

"Bir yıldız," diye tekrarlıyor Joey, sanki küçük bir çocuğa çörek veriyormuş gibi. "Ve tek yapman gereken Ted'in seni koridorda yürütmesine izin vermek."

Sonunda ne teklif ettiğini anladım. "Oh. Şey, um, Lütfen Ted'e benim adıma teşekkür edin, ama aktris olmakla ilgilenmiyorum."

"Bu seni bir filmde oynatmak için bir teklif değil. Ted'in varlığı seni bir yıldız yapacak olan şeydir."

"Ah." Bu biraz ego.

"Yani?"

"Um..." Yalnız yürümeyi planlıyordum ama...

"Ted her zaman bir kızı evlendirmek istemiştir ama yedi erkek çocuk babası olduğu için..." Joey kederli bir iç çekiş yapar.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Doğru."

"Oğullarını ikna etmek imkansız olabilir."

Şaka yapmıyorum. Huxley'e bak.

"Özellikle Griffin," diye ekliyor Joey, muhtemelen damadımı kötülüyor. "O gerçekten vahşi. En kötüsü çok. O pislikten uzak durmak isteyeceksin. Bahse girerim karısını ve çocuklarını tekmeliyordur. Ve öğrencilerini. O bir ekonomi profesörü, biliyorsun. Muhtemelen öğrencilerini döverek

üniversite başkanının canına okudu."

Dirsek yamalı bir ceket giymiş, başka bir öğretim üyesini döven ağırbaşlı bir profesörü hayal etmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. "Anlıyorum. Uyarın için teşekkürler. Eee. Anladığım kadarıyla patronun Griffin'in geliniyle koridorda yürüyememiş...?"

Parmaklarını şıklatır. "Şimdi anladın. Eee. Cevabın nedir?"

Sıradan gülümsemesine rağmen, gözlerindeki yoğunluk artıyor.

Bu onun için gerçekten önemli. Dürüst olmak gerekirse,

neden

Ted'in bu kadar küçük bir şey için sesini kısması ve bana hiçbir maliyeti yok. Ek bir avantajı da Nelson'ın suratına mecazi anlamda muhteşem bir tokat olacak olması. Bana vurduğu için özür dilemedi, ben de onu affetmedim. Andreas da barışmamızı istemedi.

Gülümsüyorum. "Neden olmasın? Çok isterim."

"Mükemmel!" Joey ciyaklayarak bana bakıyor. erektile disfonksiyonu tedavi etti. "Sen Tanrı'nın bir armağanısın. Resmini gördüğümde makul biri olduğunu anladım. Böyle mükemmel olamayacak kadar güzelsin. Her neyse, bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- beni ara." Bana kalın siyah bir kart uzatıyor. Altın renginde JOEY yazıyor ve altında on rakam var. "Bu benim kişisel numaram. Yüzden az kişide var. Tatlım, bundan pişman olmayacaksın. Ben senin tüm hayallerine ve arzularına açılan bir kapı olacağım."

Bölüm Yirmi Dokuz

Huxley

-Emmett: Neredesin sen? Bekar olarak son Huxley yemeğimizi yiyeceğimizi sanıyordum.

-Havaalanında sıkışıp kaldım.

-Grant: Belki de sıkıcı olacağını düşünüyordur?

-Striptizcilerle yapamayız. Bobbi için gözlerimi sadık tutuyorum.

Homurdanıyorum. Normalde Noah'nın saçmalıkları beni güldürürdü ama şu anda gerginlik beni çok sıkıyor.

-Huxley striptizci yok diye atlamazdı.

-Griffin: L.A.'deki trafik bugün berbat. Hux, sipariş verip yemeğe başlayabilir miyiz? Öğle yemeği yemedim ve yemeye hazırım.

Bu lanet plakalar.

-Noah: İsa, ekmeği ye, seni sosyopat.

-Ben: Londra'dayım. Heathrow.

-Nicholas: Londra mı?! Londra'da ne işin var? Düğün yarın!

-Biliyorum.

Bir grup mesaj daha geldi, bu sefer kuzenlerimden.

-Bryce: Dostum, buraya gelecek misin?

-Ares: TF'ler endişelenmeye başladı.

Tabii ki büyükler endişeli. Her şeye rağmen gelmeyeceğimden korkuyorlar. Onlar için o kadar büyük bir pisliğim.

Eğer gelin Grace olmasaydı, onları asılı bırakabilirdim. Ama çok derinlere inmek istemediğim nedenlerden dolayı

Onu herkesin içinde bu şekilde küçük düşürmek istemiyorum. O ve ben iyi bir başlangıç yapmadık, ama o samimi görünüyordu.

Annesinden bahsetti ve ben...

Uzun bir nefes aldım, yarı sevecen, yarı bitkin. Gerçek şu ki, keşke burada olsaydı. İşini bu kadar ciddiye almasaydı, birkaç tatil günü izin alıp benimle Londra'ya gelmesini ve ben çalışırken alışveriş yapmasını isteyebilirdim. Umarım yüz bakımı, pedikür gibi şeylere para harcamıştır. Amy ve Lucie ne zaman strese girseler bu saçmalığa yemin ederler.

-Ben: Londra'dayım.

-Ares: Ne yapıyorsun? Londra o kadar da ilginç değil.

-Hiçbir striptizci buna değmez, kuzen!

-Eğer düğünü kaçırırsan, annen senin bağırsaklarını deşer. Tabii büyükannem önce gelmezse.

Öfkeli bakışlarım çoktan dudağını ısırılmış olan Madison'a kayıyor. "Eee?" Talep ediyorum.

"Gerçekten çok üzgünüm. Ancak iniş izni alana kadar kalkış yapamayız."

"Neyin eksik olduğu umurumda değil. Jetin havalanmasını istiyorum ya da beni Los Angeles'a giden bir sonraki uçağa bindireceksiniz ki düğüne zamanında yetişebileyim."

"Deniyorum."

"Size denemeniz için para vermiyorum. Görevlerinizi yerine getirmeniz için para ödüyorum."

Madison'ın evrak işleriyle uğraşması sinir bozucu. Ve Beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Ne olursa olsun, bu kabul edilemez. Uçuş programımı ve evrak işlerimi iki kez kontrol ederek jetimin beni istediğim zaman istediğim yere götürebileceğinden emin olmak onun görevi. Eğer artık işini yapamayacak durumdaysa, her zaman yeni bir asistan bulabilirim. Ajansta kimsenin yeri doldurulamaz değildir.

Telefonum çalıyor.

-Grace: Hiç kostümlü prova yapmadığınızdan emin misiniz?

Kızgınlığı aşık. Londra'da bulunmamın ve müsait olmamamın onu küçümsediğimin bir işareti olduğunu düşünüyor. Ama bu yolculuk kaçınılmazdı. 4D Ajansı Londra'da yeni bir ofis açıyor ve anlaşmayı sonuçlandırmak için benim varlığıma ihtiyaç var. Dijital çağda bile bazı şeylerin yüz yüze yapılması gerekiyor.

Bunun da ötesinde, Grace'in annesinin bakım masraflarını karşılaması için Bryce'ı tıbbi bir vakıf oluşturması için tuttum ve boş zamanlarımda ayrıntıları gözden geçirmek için onunla video konferans yapmak zorunda kaldım.

Ama Amerika'ya dönmeden önce bunu halletmek istedim.

Grace bana güvenmek istemediğini çünkü fikrimi değiştirebileceğimden ya da bunu onu kontrol etmek için kullanabileceğimden korktuğunu söyledi. Grace'in Bu fikir aşağılayıcı ama henüz birbirimize güvenimiz yok. Güven, parayı kendisi için almamasını sağlayacak. Ayda yirmi beş bin Nelson için çok fazla ve sonsuza kadar sürdürülebilir değil. Adam müsrifçe yaşamayı seviyor, Tatil evleri, arabalar, giysiler ve saatler için gelen parayı hemen harcıyor. Annem sık sık, gerektiğinde kendi iflas başvurusunu yapabileceği için şanslı olduğunu söylüyor.

-Ben: Şu anda Londra'da sıkışıp kaldım, o yüzden yapamam.

-Grace: Amazing Grace gerçekten. Tören bile olmayabilir.

-Merak etme. Orada olacağım.

-Grace: Seni uyarıyorum, mihrapta bırakılmayacağım. Gördüğüm ilk bekarla evleneceğim.

Kıskançlık içime alevli bir kılıç saplıyor. Madison bana Grace'in erkek arkadaşını davet ettiğini söyledi.

-Adam gibi mi?

-Grace: Evet. Ya da belki baban.

-Ben: Ugh. Görüntü. Ve inan bana, o evlenecek bir tip değil.

-Grace: Bu düğünü senden daha çok önemsiyor gibi görünüyor. Yani sen gelmezsen çok da kötü bir yedek olmaz.

Başımı sallıyorum. Babam düğüne davet edildiği için çoktan heyecanlanmıştı. Madison özür diledi ve Grace'i onu davet etmemesi için uyarmasına rağmen böyle bir şey olduğunu söyledi. Madison öğrendiğinde artık çok geçti.

Ayrılmadan önce Grace'e kendim söylemeliydim. Böylece babamı törene davet etmenin ne kadar zararlı olacağını anlayabilirdi. Adam her şeyi kendisi için yapıyor. Tanrım, onun dünya görüşünde güneş bile onun etrafında dönüyor.

Başlangıçta sadece ailemi utandırmak için katılmasını istemiş olsam da, Grace onurlu bir töreni hak ediyor.

-Kafanı saçma sapan şeylerle doldurma konusunda ne demiştin?

-Grace: Affedersiniz ama ülkeye geri dönmediniz. Henüz! Bu saçmalık mı? Ve unutma ki bu tarihi sen seçtin, ben değil! Ve Londra'ya gitmeyi de sen seçtin! Eve dönmek için uçak bulmak ne kadar zor olabilir ki? Sibirya'da değilsin ya!

Böyle sinirlendiğinde sesi sevimli ve komik çıkıyor. Lisede bir kız arkadaşımın sahip olduğu öfkeli bir hamsterı hatırlattı bana. Ne zaman onu ensesinden tutup kaldırırsanız ciyaklar ve size vurmak istercesine patilerini sallamaya başlardı.

Ağızımda isteksiz bir gülümseme beliriyor.

-Söz veriyorum orada olacağım. Şimdi stres yapmayı bırak. Bu bebek için iyi değil.

Madison'a dönüyorum çünkü Grace iyi bir noktaya değindi. Londra seyahatimden dönüş tarihime bu kadar yakın bir tarih seçmemeliydim. Ama Madison'ın endişesi, eğer

Tören çok geç gerçekleşirse Grace ortaya çıkacak ve bu da onun elbise seçeneklerini kısıtlayacaktı.

Bu şekilde evlenmek istememiştim. İstemediğim gelinimin arzularını önemsememeliyim. Ama sonuçta bir bebek için iki kişi gerekirken Grace'in önlük seçeneklerini elinden almak tarihi onaylamama neden oldu. Ben istiyorum Bilerek hamile kaldığına dair öfkeme tutunmaya devam ediyorum ama bunu planlamış olamaz. Benim prezervatifim ve benim spermimdi.

Madison'a "Tuvalette oturmak zorunda kalmam umurumda değil," dedim. "Önümüzdeki bir saat içinde beni Los Angeles'a giden bir uçağa bindireceksin yoksa kovulursun."

Otuzuncu Bölüm

Huxley

Belki de işten çıkarılma tehdidi ya da sadece şans. Sihirli bir şekilde evraklar tamamlandı ve jetim havalandı.

Biraz kestirdim, sonra duş alıp tazelandım. İndiğimizde tören için portakal bahçesine ulaşmaya ancak yetecek kadar zaman var. İyi ki smokinimi her ihtimale karşı yanıma almışım. Onu giydim ve saçlarımı geriye taradım.

"Mükemmel görünüyorsun," diyor Madison küçük bir gülümsemeyle. "İzin ver." Uzanıp kravatını düzeltiyor.

"Daha iyi."

"Teşekkürler."

"Aksilik için özür dilerim."

Başımı salladım. "Bir daha olmasına izin verme."

Biraz soluklaştı. Sorun olmadığını söyleyeceğimi düşündüyse yanılmış. Yaptığı hata beni beklediğimden daha fazla rahatsız etti. Ailelerin ittifakını sağlamlaştırmak için bir Webber'la evlendirilmeye çalışılıyorum. Normalde, onun için her şeyi yaparım.

planı durdurmak için. Evlenmeye zorlandığım kadın Vivienne olsaydı Londra'dan ayrılmak için bu kadar hevesli olmayabilirdim.

Henüz çözemediğim bir nedenden dolayı Grace'i mihrapta tek başına bırakmak istemiyorum. Belki de Nelson ona vurduğunda gözlerindeki boş acıyı görmek beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiledi. Ama onu asla istemiyorum.

O aşağılanmayı tekrar hissetmek için, o iğrenç ailesinin önünde değil.

Uçak iner inmez, doğruca Portakal bahçesi. Otoyola girdiğimde telefonum yeni gelen mesajlar için beni uyarıyor.

-Grant: Buraya gelebilecek misin? 2 saatten az kaldı!
-Noah: Grace'in silahlı olduğunu mu düşünüyorsun?
-Hux'u vurmaya çalışsa onu suçlamazdım.
Hapse bile girmezdi. Bir kadın jüri üyesi ve bam! Suçsuz.

Gözlerimi deviriyorum.

-Jüri iptali olmayacak. Şu an Los Angeles'tayım.
Zaten sürüyorum.

-Emmett: Araba kullanırken mesaj atma!
-Ben: Ben yazdırıyorum.
-Grant: Sana inanmıyorum. Hiç hata yapmadın.
-Kıskançlık çok çirkin bir duygudur.
-Griffin: Dikte hatalarını unut! Asıl sorun babamın Joey ile buraya gelmesi ve şimdi onu hiçbir yerde bulamamam.

Hay sikeyim. Ellerim direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. Babam şimdi ne yapıyor? Saatler önce orada olup her şeye göz kulak olmalıydım, özellikle de ona ve Joey'e! Siktiğimin Madison'ı.

-Grant: Tanrım, bu düğün mahvolmuş.
-Ne olmuş yani? Hux onunla evlenmeyi hiç istemedi.
-Bu onu döveceğim anlamına gelmez.
-Neden? Biri sana şantaj mı yapıyor?

Nedenini henüz çözemediğim için bu soru beni duraksatıyor. Bu yüzden aklıma gelen ilk cevabı veriyorum.

-Hayır. Emma katılıyor.

Kardeşlerim bir şey söylemiyor. Emmett'in annesi hakkında ne hissettiğimi ve onun benim ahlaki pusulam olduğunu biliyorlar. Kariyer seçimlerim söz konusu olduğunda Emma'nın hiçbir zaman ailemin yanında yer almamasına minnettarım. Beni her zaman Kanatlarımı açıp hayallerimin doruklarına yükseleceğim.

- Başka birinin standartlarına göre yaşamak zordur.
- Ben: Eğer hepimiz sizinki gibi yaşasaydık, mağaralarda yaşıyor ve iletişim kurmak için homurdanıyor olurduk.
- Griffin: Siktir git.

Son kırk iki saatin gerginliğine rağmen kıkırdıyorum. Griffin annesinin ondan kendi standartlarına uygun yaşamasını beklemesinden nefret ediyor -güzel, fit ve ulaşılabilir. Erkek arkadaşları arasında kaldığında neredeyse her zaman bir kriz yaşar. genellikle en az otuz yaş daha gençtir ve Griffin'in onun için her şeyi daha iyi hale getirmesini talep eder.

Mekâna girdiğimde, siyah beyaz süslemelere göz kırpiyorum. Beyaz, anlıyorum. Ama kadınlar düğün için siyahtan başka bir şey seçmek istemez mi?

Dışarı çıkıyorum ve Emmett fark edip koşarak yanıma geliyor. "Nihayet!

Sebastian özel yüzüklerinizi bizzat teslim edemezse sizi öldüreceğini söyledi. Görünüşe göre Lucie tasarımları görmek için sabırsızlanıyormuş ama henüz ona göstermemiş."

"Yani Seb donanımla geldi. Güzel."

"Siz yüzükleri değiştirene kadar bunların gizli kalması gerektiğini ona gerçekten söylediniz mi?"

Başımı salladım. "Bu renkler de neyin nesi?"

Emmett omuz silkiyor. "Anladım. Gelinin siyah ve beyazı seviyor olmalı. En azından güzel...?"

"Daha çok zararsız gibi."

Mekâna giriyoruz. Her yerde beyaz krizantem dağları var. Yeterince güzeller, ama beklediğim türden çiçekler değiller. Grace gül ve papatya seven bir kıza benziyor.

"Bunun bir düğün mü yoksa cenaze töreni mi olması gerekiyor?" Akiko Teyze geliyor. Üzerinde parlak kırmızı ve krem rengi bir kimono var ve bunu sadece özel bir durum olduğunu hissettiğinde çıkarıyor.

"Bir düğün," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor. "Beyaz krizanterler Amerika'da aşk anlamına mı geliyor?" Bana göz kırpmıyor.

"Bilemiyorum." Keşke Grace'e ne düşündüğünü sorabilseydim.

"Pekâlâ. Yakında başlayacaklar. En azından soprano yetkin görünüyor." Soluk mavi elbiseli bir şarkıcıya doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor.

"Öyle görünüyor." Madison personel alımıyla ilgilendi, yani şarkıcı muhtemelen iyi olacak.

Grace'i beklemek için mihraba doğru yürürken konuklara merhaba demeye bile vaktim olmuyor. Emmett ve Ares sağdıçlarım olarak yanımda duruyorlar. Diğerleri mutsuz ama Grace'in nedimesi olmadığı için hepsinin benimle olması saçma olurdu.

Seyircilerin hızlı bir taraması babamın nerede olduğunu göstermiyor. Ancak Nelson yine kötü yaralanmış. Bryce, tıbbi güveni ayarlamak için yapılan aramalardan birinde Nelson'ın arabasının çalındığını söyledi. Karşı koymamış - tabii ki çok korkakça- ama maskeli haydut birkaç kez yüzünü yumruklamış.

ertesi gün bulunan Mercedes'le uzaklaştı. WALLS MUST BEHAVE, büyük harflerle, spreyle boyanmış arabanın yanmış kabuğu. Polisin kimin yaptığına dair hiçbir fikri yok; ne bir güvenlik kamerası görüntüsü ne de görgü tanığı var. Bu yüzden

Garajdaki güvenlik kamerasının çalışmadığı anlaşıldı.

Onun yanında, Karie dümdüz karşıya bakıyor, gözleri hiçbir şeye odaklanmayı reddediyor. Mick dudaklarını büzerek oturuyor ve Vivienne makyajını bozmamak için mendiline dikkatlice hıçkırıyor. Ona baktığımı fark ettiğinde başını kaldırıyor ve "Çok geç değil" diyor. Ben buradayım.

Gelmeden önce bir şeyler içmiş olmalı. Bu çok Geç kaldı, çünkü o burada. Olay çıkarmadan onu davetten geri çeviremem.

Annem tetikte görünüyor. Prescott Amca eğilip Akiko Teyze'ye bir şeyler söylüyor, o da gözlerini kocaman açarak başını sallıyor.

Catalina gülümsüyor -muhtemelen zafer kazanmış hissediyor- ve Andreas saatini kontrol ediyor.

Hala babam yok.

Emma ve Rachel, Catalina'nın bir sıra arkasındalar ve ilki bana küçük bir el sallayıp gülümsüyor. Muhtemelen düğündeki en içten mutlu insan o çünkü gerçekte neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok ve benim için en iyisini istiyor. Rachel'ın yanında on sekizinde bile olmayan bir oğlan var. Sanırım onunla iki ay kadar kalmayı başaran son "hayatının aşkından" kurtulmuş. Diğer kardeşlerimin hiçbirinin annesi gelmedi. Grant'in annesi annemden nefret ediyor. Nicholas'ın annesi verdiği sözleri asla tutamaz, bu yüzden babamın doğum günü partileri dışında kimse ondan geleceğini söylediği yerde olmasını beklemes. Noah'nın annesi bir münzevi ve Sebastian yine Paris'te.

Bu da ne böyle? Adam gelinin yanında oturuyor. Stoacı ama mutsuzluktan titriyor. Sanki Griff'in ekonometri derslerinden birine Excel tablosu olmadan girmesi istenmiş gibi. Neden birileri bunun iyi bir şey olduğunu düşündü ki? Onu davet etme fikri?

Aslında... Grace onu arkadaşı olarak görüyor ve sınırlarını test etmek istiyor. Baştaki kızgınlığım yavaş yavaş azalıyor. Grace'i yasal olarak benim yapmamı izlemekten zevk alabilir... ve sonra şüphesiz küçük dairesine geri dönüp ağlayabilir.

Sonunda Joey'i görüyorum, o turuncu şoku kaçırmak zor. Ama babamdan hâlâ bir iz yok.

Tuhaf. Bunu hayatta kaçırmazdı. Seyircileri tekrar taradım, nereye gitmiş olabileceğini merak ediyordum. Birden şüphelenip, kısılmış gözlerle gökyüzüne bakıyorum. Ama hiçbir şey yok. Sanırım törene paraşütle inmeye çalışmayacak. Grant'in törenine katılmaya çalıştı. Wagner'in "Ride of the Valkyries" şarkısını son ses çalan bir helikopterden düğün.

Grace koridorun sonunda belirdi.

Babamın.

Konuklardan nefesler yükselir. Elbisesi klasiktir, uzun bir tren yolu ve kat kat şifondan yapılmış kabarık bir eteği vardır. Gömme korsajının üzerinde pırlantalar parıldıyor, ki gösterişli olsaydı bunu giymesi mümkün olmazdı. Parmak uzunluğunda bir duvak esintide yumuşakça dalgalanıyor.

Ve her şey simsiyah.

İkimin de kaşları kalktı. Bu mecazi bir kuş çevirme mi? Çünkü Madison'a filmin teması hakkında bir şaka yaptım. Dügün "Amazing Grace" oldu ve Grace bunu öğrendi mi?

Kesinlikle onunla çalışmasını ve kendine ait hale getirmesini beklemiyordum, ancak siyah gelinlik şaşırtıcı derecede şık. Ben beğendim kendinden emin bir cüretkârlıkla giymesi. İçimde isteksiz bir hayranlık, daha temel ihtiyaçlarla ilgili bir sıcaklıkla birlikte dönmeye başlıyor.

Londra'dayken onu özledim. Bunun farkına varmak biraz sinir bozucu. O sadece entrikacı bir manipülatör. Ama libidom bunu umursamıyor ve fiziksel çekiciliği karakterin önüne koymam beni rahatsız ediyor.

Babanız size vursa, kaçmanın bir yolunu bulmak istersiniz.

Bu ona dokunulmazlık sağlamaz. Hele ki beni bu kadar rezil ettikten sonra. Yine de, intikam benim için çok ama çok uzak.

Ona bakarken aklıma geliyor.

Babamın gözlerinden yaşlar süzülüyor ve o da gözyaşlarını siliyor. Eğer daha iyi bilmeseydiniz, onun bu çocuğun gerçek babası olduğunu düşünürdünüz.

Gelin. Bu arada Nelson kıpkırmızı olur. Ya da en azından Grace ve babasına ters ters bakarken siyah-mavi teni daha da morumsu bir renk alıyor.

Bir kez olsun, babamın benmerkezci olma eğilimi Pislik herif işe yarıyor. Joey'den duymak zorunda değilim ya da

Grace'in onu evlendirmek istediğini bilmesi için. Her zaman her etkinliğin yıldızı olmak ister ve bu da kendisi evlenmeden bir düğünde yıldızlığa en yakın olabileceği an. Nelson'ın bu alenen küçümsenmesi, meşhur dondurmanın üzerindeki

vişnedir.

Soprano "Amazing Grace" şarkısını söylemeye başlar. Grace yürüyüşüne başlar, adımları yavaş ve kayıtsızdır. Aferin kızıma.

Kardeşlerim ve kuzenlerim birbirlerine bakarken, Andreas ve Catalina gözlerini sıkıca kapatıyor, bu da beni çok memnun ediyor. Baldızlarım şok içinde donup kalmış gibiler. Akiko Teyze, Grace'e sanki bu en harika şeymiş gibi bakıyor. Hiç düşününce olmadı. Babam hiç etkilenmiş görünmüyor ve Joey o anı telefonuna kaydetmekle meşgul.

Sırıtiyorum. Evet. Bu kesinlikle Grace'in Madison'a bahsettiğim tema hakkında ne düşündüğünü bana söylemesi. Gelinimin meydan okuması eğlenceli ve ona omurgalı olduğu için saygı duyuyorum. ve bu kadar küstahlık.

Grace ve babam bana ulaştığında, onu bana verdi ve "Kızıma iyi davran yoksa" dedi.

Ona bir bakış attım. "Sen benim babamsın, onun değil."

"Artık değil. Onunla koridorda yürüdüm ve artık o benim."

Tanrı aşkına. "Git buradan baba. Nikah memurunu bekletiyorsun."

"Tamam." Smokininin yakalarını çekiştiriyor, seyirciye bir el sallıyor ve kasıla kasıla uzaklaşıyor.

Nikâh memuru, büyükannenin yakın arkadaşı olan bir yargıçtır. Bu son derece alışılmışın dışındaki düğüne hiçbir tepki göstermeden başlar.

"Bu birlikte geçireceğimiz hayat için en iyi alamet," diye fısıldıyorum Grace'e, gözlerim dosdoğru ileriye bakarken.

"Ne istediysen yaptım. Madison sana söylemedi mi?"

"Bana her şeyi anlatıyor." Aslında, her şeyin ne kadara mal olduğu da dahil olmak üzere düğünün ayrıntılarını çok fazla paylaştı. Sonunda ona parayı önemsemediğimi söylemek zorunda kaldım.

Andreas ödemeyi teklif etmemiş olsaydı bile, Grace'in ne kadar harcamaya karar verdiği umurumda olmazdı. Ona hayallerindeki düğünü yaşatmak için o kadar da çok değil.

"Eminim."

Bu alaycılık da neyin nesi? Grace istediği töreni alıyor ve kamuoyuna bir açıklama yaptı.

onun duyguları hakkında. Tatmin olması gerekmez mi?

Nikâh memuru beklentiyle bana bakıyor. Birinin senaryosundaki bir satırı kukla gibi okuma fikri beni rahatsız ediyor. Grace'e doğru bakana kadar dilimin ucunda "İstemiyorum" demek için sapkın bir dürtü var. Solgun, elleri buketin etrafında sımsıkı.

Gergin. Onu şaka malzemesi haline getirecek bir şey yapmamı bekliyor.

Aniden yıkıcı dürtü ölür. Durumun gerektirdiği ciddiyetle "Kabul ediyorum" diyorum.

Buket üzerindeki tutuşu gevşiyor. Sıra ona geldiğinde Grace usulca, "Evet," diyor.

Yüzükleri değiştirdik. Özel olarak tasarlanmış alyansın üç taşı var; bir inci, bir berrak elmas ve üçüncü bir taş, onun için pembe ve benim için mavi. Bu taşlar yarattığımız yeni hayatı temsil ediyor ve o ve ben bir aile olarak birbirimize bağlıyız. Taşların yerleştirilmesi ve ayarlanması Bu yüzükler sadece bir banttı daha fazlası, benzersiz ve ilginçtir.

Nikâh memuru harika ve parlak geleceğimiz hakkında biraz daha konuştuktan sonra "Gelini öpebilirsiniz" dedi.

Başındaki örtüyü kaldırıyorum. Bana bakıyor. Gözleri okunmuyor ama muhteşem Kaliforniya güneşinin altında çok güzel parlıyorlar. Düğünü olabildiğince cenaze havasında yapmasına rağmen makyajı mükemmeldi, yüksek elmacık kemiklerini, geniş gözlerini ve yumuşak dudaklarını vurgulayarak. "Karıcığım," diye fısıldıyorum, sonra ağzını talep ediyorum.

İşaret verildiğinde, yüksek sesli bir feryat eşliğinde su işleri başlar. "Huxley ve Grace'in kaderlerinde olmadığı çok açık! Bir cenaze şarkısıyla evlendiler! Kadın siyahlar içinde! Huxley'nin diiiiie yapmasını istiyor!"

Grace'in yüzündeki gülümseme hiç eksilmiyor. Ama o an paramparça olur.

Kolumu Grace'e dolayarak Vivienne'e dönüyorum, şu anda ciddi bir şekilde ağlıyor ve makyajının berbat olmasını umursamıyor.

Karie, kontrolden çıkmış çocuğunu kontrol etmeyi reddederek diğer tarafa bakıyor. Bu parazitleri kim davet

etmişti?

"'Amazing Grace' Japonya'daki birçok çiftin düğünlerinde kullandığı bir şarkı ve ben her zaman uluslararası bir düğün istemiştım, Grace de bunu sevgiyle kabul etti. zihin." Sesim misafirlerin üzerinde yankılanıyor.

Grace'in şaşkın bakışları yanağımı delip geçiyor. Ona bakıp başımı sallıyorum. Evet, bu doğru.

Devam ediyorum: "Ve siyah gelinlikler kabul edilir Asya'daki bazı elit çevrelerde son derece şık. Bu yüzden dar görüşlü bağnazlığınızla eşime ve bu güzel törene hakaret etmeyi bırakın. Ama o zaman, bademli tavuğun otantik olduğunu düşünen bir kadından çok fazla şey bekliyor olabilirim. Çince."

Grace küçük bir kahkaha atıyor. "Kinimi tutmamı ve senden nefret etmemi zorlaştırıyorsun," diye fısıldıyor.

Bana kızması için ne gibi bir nedeni olduğunu sormak istiyorum ama yüksek sesli bir çığlık sözümü kesiyor.

"Çok kötüsün!" Vivienne daha sert ağlıyor. Andreas onu boğazlamaktan başka bir şey istemiyormuş gibi ters ters bakıyor ve Mick bunu fark edip Vivienne'in yan tarafını dürtüyor. "Sen neden Bana zarar mı veriyorsun?" diye bağılıyor.

Babamın gözleri parlıyor. Hay aksi. Sevmediği ya da merkezinde olmak istemediği bir drama hiç rastlamamıştı. Kollarını iki yana açarak bize doğru koştu ve Grace'e sıkıca sarıldı. "Kargaşayı görmezden gel tatlım. Bu seni ilgilendirmez. Ben varım, Teddy Baba."

Baba Teddy? Ugh. Hayır.

Daha bitirmedi. Ellerini Grace'in omuzlarına koyar. "Sonunda bir melek gibi şarkı söyleyebilen bir bebeğiniz olacağını tahmin ediyorum. Ben de hep böyle bir bebek istemişimdir. İdeal olarak bir kız. Kızlar daha eğlenceli. Ailemize hoş geldin, aşkım! Ve o ağlayan sürtüğü görmezden gelebilirsin! Tanrım, bundan daha iyi ağlayabilen dördüncü sınıf porno oyuncularını gördüm."

Bölüm Otuz Bir

Grace

Düğün bunaltıcı. Aslında törenin gerçekleşmesine bile şaşırdım. Andreas, Huxley'nin uçağının başlangıç saatinden üç saat önce hâlâ inmediğini söylediğinde, intikamını

Böylece beni herkesin önünde küçük düşürecekti. Viv eliyle işaret edip sevinçten histerik bir kahkaha atacak, Karie de açıkça memnun görünmek istemediğinde her zaman kullandığı o yapmacık sırıtışını takınacaktı.

Ama Huxley geldi. Düğün ve gelinliğim için yapılan tartışmalı seçimleri savundu ve herkese "Amazing Grace" ve siyah bir gelinliğin aslında oldukça moda olduğunu açıkladı.

O çok zeki bir adam. Neden siyahı seçtiğimi biliyor olmalı. Ve yine de beni savundu.

Neden duruşunu değiştirdi? Bana evliliğimizin bir cenazeden farksız olduğunu ve bebeğimizi umursamadığını söyleyen kalpsiz adamlar, Nelson'dan benim için intikam alan ve herkese o mükemmel açıklamayı yapan adamı bağdaştıramıyorum.

Bir Jekyll ve Hyde ile mi evlendim? Ve hangisiyle uğraştığımı hiç anlayabilecek miyim?

Resepsiyon daha da bunaltıcı. Kağıt üzerinde iyi görünüyordu. Şunu ve şunu sipariş edin. Yiyecek kısıtlamaları ve alerjileri olan bazı konuklar için özel düzenlemeler yapın. İnsanları oraya buraya oturtun. Ve vals yapmayı öğrenin, çünkü ilk dans bu olacak. Tabii ki, Madison

Bir hafta öncesine kadar beklemek yerine öğrenir öğrenmez bana söylemeliydi ama genel olarak planlama o kadar da kötü değildi.

Gerçek etkinlik çılgınca. Kadehler kaldırılıyor. Müzik, dans, sürekli insan kalabalığı
-Hepsi çok fazla. Bir de Huxley'nin gelmeme ihtimali üzerine endişelenmekten Viv'in patlamasının şokuna kadar yaşadığım duygusal iniş çıkışlar var. Bu tür iniş çıkışlar alışık olduğum şeyler değil. Birbiri ardına bu kadar çabuk gelmiyor,
Her neyse.

Yine de, bir gülümseme yapıştırmayı ve sahte bir Mutlu gelin. En azından şu ana kadar sabah bulantısından kurtuldum. Tüm bu kaosun ortasında kusarsam çok kötü olur.

Birdenbire, Huxley ve benim evli bir çift olarak ilk dansımızı yapma zamanımız geldi. Hay aksi. Nasıl vals yaparsın
Yine mi? Bir-iki-üç... ve...? Her gece çalıştığım adımlar hafızamdan kayboldu. Panik artıyor ve her kelimeyi unutan bir çocuk gibi hissediyorum.
Heceleme yarışması için ezberledim.

Huxley beni yere yatırırken "Nefes al," diyor.
İçime çekiyorum, içimdeki endişeli çarpıntıyı kontrol etmeye çalışıyorum. Üç, dört saat öncesine kadar uçan bir adam gibi kokmuyor. Odunsu sabunu bana annemle birlikte Flagstaff'taki son tatilimizde ziyaret ettiğimiz çam ormanını hatırlatıyor ve karnımdaki tedirginliği yatıştırıyor.

"Gerginim." Kuru dudaklarımı yalıyorum.
Gözleri tekrar yükselmeden önce kısa bir süreliğine ağzıma düşüyor. "Sadece basit bir vals."

"Senin için söylemesi kolay. Şüphesiz nasıl vals yapılacağını biliyorsunuz.
Muhtemelen vals yaparak doğmuşsun. Bu konuda ustalaşmak için ancak bir haftam oldu."

"Ertelememeliydim. Neyse, endişelenme.
Beni takip edersen, hata yaparsan kimsenin haberi olmaz." İnanmayarak ona baktım.

Ağzının bir köşesi kıvrılıyor. "Söz veriyorum. Sadece rahatla ve işi bana bırak." Büyük, sert bir elini sırtıma koyuyor.

Sinirlerime rağmen, sıcaklık omurgam boyunca bir heyecan kıvılcımı gönderiyor.

Müzik başlıyor, yaylı çalgıların tınları yükseliyor. Nabzım hızla atıyor, endişe ve cinsel beklenti birbirine karışıyor. Büyük fiziksel iştahı olan bir adam ve bu gece beni yatağında isteyecek.

"Nefes al," diyor tekrar.

Bunca zamandır nefesimi tuttuğumu fark ettim. Daha da kötü hissetmeme şaşmamalı.

Nefes vermemi bekliyor, sonra yavaşça ritme göre hareket ediyor. "Çok iyi gidiyorsun. Sence ben vals yaparak mı doğdum?

Sen vals yapmak için doğmuşsun." Kaşlarını abartılı bir şekilde sallıyor.

Biraz gülüyorum. Süslü bir dönüş yapıyor ve kalbimi hoplatıyor. "Gördün mü?" Gülümsüyor.

Motivasyonundan emin olmasam da başımı sallayıp gülümsüyorum. Benden bir hafta içinde dansa hakim olmamı beklemenin haksızlık olduğunu bildiği ve pistte kötü görünmek istemediği için çaba gösteriyor olabilir. Öte yandan, düşünceli davrandığını inkar edemem ve tamamen benim yararına olmasa da, ona karşı yumuşadığımı hissediyorum.

Dansımız sona erdiğinde, birçok insanın dansımızı telefonlarıyla kaydettiğini fark ediyorum. Sonra Ted ve Andreas'la başka danslar ve Huxley'nin ailesinden hiç tanımadığım bir sürü insan -çoğunlukla erkek kardeşleri ve eşleri- gelip bana sarılıyor ve beni Aile. Evliliğimizin ardındaki gerçek hikayeyi bilseler bile bunu göstermiyorlar. Ve Joey'nin hakkında çok şey söylediği kardeşi Griffin, tipik bir kibar akademisyene benzemiyor. Karanlık, benimle dalga geçmeyen bir ifadesi var. Ama bana kibarca sarılıyor ve "Aileye hoş geldin" diye homurdanıyor. Şiddet eğilimi gösteren.

Sebastian'ın karısı Lucie yüzüğüme dikkatle bakıyor. "İlginç. İnciye ve elmaslara bayıldım. Bu taşların her biri çok eşsiz."

"Öyle mi?" Aşağı bakıyorum. İnci belli oluyor ama elmaslar da hemen hemen aynı görünüyor.

"Bunu söylemek zor olsa da bu biraz pembe. Ortadaki ise berrak. Mükemmel kesim. Sebastian'da en iyi tasarımcılardan bazıları." Lucie'nin sesi yarı gururlu yarı kıskanç çıkıyor.

Meraklı bakışlarımı fark edince gülümsüyor. "Ben Peery Diamonds'ın CEO'suyum, Seb de Sebastian Jewelry'nin CEO'su. Dost rakipler."

"Her zaman arkadaş canlısı mıydın?" Biraz eğlenerek soruyorum.

Gülüyor. "Hayır. Sarsıntılı bir dönem geçirdik ama yürütmeyi başardık. Şimdi iyiyiz."

Emma da bizimle sohbet etmek için yanımıza geldi. "İkiniz için de çok mutluyum." Gülümsüyor, gözleri sıcacık. "Tören eşsizdi ama tipik bir Huxley'di. Ben olsam Geleneksel bir düğün yapsaydı hayal kırıklığına uğrardı çünkü bu ona göre değil. Onun bu yönünü anlayan ve kabul eden bir kadın bulduğu için çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," diyorum kendi kendime kolay bir sırtışla. İnsanları rahatlatmak ve küçük iltifatlarda bulunmak gibi bir tarzı var. "Geldiğinize çok sevindim. Huxley bana tanıdığı en harika insanlardan biri olduğunuzu söyledi."

"Öyle mi?" Yumuşakça gülüyor. "O her zaman çok naziktir." "Nazik değil. Dürüst," diyor.

Elizabeth bana sarılıyor ve kocası Dominic bize iyi dileklerini sunuyor. "Geleneği bozacağını hep biliyordum ve buna bayıldım!" diyor kocaman bir sırtışla.

Joey beliriyor ve benimle bir selfie çekiyor. "İnanılmaz, değil mi?" diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Ted'in seninle böyle yürümesi. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi, Grace. Gerçekleşen bir rüya."

Yanımda, Huxley iç çekiyor.

"Eminim," diyorum, Joey'nin saçmalığına biraz gülümseyerek. Ama iyi niyetli görünüyor.

"Numaram hâlâ sende var, değil mi?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Sakın kaybetme. Dediğim gibi, hayallerinin gerçekleşmesini istiyorsan buna ihtiyacın var. Ben sahip olduğunu bilmediğin iyilik perisiyim."

Huxley başını bana doğru eğiyor. "Griffin zaten kendini tanıtmak için gelmemiş miydi? Acaba neden geri geliyor?"

Bakmak için döndüm ama kalabalığın içinde Griffin'i göremedim. Geri döndüğümde Joey ortadan kaybolmuştu.

Huxley soru soran bakışlarıma karşılık omuz silkiyor.

"Belki mideniz bozuktur?"

Ne yazık ki sözde ailemden sonsuza kadar kaçamam.

Bana kalsaydı, ne bana ne de düğüne yaklaşmadıklarından emin olurum. Ama Madison dedi ki

Törene Huxley ve bana iyi dileklerini iletmek için "ailem" katılmazsa çok kötü görünürdüm. Ve görünüşe göre Huxley bu fikri onaylamış.

Yine de, onların varlığının beni

Kendi düğünümde saklandım. Çenesinin gerginliği Nelson'ın ne kadar hoşnutsuz olduğunu gösteriyor. Viv'i evlendirmeyi tercih ederdi ama olayların bu şekilde gelişmesinden memnunmuş gibi davranmak zorunda.

Andreas izliyor ve Nelson aileler arasındaki ittifaka zarar verecek bir şey yaparsa onu affetmeyecek.

Sadece bu da değil, Huxley etraftayken bana yaklaşacak cesareti de yok. Emma yeni kocamı kenara çekene kadar bekliyor. Ne korkak ama.

"Kesinlikle kendini aşmışsın.

Huxley'ler," diyor sert bir şekilde. Karie onun yanında, ağzındaki kötü tadı temizlemek istercesine bir kadeh şampanyayı yudumluyor.

"Parazit, işte sen busun," diyor Viv, sonunda ağlama krizini atlatmış bir halde. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Bilim insanları insan vücudunun yaklaşık yüzde elli beş ila altmışının sudan oluştuğunu söylüyor. Şimdiye kadar yüzde kırkına inmiş olmalısınız," diyorum ona.

Huxley beni öptüğü anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ted ona "ağlayan kaltak" dedikten sonra, herkes resepsiyona geçene kadar daha da yüksek sesle feryat etti.

"Senin için artık yirmi beş bin dolar yok, ha? Seni nankör!" Viv tükürür.

Boğazım düğümleniyor, ellerimi sıkıyorum, kızgınlık ve öfkeyle titriyorum. Hep annemin faturasıyla ilgili. Eğer o böyle davranacaksa, ben de karşılık verebilirim. Ne de olsa Harvard Hukuk'a onun LSAT sınavına girdiğimi itiraf etmem, tekliflerini geri çekecekleri anlamına geliyor.

Ben daha tehdidimi savuramadan Huxley'nin kolu etrafımı sarıyor. "Sanki sizin paranıza ihtiyacı var. Bir kuruş için sürünecekse zengin bir kocası olmasının ne anlamı var? bir avuç eli sıkı pislikten yirmi beş bin dolar mı?"

Gizlice kolunu çimdikleyerek konuşmayı kesmesini işaret ediyorum. Ona parasını neden kabul edemeyeceğimi zaten söyledim.

Ama Huxley sözlerini geri almıyor.

Nelson ve Karie solgun. Huxley'nin benden hoşlanmadığını bilmiyorlar. Onlara göre, o paraları başımın üzerinde tutmamak beni onların kontrolünden kurtaracak, ve buna sahip olamazlar. Ya herkese onların elinde uğradığım kötü muameleyi anlatırsam? Ya insanlara Karie'nin beni Viv için LSAT sınavına girmeye zorladığını söylersem?

"Para için kabalaşmaya gerek yok," diyor Nelson, sanki bu konu hiç umurunda değilmiş gibi. "Elbette masraflarını karşılamaya devam edeceğiz."

"Yapmayacaksın. Karıma ben bakarım." Huxley'in sesi serttir. Tartışmaya yer yok.

Ben daha iyi bilsem de, bunu kastettiğine neredeyse inanabilirim. Babası ona oyunculuğu öğretmiş olmalı.

"O bizim kızımız!" Karie itiraz ediyor.

Hafifçe homurdanıyorum. Kızları mı? Ne zamandan beri? Nelson için bir utanç kaynağıydım, Karie içinse bir iğrençlik. Mick ve Viv'e göre ise sadece taciz edilecek ve öfkelerini çıkaracakları biriydim. Hizmetçilerine daha terbiyeli davranırlardı.

Huxley açıkça alay eder. "Öyle mi? Önceden Grace Lain'di, şimdi de Bayan Huxley Lasker. O asla bir Webber olmadı.

Bu arada yüzün nasıl? Arabanızla ilgili talihsiz bir olay daha yaşadığınızı duydum."

Nelson titriyor. Huxley'nin ona azıcık bile saygı göstermediğine inanamıyor. Huxley'nin beni savunması beni hayrete düşürdü. Tekrar. Bugün iyi bir Huxley ile mi uğraşıyorum?

"Kimse karıma hakaret edemez," diyor yeni kocam. "Ona nasıl davrandığın beni yansıtır, bu yüzden ona saygı ve haysiyetle davranacaksın. Anlaşıldı mı?"

Eğer Huxley ile tatsız bir geçmişimiz olmasaydı, muhtemelen sevinçten havalara uçardım. Ama nasıl olduğunu çok iyi biliyorum.

Ruh hali tahmin edilemez olabilir. Şu anki davranışlarına çok fazla anlam yüklemek aptallık olur.

Annemin faturaları yüzünden Huxley'nin merhametine kalmamak için işleri yoluna koyma zamanı... "Huxley, bunca zamandır ödüyorlar, yani devam etmek istiyorlarsa-"

Nelson ve Karie hevesle başlarını sallıyorlar ama Huxley'nin soğuk sesi sözümü kesiyor. "Onları koruma tatlım. Hiçbir şekilde hayatının bir parçası olmayacaklar."

Nelson titreyerek, "Bir aileyi ayırmaya hakkınız yok," diyor.

"Kaçırdıysanız diye söylüyorum, artık onun ailesi benim. Ve karım için bir sağlık fonu oluşturdum."

Huxley'e bakıyorum. Vakıf fonu mu? Ne zamandan beri bu fonu ondan alıyorum? Çalışmazsam yemek parası bile alamayayım diye bana evlilik sözleşmesi imzalatmadı mı?

Net bir şekilde telaffuz ederek devam ediyor: "Artık sana ihtiyacı yok."

Ani duyuru karşısında irkildim. Bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyorum. Huxley annemin bakım

masraflarını karşılayacağına mı söz veriyor?

Gözlerini açtığında? Peki ya uyandığında muhtemelen ihtiyaç duyacağı rehabilitasyon? Bu hem gerçeküstü hem de korkutucu bir his.

Nelson ve Karie'den bir daha asla dilenmek zorunda kalmayacağımı hayal edin çünkü kontrol kocama geçiyor.

Viv bana bakıyor, gözleri kıskançlıkla parlıyor. O kadar basit ve şeffaf ki. Her şeyi düşünüyor.

Huxley ile evlenseydi ve bir vakıf fonuna sahip olsaydı yapabileceği alışveriş. Hayal kırıklığı gözlerine yeni bir yaş dalgası getirir.

Huxley'in elini çekiştiriyorum.

Kaşları çatılmış bir halde, daha küçük ve ince parmaklarımın onunkileri sarışına bakıyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Otuz İkinci Bölüm

Grace

Huxley'i üstümü değiştirmem, makyajımı ve saçımı yapmam için ayrılan odaya çekiyorum. Kapıyı kapatıyorum ve arkamıdan kilitliyorum. "Güven derken ne demek istedin?" Sesim titriyor. Aslında cevabını beklerken tüm vücudum titriyor.

"Aynen dediğim gibi. Bryce'a muhasebecimle birlikte ayarlattım. Annenin faturalarını otomatik olarak ödeyecek. Johns Hopkins'e her ay yirmi beş bin dolar. Ödemeler gereksiz hale gelene kadar devam edecek."

"Peki ya uyandığında ve Johns Hopkins dışında bir yerde terapiye ihtiyaç duyduğunda ne olacak?"

"Ayrıca vakıf tarafından karşılanıyor. Dediğim gibi, annenizin tüm tıbbi bakımı için."

Zihnim dönüp duruyor, ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. İlk bakışta inanılmaz cömert görünüyor, ama bir yanımdan korkuyorum. Bu kadar iyi olan hiçbir şey Aynı derecede iyi ya da daha iyi bir şeyi koparmak. Nelson ve Karie ile nelerden vazgeçtiğimi anlıyordum; sadece saygınlığımdan ve biraz da özerkliğimden. Ama Huxley ile ne kaybediyorum? Ayrılabilceğim bir şey mi?

"Hangi koşullarda?" Soruyu zar zor söyleyebiliyorum. "Bir şey yapmamı istiyor musun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Karşılığında istediğin bir şey olmalı." Derin bir nefes alıyorum. "O şeyin ne olduğunu bilmem gerek."

"Oh. Şey, evet, bir şey var."

İşte geliyor. "Ne?"

"Annenin bakım masrafları konusunda endişelenmemeni istiyorum."

Bu mu? Orada aptalca durup göz kırpıyorum.

"Nelson'ın sana ayda yirmi beş bin dolar harcırah verdiğini düşündüğümde

onaylamadı. Seni böyle bir şekilde destekleyecek kadar para kazanmadığı düşünülürse, gülünç derecede abartılı görünüyordu. Senin zor, hatta açgözlü olduğunu düşünmüştüm.

parayı ondan talep ettim. Seni kontrol etmek için annenin hayatını kullandığını bilmiyordum." Ağır, sabırsız bir iç çekti.

"Tanrım, tüm ailesinin seni itip kakmasına izin verdi. Ama artık benim karımsın. Endişelenebileceğin onca şey varken, annenin bakımını karşılayabilmek listede bile olmamalı.

Hıyarlığımla ünlüyüm ama o kadar da büyük bir hıyar değilim. Hiçbir para annenizin hayatını kurtarmaktan daha iyi harcanamaz."

Bu gerçekten doğru olabilir mi? Gözyaşlarımı

kırıştırıyorum. Hiç kimse

paralarını ortaya koyarak bana annemin hayatının gerçekten değerli olduğunu gösterdi.

"Kavga etmemiz, beni kızdırman ya da... her ne olursa olsun fark etmez. Bu vakıf annene her zaman bakılacağını garanti edecek. Benim kontrolüm dışında ve yasal olarak geri alınamaz."

Gözyaşlarımın ısıttığı yüzümü yelpazeliyorum, sonra göz kalemimin bulaşmasını önlemek için gözlerimi siliyorum.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Sesim bastırılmış bir hıçkırıkla titriyor. Omuzlarımdaki ağır yük kalktı ve annemin hayatını kurtarmak için verdiğim mücadelenin benim için ne kadar zor olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

Bunu onu sevdiğim için yaptım ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyor.

İçimi coşkulu bir his kaplıyor ve gözyaşlarımın arasından Huxley'nin yakışıklı yüzüne bakarak ağlıyorum-gülüyorum.

"Ben... Aman Tanrım. Teşekkür ederim." Ona sarılıyorum.

"Bunun dışında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum ve bu benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmekte yetersiz kalıyor."

"Önemli bir şey değil." O da bana sarılıyor, sıcak kollarını etrafıma doluyor. "Küçük bir düğün hediyesi."

"Küçük değil." Başımı sallıyorum. "Bu çok büyük. Hayat değiştirecek kadar."

Hayat kurtarıcı. Size nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Ağzının bir köşesi gülümseyerek yukarı kıvrılıyor, ama bir parça rahatsızlık da var. Övgülerimden utanıyor mu?

"Para iyi harcanmalı." Gözlerimin kenarındaki yaşları öpüyor. "Annenin hayatı buna değer."

Son üç haftanın tüm tedirginliği ve mutsuzluğu eriyip gidiyor. Doğru bir başlangıç yapamadık ve zaman zaman kötü iletişim kuruyor ve önemsiz şeyler söylüyoruz. Ama gerçekten önemli olduğunda, önemsedğini gösteriyor.

Düğün dekorasyonunun ve renk düzeninin bir düğünden çok bir cenaze için uygun olmasının ne önemi var? Kocam annemin iyi olacağından emin oldu. Çırpınan kalbimde gelecek için gerçek bir umut yeşermeye başladı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Huxley

Bir dans daha edip konuklarla kaynaşırken Grace parlak ve kaygısız görünüyor. Hiç belli etmese de hastane faturalarının sorumluluğu ve mali yükü onu boğmuş olmalı. Bu yükü sevgiyle omuzladı ve

annesinin tamamen iyileşmesini umuyor. Eşimin benden bir kuruş bile almayacağına yemin etmeme rağmen, bir vakıf kurmak doğru geliyor. Kocasına başvurmayacak da kime başvuracak?

Adam mı? Ha! O eziğin veremediğini verdiğim için ona bakıcı olmaktan memnuniyet duyuyorum.

Düğün onu öldürüyormuş gibi davrandı. Ben hiç istediği şeyin peşinden gidecek cesareti olmayan bir adama karşı sabır ya da sempati. Omuzları çökmüş bir halde Grace'e hiçbir şey söylemeden oradan ayrıldı. Yine de ne hakkında şikâyet edebilirdi ki? Kederini en pahalı içkilerden biriyle boğma fırsatı bulmuştu.

Temizlikle ilgilenmeleri için personeli bırakarak eve döndük. Daha önce havamda olmadığım ve Grace de hiç sormadığı için balayı planlamadık. Ama belki bir şeyler yapabiliriz. Floransa ya da Japonya'ya gideriz. Akiko Teyze Japonya'da çoğu yabancının bilmediği en güzel yerlerden bazılarını önermeyi teklif etti. "Çok da romantik!

Onu seveceksiniz. Eşinizle görücü usulü evlenmiş olsanız bile, uygun bir çabayla birlikte iyi bir yaşam sürebilirsiniz. Japonya'da insanlar hala bunu yapıyor ve çok mutlu yaşıyorlar. Tarihte pek çok insan evlenmeden önce eşleriyle tanışma fırsatı bile bulamadı."

Muhtemelen o insanlardan daha iyi olduğumu göstermek için son kısmı eklemiştir. En azından düğünden önce gelinimi görebildim. Yine de duyguları çok tatlı ve ben de evliliğimin tam bir felaket olmamasını umuyorum. Evim benim sığınadığım ve drama ya da duygusal çalkantılardan uzak olmalı. İş yerinde zor ve talepk r müşterilerle uğraşmak bana yetiyor.

"İlk tanıştığımızda kullandığın araba bu mu? O zaman Yağmurlu bir gün m ?" Grace eliyle koltuğa dokunarak soruyor. Etrafındaki ipek ve tren geleneksel beyaz olsaydı, kremalı bir puf gibi görünürdü.

Kremalı pufum.

"Evet." Kendimi biraz duygusal ve yumuşak hissettiğim için ekliyorum, "Bu arabayı seviyorum. Sevmesem bile ilk iyiliğimi yaptığım araçtan kurtulamazdım."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bundan şüpheliyim. şaşırtıcı derecede cömert olabiliyorsun." Bana bakarken gözleri parlıyor.

" nemli bir şey değil," diyorum huysuzca.

"Belki senin için. Unutma, senin hiçbir şey dediğin şey Bir başkası için her şeyi değiştirebilecek bir şey. Eğer beni o arabaya almasaydın, ne yapardım bilmiyorum. yapardım. Eğer bu güveni yaratmamış olsaydınız, Nelson ve ailesinin merhametine kalmış olacaktım..." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Uzun zamandır."

"O senin için hiçbir şey. O senin ailen değil, baban bile değil, hiçbir şekilde değil. Eğer o ya da ailesi seni rahatsız ederse, bana haber ver." Nelson ya da Karie hakkında hiçbir zaman yüksek bir fikre sahip olmamıştım, ama şimdi gerçekten daha da d şemezdi. Öte yandan, bazen insanlar beni şaşırtıyor.

Nelson ve Karie bir kürek çıkarabilir.

Evimize vardığımızda ben çıkıyorum ve onun tarafındaki kapı kalkıyor. Arabanın etrafından dolanıyordum ve kolumu uzatıyorum. "Karıcığım."

Küçük, narin elini avucumun üzerine koyuyor. Sırtarak onu kaldırıyorum, bir kolum omuzlarının altında, diğeri dizlerinin altında. Bir  ığlık atıyor, sonra boynuma sarılıyor.

Gülüyorum. "Sakin ol. Seni düşürmeyeceğim." "Ağır değil miyim?"
"Şaka mı yapıyorsun? Kremalı pasta gibisin."
"Kremalı puf, ha? Elbisem siyah olmasına rağmen mi?"
Gözleri parıldıyor.
"Tamam... Çikolatalı kremalı puf."
Gülüyor. "Yani adamın sırtını fırlatıp kadının kalçasını kıran çift olarak internet haberlerine çıkmayacağız, öyle mi?"
"Asla."
"Dostum. Hep ünlü olmak istemişimdir." Kirpiklerini kırıştırıyor.
Gülüyorum. "Şöhret abartılıyor ama istersen bir şeyler ayarlayabilirim."
"Ne gibi? Joey'e sahip olduğumu bilmediğim iyilik perisi mi diyeyim?"
"Lütfen." İçinden küçük bir ürperti geçiyor. "Bin kat daha iyisini yapabilirim."
Şimdi tamamen meraklı. "Tamam, beni etkileyin. Beni ünlü yapmak için ne yapacaksın?"
"Aklıma açık havada seks geliyor." "Ne?"
"Demek istediğim, eğer sırtımı fırlatıp kalçanı kırmamı istiyorsan, hazır buradayken biraz eğlenebiliriz.
O..."
Bir kahkaha çığlığı atıyor, gözlerinin mavisi bir iki ton parlıyor. Vücudu sıcak ve yumuşak
Daha önce sürdüğü hafif, narenciye kokulu parfüm soldu ve geriye sadece kadınsı kokusunun ağız sulandıran kokusu kaldı.
Son üç haftada bu kadını gerçekten özledim. Sadece vücudunu değil, mizahını ve cesaretini de. Ve inanılmaz Babamı öyle bir idare etti ki, şüphelerime rağmen düğünde normal bir insan gibi davrandı.

Tenim sıcak ve karıncalanıyor, onu öpüyorum, onu eşikten geçirip dolambaçlı merdivenlerden yatak odamıza taşırken dudaklarımız usulca birbirine değiyor. Dilim dışarı fırlıyor ve ağzının kenarını yalıyor, ancak onunki de aynı şeyi yapmak için dışarı çıkıyor. Aynı, eli şimdi yanağımı kucaklıyor. Tenimi şefkatle okşuyor, gözleri minnettarlık ve şefkat dolu.

Güzel... ama yeterli değil. Onun da gözlerinin şehvetle yanmasını istiyorum.

Onu yatağa yatırdım ve öpüşmeyi derinleştirdim. Parmaklarını saçlarıma daldırıyor, öpücüğüme açık bir şehvetle karşılık verirken beni sıkıca tutuyor. Ellerimi çıplak kollarında gezdiriyorum, parmak uçlarımda tüylerim diken diken oluyor. Titriyor ve iç çeker.

"Kulağa garip geldiğini biliyorum, bazı sarsıntılı anlarımız oldu... ama sanırım seni özledim," diye fısıldıyor. ağzım hala onun tadıyla karıncalanıyor.

Alnımı onunkinin üzerine koydum. "Bir daha bu kadar uzun süre gitmeyeceğim, bir süreliğine değil." Yüzüne bir düzine öpücük konduruyorum. "Ben de seni özledim."

Küçük bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. Dilimle çizgiyi takip ediyorum ve-

Evimin güvenlik sistemi iki kez bip sesi çıkarıyor, bu da kapıda birinin olduğunu gösteriyor.

Kim olabilir ki? Kardeşlerim düğün gecemde bir şaka ya da hediye planlamamaları gerektiğini iyi bilirler. Joey de hayatına beni rahatsız edemeyecek kadar değer veriyor.

Muhtemelen yanlış evde olan bir salak. Grace'in ağzını tekrar talep ediyorum-

Sistem yine bip sesi çıkarıyor. Lanet olsun. "Bu bir ziyaretçi değil mi?" diyor.

"Siktir et onları. Hiçbir şey bundan daha önemli değil." Karımı öpmeye geri döndüm.

Telefonu çalmaya başladı ve beni nazikçe itti. "Üzgünüm ama buna bakmam gerek."

"Bırakın bir ses bıraksınlar-"

"Annemle ilgili olabilir." Gülümsemeye çalışıyor ama bocalıyor. Endişe gözlerindeki sıcaklığı soğutuyor.

Telefonunu açarken elini tutuyorum. Kaşlarının arasındaki deri küçük bir çatıklıkla kırışıyor.

"Ne oldu?" "Bu Adam."

Ne oluyor lan? Piçin benimle dalga geçmeye çalışması hayal kırıklığı mı artırıyor. "Aldırma."

"Önemli olabilir. Önemli olmasaydı beni bu saatte aramazdı."

"Beni engellemeye çalışıyor."

Bana ciddi misin der gibi baktı. "Bu gülünç ötesi bir şey."

"Peki," diye mırıldanıyorum, pes etmeyeceğini anlayınca.

"Kimin haklı olduğunu göreceğiz."

Sanki yanıldığımı kanıtlayacakmış gibi telefonu açıp Adam'ın sesini hoparlöre veriyor. Arkasına oturuyorum, kolumu karnına doluyorum, boynunun kenarındaki hassas deriye öpücükler konduruyorum, sonra da tam onun sevdiği şekilde emiyorum.

Nefesi kesiliyor. Boğazını temizliyor. "Adam, her şey yolunda mı? Çok geç oldu."

"Bir şeyi bölüyor muyum?" diyor, kelimeleri biraz bulanık.

"Bu bizim düğün gecemiz. Ne düşünüyorsun?"

Göğüslerini avuçlayarak talep ediyorum.

Hat sessizliğe gömüldü. Belki de anladı ve kapattı.

Grace dudağını ısıyor, sonra elime vuruyor ama ben başımı sallıyorum. "Beni engellemeye çalışmadığını söylemiştin. Kanıtla," diye kulağına fısıldıyorum, sonra ciddi olduğumu anlaması için kulak memesini ısıyorum.

Ciğerlerinde hava titriyor. Isırdığım yeri yalıyorum. İhtiyaçtan titriyor ve parmaklarını bileklerime geçiriyor, Kontrol için savaşılmaya çalışıyordu. Elbisesinin korsajını aşağı çekiyorum ve parmaklarımı boncuklu meme uçlarında gezdiriyorum. Sırtını kavislendiriyor; kıcı bana doğru hafifçe sürtünüyor. Sert sikime karşı harika hissediyor. Çok uzun zaman olmuştu.

"Senin evindeyim," diyor Adam.

Grace bir nefesle durdu. Öfke kafatasımın tepesine fırlıyor.

"Yani şu adamın sahibi olduğu," diye ekliyor. "Ne oluyor lan?" Gümbürdüyorum.

Piç kurusu beni görmezden geliyor ve onunla tekrar konuşuyor. "Seninle konuşmak zorundayım. Şimdi. Uberim gitti, bu yüzden eve gidemem."

"Karımın gelirken ismimi haykırmasını duymak istemiyorsan, aramayı kes." Çağırıyor kesiyorum ve ağzını yağmalıyorum. Kıskançlık çirkin bir canavar.

Dilimi ağzına sokuyorum, sanki sikiyormuşum gibi. Ama bu da ne? Karısına göz diktiği belli olan başka bir adam düşünlerinde ortaya çıktığında bir adam nasıl sakın olabilir ki?

Gece mi?

Telefonu tekrar çaldı. Ve tekrar. Güvenlik sistemi sürekli bip sesi çıkarıyor. Onları görmezden geliyorum, ama Grace çok gerginleşiyor. Ne zaman ateşini körüklemem, telefon ve güvenlik sistemi üzerine bir kova su döküyor.

Sonunda, bu kadarı da fazla. "O orospu çocuğunu öldüreceğim!" "O orospu çocuğunu öldüreceğim!" Bu adamdan kesinlikle nefret ediyorum.

İki kolunu belime dolayarak yataktan kalkmamı bir süreliğine engelliyor. "Huxley, dur.

Lütfen. Adam'la ilgilenmem için bana beş dakika ver," diyor küçük, yarı utanmış yarı yalvaran bir sesle. "Sonrasında ne istersen yapabiliriz."

Otuz Dördüncü Bölüm

Huxley

Elbisesini düzelterek şık bir görünüme bürünen Grace'le birlikte fuayeye gidiyorum. Buruşuk smokin ceketimi çıkardım ve kol düğmelerini kollarımdan çekerek onları kıvırdım.

"Kapıdan buraya gelmesi çok uzun sürüyor," diye homurdanıyorum. "Beş dakikasından düşüyor."

Sadece kendine sarılıyor ve titriyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve kolumu ona dolayarak sıcaklığımı ona veriyorum. "Neyin var?"

"Sadece... Bir şeyler ters geliyor. Önemli olmasaydı Adam böyle davranmazdı. Ya annemin doktoru onunla temasa geçtiyse?"

"Bunu neden yapsın ki?"

"Adam acil durum irtibat kişisi olarak listelenmiş. Nelson ya da ben müsait olmazsak diye."

Bunun makul olduğunu isteksizce kabul ediyorum. Yine de Adam'ın onunla böyle bir bağı olması ve bunu günün hangi saatinde olursa olsun onu görmek için kullanabilmesi beni çileden çıkarıyor. Kişi listesinde onun yerine kendimi koyacağım.

Sonunda Adam ortaya çıktı. Takım elbisesi kırıışmış, kravatı göğsünün ortasına kadar çekilmiş ve yarısı çözülmüştür. Kan çanağına dönmüş gözleri kırmızı ve alkol kokuyor. İçkimi cömertçe içtin, değil mi? Saçları kasırga sonrası kuş yuvası gibi dik duruyor. Saçlarında grimsi yeşil bir renk var.

Zaten standartların altında bir ten. Eğer kusarsa, polisi arayıp temizlik masraflarını ona fatura edeceğim.

"Ne oldu sana böyle?" Grace'in sesi sempati ve endişe dolu.

Ona gitmek için bir hamle yapıyor ama ben kolumu onun etrafında sıkıyorum. O kuduz pisliğe dokunmayacak. Ona bir baksana. Hastalıklı. Hastalıklı. Muhtemelen ikisi de.

"Açık fikirli olmaya çalıştım. Gerçekten. Senin adına mutlu oldum," diyor Adam, bir şekilde dik durmayı başararak.

"Teşekkür ederim," diyor Grace beceriksizce. "Ama... Sen şiddet yanlısı bir adamla evlendin." Bu herif ciddi mi?

"Gerçekten iyi misin?" diye devam ediyor.

Ona ne kadar vahşi bir adam olabileceğimi göstermek için bir adım öne çıkmaya başlıyorum ama Grace bana doğru eğiliyor. "Ben iyiden de iyiyim, Adam. Huxley bana karşı çok iyi davrandı."

Onun sözleri öfkemi biraz yatıştırdı. "Peki ya Nelson-"

"Önce o bana tokat attı. Kocam yapması gerekeni yaptı."

"Annenin faturaları yüzünden dünyada yalnızsın!

"O" -Adam beni işaret ediyor- "onları seni kontrol etmek için mi kullanıyor?" "Hayır." Grace'in sesi acılı ve belki biraz da utanmış ve kızgındı. "Adam, lütfen. Sarhoşsun ve ne dediğini bilmiyorsun."

"Duydun mu? Şimdi çık dışarı," diyorum.

Bana dönüyor, bakışları kederle yanıyor.

Zihinsel olarak omuz silkiyorum. Dünya adil değil ve elinden gelen her şeyi yapmadığı için kendini suçlamalı.

Grace'i korumak ve ona kur yapmak. Kızgın olmasının tek nedeni bunu yapabilecek kapasiteye sahip olmaması ve suçu Grace'e atmak istemesidir.

başarısızlığı için başka birini suçluyor.

"Onu hak etmiyorsun," diye tükürdü sonunda. "O senin gibi biri için çok özel."

Ona soğukkanlı, muzaffer bir gülümseme fırlatıyorum.

"Yine de onu evimde ve yatağımda tutuyorum.

Parmağındaki benim yüzüğüm. Benim adımları taşıyor. O

Bayan Huxley Lasker ve çocuğumun annesi olacak."

Ben konuşurken kızarıyor ama bebekten bahsedince sırtıyor. "Tüm bu aptalca şeyler kimin umurunda?" Kararsızca gülüyor. "Bir yüzük. Bu onu senin yapmaz."

"Karıma göz dikmeye nasıl cüret edersin?"

"Peki ya çocuğunuz?" diye devam ediyor alaycı bir tavırla. "Doktor benden olduğunu sandı." Bir kahkaha daha.

"Ne doktoru?" Kaşlarımı çattım.

"Kadın doğum uzmanı. Bilmiyor muydun? Randevusuna gittiğinde elini tutan bendim. Bebeğin kalp atışlarını ilk kez onunla birlikte duydum, o özel anı onunla paylaştım. Sen değil, Bay Kadın Sahip."

Grace yanımda geriliyor. İhtiyacım olan tek onay bu.

"Söyle ona, GG," diyor Adam, küstah gözleri benimkilerin üzerinde.

GG MI? Bu lakap yangına körükle gitmek gibi bir şey. "Adam, gitmen gerek," diyor Grace.

"Şimdi."

Tartışmamıza ait olmadığı için hiçbir şey eklemiyorum.

"Neden? Çünkü hala onun bir gün sana iyi geliyor mu?"

"Yarın ayıldığında utanacaksın. Sadece git," diyor, sesi gergin.

Ona üzgün köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. İstedikini elde etmek için bu ifadeyi kendi yararına kullanmalıdır.

"Peki. Ama sadece üzgün olduğun için." Arkasını döner.

"Karımın yanında bir daha yüzünü gösterirsen, onu kırarım." "Evet, evet. O bebeğe ben daha iyi bir baba olurum.

Hiç olamayacaksın," diyor omzunun üzerinden, sonra uzun araba yolundan ana kapılara doğru tökezleyerek ilerliyor.

Kapıyı çarparak kapattım ve Grace'i oturma odasına çektim. Sinirli bir nefes verdi. Beni ne kadar az düşündüğünü öğrendiğim için üzgün mü? Ben kıcımlı yırtarak annesinin bakımı için vakıf kurarken, o doktoruyla görüşüyor ve hayatının en önemli anlarından birini paylaşıyordu. başka bir adamla hamilelik.

Onunla başka neyi paylaşıyordu? Vücudunu değil. bunu yüzüme vururdu. Ama sırf o yapmadı diye

bacaklarının arasına girmesine izin vermesi beni duygusal olarak aldatmadığı anlamına gelmez.

Tutku suçlarını hiç anlamadım. Ama şu anda ikisini de seve seve boğabilirim.

"O şerefsizi dinlemeye götürdüğüne inanamıyorum. bebeğin kalp atışları!" Kapıların olduğu yönü işaret ederken parmağım öfkeyle titriyor.

"Londra'daydın."

"Ama o? Başka birinden isteyemez miydin?"

"Sen burada olmadığın için teklif etti. Bu nasıl benim hatam oluyor? Ya da onun?" diyor.

"Çünkü sen benim karımsın. Karnındaki bebek benim bebeğim."

Çenesi inatçı bir çizgiye oturuyor. Daha önce alinganlığını seviyordum ama şimdi değil. Kırılma noktasına ne kadar yakın olduğum hakkında hiçbir fikri yok. "O zamanlar senin karın değildim."

"Bir anlaşmamız vardı! Ve sen benim lanet yüzüğümü takıyordun."

"Çok meşgul olduğunu söylemiştin!"

Suçlayıcı ses tonu karşısında kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. "Bana hiç şans vermedin!" Bana hiç söylemedi. Randevuda olanlar hakkında tek kelime etmedi. Adam olmasaydı, bebeğimin kalp atışlarının başladığını asla öğrenemeyebilirdim. "Zaman yarattırdım!"

"Nasıl? Sadece randevu için eve uçup sonra Londra'ya geri mi dönecektin?" Ses tonu söylediklerimin saçma sapan olduğunu söylüyor.

Ama... Ben de tam olarak bunu yapardım, farkındayım. "Toplantılar yeniden düzenlenebilir. Gerekirse birkaç saat uykusuz kalabilirim. Ama o pisliğin tanık olduğu gibi bir dönüm noktası sadece bir kez olur. Ben her seferinde orada olmak istiyorum.

Büyük an. Çocuk sadece maddi rahatlık içinde büyümeyecek. Önemli olduğunu bilerek büyüyecek. O baba-onun arkasındayım."

"O zaman neden meşgul olduğunu söyledin?"

Yine bu noktaya mı geldik, gerçekten? "Çünkü meşguldüm. Ben hep meşgulüm. Zaman ayırmak için çaba sarf etmem gerekiyor. Eşim ve çocuğumun annesi olarak bana bunları söylemek senin sorumluluğunda."

"Sen imkânsızsın!" diye bağıyor.

"Ve her santiminin sadece ve sadece bana ait olduğunu unutup duruyorsun."

Bana dik dik bakıyor, gözleri öfkeli yaşlarla parlıyor. "Git kendini becer."

"Bunun yerine seni anlamsızca becermeme ne dersin? Ve kime ait olduğunu her unuttuğunda seni dölleriyle doldurmama ne dersin?"

Yüzünde şok ifadesi belirliyor ama o daha tek kelime edemeden ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Öpücük önceki gibi nazik ve şakacı değil. Onu cezalandırmaya yetecek kadar acı vermek için dişleriyle çiğ bir öpücük.

Yalan söylemeyi kabul etmiyor. Isırıyor, hassas etimden biraz kan çekecek kadar keskin. "O alıngan tepkisi beni çıldırtıyor, onu evcilleştirmeye, ona her şeyin sahibinin kim olduğunu göstermeye daha da kararlıyım.

Eğer beni kıskançlıktan delirtmek istediye, başardı. Elbisesinin fermuarını yırtıp vücudundan aşağı çekiyorum ve dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Onları saklamak için kollarını kavuşturdu ama ben bileklerini indirip tuttum. Bir eliyle de arkasından.

Hava içine girip çıktıkça göğsü titriyor. Ve Boynundaki nabız çılgınca atıyor ve gözlerinde ateş parlıyor - aynı anda hem tahrik oluyor hem de öfkeleniyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Göğüslerim.

Dokunmak için benim." Benim elim bir tanesinin üzerine kapanıyor. Yumuşak ağırlığı harika hissettiriyor ve onu yoğuruyorum, başparmağım yaklaşıyor ama büzülmüş meme ucuna dokunmuyor. Yanakları sıcaktan pembeleşiyor ve dudağını ısırarak sızlanmasını engellemeye çalışıyor. Bileklerini açıyorum, böylece sırtı daha da eğiliyor ve göğüslerini bana doğru itiyor. "Tadına bakmak benim." Ağzımı üzerine kapatıp sertçe emiyorum.

Yumuşak bir inilti kopuyor ondan. Dizleri büküldü ve onu karanlık pencereye bakan tavandan tabana serin pencereye doğru ittim.

Bahçe. Başını geriye atıyor, cama yaslıyor ve göğsünü yüzüme doğru itiyor.

Memnuniyet parıldıyor ama yeterli değil. Elbisesini ayaklarına dolanana kadar aşağı itiyorum ve üzerinde jartiyer ve çoraptan başka bir şey yok, tıpkı ilk kez birlikte yattığımız gibi. Göğüsleri cama yaslanacak şekilde onu çeviriyorum, sonra elimi onunla soğuk camın arasına sokup parmağımı kıvrımlarında gezdiriyorum. Kavruluyorlar ve damlıyorlar. Sıcak nefesi camı buğulandırıyor.

"Sence hâlâ dışarıda bir yerlerde bizi izliyor mudur?" Kulağına fısıldıyorum.

Titriyor, gözlerinde bir panik parlaması var.
"Yapmazsın..."

"Neden? Görmesine izin vermeyecek kadar sahiplenici olduğumu mu düşünüyorsun?" "Öyle değil misin?"
Doğru söylüyor. Evdeki her cam bölme, dışarıdaki herhangi birinin içeride neler olduğunu görmesini engellemek için özel olarak işlenmiş. Çıplak göğüsleri cama bastırılmış olabilir ama kimse onları göremez.

Ama ona bunu söylemek yerine, iki parmağımı kaygan derinliklerine daldırıyorum ve onu ekstra iyi hissettiren yumruyu bulana kadar hareket ettiriyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor,
Vücudundaki her hücre gergindi.

"Eğer amının parmaklarımı içine aldığını görürse, sence vazgeçer mi?" Sözlerim boynundaki nabzı kırıyor.

"Huxley, benimle o şekilde ilgilenmiyor." "Hah. Sen öyle san."

"Yapmamalıyız-"

"Yapacağız. Ne istersem yapabileceğimizi söylemiştin. Ben de bunu istiyorum."

Sıkışmış bileklerini serbest bırakıyorum ve o da parmaklarını camın üzerinde gezdiriyor. Onu parmaklarken tatlı kıcını yoğuruyorum ve kelebek yumuşaklığında bir dokunuşla klitorisini kızdırıyorum.

Çok geçmeden ayarladığım tempoya göre hareket ediyor, zevkten dört köşe oluyor. "Benim için ne kadar açgözlü bir sürtük olduğunu biliyor mu? Sadece kocanın sikini aldığını?"

Kafatasının arkasını omzuma yaslayıp camı itiyor, ellerime sürtünüyor. Bir göğsünü avuçluyorum ve ucuyla oynuyorum. Yumuşak bir çığlık. O kadar duyarlı ki.

Dokunuşuma. Ellerime. Sikime.

Pantolonumu indirdim. Zonklayan aletim dışarı fırladı. Ucu çoktan kayganlaşmıştı. Ona karşı açlık duyuyorum ve Adam'la tekrar görüşmeye açık olması beni hâlâ öfkeliendiriyor.

Ayak bileklerinin iç kısımlarına dokunarak onu açtım. "Benim için iyi bir kız gibi kışını dışarı çıkar. Kocana ne kadar aç olduğunu göster bana."

Titrek bir nefes vererek itaat ediyor.

"Parmaklarını amına sok."

"Huxley..." diye nefes nefese kaldı.

"Yap şunu."

İki parmağını içine sokuyor. Kaybolmalarını izliyorum, sonra girip çıkıyorlar. Benim ulaşabildiğim noktaya ulaşmaya, ona verdiğim dolgunluğu elde etmeye çalışıyor. İkisini de kendi başına başaramıyor ama bu onu sınırd tutmaya yetiyor, hayal kırıklığına uğrattıyor. Hafifçe hıçkırıyor. "Aman Tanrım. Yapamıyorum."

"Kukunda neye ihtiyacın var, karıcığım?"

Başını sallıyor ve bu hareket göğüslerinin sallanmasına neden oluyor. Meme uçlarını sıkıp çekiyorum. Sırtını dikleştiriyor ve kışını ereksiyonuma doğru itiyor. Güzel vücudunda ince bir ter pırıltısı parlıyor ve ben de o güzel vücudu öpüyorum.

omuzlarının ve sırtının eğimi. "Sen kime aitsin?"

"Sen," diyor nefes nefese bir fısıltıyla.

Sikimin ucunu amının açıklığına sürtüyorum, sonra halka şişmiş klitorisine sürtünene kadar ileriye doğru kayıyorum ve ondan tatmin edici bir ürperti kazanıyorum. "Tekrar söyle."

"Sen," dedi karım boğuk bir sesle. "Ben sana aidim."

"Bunu asla unutma." İçine giriyorum, kaslarının kalınlığının etrafında kasıldığını hissediyorum. Boğuk bir çığlık attı, bağını geriye attı, onu açığa çıkardı Dokunuğuma karđı savunmasız boynu. Elimi boynuna doluyor, damarlarının yaşam ve ihtiyaçla titreğuğini hissediyorum.

Sadece birkaç pompalamadan sonra sarsılıyor. Daha hızlı ve güçlü bir şekilde içine giriyorum, tüm vücudunu titretiyorum. Parmaklarım leğen kemiğinin tatlı kıvrımına giriyor ve göğsünü avulayarak sivri ucuyla alay ediyorum. Bağını geriye doğru çeviriyor, ben de onu derin ve sert bir şekilde öpüyorum, dillerimiz birbirine karışıyor.

Tempoyu artırırken kafamda tek bir kelime dolaşıyor: Benim, benim, benim.

Ve iniliyor, ağızlarımız birbirinden ayrılıyor. "Evet, evet, evet," diye kafamdaki kelimenin ritmine eşlik ediyor. Ya da Belki de yüksek sesle söylüyorum. Kulaklarımda kan uğuldarken, zevk omurgamın dibinde karıncalanırken ve sonra aletimde birikirken bunu söylemek imkansız. İçinde daha da kalınlaşıp sertleşiyor ve etrafımda kasılıyor, beni sıkıca kavırıyor.

Kontrolm kaybettim. Son bir kez daha içine giriyorum ve tıpkı söz verdiğim gibi dllerimi içine boşaltıyorum. Kollarımda kemiksiz kalıyor, sırtını göğsüme yaslıyor ve nefes almak için mücadele ediyor. Ama içimdeki sahiplenici, kıskanç canavar tatmin olmamıştı. Tam olarak değil. Onu benim olarak işaretlemenin daha iyi bir yolu olduğu için rahatsız oluyor.

Sıcak sıvı bacaklarımızdan aşağı damlıyor ve ben parmaklarımı içine. Sonra onu dik tutuyorum ve gövdesinin n tarafına MİNE yazıyorum. Yazı karanlık pencerede bile görünüyor.

Daha iyi.

Sonra onu dndryorum, ağzını yakalıyorum ve her şeye yeniden başlıyorum.

Bölüm Otuz Beş

Grace

Yatakta mıyım?

Loş yatak odasında gözlerimi kırpttırıyorum. Dün geceyle ilgili hatırladığım son şey, saymayı unutana kadar orgazm olduğum ve neredeyse mutfak tezgahında sızıp kalıyordu. Huxley doyumsuzdu. ve sanki seks her şeyi daha iyi hale getirebilirmiş gibi bir noktaya değinmeye kararlıydı.

Kabul ediyorum, onunla seks yapmaya bayılıyorum. Yatakta harika... ya da pencerenin önünde. Bana aklımı kaybettiren şeyler yapıyor - vücuduma hükmetmenin bir yolu olarak

Eroin kadar bağımlılık yapıcı. Adam'ın bizi izliyor olabileceğini söylediğinde, korku ve beklentiyle titremeye başladım.

Ancak -her ne kadar harika olsa da- seks Huxley ile aramızdaki diğer sorunları çözmüyor: kızgınlığı ve sıcak-soğuk tepkileri. Doktor randevusu hakkında attığı mesajdan sonra incinmiş ve görmezden gelinmiş gibi davranamaz. Beni suskun ve şaşkın bırakan bebeğimizin yanında olacağına dair bir açıklama yapamayacak. Dün gece bunu bana o şekilde fırlattığı için kızgınlığım artıyor. Bu güzel ve onurlu bir duyguydu, eğer bu şekilde ifade etmeseydi beni rahatlatacak ve hatta sevindirecek türden bir duyguydu.

Yine de yeni bir gün. Tartışmak ya da kavga etmek istemiyorum ve Adam'ın yaptığı açıkça sınırların dışındaydı. Düğün gecemizde neden Huxley'i kışkırtmak zorunda kaldı bilmiyorum. Bilmesem, bilerek beni incitmeye çalıştığını düşünürdüm.

Huxley bana karşı bu kadar cömert ve nazik olduktan sonra böyle bir yüzleşmeyi hak etmiyordu.

Daha büyük bir insan olun. Zeytin dalı uzatın.
Bebeğin kalp atışlarının kaydını bulmak için telefonuma uzanıyorum. Birkaç mesaj ekranımı dolduruyor.

-GG, çok özür dilerim. Dün gece aptalca bir şey mi söyledim?

-İyi misin?

-Hıncını senden mi çıkardı?

-Lütfen. Bilmek zorundayım. Çok özür dilerim.

Uzun, ağır bir iç çektim. İlk içgüdümleri iyi olduğunu söylemekti ama değildi. Yaptığı şey sadece uygunsuz değildi, Huxley'le ilişkimize onarılamaz bir zarar verebilirdi. Bu sağlam temelleri olan bir aşk ilişkisi değil. Huxley hiç istemediği bir durumda sıkışıp kaldığı için üzgün olan gururlu bir adam. Her ne kadar kendi paramı kazanıyor ve artık annemin bakımı için kimseye yalvarmak zorunda kalmıyor olsam da, evliliğimizde daha güçlü olanın Huxley olduğu acı bir şekilde ortada. Eğer isterse, yol boyunca gösterebileceğim herhangi bir direnişe bakmaksızın hayatımı çok tatsız hale getirebilir. Hatta evliliğimizi bebeği elimden aldı. Evlilik sözleşmesinin hiçbir anlamı yok çünkü mahkemenin tek yapması gereken bana ve ona bakmak. O güçlü bir aileden geliyor, iyi bağlantıları var ve zengin. Ben ise tam tersiyim.

Onun için dünyayı kendisinin daha iyi bir seçenek olduğuna ve benim sadece büyük bir maaş günü uman bir servet avcısı olduğuma ikna etmek çok kolay olurdu.

-Ben iyiyim. Fiziksel şiddetten bahsediyorsanız, benden intikam almadı.

Adam dün gece kullandığı kelimelere yaptığım göndermedeki ince azarlamayı anlamamış gibi görünüyor çünkü sadece "Tanrıya şükür!" diye cevap veriyor. Çenemi sıkıyorum.

-Ben: Bence Huxley'i üzecek şeyler yapmaktan ya da buraya gelmekten kaçırırsan daha iyi olur.

-Bu senin dileğin mi yoksa onun mu?

-Benim. O benim kocam ve bebeğimin babası, Adam. Düşün gecemizde ona böyle davranılmasını hak etmiyordu. Bunu hak etmemiştii.

-Sarhoştum.

-Evet, bu çok açıktı. Kontrolünü kaybedene kadar içtiğın için hayal kırıklığına uğradım.

-Tekrar özür dilerim.

Cevap vermiyorum. Söylenecek başka bir şey yok, çünkü ne affetmek ne de öfkeye devam etmek kabul edilebilir bir yanıt değil.

Sefahat gecesine rağmen, şaşırtıcı derecede temizim - Huxley'in üzerime sürdüğü şeylerden hiçbirii yok ve kendi sıvılarım. Hızlı bir duştan sonra saçlarımı kurutuyorum, basit bir tişört ve şort giyiyorum ve aşağı iniyorum.

Mutfakta kahvesini yudumluyor. Dün geceye dair hiçbir iz yok. Tilda temizlik yaptı mı? Muhtemelen sormamak en iyisi.

Huxley bana küçük bir fincan kahve doldurup uzatıyor.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"Günaydın." Sesi hiçbir şey belli etmiyor. "Kahvaltı ister misin?"

"Evet. Lütfen."

Tabağıma bir kürek dolusu çırpılmış yumurta ve domuz pastırması koydu. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Bir çatal alıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Ne olursa olsun garip olacaktı. Bir an önce bitsin bari. "Adam üzgün olduğunu mesaj attı."

"Şimdi mi?" Huxley'in ses tonu, özrü alıp Adam'ın kışında proktolojik amaçlarla kullanmaktan başka bir şey istemediğini söylüyor.

"Ondan bir süreliğine mesafesini korumasını istedim. Yaptığı şey hiç hoş değildi. Olmaması gereken bir çizgiyi aştı."

Huxley'nin ifadesi yumuşar. "Bu haklı olduğumu anladığın ve artık arkadaşın olmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Um..." Bu adama bir santim verin, tüm kıtayı almaya hazırdır. "Hayır. O hala bir dost."

Yüz ifadesi sertleşirken çenesindeki kaslar seğiriyor. "Sürekli sınırı aşan bir arkadaş."

"Sürekli değil. Bir kere. Ayrıca, o gerçek bir dost." Bir dilim pastırmayı kemiriyorum. "Annem hastalandığında ve işler zorlaştığında, arkadaşlarımdan çoğu uzaklaştı. Başsağlığı dilediler, annemin iyileşmesini umdular falan. Birkaçı kart gönderdi. Ama sonuçta, sürekli stres altındayken etrafımda olmak o kadar da eğlenceli değildi.

Anne."

Huxley'in gözlerinde onları küçümseyen bir ifade belirir.

"Siz de hokkabazlık yapmak için bir sürü fatura vardı. 'Arkadaşlarınız' için eğlenceli olmak önceliğiniz değildi."

"Hayır, değildi." Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Her neyse, ben

Adam dışında hiçbirine güvenemeyeceğimi anladım.

Yanımda durdu ve iyi olduğumdan emin oldu. Yani o değil. Bir ilişkiyi bitirebileceğim biri. Ona bir şans daha vermek istiyorum. Belki iki ya da üç şans. Umarım beni anlarsın."

Huxley'nin içinde bir iç mücadele yaşıyor. "İstemiyorum."

"Dün gece senin olduğumu söylemiştin," diyorum sakince. Huxley, ben ve Adam hakkında yargılayıcı olmaya kararlı görünüyor. Ama duygusallaşmak ve işleri yoluna koymak için elime geçen bu fırsatı heba etmek istemiyorum. "Ve sen benim kocamsın. Başka birinin arkadaşım olması neden bu kadar önemli? Yattığım kişi o değil. Onunla hiç yatmadım. Onunla asla yatmayacağım. O sadece bir arkadaş." Yumurtadan bir ısırık daha almak için duraklıyorum. "Ayrıca, dediğim gibi, o bir eşcinsel."

"Evet, tabii," diye homurdanıyor Huxley ama omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "Artık bebeğimin babasıymış gibi davranmasına gerek yok."

"Gelmeyecek. Sadece perişan haldeydim ve randevudan birkaç saat önce benimle gelmeyi teklif etti çünkü yalnız gitmek istemedim." Telefonumu çıkardım ve masanın üzerine koydum.

karşı. "Canlı yayını kaçırdığınızı biliyorum. Aynı olmayabilir ama yine de bebeğin kalp atışlarını duymak ister misiniz? Doktor kaydetti."

Gözleri önce telefona, sonra bana kayıyor. Şaşkınlık ve zevk gözlerini aydınlatıyor. Belki de nasıl olursa olsun çocuğumuza iyi bir baba olabilir.

Ortadaki düğmeye basıyorum ve hızlı bir vınlama sesi çıkıyor. Elimi karnımın üzerine koyduğumda duygularım yeniden kabarıyor. Bebeğimin kalp atışlarını duymaya asla alışamayacağım.

Huxley'nin gözleri yumuşuyor ve ağzını hafif bir gülümseme kaplıyor. "Bu kadar hızlı mı olması gerekiyordu?" Sesinde sevgi, şaşkınlık ve biraz da endişe var.

"Evet. Bebek sağlıklı. Doktor yaban mersini büyüklüğünde olduğunu söyledi." Gülümseyerek, başparmağımla gösterdim ve

işaret parmağı. "Aslında, muhtemelen şimdi biraz daha büyük." Aradaki boşluğu genişletiyorum.

"Bir dahaki sefere gittiğinde ben de sizinle gelmek istiyorum. Bu arada kadın doğum uzmanınız kim?"

"Dr. Silverman. Elizabeth -patronum- beni yönlendirdi. Gerçekten çok iyi biri."

Huxley başını sallar. "Ben de aynı şeyi duydum. İki baldızımın bebeği oldu ve üçüncüsü de hamile."

"Bir sonraki randevuyu ayarlamadan önce programınız hakkında size danışmamı ister misiniz?"

"Hayır. Sadece Madison'a bilgiyi gönderin, o da takvimime eklesin."

Çok uyumlu ve özenli. Ona mesaj attığım zamanki halinden tamamen farklı. Londra seyahati yüzünden çok baskı altında olabilir. Neredeyse düğünü de kaçırdı, çünkü oradaki işler çok yoğun.

Bu duruma takılmayın. Bebeğime hayal ettiğim gibi bir baba olmaya çalıştığı için şanslıyım.

Otuz Altıncı Bölüm

Huxley

Grace ve ben tembel bir pazar geçiriyoruz. Onun reddetmesine rağmen

Adam'ı hayatından tamamen çıkarması hayal kırıklığı yaratıyor, elinden geldiğince ödün verdiğini kabul ediyorum. Yine de Adam'ın ondan hoşlandığını nasıl göremez? Adam bunu saklamaya bile çalışmıyor.

Nasıl bir arkadaş, düğün gecesi ne yapacağını bile bile arkadaşının evine dalar?

Bölmek mi? Bir milyar dolarına bahse girerim ki Adam bunu bilerek yaptı.

Piç kurusu.

Grace ve ben en büyük kanepeye kaşıkla oturduk, birbirimize sarıldık.

TV'de kavga eden bir çift. Adam güya kızı aldatmış ve tabii ki yakalanmış.

"Erkekler neden aldatır?" Grace başını sallar. "Her zaman ortaya çıkarlar."

Parmaklarımı saçlarının ipeksi tellerinde gezdiriyorum.

Harika kokuyor. Benim şampuanım gibi, ama daha iyi.

"Herkesten daha zeki olduklarını düşünüyorlar, özellikle de sevgililerinden. Eğer partnerlerine saygı duysalardı hile."

"Bu çok üzücü değil mi?"

"Eski sevgilini mi düşünüyorsun?"

"Ve Viv." Boğazının derinliklerinden hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Benim evimde de yapıyorlardı."

"Aptallar." Hangi salak Grace'i Vivienne ile takas eder ki? Bir Bugatti'yi Ford Pinto'yla takas etmek gibi. Ve güzel şeylerden bahsetmişken... "Sana bir hediyem var."

"Yaptın mı?" Göz kırpmıyor.

"Teknik olarak bu bebek için," diye açıklıyorum, belki ona mücevher getirmediğim için hayal kırıklığına uğrar diye.

"Bebek eşyaları almaya başlamak için biraz erken değil mi?" diye takılıyor.

"Evet, ama onu sergide gördüm ve almak zorundaydım. Alacaksın.

seviyorum. Bakayım... Nerede?" Madison tören sırasında teslim etmiş olmalıydı. Çantalarımınla o ilgilendi.

İndikten sonra da evrak işlerini hallettik.

Sonra onu gördüm; mutfakla oturma odası arasındaki gizli köşede duran en mükemmel bebek arabasını. Tasarımı çok İngilizcedir ve üst düzey bebek eşyaları satan bir mağazanın önünden geçerken gözüme çarptı.

Rahatça ayağa kalktım ve Grace'e doğru yuvarladım. Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Ta-da!"

Gözleri büyür; çenesi gevşer.

"Parlak ve şık." Sırıtiyorum. "Sen ne düşünüyorsun? Güzel, değil mi?" "Uh. Evet. Tasarım gerçekten... Avrupai?" O bir süre bakar, cesede dokunmak için uzanır, sonra durur. "Pirinçten mi yapılmış?"

"Hayır." Gülüyorum. "Pirinç bir bebek arabasını ne yapacağız?"

Hayır, bu pembe altın. On sekiz karat. İyi mal."

Kaşlarının arasındaki deri gerginleşiyor ve çenesi biraz daha gevşiyor. Birkaç kez bir şey söylemeye başladı, sonra sonunda hafif cırtlak bir ses tonuyla başardı: "Altın kaplama bir bebek arabası mı aldın?"

"Şey, evet, bilirsin işte, altın." Kollarımı açtım. "Ama mesele metal değil. Sence de havalı değil mi?"

"Muhteşem ama altın kaplama mı? Altın kaplamaları yok muydu?"

normal insan arabası mı? Bilirsiniz, plastikten falan yapılmış olabilir mi?"

"Ama o zaman gözüme çarpmazdı. Neden benim adımla haykırmayan bir şey alır mısın? Ya da bu durumda, karımın adını."

Bana Yunanca konuşuyormuşum gibi bakıyor. "Aman Tanrım!" Ses tonu deli olduğumu söylüyor. "Bunun için ne kadar ödedin?"

"Bilmiyorum. Madison'da muhtemelen makbuz vardır-"

"Bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Sana inanmıyorum." Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Vay anasını! Altmış bin dolardan fazla mı?!"

Omuz silkiyorum. "Evet, oralarda bir yerde, belki." Belki de değildir. "Eğer bu kadar önemliyse Madison'dan Kontrol et. Dürüst olmak gerekirse, fiyatına dikkat etmiyordum. Sadece bebeğimiz içindeyken bunu iterek ne kadar sevimli ve şık görüneceğini düşündüm."

Yanakları şok, takdir, inançsızlık ve sevinç karışımıyla kızarır. Elleriyle ağzını kapatıyor. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Biliyorum, karmaşık biriyim. Ama sana kendimi açıklayabilirim.

Cömert koca. Harika bir bebek babası. Memnun etmen gereken bir adam. Belki de Adam'ı beklemeye alman gereken adam..."

Gülüyor, sonra Adam'dan bahsedince homurdanıyor. Bebek arabasına yavaşça yaklaşıyor, sanki Kutsal Kase'ymiş gibi, tutamağına hafifçe dokunuyor ve biraz itiyor.

Grace hayal ettiğimden daha güzel görünüyor. Hediye bir milyon dolara mal olabilirdi ve karımı böyle görmek için buna fazlasıyla değerdi.

"Vay canına," diye yumuşakça nefes alıyor.

"Altın gibi bile hissettiriyor, değil mi?"

"Bu... inanılmaz. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Gülüyor.

Neşesi o kadar bulaşıcı ki gülümsemeden edemiyorum.

"Sana söyledim, sadece bir 'teşekkür' yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim." Zıplıyor ve kollarını boynuma dolayarak beni şaşırtıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. O geri çekilince parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve düzgün bir öpücük için tekrar kendime çekiyorum.

Telefonum çalıyor. Görmezden geliyorum ve onun yerine öpücüğü derinleştiriyorum.

Hormonlarım yükseliyor ve karımı tekrar yatağa atmak istiyorum.

Telefon titreyip duruyor. İşle ilgili değil, herkese bu hafta sonu hiçbir şeye cevap vermeyeceğimi söylemiştim. İstemeye istemeye bir saniyeliğine gitmesine izin veriyorum, acil bir şey olup olmadığını görmek için ekrana bakıyorum.

-Kimse Vivienne Webber'ın uyuşturucu kullandığını söylemedi.

-Sebastian: Tanrım... Birinin onu durdurması lazım.

-Griffin: Yardım lazım mı?

-Ne yaptı?

-Anonim bir sitede bir gönderi yaptı.

dün sabah Reddit'in Am I the Asshole'unun taklidini yaptı. Pek dikkat çekmedi ama şimdi düğününüzle ilgili bir linkle güncellediniz, viral oldu.

Ne oluyor lan?

-Grant: İnsanlar düğünü neden bu kadar önemsiyor? Alınma Hux, ama bu sadece bir düğündü.

-Ted Lasker'ın kalan son bekar oğlu. Ya da öyleydi.

-Grace'in seni ondan çaldığını iddia ediyor.

-Vivienne ile nişanlı olduğunu bize daha önce söylememiştin.

Çenem o kadar geriliyor ki azı dişlerimden biri çatlayacakmış gibi hissediyorum.

-Çünkü ben değildim. O salak sürtük ne diyor?

Noah bağlantıyı gönderdi. Yazı uzun ve abuk sabuk. Çoğu saçmalık. Harvard Hukuk'a nasıl kabul edilmiş? Para mı? Birkaç dekanı üfleyerek mi? Bir akıntı gibi emiyor olmalı.

Ben 28K'yım ve bir kız kardeşim var. Sevdığım her şeyi. Ondan kurtulmak çok zor oldu. Çünkü akıl sağlığım pek iyi değil ve bunu biliyor ve beni sömürmek ve kontrol etmek için kullanıyor. İşte manipüle edilmekle ilgili gerçekten rahatsız edici bir şey

yapmamayı tercih ettiğim şeyleri yapıyorum çünkü beni zorluyor. Etrafımdaki hiç kimse bana inanmıyor çünkü dünyaya her zaman güzel bir maske takıyor ama bu acı çekmediğim anlamına gelmiyor. Zihinsel ıstırap dayanılmaz ve muhtemelen anksiyetemi kontrolden çıkarıyor ve kendime olan saygımı azaltıyor. Sanırım benden nefret ediyor çünkü Dünyada güzel olan hiçbir şeyi hak etmediğimi düşünüyor. Panik atak ve güvensizlik eğilimi olan bir kızın, kendisi parlarken arka planda kalması gerektiğini düşünüyor.

Sonra bir gün bu adamla tanıştım ve ona aşık oldum. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ama benim olmayı umabileceğimden çok daha başarılı ve dünyevi biriydi. O da çok tatlı ve nazik. Elimi tuttuğunda ve adımları söylediğinde, onun aradığım kişi olduğunu hissediyorum.

Ne yazık ki, ona ondan bahsetmek gibi bir hata yaptım. Kız kardeşim onu gördüğünde, onun çok Benim için iyi. Onu sarhoş etmiş, baştan çıkarmış ve bebeğine hamile olduğunu iddia etmiş. O iyi ve sorumluluk sahibi bir adam, bu yüzden doğru olanı yaptı ama bu gerçekten acı verici, Özellikle de beni düğününe gelip onlara iyi dileklerde bulunmam için zorladığında.

O önce benimdi. Düğünde ağladım ama o bana ağladığım için aptal ve terbiyesiz dedi. Kendimi çok çaresiz hissediyorum ve tüm bu durum beni derinden tetikliyor çünkü kız kardeşim de ebeveynlerimizin sevgisinden daha fazlasına sahip ve ilgileniyor. Onu hayatımdan çıkarmak istiyorum ama o bunu yapmamın bencillik olduğunu söylüyor, özellikle de bebek partisi ve bunun gibi şeyleri teyze olarak planlayıp katılmalıyım.

Burada kötü adam ben miyim?

Bu nasıl bir kurgu böyle? Grace ve benim düğünden bir fotoğrafımızı bile eklemiş.

Bu açıdan yüzleri görmek zor. Ama insanların onun kimden bahsettiğini anlaması uzun sürmeyecektir.

Tonlarca yorum var. En üstteki yorum Grace'i ifşa ediyor, yeni çekilmiş bir fotoğrafını ekliyor ve adını, önceki adresini ve nerede çalıştığını ifşa ediyor. Yazıdaki garip tikler göz önüne alındığında, büyük olasılıkla Vivienne başka biri olarak paylaşım yapıyor ve bunun kendisini koruyacağını düşünüyor. Benim evim onda değil adresini göndermek için. Belki de o kadar ileri gitmekten korkuyordur. Ama fark etmez, çünkü en basit internet araştırması bile Grace'in benimle evli olduğunu ortaya çıkaracaktır.

Sonra Vivienne'in çorap kukla hesabı Grace, ben ve bebeğimiz hakkında saçmalamaya başladı. Görünüşe göre, çocuk "mahvolmaya" mahkumdur çünkü "o adam çalan fahişe" ve "kör bir aptal" gibi insanlar tarafından yetiştirilecektir. iyi bir kadınla kötüyü ayırt edemeyen." Diğerleri de her yorumda daha da kötüleşerek devam ediyor. Bu insanlar burada doğmamış masum bir bebekten bahsettiklerinin farkında değiller mi? Sanki bir klavyenin arkasında olmak edep ve filtre.

Kafamın içinde vahşi bir zonklama başlıyor. İnsanlar bana saldırabilir. Bununla başa çıkabilirim. Ama karıma ya da bebeğimize zorbalık yapamazlar.

Bir başka isimsiz yorumda, "Kız kardeşleri gerçek hayattan tanıyorum. Grace gerçekten berbat biri, tanıdığım en kötü insanlardan biri. OP'nin Huxley Lasker'la çıktığını fark etmeden önce birlikte yaşamaya başladık. Kız kardeşinin adamının peşinden gitmek için beni evden kovdu ve evsiz kaldım. İki ay oldu ve hala evsizim. Onun yanına taşınmadan önce her şeyimi dağıttığım için mobilya ya da başka bir şey alacak param yok. Ekonomi ve kiralar bu haldeyken ne zaman bir ev bulabileceğimi bilmiyorum.

Bu Grace'in eski sevgilisi olmalı, şu pislik avukat. Onu aldattı - bu kadar ucuz olmasaydı bir daire tutacak kadar çok para kazandığı gerçeğini kibarca atladi.

Ellerim telefonumun etrafında kenetleniyor. Gelinciğin Grace'e ilk taşı atacak cesareti yok. Ama o Başka birinin başlattığı alevleri körüklemek için isimsiz yorum yapacak kadar "cesur".

Vivienne lanet çizgiyi aştı. Kimse karıma ve bebeğimize saldırıp bundan kurtulamaz.

-Bu ne saçmalık? Gerçekten Huxley'i sarhoş edip ondan yararlanabileceklerini düşünen var mı?

-Sebastian: Vivienne Webber yapıyor.

-Griffin: Onun kıcını tekmeleyecek misin? Eğer öyleyse, sana birkaç ipucu vereceğim.

-Ben: Hayır. Onu öldüreceğim ve cesedini internet ya da mobil ağın olmadığı bir yere atacağım.

Yanıtımı gönderirken bile zihnim onu yok etmek için tatmin edici bir yol bulmaya çalışıyor. Grace'in götveren eski sevgiliyle birlikte.

"Neden kaşlarını çatıyorsun? Neye bakıyorsun?" Grace sorar.

İç çektim. "Bundan hoşlanmayacaksın." Normalde ona böyle saçma bir dedikoduyu göstermezdim ama bu dedikodu yayılacak ve hazırlıklı olması gerekiyor, özellikle de kimliği ifşa olmuşken. "Al."

Telefonumu alıyor ve okuyor. Kaşları gittikçe daha da çatılıyor, ta ki nefesinin altında hafifçe küfredip zorla doğrulana kadar. "Şaka mı yapıyorlar? Beni aldattılar! Peter da bir gün bana haber vermeden aniden buraya taşındı. Nasıl böyle şeyler söyleyebilirler? Bu çok utanmazca." Kollarını kıpırdatıyor ve bir nefes veriyor. "Viv az önce beni ifşa edip bebeğimiz hakkında saçma sapan şeyler mi söyledi?" Gözleri parlıyor

Gözyaşları. Kendisi tanıdığım en güçlü kadın, ancak hiçbir anne adayı, karnındaki kıymetli hayat hakkında böylesine acımasızca konuşulduğunu görse etkilenmezdi.

Karımı acı içinde görmekten nefret ediyorum. "Evet."

"Onları nasıl durduracağım?" diyor kısık sesle ve çaresizce telefonumu işaret ediyor.

"Sen mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Neden sadece sen olduğunu düşünüyorsun?" "Ne?"

Sırtını sıvazlıyorum. "Bundan sonra öylece oturacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bunu indirmeye çalışacak mısın?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu sadece yangını körükler ve insanların ekran görüntülerini yayınlamasına neden olur. Bir şey internette yayınlandıktan sonra sonsuza kadar kalır. Zararı azaltmalı ve bir hafifletme planı yapmalısınız."

"Ne gibi?"

"Hakaret davaları. İtibarımıza zarar veren yalanlar yaymanın pahalıya mal olduğunu öğrenecekler."

"İtibarımız mı?" Grace şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Sen iyi bir adama benziyorsun. Ben ise korkunç, altın avcısı bir bebek-anne fahişesiyim."

Homurdanıyorum. "İçkisini tutamayan bir aptal gibi konuşuyorum.

Ayrıca, o gece Aylster'da sarhoş değildim. Seninle birlikteyken çok ayıktım. İstedığımız için seks yaptık ve harikaydı, hepsi bu."

Grace gülümsüyor, tam istediğim gibi. Vivienne için üzölmeye değmez.

"Bebeğimiz mahvolmayacak, özellikle de Cuntı Teyze'yi uzak tutacağımız için." Koruyucu bir elimi karnının üzerine koydum. "Onu güvende tutacağız."

Elini benimkinin üzerine koyarak başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Lütfen o ikisine istediğinizi yapmakta özgörsünüz. Ama ben dava açmak istemiyorum. Kendi yolumu çizmek istiyorum." Gözleri şeytanca parlıyor.

Gülümsüyorum, şimdiden savaşmak için bir plan hazırlıyor olması hoşuma gidiyor. Bu son derece sevimli. Kızgın bir hamster gibi olduğunu mu düşünmüştüm? Daha çok saldırmaya hazırlanan bir kedi yavrusuna benziyor.

"Hadi bakalım."

"Yapacağım. Ama yapmak üzere olduğum şeyi nasıl viral hale getirebilirim?

Ben hiç böyle bir şey yapmadım, ama herkes duymalı

bu konuda."

"Neden tanıdığınız insanlardan yardım istemiyorsunuz?"

Şaşkınlıkla dudaklarını büzüyor. Bu hem sinir bozucu hem de sevimli.

"Ben-kocan. Tüm kardeşlerin ve yengelerin.

Kayınvaliden, dürüst olmak gerekirse, sadece insanları dava etmekte iyidir." Bir an tereddüt ettim. Ah, neyse ne. "Ve kayınpederin, harika bir sahneyi nasıl sahneleyeceğini biliyor."

"Kimseye yük olmak istemiyorum."

"Bunun bir dayatma olduğunu düşüneceklerini nereden biliyorsun? Kardeşlerim Vivienne'in yaptıklarına çok kızmış görünüyorlar. Ve bahse girerim eşleri de eğlenmiyordur." Ona bazı mesajları gösterdim.

Ekranda yazılanları okurken göz kapakları titriyor. "Benden hoşlanmadıklarını ama görünüşte dostça davranmaya çalıştıklarını sanıyordum," diyor yavaşça, sanki bu fikir kolayca kabul edilemeyecek kadar yabancıymış gibi. "Bilmiyorlar mı?

evliliğimizin arkasındaki tüm hikayeyi biliyor musun?"

İhtiyacı olduğunda yardım istemesiyle bunun ne ilgisi var? Sonra yavaş yavaş kafama dank etti. Yardıma en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda ona kötü davranılmış ya da kullanılmış. Öz babası, o küçükken ona şefkat göstermeyi reddetmiş.

Annesini kurtarmak için çaresizdir. Andreas çabalasa da, adam onun iyi olduğundan emin olamayacak kadar meşguldür. Büyük olasılıkla annesi hastaneye kaldırıldıktan sonra Grace'in güvenebileceği tek kişi kendisi olmuştur. Başkalarının onu kollayacağına güvenemezdi. Hatta bir güven yaratana kadar benim yardımımı bile reddetti, böylece bir hevesle ondan çekip alamazdım.

Sempati ve koruyucu bir dürtü ortaya çıkar. Kimse yardım istemekten korkacak kadar yalnız hissetmemeli. Keşke zamanda geri gidebilseydim - annesinin Johns Hopkins'e nakledileceğini öğrendiği gün - ve Nelson'a yalvarmak zorunda kalmaması için annesinin bakımına yardım etmeyi teklif edebilseydim.

"Sen benim karımsın Grace. Neye ihtiyacın varsa senindir. Tek yapman gereken söylemek."

"Cüzdanında sakladığın o siyah AmEx'i ödünç istesem bile mi?" Sesinde fesatlık fokurduyor. Farkında değil. Geçmişini anlamamın üzerimde yarattığı etkiyi. Beni bir damarı patlatacak kadar öfkeliendirebilir ama onu asla inkar edemeyeceğim.

Omuz silkiyorum, acıma olarak yanlış yorumlanabilecek herhangi bir şey yansıtmamaya dikkat ediyorum. Acımak, üzerine atılan onca pisliğe rağmen mizah duygusunu ve cesaretini koruyan bir kadına göre değildir. Hayranlık duymak gerekir.

"Sanırım aklınızda özel bir şey var?"

"Oh, evet. Çok spesifik." Kendi kendine başını sallamaya başladı. "Açıkça belli."

"Ön sıralarda oturduğum sürece."

"Teşekkür ederim. Sana geri ödeyeceğim." "Bunu bir düşün hediyesi olarak düşün."

Şaşkınlık güzel yüzünü kaplıyor. "Bana zaten bir hediye verdin."

Onu öperim. "Benim olanla ben ilgilenirim, karıcığım."

Otuz Yedinci Bölüm

Grace

İşe döndüğümde kimse bana yumurta ya da çürük domates atmaya çalışmıyor. Yaşasın galibiyet mi?

Ancak bu taciz olmadığı anlamına gelmez. Bazıları hayatı olmayan insanlar Instagram hesabımı keşfetti -ya da belki Viv sırf onları kışkırtmak için açtığı başka bir anonim hesapla ağzından kaçırdı- ve şu anda gelen kutum 'korkunç bir insan' olduğum için bana bağırان insanlarla dolu.

yaşamayı hak etmeyen bir varlık."

Neden bu kadar çok insan bunu "hak etmiyorum" şeklinde ifade ediyor?

Sanki bu "ölmeyi hak ediyorsun" demekten daha güzel bir şeymiş gibi? Ama görünüşe göre, internetteki bir grup yabancıya göre ben yaşamayı hak etmiyorum. Bebeğim de öyle çünkü o sadece "kız kardeşinin erkeğini çalmak için bir araç".

Onlara üzerimde herhangi bir güç vermeyi reddediyorum. Instagram'ı falan kontrol etmek zorunda değilim. Ama kuduz

Çete davranışı kabul edilemez. Daha kırılgan ya da ipin ucunu kaçırmış biri, kendini bir şeyler yapmaya mecbur hissedebilir.

son derece zararlı bir önlemdir.

Ayrıca Pryce Aile Vakfı'nda çalışmaya devam etmemem gerektiğini çünkü benim gibi korkunç bir insanın nüfusun en savunmasız kesimi üzerinde güç sahibi bir konumda olmaması gerektiğini söylüyorlar. Tabii ki vakıfta ne yaptığım hakkında hiçbir fikirleri yok. Yardım ettiğimiz insanlarla hiç tanışmıyorum. Ben sadece yardım için para toplayabilmek amacıyla bağış kampanyaları düzenliyorum. Aslına bakarsanız, muhatap olduğum insanların çoğu

benden çok daha varlıklı ve etkili olan satıcılar, mekan sahipleri ve bağışçılardan oluşuyor.

Ofisteki birkaç kişi beni selamlıyor, evliliğimi kutluyor ve yüzüğümü görmeden övgüler yağdırıyor. dedikodulardan bahsetmek. Muhtemelen beni internetteki saçmalıklara inanmayacak kadar iyi tanıyorlar. Ayrıca, bu Elizabeth'in

Misyonumuzla ilgili olmayan asılsız söylentileri tartışmama veya ele almama politikası. Onun duruşu "Söylentiler hedeflerimizi ilerletmez. Zihinsel enerjimizi ve odağımızı tüketerek bize engel olurlar."

"Birini tanıyan birine ihtiyacınız olursa bana haber verin," diyor Tolyan, sesi her zamanki gibi düz. Ama gözlerindeki parıltı şaka yaptığını gösteriyor. Teslimat konusunda biraz daha çalışması gerekiyor - bunu ona söylemeyeceğim, çünkü sinirlendiğinde korkutucu olabiliyor.

"Öyle mi? Bir kızı etkilemekten çekinmeyen birini tanıyor musun?" Alay ediyorum.

"Olabilirim. Birinin penisinin olmaması, hesap vermekten kaçınması gerektiği anlamına gelmez."

"Bunu... aklımda tutacağım. Teşekkürler."

E-postamı kontrol ettim. Başka bir yer bulundu, bu yüzden sanat müzayedesi planlandığı gibi devam edebilir. Tabii ki eski yerdeki pek çok eşyayı yeni yere taşımamız gerekecek, ancak önceki salonla yapılan sözleşmede böyle bir durumda ortaya çıkan masrafları karşılayacakları belirtilmişti.

Saat 11:30'da Joey'den bir mesaj aldım.

-Ted'in tek yapması gereken öğlen gelmek mi?

Karnım biraz zil çalışıyor. Joey'nin dün gece sadece cevap vermekle kalmayıp elinden geleni yapmayı teklif ettiğine inanamıyorum.

Bana bir iyilik yapacağına söz vermesine rağmen, tecrübelerime göre insanlar kendilerinden bir şey istendiğinde genellikle çok meşgul olurlar.

-Evet. Arkadaşları ve çevresiyle birlikte.

-Ve kendisi mi olacak?

-Evet. Beni hayal kırıklığına uğratma, ey sahip olduğumu bilmediğim iyilik perisi.

-Biliyor musun? Sanırım senden hoşlandım. Merak etme. Dileğin falan.

Küçük bir ciyaklamayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Huxley, Joey ve Ted'i bu işe karıştırmamın aptallık olduğunu söyledi ama mümkünse onların da orada olmasını istiyorum. Ted'in ünü, yapmak üzere olduğum şeyin hak ettiği ilgiyi görmesini sağlayacaktır. Viv, Joey ve Ted'in

düğününün viral olması için. Ted ve Joey dışında kimseye sormayacak olsam da aynı şeyi düğünümdeki insanlarla da yapabilirim. Huxley onun yerine kardeşlerine sormam gerektiğini söyledi ama onları rahatsız edemeyecek kadar gerginim. Ayrıca, hiçbiri Ted Lasker kadar ünlü değil.

Sonra bilgisayarımı kapatıyorum, çantamı topluyorum ve Huxley & Webber'e gidiyorum.

Hukuk bürosu otuz altı katlı bir binanın yedi katını kaplıyor. Yüksek tavanlı ve inanılmaz akustiği olan mermer kaplı devasa bir lobisi var. Andreas bana sır olarak saklamak istediğim hiçbir şeyi lobide söylemememi söyledi çünkü her ses taşınıyor ve yankılanıyor.

Ama şimdi, ihtiyaçlarım için mükemmel. Viv ve Peter beni online bir gösteriye dönüştürdüler. Kendi ilaçlarının tadına bakmak üzereler.

Koyu lacivert üniformalı bir güvenlik görevlisi gelir, yuvarlak kafası binanın cilalı mermer zemininden daha parlaktır.

Lobi. "Bayan...?"

"Bayan Huxley Lasker," diyorum usulca. Büyük, sıcak bir el sırtıma dayanıyor ve gülümsüyorum. Huxley'nin tam zamanında geldi, söylediği gibi.

"Merhaba karıcığım." Yanağımdan öptü.

"Merhaba." Huxley'e şaşkınlıkla bakan güvenliğe dönüyorum. "Jeremiah Huxley sana talimatlar."

"O yaptı," diyor adam.

Jeremiah, gönderi hakkında onunla iletişime geçtiğimde üzülmedi. Sadece neşeyle kıkırdadı. "Ne kadar istiyorsun

bu ikisinden nasıl kurtulabilirim? Rakamı söyle. Ne kadar büyük olursa olsun, bunu onlara ödeteceğim."

Ona sadece lobiye devasa bir ekran ve surround ses sistemi kurulmasını istediğimi ve bunun maliyetinin bana ait olduğunu söylediğimde yüzü asıldı. "Böyle önemsiz bir miktar için sana fatura kesmeyeceğim. Ama dinle canım. Konuşmalar ve açıklamalar sıkıcıdır.

Mahkeme salonunda zafer kazanmak istiyorsanız, onları en çok acıtacak yerlerinden vurun. Her zaman belden aşağı vurun, dizlerinin üstüne çökmelerini ve merhamet için yalvarmalarını sağlayın - ki hiçbirini göstermeyeceksiniz

Tabii ki. Düşmanların içi boşaltılmalı, geri dönüp size bir yumruk daha atmaları için ikinci bir şans verilmemelidir."

Kaşlarımı kaldırdım. Sadece Viv ve Peter hakkında konuşmuyordu, bu bir hayat tavsiyesiydi. "Oh, bu acıtacak. Söz veriyorum."

Cık cık etti. "Öyle olsa iyi olur, yoksa fena halde hayal kırıklığına uğrar ve meseleyi kendi ellerime alırım. Kimse bir Huxley'e bulaşıp paçayı kurtaramaz." Ses tonu kaba ve ticari bir havadaydı ama duyguları hiç de öyle değildi.

Kendimi karargâhtan büyük, beklenmedik bir takviye ve destek almış bir general gibi hissederek gülümsedim.

"Teşekkür ederim, Jeremiah."

"Bana anne diyebilirsin. Unutma-pietas et unitas," dedi ve telefonu kapattı.

"Her şeyi aldınız mı?" Huxley lobiyi tarayarak sorar.

"Evet."

"Bunu dört gözle bekliyorum, ancak şimdiden büyük bir hediye almış gibi hissediyorum."

Merakla başımı eğiyorum. "Ne zaman?"

"Kendinize Bayan Huxley Lasker dedğinizde."

"Şey, tabii ki. Ben artık buyum." Ses tonumu ilkel tutuyorum ama dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor.

Şakağıma bir öpücük kondurup beni kendine çekiyor. "Bak, eğer bu iş yürümezse, sorun değil. Yine de onları alacağım."

"Sıraya gir. Annen de teklif etti. Belden aşağı vurmak ve onları yere düşürmekle ilgili bir şey.

dizler."

Kıkırdıyor. "Bu annem. Ama benim kendi kişisel intikam planım var."

"Öyle mi?"

"Oradaki insanları görüyor musun?" Başını eğiyor. "Onlar reklam çekimlerinde kullandığım ekip. Yarısı bunu canlı yayınlayacak, diğer yarısı da internette her yerde yayınlamak için kaydedecek. Madem canlı yayın yapmaya karar verdiler, neden olmasın?"

Ona göz kırpıyorum. "Bu harika." Ona sarılıyorum. O da kollarını bana doluyor.

"Biliyorum."

Küstahlığına gülüyorum, sonra da bunu destekleyebiliyorsa bunun küstahlık olmadığına karar veriyorum.

Kapılar açılıp Ted ve Joey içeri girdiğinde mırıltılar yükselir, etrafları korumalar ve... ünlü Hollywood yıldızlarını takip edenlerden oluşan yaklaşık otuz kişilik maiyetleriyle çevrilidir.

Etraftaki insanlar. Ted'in üzerinde düğmeli bir gömlek ve pantolon, başında da krem rengi şık bir fötr şapka vardır. Şapka, Ted'in

Ted gibi kasıla kasıla yürüyemeyen her erkeğin tepesinde. Tavus kuşuna bir iki şey öğretebilir.

Bu arada Joey'nin üzerinde Ted'in film afişlerinden bir tişört ve koyu renk bir pantolon var. Saçları neredeyse dik; o

Muhtemelen parmaklarını çok fazla geçirdi ve şimdi turuncu bir alev gibi görünüyor.

"Benim kızım!" Ted kollarını açıp bana sarılırken dramatik bir şekilde anons ediyor. Her iki yanağını da öpüyor. "Ee. Beni istediğini duydum?"

"Evet," diyorum gülerek.

"Bunu duymanın beni ne kadar sevindirdiğini bilemezsin. Yedi erkek yerine yedi kız çocuğum olmalıydı."

Huxley başını sallıyor. "Ve sen de en az yedi terapisti çok zengin ederdin."

"Zengin mi? Yoksullaşırlardı çünkü benim onları görmeme gerek kalmazdı!"

Sadece ben ve Huxley varken, insanlar gizlice bize bakıyorlardı - muhtemelen Viv'in saçma paylaşımını görmüşlerdi

binden fazla yorum yapıldı. Ama artık Ted grupta olduğu için insanlar açıkça bakıyor ve telefonlarını çıkarıyor. Birçoğu ayrılmak yerine oyalanıyor. Bazıları muhtemelen adama yaklaşmak için cesaret topluyor.

Ana caddeye bakan duvara gömülü devasa çağdaş saat öğleyi çalıyor. Avukatlar ve diğ er profesyoneller öğle yemeğ i için asansörlerden çıkmaya başladı.

Gösteri zamanı. Güvenlik masasına gidip AV sistem kontrolüne bir USB bellek taktım ve ardından oynat tuşuna bastım.

Ekran açılıyor. Bir adam ve kadın eski yatak odamda yuvarlanıyor, kıyafetleri etraflarına saçılmış. Sol üst köşede bir komodin ve üzerinde annemle benim çerçeveleli bir fotoğrafımız var. Odanın çifte ait olmadığı çok açık.

Adamın soluk kıcı çılğınca hareket ediyor.

"Siktir, Viv." Peter'ın homurtusu hoparlörlerden geliyor. Yatak odamdaki kameranın sesi, tıpkı satıcının iddia ettiğ i gibi birinci sınıf.

Seyircilerin çoğu telefonlarını çıkarıyor. Bazıları mesajlaşıyor, bazıları filme çekiyor. Hadi bakalım.

"Sadece biraz daha," diyor Viv. Boynunu büküyor ve bu hareket kameraya yüzünü gösteriyor. Kalabalıktan birkaç nefes yükseliyor.

Sanırım bazı insanlar onu Nelson Webber'in kızı ve benim kız kardeşim olarak tanıyor.

"Lanet olsun, kapa çeneni." Peter yüksek sesli bir inilti çıkarır. "Siktir, bu iyiydi."

"Evet." Viv'in sesi biraz fazla düzgün. O gelmedi. Numara yapma zahmetine bile girmed i.

Peter fark etmiyor. "Sen en iyisisin bebeğim," diye nefes alıyor. "Tanrım, harikasin." Sonra ters döner. Üzerine koyduğ um küçük bir patlıcan emoji si olmasaydı, artık tükenmiş olan siki ölü bir Japon balığ ı gibi ekrana düşecekti. Halk bunu görerek cezalandırılmayı hak etmiyor.

"Kahretsin!" diyor lobideki bir kadın.

"Vay, bu küçük bir penis!" Ted haykırıyor. "O patlıcan simgesinin onu nasıl örttüğünü gördün mü? Kim bu kadar küçük bir aletle seks kaseti çeker ki?"

Huxley, "Utanması olmayan biri," diye karşılık verir.

Titremeler lobiye dolduruyor. Gülmemeye çalışıyorum.

Viv ekranda "Biliyorum," diyor.

"Grace'den çok daha iyi," diye katılıyor Peter.

Huxley'nin yüzünde bir alay ifadesi belirir. Ted başını sallar. "O ucuz bir fahişe, tıpkı annesi gibi. Senin gibi bir adam

kaliteyi bilir."

"Yok artık. Ve bunu da hak ediyor."

Viv'in kıkırdaması lobiye dolduruyor. "Biliyorum. Hey, sence öğrenirse ağlar mı?"

"Ne hakkında?"

Bizim hakkımızda

mı?" "Evet."

"Muhtemelen. Yani, çok fazla seçeneği yok gibi.

Ona bir bakın."

"Doğru. O evlenilecek değil, sevişilecek türden bir kız."

Peter bu cümleyi bana atmayı çok severdi ve bu kendi orijinal düşüncesi bile değildi. Ne kadar şaşırtıcı.

"Kim olduğunu sanıyor bu hatmi siki?" Ted gürlüyor, sanki biri penisine küçük demiş gibi yüzü kızarıyor.

"Grace'in becerdiği ama evlenmediği bir adam," diye devam ediyor Huxley'in kısa ve öz yanıtı. Gözleri bana çarptı. "Bana onun yatakta olduğu kadar dışarıda da berbat olduğunu hiç söylemedin."

Ona bir bakış attım. "Sormadın ki."

"Babamın senden hoşlandığını biliyorsun," diyor Viv.

"Önünde parlak bir gelecek görüyorum."

"Sen en iyisisin." Peter onu öper.

Ve ekran onu yatakta, tek başına, bir insana bakarken kesiyor. Açık öyle ki hitap ettiği kişinin ben olduğumu göremiyorsunuz.

"İzinsiz girdiğiniz için polis çağırmadan önce kışınızı kaldırın ve kaybolun. Bir daha da geri gelme."

Kollarımı kavuşturuyorum. Hoparlörlerden kendimi duymak hâlâ tuhaf geliyor. Huxley elini omzuma koydu.

"Hayır. Yeni bir daire bulana kadar burada yaşamalıyım," diyor Peter.

"Ne?"

"Vay canına," diyor Huxley.

"Taşındım," diyor Peter hoparlörlerden. "Ne zaman? Neden?"

"Geçen ay. Burada seninle yaşamamın mantıklı olacağını düşündüm. Para biriktirdim. Eski kanepelerimi ve televizyonumu iyi bir fiyata sattım."

"Yani aleti küçük ve banka hesabı daha mı küçük?" Huxley yüksek sesle söylüyor.

"Sadece aynı Kafkaesk sayfada olduğumuz için... Sen Kendi dairenin kirasını ödeyemeyecek kadar cimri olduğun için mi bana haber vermeden buraya taşınmaya karar verdin?" diye soruyor ekrandaki ben.

"Ucuz değil. Akıllıca."

"Meteliksiz!" Ted diyor ki. "Ne tür bir ucuz kış bunu yapar? Grace, kızım, daha iyi erkeklerle çıkmalıydın. Benim gibi. Asla senin yanına taşınmazdım ve kesinlikle Viv Webber kadar çirkin bir kızla yatmazdım. En azından kadın ufkumu genişleteceksem, bize layık olacak kadar ateşli bir hatun bulduğumu varsayarak seni davet etme nezaketini gösterirdim. Seni asla dışarıda bırakmazdım, ve aletim daha büyük. Hangisi önemli? Böyle bir alet mi?" Ekranı işaret ediyor. "Bir bebeğin başparmağını kullanıyor da olabilirsin. Haksız mıyım?"

"Kesinlikle patron," diyor Joey parlak bir gülümsemeyle.

Huxley nefesinin altında küfrediyor. Sessizce bakıyorum, Ted'in Peter'ı aşağılamak için mi böyle şeyler söylediğine yoksa onun böyle biri mi olduğuna karar veremiyorum.

"Teşekkür ederim...?" Sonunda, yoğun gününden vakit ayırıp geldiği ve bu sahnenin viral olmasına yardımcı olduğu için teşekkür ediyorum.

Huxley, "Baba, otuz saniye öncesine kadar çok iyi gidiyordun," diye mırıldanıyor.

"Eh." Ted elini sallıyor. "Joey, videonun tamamını hesaplarıma koy, her ne iseler. Online yardımcılarımın nasıl hissettiğimi bildiğinden emin ol, çünkü bu önemli."

Az önce takipçilerine yardımcı mı dedi?

"Gerçekten, bu çok üzücü. Avukatların daha ağırbaşlı olması gerektiğini sanırdım. Daha ağırbaşlı porno yıldızları görmüştüm.

alçakgönüllülük." Saatini kontrol eder. "Şimdi bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Ryder Reed ile bir görüşmen var," diyor Joey, Hollywood'un en gözde yıldızlarından birinden bahsederek.

Ted parmaklarını şıklatır. "Evet, Ryder. Gidelim o zaman." Beni tekrar kucaklıyor ve öpüyor. "Ziyaret edebildiğim için çok mutluyum. Orada iyi iş çıkardın, ama eğer ipucuna ihtiyacın olursa

kamera açıları ya da ışıklandırma, gel Teddy Baba ile konuş." "Konuşacağım."

"Ve ne var biliyor musun? Sana Ryder'ın imzasını getireceğim.

Bunu erken bir doğum günü hediyesi olarak düşünün."

Gülümsüyorum, ona doğum günümün dört ay önce olduğunu söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Adam çok dağınık ama en azından deniyor. Çıtaı düşük tutuyor olabilirim ama Nelson'dan sonra Ted hep istediğim babaya benziyor.

Korumalarının yolu açması ve Joey'nin "Yol açın, yol açın!" demesiyle telaşlı bir hareketliliğe neden olarak oradan ayrılır.

Bu arada porno video dönüyor ve tekrar başlıyor, belki önceki güzel kısmı kaçırınlar olur diye. Buna izin veremem.

Hızlı ayak sesleri geliyor ve Peter aniden bana doğru koşuyor, yüzü kıpkırmızı. İşte

Ağzının etrafında beyaz köpük gibi bir şey var. Köpürüyor mu? Bu görüntü hem eğlenceli hem de acınası.

"Senin derdin ne lan?" diye bağırır. Huxley öne çıkar, avucunu açar. Peter avuç içine doğru koşar ve Huxley'e ters ters bakar. "Kim lan bu-"

"Karıma söyleyecek bir şeyin varsa, saygılı bir şekilde söyle."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Huxley bir kaşını kaldırır.

Bir inilti lobiye dolduruyor. Sanırım kayıttaki Peter geldi. "Kapat şu boku!" Ekranı işaret ediyor.

Masumca göz kırpmıyorum. "Neden? Viv ve senin bana yaptıklarınızdan sonra herkesin gerçeği bilmesini istedim. Bir resim bin kelimeye bedeldir. Bu videonun beş milyon değerinde olduğunu düşünüyorum."

"En azından," diyor Huxley. "İlk gösterim canlı yayınlandı ve daha fazla video yayınlanacak. Babamın hesaplarının toplamda altmış milyondan fazla takipçisi var ve Ryder Reed'den sırf bu yüzden bundan bahsetmesini bile isteyebilir."

"Benim iznim olmadan bunu kaydedemezsin! Bu yasadışı! Özel hayatımın ihlali! Bahsetmiyorum bile, ben asla bir ibraname imzaladı!" Peter'ın çığlığı o kadar yüksek ki herkes duyabiliyor. Ve kimse gitmiyor. Bu en çok olabilir Bu yüksek fiyatlı avukatlar için yüzyılın heyecan verici ofis dedikodusu.

"Üvey kız kardeşimi yatak odamda becerirken mahremiyet bekleyemezsin!"

Donup kalır, devam edemez. Sanki bir zeka özürlü bir amip. Birkaç saniye sonra kendini toparlıyor. "Bu bana zarar verebileceğin anlamına gelmiyor. itibar." Parmağını yüzüme sokuyor, neredeyse burnuma değecek. "Seni dava edeceğim, kaltak-"

Huxley'in yumruğu şimşek hızıyla fırlar ve Peter'ın başı geriye düşer. Kışının üzerine düşer ve ağzını kapatır. "Augh!"

"Karımla saygılı konuşmanı söylemiştim." "Seni dava edeceğim!" Peter ağlıyor.

"Porno alanında gelecek vaat eden bir kariyerin olduğunu söyleyebilirim ama aletin çok küçük, belki de değildir."

Peter kendini yukarı itiyor. Dudakları çatlamış ve gözlerinde yaşlar parlıyor, Tanrı aşkına. Huxley ona o kadar sert vurmadı. Karşı tarafa gerçekten zarar vermeye niyetlendiğinde bir adamın yüzüne neler yapabileceğini gördüm. Peter asansör bankosuna doğru ilerlemeye başlar, ancak büyük bir kalabalığın

İnsanlar işaret ediyor ve fısıldıyor. Bocalıyor, yanakları alev alev yanıyor. Dönüyor ve otoparka doğru koşuyor. Bu onun sloganı: palavra at, işe yaramazsa kaç. Arabasına atlayıp uzaklaşacak. Sonra da

Sanki düşünceleriyle yalnız kalması gerekiyormuş gibi, sanki düşüncelerinin bir değeri varmış gibi.

"Bu tatmin ediciydi." Huxley'e baktım. "Teşekkür ederim." "Bir şey değil. Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkürler."

Sonra da Peter'ın yüzüne vurmasının onu eğlendiren tek şey olmadığını ima eden karanlık bir kahkaha atıyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

Huxley

-Yerinde olsam asla karına karşı gelmezdim.

Gülmek zorundayım.

-Bana bundan daha iyisini öğrettin.

Kardeşlerimin tepkileri her zamanki gibi daha coşkulu.

-Noah: Deli gibi saygı duyuyorum, kardeşim.

-Nicholas: Grace'e saygı. Bunun Huxley'in işi olduğunu sanmıyorum.

-Doğru.

-Noah: Lanet olsun. Sanırım onu seviyorum. Bobbi kadar değil tabii ki ama o da iyi.

-Ama plakalar? Bu Grace'in yapacağı bir şey gibi görünmüyor.

-Hayır. Haklısın.

-Noah: Aw, adamım! Neden beni hiç iyi şeylere davet etmiyorsun?

-Kimin orada olacağına Grace karar verdi.

-Emmett: Bize değil de babama sormasına üzüldüm. Biz bir şey mi yaptık?

-Grant: Griffin muhtemelen onu korkutmuştur.

-Griffin: Kapa çeneni, Grant. Kadınlar benden asla korkmaz. Yüzümü severler.

Yeterince doğru. Griffin içimizdeki en güzel yüze sahip, model annesi sağ olsun.

-Noah: Bazı yılanların avlarını rahatlatmak için zararsızmış gibi göründüklerini biliyor musun?

Kardeşlerimden gelen mesajlarla omuzlarım titriyor. Lobideki olayın viral olması kırk sekiz saatten fazla sürmedi. Şimdi tam bir pislik gibi görünen Vivienne ve Peter. Yalancılar her zaman yalan söyler, herkesten daha zeki olduklarını düşünüyorlar. Ama Vivienne ve Peter nasıl olur da karımdan daha zeki olduklarını düşünürler?

-Karın çok kötü. Bayıldım!

-Ares: Hadi Grace! O çakal Peter'dan hep nefret etmişimdir.

-Nelson'ı utandırdığı için mutlusun.

-Ares: O da başka bir gelincik. Ama ortak bir sansar. Bir gün onu mahvedeceğim.

-Bryce: Tanrım. Tam bir avukat gibi davrandın.

-Nelson'ı mahvetmenin nesi yanlış?

-Onu cesaretlendirmeyi bırak!

Sonra baldızlarımdan mesajlar geldi.

-Bana tam bir baş belasıyla evlendiğini söylememiştin!

-Bobbi: Biz buna layık değiliz.

-Neredeyse altıma işiyordum. GrantEm'de kimse fazla iş yapamadı çünkü herkes canlı yayını izlemek ve bunun hakkında konuşmakla meşguldü!

Kaşlarımı kaldırıyorum. GrantEm, Emmett ve Grant'in kurduğu risk sermayesi şirketi. Oradaki herkes çalışmak için yaşıyor. Ofiste biraz bile izin almaları Grace'in intikamının yerinde olduğu anlamına geliyor.

-Karımın seni etkilemesine sevindim.

-Böyle bir aleti olan bir adamla yatmak zorunda kalması kadınlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Ona ürünlerimizden gönderirdim ama belki de artık sen varsın diye onlara ihtiyacı yoktur.

Sierra, çok popüler ve kârlı bir yetişkin oyuncak şirketinin CEO'sudur.

-Bilmiyorum... Huxley düğününe tam zamanında gelmedi. Ve onu kaç hafta yalnız bıraktı?

-Haksızlık ediyorsun. Bu bir iş gezisiydi.

-Aspen: Gelininizi strese sokmamak için asistanınızın sizin için daha iyi yönetmesi gerekirdi. Grace kendini bir odaya kapattı ve ben kendimi kötü hissettim. Grant bana asistanınızın işinde iyi olduğunu söyledi, ama öyle olsaydı böyle bir program aksaklığının olmasına izin veremezdim.

-Evet, doğru. Yerinde olsam, herhangi bir sorun çıkmaması için onunla konuşturdum.

Nazikçe yaptığı uyarı karşısında kıpırdamadan durdum. Önceki asistanı yetenekli görünüyordu... Lucie onun çalışmalarını denetleyene kadar. Madison bana hiçbir zaman onun yeterliliğinden şüphe etmem için bir neden vermedi. Projelerim asla sabote edilmedi, hiçbir fikrimiz ve portföyümüz onun dikkatsizliği yüzünden sızmadı. Ona bir şans daha vermeliyim. Doğru, Londra'daki çuvallaması beni strese soktu ama sonuçta düğüne zamanında yetiştim.

Telefonum yine çalışıyor.

-Grace: Plaka şeyi sen miydin?

Sırıtiyorum. Sanırım diğer videoyu da görmüş.

-Ya öyleyse?

-Grace: Sen bir dahisin!

-Sana bir planım olduğunu söylemiştim.

-Grace: Zekice planlanmış. L84ANAL!!! Hahaha. Ben öldüm. :laughing-emoji:

Yumuşak bir kahkaha attım. Mutluluğu mesajlarda bile bulaşıcı. Peter ve Vivienne'e hakaret davası açmayı planlasam da Grace daha çabuk tatmin olacak bir şeyi hak ediyordu. Ben de onun plakasını

L84ANAL olanlar. Huxley & Webber'den kaçmak için kafası kesilmiş bir yarasa gibi araba kullanması tüm bu olanlara biraz inandırıcılık kattı. Ve tabii ki, birkaç kişi onu takip etti ve bunun da görüntülerini aldı.

-Grace: Hiç fark etmemiş olması harika! Ve bir sürü insan bu konuda paylaşım yaptı ve lobi videosu daha da viral oldu.

-Ben: Vivienne ve Peter viral bir şey yapabilecek tek kişiler değil :shrug-emoji:

-Grace: Bugün eve ne zaman dönüyorsun?

-Yedi civarı mı? Neden?

-Grace: Sana söyleseydim, sürpriz olmazdı.

Beklenti içime işliyor. İçinden geçiyorum öğleden sonra gelecek vaat eden bir kozmetik şirketinin yeni kreatifleriyle ilgili bir toplantı ve aşırı heyecanlı bir müşteriyle telefon görüşmesi de dahil olmak üzere ajandamdaki her şey. Saat altı buçukta ofisten çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"Eve mi gidiyorsun?" Madison profesyonel bir gülümsemeye "Evet." diyor. "Evet. İyi akşamlar."

"Sen de. Bu arada karına söyle, çektiği videoları çok beğendim."

Bir an için ona baktım. Hilesiz gülümsemesi ve berrak gözleri. Londra'daki karmaşayı bilerek yaratmış olması mümkün değil. Sadece bir hata yaptı. Lucie'nin söylediklerinin Madison'a davranışımı etkilemesine izin vermemeliyim. Bu adil olmaz.

Evden içeri adımımı attığımda inanılmaz bir ot ve domates sosu kokusuyla karşılaşıyorum. Tilda İtalyan yemeği yapmış olmalı.

Tadına bakmak için mutfağa gidiyorum ama Grace'i önlüğüyle kaynayan bir tencereyi karıştırırken buluyorum. Dağınık bir topuz yaptığı saçları ve kulağındaki beyaz kulaklıklarla çok sevimli görünüyor, sadece kendisinin bildiği bir melodiyle başını sallayıp sallanıyor

duydum. Tahta kaşıkla sostan bir parça alıp parmağını yalıyor, sonra gülümsüyor. "Oh evet, bebeğim. Çok güzel."

Kolumu ona doladım ve onu öptüm. Biraz domates tadı alıyorum. "Mmm. Haklısın. Çok güzel."

Gülüyor. "Hey. Şimdiden burada olacağını bilmiyordum!" Kulaklıkları çıkarıp kılıflarına yerleştiriyor.

"Sadece biraz erken." Duvardaki saat 10'a kadar diyor. "Trafik bir kez olsun hafifti."

"O zaman makarnayı hazırlayayım."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Yemek yapamam ama size getirebilirim" -gözlerim makarnaya takılıyor- "spagetti."

Gözleri parlıyor. "Gerek yok. Ben hallederim. Neden gidip dinlenmiyorsun? Ya da istersen bir kadeh şarap içebilirsin?"

"Ne yapıyorsun?"

"Pasta pescatore." Makarnayı kaynar su dolu bir tencereye atıyor ve zamanlayıcıyı çalıştırıyor.

Büyük şarap soğutucusuna yöneliyorum ve deniz mahsullü makarna için mükemmel olması gereken soğutulmuş bir şişe Chateau d'Esclans Garrus getiriyorum. Roze şarap aromatiktir ve

Sırlı armutlar ve meyveler ve kabarcıklar olmadan vintage şampanya gibi tadı. Mantarını açtım, kendime bir bardak doldurdum ve

Grace için soğuk, gazlı bir beyaz armut şarabı servis edin. Doğal olarak tatlı, ferahlatıcı bir tadı var ve damak tadını bozacak bir şey değil. Şimdiye kadar herhangi bir sabah bulantısı belirtisi göstermedi, ancak bunu tetikleme riskini almak istemiyorum.

Kadehini benimkiyle tokuşturuyor, sonra bir an tereddüt ediyor, sanki neye kadeh kaldıracağından emin değilmiş gibi. Boğazından küçük bir kahkaha yükseliyor, yanakları pembeleşiyor. "Harika bir kocaya," diyor usulca, biraz nefessiz ve biraz utangaç. Parlayan gözlerinde parıldayan bir parça inançsızlık ve zevk, evliliğimizin ikimizin de beklediğinden çok daha keyifli hale geldiğine inanmadığını söylüyor.

Dürüst olmak gerekirse, ne kadar kızgın olduğumu göz önünde bulundurarak ona karşı nasıl bu kadar yumuşak

olabildiğimi sık sık merak ediyorum. Ama kendime büyükannemin evindeki felaket akşam yemeğini hatırlattığımda bile, öfkeye yeterince uzun süre tutunamıyorum. Grace'in sihirli bir yeteneği var.

sertleşmiş savunmamı kırmak için, o gerçekten sadece bir kremalı puf olsa bile.

"Birçok yeteneğe sahip güzel karıma."

Kızarması derinleşiyor, gözlerindeki ışıltılar daha da parlıyor. "Teşekkürler." Elma şarabından bir yudum alıyor, sonra gözleri doluyor. "Oh, vay canına."

"Beğendin mi?" Tepkisinin tadını çıkararak söylüyorum. Karımı şımartmak eğlenceli. En küçük şeylere bile minnettarlığını gösteriyor.

"Bayıldım. Nereden aldın bunu?"

"Nieve. Sen hamile kaldığında birkaç kasa sipariş etmiştim."

"Teşekkür ederim. Bu harika bir şey. Tüm gün boyunca yudumlayabilirim."

Bardağı yere koyuyor ve taze mozzarella, domates ve fesleğen dilimlerinin üzerine balzamik sirke ve zeytinyağı gezdiriyor. Zamanlayıcı kapanır, o da makarnayı süzer ve büyük bir kasede her şeyi karıştırmaya başlar, ardından iki küçük kaseye paylaşıyor. Ve son bir hamleyle fırından sarımsaklı ekmeği çıkarıp uzun dikdörtgen bir tabağa diziyo.

"Voilà!" Geniş bir gülümsemeyle kollarını açıyor. "Basit bir makarna yemeği. Umarım beğenirsiniz."

Onun bulaşıcı ruh hali karşısında sırıtiyorum. "Bayıldım."

Her şeyi yemek masasına götürüyoruz. Ona bir sandalye çekiyorum, sonra yerime oturuyorum.

"Ee, olay nedir?" Bir kadın yemek yaptığında, bunun bir sebebi vardır. Belki de gözüne çarpan bir şey görmüştür. ve ona sahip olmak zorunda.

Eşim, kadınların satın aldığı güzel ama gerçekten kullanışlı ya da gerekli olmayan, şık ayakkabılar ya da yüzlerce çanta, saat ve mücevher gibi şeylere sahip değil. Arabası eski, nişan yüzüğü ve alyansı dışında takısı yok. Kıyafetleri şık ama modaya uygun değil.

Ona güzel bir şey alma fikri içinizde kabarmaya başlar -belki de gerçekten işe yarar ya da gerekli, ama sadece o istediği için. Aslında, yapmalıyım

Ayrıca ona bir Maybach al. Eski Corolla'sından daha konforlu olurdu ve zaten daha iyi bir arabayı hak ediyor. O hamile ve benim karım. Sipariş vermek için aklıma bir not aldım.

"Özel bir şey yok." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor.
"Sadece yardımınız için teşekkür etmek istedim."

Yumuşak bir sesle söylediği sözler şaşkınlıkla duraksamama neden oldu.

Şöyle devam ediyor: "Hala mücadele edebilirdim ama sen bunu kolaylaştırdın. Birinin benim tarafımda olduğunu bilmek bana... uzun zamandır hissetmediğim bir güç ve güven verdi." Gözleri ışıpta parlıyor. "Annem hastaneye kaldırıldıktan sonra bunu tekrar hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu yüzden. Teşekkür ederim."

Bana sanki onu kurtarmak için dünyaya gönderilmiş bir süper kahramanmışım gibi bakıyor. Göğsümde sıcak, tatlı ve biraz da rahatsız edici bir şey kabarıyor. Olağanüstü bir şey yapmadım. Her erkek eşi için aynı şeyi yapardı.

"Dediğim gibi, sen benim karımsın Grace. Dünyaya karşı tek başına durmayacaksın."

Başını sallıyor, gözleri aniden yaşlarla parlıyor. Elini sıktım.

"Kelimelerle aran çok iyi. Neden bu kadar reklam." Garip bir kahkaha atıyor ve gözyaşlarından kurtulmak için hızlı hızlı göz kırpmıyor. "Devam et. Bir ısırik al," diyor boğazını temizledikten sonra.

En sevdiğim makarna ile başlıyorum. Spagetti mükemmel bir şekilde pişirilmiş ve sos doğru asitlik ve zenginlik dengesine sahip. Daha iyi bir aşçı tarafından hazırlansa lastik gibi olacak ince dilimlenmiş kalamar sulu ve yumuşak. Eğer vakıf için çalışmaktan sıkılırsa, bir İtalyan restoranı açıp köşeyi dönebilir. "Bu harika," diyorum.

"Teşekkürler. Annemin tarifi. Bana o öğretti. O en iyi aşçıdır." Grace kızardı. "Tabii maydanozu unutmasaydım daha iyi olurdu."

"Tilda senin için alışveriş yapmadı mı?"

"Hayır. Sana teşekkür etmeye çalışırken bunu ona yaptırılamaz ve senin paranı kullanamazdım, değil mi?"

Ya da belki de evlilik sözleşmesini yüzüne vurduğumda ona söylediklerimden kaynaklanıyordu. Geriye dönüp düşündüğümde, kendimi ahmak gibi hissediyorum. Muhtemelen Adam'a annesinin tedavi masrafları yüzünden para için evlenmesi gerektiğini söylemiştir.

Evlenmemeliydim.

durum hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan sonuçlara atladı.

Devam ediyor, "Bu beni tasarruf hedefimin gerisine düşürüyor ama sen bana iyi davrandın. Bunu o piç Peter'dan daha çok hak ediyorsun."

"Onun için de mi yemek yaptın?" Umarım piç kurusu onu yerken boğulur ve neredeyse ölür.

"Evet." Burnunu kırıştırıyor. "Terfi ettiği gün. Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü de o zaman öğrendim, bu yüzden tutumlu olmayı umursamayacak kadar üzuldüm ve başka bir bara gidip biraz içki."

"Pryce Aile Vakfı size iyi ödeme yapmıyor mu?" Söylentilere göre öyle ama gerçekte durum farklı olabilir. Elizabeth Pryce-Reed King de dahil olmak üzere herkesin kamuya açık bir kişiliği var.

"Öyle, ama para her zaman sıkışıktır. Johns Hopkins'e her ay iki bin dolar göndermem gerekiyor, o yüzden-"

"Ne? Neden?"

"Nelson ve Karie beni katkıda bulunmaya zorladı. Annemin bakımında benim de payım olması gerektiğini düşündüler." Bakışlarında hayal kırıklığı ve küçümseme vardı. "Muhtemelen o kadar para ödemek zorunda kalırsam tedavisine devam etmek istemeyeceğimi düşündüler. Annemin hayatı onlar için bir şey ifade etmiyor ve başkaları için de önemli olduğunu düşünemiyorlar." Başını sallıyor, ağzı çarpık.

"Bir avuç pislik." Nelson'ın yüzünü kalıcı olarak yeniden düzenlemeliydim. Ne tür kalpsiz canavarlar, bir kadını, bir daha hiç bir şey yapamayacağı bir duruma zorlar?

Para yüzünden annesinden vazgeçmek mi? "Tutarı aylık faturaya ekleyebilirim."

"Emin misin? Ödemeyi düşünmüyorum. Bütçeyi hesapladım sayılır."

"Deniz ürünleri satın almak sizi tasarruf hedefinizin gerisine düşürecekse tabii ki hayır." Aklıma başka bir düşünce gelince kaşlarımı çatıyorum. "Kendin için hiç savurganlık yaptın mı? Sadece dışarı çık ve eğlenmek mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Bir süredir böyle bir şey yapmadım ama sorun değil." Görünüşte umursamaz bir omuz silkme. "Annem hastalandıktan sonra arkadaşlarım uzaklaştığında, onların zaten gerçek arkadaş olmadıklarını öğrendim, biliyor musun?"

"Hayal edebiliyorum." Elini tekrar sıkıyorum. Bu Arkadaşlıkların bu kadar kırılgan olabilmesi yürek parçalayıcı ve etrafındaki duygusuz insanlar yüzünden daha da yalnız hissetmesine neden olmasından nefret ediyorum. "Her neyse, tröst için herhangi bir kesinti zorunluluğu yok, bu yüzden bırakın iki bin dolar ödüyorsun. Tüm tıbbi bakımını karşılamak için özel olarak ayarlandı. Artık tek başına bu kadar çok şeyi omuzlamak zorunda değilsin. Artık bir kocan var."

Ağzı bir karış açılıyor ve bir süre tereddüt ediyor, sanki teklife şaşırılmış ve ne yapacağından emin değilmiş gibi beklenmedik bir iyi niyet jesti. Başkalarından şefkat görmeye alışık olmadığını fark etmek kalbimi sızlatıyor. Bunca zamandır uçurumun kenarında yürüyordu. Nelson ve diğer pisliklerin ona attığı tüm saçmalıklara rağmen her şeyi dengeliyor. Daha cesur olamazdı. Uzanıp elini sıkıyorum, her şeyi narin omuzlarına almak zorunda olmadığını bilmesini istiyorum - bunları onun için taşımak benim için bir onur ve ayrıcalık olacak.

Sonunda bana titrek bir gülümseme veriyor, gözleri parlıyor. "Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı olacak."

"Fazla paranla ne yapacaksın peki? Kemerini bu kadar sıkmana gerek yok, değil mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak takılıyorum. Gözyaşlarını göstermek istemeyecek kadar güçlü.

"Para biriktir, sonra büyük bahçeli bir ev al ki annem iyileştiğinde çok sevdiği çiçekleri görebilsin. ve hastaneden ayrılır." Sözcükler, uzun süredir gördüğü bir rüyayı paylaşan bir çocuk gibi kolayca ve otomatik olarak ağzından dökülüyor.

Bu evin nesi var? Grace'in iyileştikten sonra annesini huzurevine yerleştirmesini beklemiyorum ve yeni bir ev alması için de bir neden yok. İçinde bulunduğumuz evin dört kanadı var. Annesi bir tane alabilir, biz de ona bakması için birkaç özel hemşire tutabilir.

Grace ben daha bunlardan bahsedemeden devam etti. "Belki Montana'da bir yer."

Şok beni enayi yerine koydu. "Montana mı?" Kaliforniya'dan o kadar uzak ki, işimin ve ailemin burada olduğunu biliyor. Montana'da onun için bir şey mi var? Döndürdüğü bu gelecekte ben de var mıyım?

Göz kırpıyor. Sanki bir trans halinden yeni çıkmış gibi gözleri berraklaşıyor. "Annem hep gitmek isterdi," diye açıklıyor oturduğu yerde kıpırdanıp makarnasını çatalıyla iterek. "Hiç gitmedim ama çok güzel olduğunu söylerdi. Bir sürü toprak ve doğa. Bilirsin, büyük gökyüzü falan. Olmak istediği yerde, sevdiği şeylerle çevrili olmasını istiyorum. en çok. Hayat kısa."

Hiçbir iyi argüman öne çıkmıyor. Bu kadar basit bir arzuya nasıl karşı çıkabilirim? İstiyor mu? İyileşse bile sağlığı pek iyi olmayacak. Grace zamanının çoğunu Montana'da annesiyle geçirmek isteyecek mi? Peki ya ben? Bebeğimiz? Biz ne yapacağız? Sonları babam ve annem gibi mi olacak? Ortak ebeveynler, ama asla gerçek bir çift -bir aile- olmayan, birlikte yaşayan, ortak Anılar mı?

Sorular boğazıma düğümleniyor. Ya annesiyle Montana'da yaşamak istediğini ve gerisini düşünmek istemediğini söylerse? Onun gelecek vizyonunun bu olmasını beklemiyordum. Birbirimize karşı medeni olacağımız gerçeği dışında evliliğimizin nasıl olacağı hakkında hiç konuşmadık. Ama sonunda onu bu kadar önemseyeceğimi de

düşünmemiştim.

"Los Angeles'ta pek iyi vakit geçirmedi," diye ekliyor Grace neredeyse savunmaya geçercesine, bana bakarak. "Nelson'la tanışmak onun en büyük hatasıydı." Yere bakarken gözlerindeki ışık sönüyor.

Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum, serin yanağını okşuyorum, sonra çenesini yukarı kaldırıyorum. Karım varlığında bir sorun varmış gibi başını asla öne eğmemeli. O, alacağımı bilmediğim bir hediye ve daha önce inatçı bir pislik gibi davranarak neredeyse mahvediyordum. "O asla böyle düşünmez. Eminim o Nelson daha iyi bir adam olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştır ama onunla tanıştığına da pişman değildir. O buluşma olmasaydı sana sahip oldum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sesi bir belirsizlik ve suçluluk duygusuyla titriyor, sanki yıllar boyunca kendini bir şekilde ikna etmiş gibi, eğer o olmasaydı, annesi daha iyi bir hayatım olabilirdi.

"Kardeşlerim ve benim sahip olduğumuz anneler yüzünden. Ted'in daha iyi bir baba olmasını diliyorlar mı? Oh, evet. Bize sahip oldukları için pişmanlık duyuyorlar mı? Kesinlikle hayır. Pişman olsalardı bizi aldırırlardı. Ted onlara bu seçeneği sundu."

Bir keresinde kavga ederken Joey de aynı şeyi söylemişti. "Ted onlara fırsat verdiğinde anneleriniz sizi aldırmalıydı!" diye bağırdı. Parasını ödemeyi teklif etti!"

"Ayrıca, sana sahip olduğu için nasıl pişman olabilir ki? Sen dünyanın en sevimli ve en sadık kızıydın. Anneleri için senin kadar çok şey yapabilecek çok fazla kadın düşünemiyorum."

Grace, "O benim tek ailem," diyor.

"Artık değil," diye hatırlatıyorum ona. Hayalini kurduğun gelecekte olmayı hak ediyorum. "Sen benim karımsın. Hayal edebileceğinden çok daha fazla ailen var."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Huxley

Grace sehpanın önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor. Arkasındaki koltuğa oturuyorum ve onun tatlı, şeftali şeklindeki kışının havadaki görüntüsünü, omurga ve leğen kemiğinin erotik eğriliğini takdir ediyorum. Kabaran libidom onun ateşli ve ilgili olduğunu söylüyor ama beynim hiç de öyle olmadığını söylüyor.

masayı çeşitli açılardan incelerken şu anda seksi düşünüyor.

Hormonlarım onun ilgisini çekmemi istiyor. Şu sehpa tam doğru yükseklikte. Kardeşler ve eşleri bir süre daha gelmeyecekler. Erken gelirlerse dışarıda beklesinler.

Evet, hayır. Bunun bana brownie puanı kazandıracağını sanmıyorum. Grace, akşam yemeğine geleceklerini söylediğimden beri endişeli.

"Ne yapıyorsun?" Ben de diyorum.

Bana bakma zahmetine girmiyor. "Toz var mı diye kontrol ediyorum."

"Neden?"

"Ailen her an burada olabilir diye mi?" "Ailemiz," diye düzeltiyorum. "Sen de bir Lasker'sın."

"Evet, ailemiz," diyor belli belirsiz, benimle dalga geçmek için. "Bu geçer," diye mırıldanıyor. "Tamam, şimdi lambalar-"

"Birinin buraya gelip, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp sehparamızı yargılayacağını mı sanıyorsun?" Bir elimi dirseğine koyup kalkmasına yardım ediyorum. Karnı gittikçe yuvarlaklaşıyor, gerçi bu elbise gibi bol bir elbise giydiğinde

Şu anda içinde bulunduğu durumda, mini bebek yumrusunu gerçekten göremezsiniz.

Çılgın hamilelik hormonları yüzünden. Seks bunu tedavi edecek, benim

libido, aletimde sıcak kan biriktiğini söylüyor. Vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiyi görmezden geliyorum. Şimdi daha önce olmayan bir gürlüğü, daha tatlı bir kokusu var. Sanki tam çiçek açmış bir çiçek gibi ve ereksiyonum her fırsatta sığıyor, umut ediyor ve dua ediyor.

"Hayır. Ama ilk kez geliyorlar." Sırtını dönüyor.

"Hayır, değil." Libidom bir konuda haklı: tüm bu çaba çılgınca. Sanki evdeki her odayı dolaşıp her yüzeyin tertemiz olduğundan emin olmayı planlıyormuş gibi davranıyor. Bunun için yeterli zaman yok. Ancak, olsa bile, ona izin vermezdim. O zaman ABD Olimpiyat takımının tamamını barındıracak kadar büyük bir yer. "Buraya daha önce de gelmişlerdi."

"Peki." Öfkelenildi. "Onlarla ilk kez tanışıyorum-"

"Düğünde tanıştınız."

"Kalın kafalılığı bırak. Burada ilk kez demek istedim."

"Ne olmuş yani? Onlar senin de ailen Grace. Annen ziyarete geldiğinde de bu kadar zahmete katlandın mı? Ya da arkadaşların geldiğinde?"

"Hayır," diyor isteksizce.

"O yüzden şimdi yapmayın. Eğer biri ev idaresini onaylamazsa Tilda'ya söylerim. Bu onun işi, sizin değil. Sizin rahatlatmanız ve gecenin tadını çıkarmanız gerekiyor."

Titrek bir şekilde gülüyor. "Senin için söylemesi kolay. Sen onların kardeşisin."

"Ve sen de artık onların kız kardeşisin." Onu yemek odasına götürüyorum ve ona bir bardak köpüklü elma şarabı uzatıyorum. "Seni strese sokmak için gelmiyorlar. "Seni strese sokmak için gelmiyorlar. sizinle zaman geçirmek ve sizi daha iyi tanımak. Daha uyumlu bir aile olmak için."

Oturur ve buzlu elma şarabından bir yudum alır.

Sandalyesinin arkasına geçip gergin omuzlarını ovuyorum ve minnettar bir i çekiş kazanıyorum. "Eğer çaba göstermezsen, aileler birbirinden uzaklaşır. Bu yüzden kardeşlerim ve ben her zaman düzenli olarak bir araya gelmeye özen gösterdik. Çoğunlukla yemek yeriz çünkü yemek yemek zorundayız ve bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Huxley'ler pietas et unitas-sadakāt ve birlik sloganı vardır. Ama ben bunu Huxley'lerden çok kardeşlerim ve eşlerinde hissediyorum çünkü onlarla yeterince vakit geirmediim.

"Kardeşler ve eşleri senin hayatının bir parçası olmak, seni çemberin içine almak istiyorlar. Sen de en az benim kadar onların ailesisin. O yüzden rahatla ve gülümse. Seni sevecekler."

Kırkınıc Bölüm

Grace

Belki de Huxley her zaman yanımda durduğu içindir - kolunun etrafımdaki sağlam hissi, rahatlatıcı koruyucu desteği. Ya da belki de ailesinin beni seveceğini söylediği o kararlı tavidır.

Beni rahatsız eden endiğe ortadan kalkıyor ve ilk kardeş Noah geldiğinde rahatlıkla gülmseyebiliyorum. Huxley'e göre o bir vahėi yağam fotoğrafçısı, aynı zamanda bir sosyal medya ve karbonhidrat bağımlısı. Noah'ın ülkedeki en iyi fırıncıyla evlendiği için şanslı olduğunu söyledi. Karısı Bobbi de arkadan geliyor. Koyu kahverengi gözlü, güzel bir sarışın olan Bobbi benden uzun boylu ve karbonhidrat depolayabilecek gibi görünmeyen sırık gibi bir vcoda sahip. nce bana sarıldı, sonra Noah'a.

"Biz ilbiz, evet!" diyor.

"Çünkü sen benim yolumu kestir." Grant ailedaki iki finans dehasından biri. Karısı Aspen, dansçı duruşuna sahip, omurgası dik, uzuvları esnek, kızıl saçlı güzel bir kadın.

Noah omuz silkiyor. "Gzn kırptır."

"Bugatti'ye daha fazla saygı göstermelisin." Bu da başka bir kardeşten. Emmett, annesi Huxley saygı ve hayranlık duyuyor, diğeri ise finans dehası.

"Çocukları boş ver," diyor Aspen bana sarılarak. "Bu iyi bir şey. tekrar görüşmek üzere."

Emmett'in karısı Amy de bana sarıldı. Sarışın bir kadın. Grant için finans şirketinde çalışıyor. Huxley bana Emmett'in karısının çalışmasından nefret ettiğini söyledi.

Grant, görünüşe göre onu çok fazla ve çok geç çalıştırıyor. "Çok güzel görünüyorsun! Elbisene bayıldım."

"Teşekkür ederim." Kızardım. "Seninki de çok güzel. Bu mavi gerçekten gözlerini ortaya çıkarıyor."

Nicholas kardeşlere, "Ne güzel bir izlenim bırakıyorsunuz," der. Huxley'e göre iyi ve istikrarlı olan odur.

Ve aslında karısını tanıdığım ortaya çıktı, bir bakıma. Molly'nin aşk romanları üzerine takip ettiğim popüler bir Instagram hesabı var.

Yumuşak ve tatlı bir şekilde beni en iyi o sıkar. "Yazılarına bayılıyorum," diyorum ona. "Çok fazla harika kitap tavsiye ettin!"

Gözleri parlıyor. "Çok sevindim! Daha sonra notlarımızı karşılaştırmalıyız. Ve sen de kesinlikle gelmelisin. Nicholas bana

en muhteşem kütüphane. Orada vakit geçirmeye

bayılacaksınız." "Duyduk duymadık demeyin," diyor Amy.

"Biz de oraya gittiğimizde takılmak ve okumak istiyorum."

"Bunu çok isterim." Huxley'nin kardeşlerinin ve eşlerinin bana gösterdiği gerçek sevgi ve sıcaklık karşısında rahatlamış, hatta heyecanlanmış bir şekilde gülümsüyorum.

Griffin fuayede belirir. Omzunda sarı ile yeşil arasında bir leke olan gündelik bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymişti, ancak kıyafeti onu yine de insanları kadro için dövecek biri gibi göstermiyordu. Bakışlarımı fark etmiş olmalı. "Leke eski ve gömlek yıkanmış, bu yüzden çok iğrenç olmamalı. Ben olsam giyerdim.

başka bir şey, ama çocuklar salyalarını akıtmaya ve üzerlerine yemek bulaştırmaya karar verdikten sonra dolabımda kalan tek temiz gömlek bu.

son dört gündeki her şey." Sesi üzgün ve biraz yorgun geliyor.

"Benim hatam," diyor karısı Sierra, dağınık çilek sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Son iki gündür kendimi iyi hissetmiyordum ve Griff üçüzlerle tek başına ilgilenmek

zorunda kaldı. Onlar sadece anne ve babalarını istiyorlar, dadılarını değil."

Kardeşler ve eşler sempatik bir ses çıkarır.

Üçüzler! Hamile olduğum için çok şaşkınım. Nasıl oldu
da

Aynı anda üç bebeği olacağını duyunca ne oldu?

"Bir dahaki sefere çocukları da getireceğiz," diyor Sierra. "Onlar olmadan daha az telaşlı olur diye düşünöük. Ayrıca, benim gerçekten biraz yetişkin zamanı. Onları çok seviyorum ama aman Tanrım! Ben kıvıl saçlı bir midilli değilim!"

Gölüyoruz. Kapıdan en son Sebastian girdi. Sebastian Kuyumculuk'un CEO'su ve Huxley'e göre gruptaki en büyük pislik çünkü kaybetmeye dayanamıyor. Ama Huxley'nin gözlerindeki sevgi dolu parıltıdan, Sebastian'ın rekabetçi çizgisine rağmen soğukkanlı olduğunu anlıyorum.

Buz mavisi gözlü, 1.80 boyunda bir sarışın olan karısı Lucie ile birlikte geliyor. Daha önce hiç birinin mücevherlerine hayran olmamıştım ama onun üzerindikiler inanılmazdı. Benim sıradan gözöme bile paha biçilmez görünüyor, sanki kendi iç ışığı varmış gibi parlıyor. Ayak bileğinin etrafına sarılmış bir dizi yakut göz kamaştırıcı, rengi ateşle aydınlatılmış taze kan gibi. Karie ne kadar varlıklı olduğunu göstermek için sık sık bir sürü mücevher takar- ve parasının yettiği kadar gösterişli. Ancak Lucie'nin parçaları zarafet ve güzellik için dengelenmiştir ve olağanüstü bir zevkin hizmetinde rahat bir zenginlik havası verir.

"Başardın!" Bobbi diyor ki. "Limonlu turta getirdim!" "Sen en iyisisin." Lucie ona sarılıyor, sonra bana dönüyor ve bana da sarılır. "Huysuzlaşmadan önce herkese sarılacağım. Hamilelik hormonları bana iyi davranmıyor."

"İyi misin?" Yemek odasına doğru ilerlerken söyledim.

"Aman Tanrım. Ruh hali değişimleri ve garip yemek istekleri."

Lucie iç geçirir. "Peki ya sen? Sen nasılsın?" "Şaşırtıcı derecede iyiyim," diyorum, kendimi biraz

Ondan çok daha iyi olduğum için utanıyor ve kıvranıyorum. "Sabah bulantısı falan yok. Huysuz da değilim. Ama daha erken, yani..."

"Senin adına sevindim," diyor içtenlikle. "Umarım her şey kolay olur."

Amy, Lucie'nin omzunu şefkatle okşayarak, "Hamilelik her kadın için farklıdır," diyor.

"Belki de öyledir." Sebastian, Lucie'nin göbeğine bakıyor. "Eğer bu bebek uslu durmaya başlamazsa şaplak atacaksın."

"Evet, doğru." Noah homurdanıyor. "Eğer bir kızsaa, kırbaçlanacak olan sensin." Kırbaç şaklatma sesi çıkarıyor. "Hiç sanmıyorum," diyor Sebastian. "Sert bir çocuk olmayı planlıyorum.

disiplini."

Huxley'nin gözlerini devirmesinden ve diğer kardeşlerin başlarını sallamasından, herkesin Noah ile aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.

Tilda ve personel, herkes gelmeden önce ızgara biftek, domuz rostosu, tavuk, Sezar salatası, makarna, sebze çubukları ve bol miktarda ekmek ve tuzlu tereyağından oluşan muazzam bir sofraya hazırladı.

Tatlılarla uğraşmadı çünkü Bobbi

Biraz gönder. Canımız ne yemek istiyorsa alıp masaya gidiyoruz. Huxley tabağını bırakıyor ve bana bir sandalye çekiyor. Tüm kardeşlerin eşleri için aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. Lucie'nin elinde sadece bir dilim limonlu turta ve biraz kereviz var.

"Yaptıklarınızı ne kadar takdir ettiğimi söylemek istiyorum. Bu intikam ilham vericiydi," diyor Noah ve bir lokma yemeden önce

ağır tereyağlı ekmek. "Sanki bir adamı tanıyan bir adamı tanıyormuşsun gibi! Onları yatak odanızda nasıl kaydettiniz? Evinizi filme alan bir sapığınız mı var?"

Meraklı gözler bana çevrildi. "Hayır, Tanrı'ya şükür. O kadar da ilginç değilim."

Huxley boğazının derinliklerinden şüpheli bir ses çıkarır. "Kendini hafife alma," diye fısıldar.

Yüzüm kızardı ve alaycı bir tavırla ona dirsek atarak tabağımdaki bifteği kestim. "Viv'in eşyalarımı çalmak ve çaldığı çok açık olmasına rağmen bunu inkar etmek gibi bir alışkanlığı var. Ben de bıktım ve kimseye söylemeden yatak odama bir kamera yerleştirdim. Sadece odada hareket ya da ses algıladığında kayıt yapıyor. Düşün ve hamilelikle meşgul olduğum için bunu unutmuş gibiydim. Ama o beni internette ünlü yapmaya karar verince, ben de bu iyiliğe

karşılık vereyim dedim. Peter'ın yakalanması da işin bonusu,
ona yardım ettiğinden beri."

"Vay be. Bu çok iyi." Noah karısına döner. "Bunlardan bir tane de yatak odamız için almalıyız."

Bobbi marulları bıçaklar. "Hayır. Sen sadece kendi zevklerin için bizim videolarımızı tekrar tekrar izledin. eğlence."

"Yani? Bozkırda yalnız kalabilirim. Etrafta vahşi doğadan başka bir şey yokken, çitaları vururken. İhtiyacım olabilir beni rahatlatacak bir şey."

Sebastian gözlerini deviriyor. "Değerli çitalarınız yapabilseydi, size karşı bir yasaklama emri çıkarırlardı."

"Varlığımdan bile haberleri yok. Evet, o kadar pürüzsüzüm." Noah derin bir memnuniyetle başını sallar.

Bobbi onun yanında gözlerini deviriyor ama dudaklarındaki küçük gülümseme onun için deli olduğunu söylüyor. Bakışları kilitlenir ve Aralarında yasak ve konuşulmayan bir şey geçiyor. Kızarmak için bir dürtü hissederek başka tarafa bakıyorum.

"Peki ya plakalar?" Sierra öne doğru eğildi. "Bunu nasıl başardınız? Onu da çekmek için bir kamera ayarladınız mı? Belki bir drone?"

Başımı salladım. "Keşke övgüyü ben alabilseydim ama bunu Huxley yaptı."

"Lanet olsun." Emmett ıslık çalar.

"Bu harika." Molly ışınlanıyor. "Reklamcılıkta çalışmana şaşmamalı!"

Huxley caka satar. "Teşekkür ederim. Birilerinin yeteneklerimin farkına varmasına sevindim."

"Annen hâlâ şirkete katılman gerektiğini söylüyor mu?" Grant ağzına bir parça domuz eti tikiştirip bir bardak Merlot'ya uzanmadan önce şöyle diyor.

"Evet, tabii ki."

"Kadın pes etmiyor." Griffin homurdanıyor. "En kötülerini asla pes etmez."

Huxley eğilir. "Muhtemelen annesinden Barselona'daki bir partide ona eşlik etmesini isteyen bir telefon almıştır."

"Barselona mı? İspanya'daki gibi mi?" Ben soruyorum.

"Rachel'ın umurunda değil," diye fısıldıyor Huxley.

Emmett, Huxley'e, "Beni takviye için istemediğin için hayal kırıklığına uğradım," diyerek dikkatimi tekrar konuşmaya çekiyor.

"Ben de." Sebastian homurdanıyor ve hemen ardından karısının artık boş olan bardağına biraz daha armut şarabı dolduruyor. "Gerçi ben buradaki herkesten daha iyisini yapardım. "Gerçi buradaki herkesten daha iyi yapardım. Herkes beni sikip paçayı kurtarabilir. Ve eğer bizden birine dokunurlarsa" -bıçağıyla bir daire çiziyor- "sadece yanlış adama bulaşmış olurlar." Bıçak durur, ona doğrultulur.

"O seks kasetinden ve L84ANAL'dan daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Noah şüpheli.

"Tabii ki."

"Bir dahaki sefere seni arayacağım. Daha iyisini yapıp yapamayacağını görmek için," diyor Grant gözlerinde bir parıltıyla.

"Geçen hafta sonu tenis maçını kaybettiğin için üzgünsün."

Grant kıllanır. "Hile yaptın!" Uzaklara bakıyormuş gibi yapıyor

Sebastian'ın sırtının ötesinde. "'Bekle... Aspen'in Zack'le ne işi var?" Sinirli bakışları Seb'e dönüyor. "Gerçekten mi, göt herif?"

"Bu çok alçakça," diyor Griffin, sonra da kıkırdıyor.

"O zamana kadar kaybediyor muydun?" Huxley sorar. Sebastian cevap vermeyi reddeder.

Aspen homurdanıyor. "Sana yüzlerce kez söyledim, Zack sadece bir arkadaş," diyor Grant'e, yarı kızgın yarı eğlenmiş bir halde.

"Aynen öyle. Karına biraz daha güven dostum." Sebastian Grant'e kendini beğenmiş bir sırıtış fırlatır.

"Hâlâ bir pislik," diye mırıldanıyor Grant.

Noah'nın telefonunda bir şey çalışıyor ve hemen kontrol edip kaydırmaya başlıyor. Bobbi onun için bir parça kruvasan koparıyor ve o da kabul etmek için ağzını açıyor, gözleri hâlâ ekrana yapışık, sonra geri çekilen parmaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. Adamın gözlerinin kenarları kırışıyor ve kadın gülümsüyor.

Molly sanki yeni hatırlamış gibi, "Bu arada eski sevgilin istifa etti," diyor.

"Bunu nereden duydun?" diye sordum. Vivienne ve Peter'a ne olduğunu o kadar yakından takip etmedim.

"Jeremiah, patronuma karşı açtığım davayı konuşmak için onu gördüğümde bundan bahsetmişti."

"Hak ettiğini buldu. Bir daha asla avukat olarak çalışamayacak.

Babamın o küçük çüklü yorumundan sonra ona kim saygı duyabilir ki?" Huxley şeytani bir memnuniyetle söylüyor.

"Bu arada, patronun ne zaman hapse girecek?" Emmett diyor, sonra bana dönüyor. "Adam Molly'ye cinsel tacizde bulundu ve saldırdı. Bir sürü başka kadına da."

"Vay canına. Ne pislik ama. Umarım sonsuza kadar hapiste çürür," diyorum tüm içtenliğimle.

Molly burnunu kırıştırır. "Bu bir hukuk davası, yani hapis yok. Gizlilik sözleşmesi karşılığında anlaşmak istiyor."

"Ha! Sessizliğini satın almaya çalışıyor. Ona gitmesini söyle," diyor Grant.

"Jeremiah yapacak."

"Bu arada, babamda olup da bende olmayan ne var?" Noah sonunda telefonundan başını kaldırarak kederli bir şekilde konuşuyor. "Hala babamı yedek olarak istediğine inanamıyorum. intikam şeyi."

"Şey, hiçbirinizi rahatsız etmek istemedim," diye açıklıyorum, mutsuz olmasından nefret ederek.

"Yine de..." Griffin hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Aslında tüm kardeşler hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

"Bir dahaki sefere -eğer bir dahaki sefer varsa- buradaki herkes

masa listemde ilk sırada olacak. Ted gerçekten çok nazik davrandı," diyorum.

"O kadar da kötü değil." Lucie bir dilim daha ısırır limonlu turtada. Tabağındaki kereviz çubuklarına hala dokunmadı. Belki de onlar garnitürdür...? Hayır, bekle. Kerevizin üzerine turtadan bir parça koydu ve çiğnemeye başladı. Bakmak zorundayım.

Uzakta.

"Tanrım, bu bir suç," diyor Noah, yüzü buruşarak.

Amy diplomatik bir tavırla, "Bu... kesinlikle ilginç bir tat karışımı," diyor.

"Bu kombinasyon ilahi. Deneyin." Lucie yeşil kereviz çubuğunun üzerine biraz daha yeşil turta koyuyor ve mutlulukla mideye indiriyor,

Diğer herkesin tepkilerine karşı tamamen bağışık.

Sebastian savunmaya geçercesine, "Bebek yüzünden," diyor.

"Canın bir şey çekiyor mu?" Huxley beni tuhaf bir şey arzulamaya ikna etmek istiyor gibi görünüyor.

Bana getirip kardeşlerine sorun olmadığını, sadece hamile olduğumu söyledi.

Bu soru üzerine gözümü kırıştıyorum ve tuhaf bir aşerme yaşamadığımı fark ediyorum. "Hiç de değil. Aslına bakarsanız, kendimi harika hissediyorum." Tabağımdaki parçalanmış biftek, patates püresi ve ekmeğin son ısırığına bakıyorum. "Ben sadece

Jeremiah gibi canımın ton balığı ve brokoli çekmediğine sevindim." Grant öğürür gibi bir ses çıkarır. "Bu iğrenç."

Sebastian'ın gözleri Huxley'e kayar. "Bu bazı şeyleri açıklıyor."

"Isır beni," diye mırıldanıyor Huxley, ama gözleri parlıyor.

Aralarındaki her etkileşimde akan sevgiye hayret ediyorum. Nelson ve ailesiyle paylaşmak zorunda kaldığım yemeklere hiç benzemiyor. Sadece o da değil, Söylenmemiş çok fazla düşünce var. Huxley bana biraz daha biftek uzatıyor, muhtemelen onu yalayıp yuttuğumu fark ettiği için. Bobbi de ben bir ekmek aldığımda sessizce tereyağını bana yaklaştırıyor. Ben gülümseyerek teşekkür ediyorum, o da bana sırtarak karşılık veriyor.

Noah yüksek sesle, "Acaba büyükannem babama hamileyken canı ne çekiyordu?" diye düşünüyor.

"Muhtemelen çamaşır suyu," diyor Emmett.

"Kaba olma. Ted iyi biri olabilir," diye konuşuyor Molly. "O sadece biraz, bilirsin işte..."

"Monomaniacal?"

"Egoist mi?"

"Kendi tanrısallığına inanıyor mu?"

"Hayır," diyor Molly, "Sadece biraz... tuhaf, hepsi bu."

"Berbat bir baban olduğu için onun kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsun," diyor Nicholas, sonra bana dönüyor. "Ama Ted'e nazik demek için en kötüsüne sahip olmalısın."

"En kötüsü," diyor Huxley. "Onu öldürmediğim için şanslı." Sebastian düşünür. "Doğru. Roderick ona dokunmuş olsaydı Lucie, onu öldürebilirdim."

Noah ciddiyetle, "Ve ben de senin tanığın olurdum," diyor. Diğer kardeşler de başlarıyla onaylıyor. Birbirleri için kırılmaz bir mızrak ve kalkan gibiler - ve bu koruma kadınlarına da uzanıyor. Huxley uzanıp elimi sıkıyor. Birdenbire artık bu sıkı sıkıya bağlı ailenin bir parçası olduğumu fark ediyorum. İçimi bir şok kaplıyor. O kadar uzun zamandır yalnız ve savunmasızdım ki, bunu sindirmek çok zor.

Yine de başımı onun güçlü omzuna yaslayıp her şeyi içime çekiyorum, kendimi şanslı hissediyorum ve hayatımın sonsuza dek böyle olmasını diliyorum, her ne kadar deneyimlerim bana iyi şeylerin nadiren sürdüğünü öğretmiş olsa da.

Bölüm Kırk Bir

Grace

Huxley ertesi gün ofiste bana küçük bir papatya buketi göndererek vakfın tipik sabah telaşının ortasında bana moral verdi. Kartta şöyle yazıyor:

Güzel yüzünüze bir gülümseme getirecek küçük bir şey.

-Sadık kocan

Bu mesaj onun bulduğu bir şey mi yoksa çiçekçinin sunduğu varsayılan seçeneklerden biri mi? Şu anki tavrı Nelson'ın kızı olduğumu öğrendiği zamanki kadar sert değildi. Huxley, Nelson'ın kızı olduğumu ve şimdi evliliğimizin yürümesini mi istiyor?

Beni de aile toplantılarına dahil etmek için çok uğraştığını fark ettim. Onun bu çabaları bana Annem hastalandığından beri özlediğim şeylere ait olmak. Zihnim her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu fısıldıyor. Ama yıllarca çektiğim zorluklardan sonra iyi bir şeyi hak etmiyor muyum?

Sadece sürdüğü sürece tadını çıkarın.

Doğru. Öfkelenmek bir şeyi değiştirmez.

Gözlerim çiçeklere dönüyor. Çok güzeller. Duygu da öyle. Telefonumu elime alıp ona buketin bir fotoğrafını gönderiyorum.

-Teşekkür ederim. Çok güzeller.

-Huxley: Gülümsemeni görmeyi tercih ederdim.

Ön ayaklarını birbirine kenetlemiş, ekrandan ruhani bir şekilde bakan karikatürize bir boz ayı GIF'i ekliyor. Bu beklenmedik tatlı tepkiye gülüyorum, sonra da bir selfie çek ve ona gönder.

-Huxley: Güzel.

-Ben: Çiçekler masama renk katıyor.

-Huxley: Ve günümü güzelleştiriyorsun.

Gülümsüyorum. O böyle olduğunda, evliliğimizin yürümesini gerçekten istiyorum. Keşke sağlam bir temele dayandığından emin olabilsem. Evlilik sözleşmesine rağmen birlikte olacağız, böylece geleceğimiz bir tür sisin içinde saklıymış gibi hissetmeyeceğim.

-Bir toplantıya gitmem gerek. Sonra konuşuruz.

Önümüzdeki hafta yapılacak sanat müzayedesinin son detaylarını onaylıyorum. Her şey hazır, tüm sıkı çalışmalarımız sonunda karşılığını veriyor. Gelirler barınaklara, mutfaklara, ruh sağlığı merkezlerine Gaziler için danışmanlık ve daha fazlası. Elizabeth, birçok gazinin karşı karşıya kaldığı iç karartıcı durumla ilgili son zamanlarda yapılan bazı araştırmaları görünce dehşete düşmüş ve onların yeniden ayağa kalkmalarına ve onurlu ve gururlu bir şekilde üretken hayatlar sürmelerine yardımcı olmak istiyor.

Biraz gergindi, çünkü vakıf eskiden Enerjisini kadınlar ve çocuklar için harcıyor ama endişelenmemeliydi. Pek çok insan gelmeye söz verdi. Fonları akıllıca kullanacağını biliyorlar. O bile çekmiyor Vakıfta maaş alıyor ve kişisel parasını çalışanların maaş ve sosyal haklarının büyük bir kısmını ödemek için kullanıyor. Bir keresinde ona kişisel parası biterse ne olacağını sordum, ama bana bol miktarda olduğunu ve mali danışmanı Gavin Lloyd'un harika bir iş çıkardığını söyledi. gerektiği kadar uzun süre vakfı finanse etmek için ihtiyaç duyduğu getiriye elde etmek.

Kontrol listesini tamamlar tamamlamaz, Doktor'dan bir e-posta aldım.

Blum gelen kutuma düştü. Hemen açıyorum.

Annenizin gelişimi çok iyi. Parmakları Bebeğinizin kalp atışını dinlettiğimizde seğirdi. Her sabaha bu şekilde başlıyoruz ve ona torunu olduğunu söylüyoruz. Sanırım bu ona uyanma isteği veriyor olabilir. Henüz tam olarak uyanmadı ama bazen Evet ya da hayır demek için işaret parmağıyla bir ya da iki kez vuruyor. Ancak, gözleri hala Kapalı. Nedenini bilmiyoruz ama şu anda iyileşme konusunda oldukça iyimseriz. Umarım siz de iyimlersinizdir. İşte geçen haftadan bazı fotoğraflar. Ve o çok Hemşire annenizin gülümsediğini gördüğünü söylediği için gönderdiğiniz pembe orkidelere düşkün.

Okurken bir elimi ağzıma götürüyorum. Gözlerim yaşla doluyor ve gözyaşlarım perde perde akıyor. Bu, Dr. Blum'dan şimdiye kadar gelen en olumlu not. Kalbim kabarıyor ve ilk seferinde bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için e-postayı yavaşça bir kez daha okuyorum.

Annem ilerleme

kaydediyor. İyileşecek.

Nelson ve ailesinden yediğim onca hakarete değdi.

"Neyin var?" Tolyan masasından bir mendil alıp kaşlarını çatarak bana uzatıyor.

"Yok bir şey. Annem arıyor. Durumu daha iyi." Gözlerimi sildim, sonra burnumu sildim. "İzninizle. Bir dakikaya ihtiyacım var." Ayağa kalktım ve asansöre yöneldim.

Kalbimin içindeki neşe

Zapt edilemeyecek kadar büyük ve yerimde duramıyorum.

Şu anda uçakla annemin yanına gidebilmek için neler vermezdim ama açık artırma bu kadar yakinken gidemem. Ayrıca, onu yakında göreceğim - doğum günü birkaç hafta sonra.

Belki İK'ya izin süremi uzatıp uzatamayacağımı sorarım. Bu yıl annemle daha çok vakit geçireceğim. Ona bir kitap okumak isterdim.

En sevdiği yazarların son aşk romanları ve Huxley'nin bebek için aldığı altın kaplama bebek arabası gibi tüm saçma şeyleri anlatın. Ve Londra'daki terzisine sipariş ettiği ısmarlama ipek tulumlar!

Bebek arabası yeterince çılgıncaydı, ama tulumlar tamamen başka bir çılgınlık seviyesi. Ona da söyledim ve o da "Gerçekten çok güzeller. Neden bizim bebeğimiz de En iyisi mi?"

Bunu eğlenceli bulacaktır. Ve çirkin. Ama Nelson'ın ona yaptığı gibi bana ya da bebeğe acı çektirmeyecek cömert bir adamla evlendiğim konusunda onu rahatlatacak. Çiçek seçeceğim.

ve her sabah ziyaretim sırasında ona da getiriyorum.

Birdenbire Huxley'i görmek istedim. Haberleri paylaşmak ve annemin faturalarını üstlendiği için ona teşekkür etmek istiyorum. Annem uyandığında, bunun küçük bir kısmı onun sayesinde olmayacak. Ayrıca, iki yıl önceki o yağmurlu gecede beni bırakmasını unutamam.

Sanki evren en kötü zamanımda bana yardım etmesi için onu göndermiş gibi. Kulağa çok tuhaf ve batıl inançlı geliyor ama başka ne olabilir ki? Eskiden hayatta kötü olmadan iyi bir şey olmayacağını düşünürdüm ama belki de bu doğru değildir.

Nelson ve Karie'nin kötü büyüğü tüm pozitif enerjiyi bana yönlendirdi.

Asansörden garaja çıktığımda, gölgelerin arasından bir figür çıkıyor. İrkildim ve bir elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum. "Karie? Burada ne işin var?"

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş, ancak elbisesi hala yaşına göre çok dar ve açık. Onun Alnın ve kaşların hiç hareket etmiyor - yıllar geçtikçe daha da kötüleşen botoks kaynaklı bir durum. "Neden aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermiyorsun?"

"Çünkü düğünden sonra numaranı engelledim." "Beni engelledin mi?"

"Elbette. Kocam annemin sağlık masraflarını karşılamak için bir vakıf kurmuşken neden senin hakaretlerine ve kötü muameleneye maruz kalayım ki diye düşündüm."

Yüz ifadesi taşlaşıyor. Sanırım bu hiç aklına gelmedi. Muhtemelen annem Johns Hopkins'te olduğu sürece her zaman bana hükmedeceğini düşünüyordu. Kendini toparlamak için bir an bekledikten sonra omurgasını sertleştirdi. "Viv'i bu şekilde haksız yere taciz etmeyi bırakmalısın."

"Haksız taciz mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Tüm o videolar! Böyle sahte şeyleri internete nasıl koyarsınız? Hepimiz kadının o olmadığını biliyoruz."

"İkisinin yanına gittim. Şahsen. Kesinlikle Viv'di."

"Sen diyorsun."

"Videolar onun yüzünü gösteriyor. Diğer şeylerin yanı sıra." "Sahtesini yaptın! Ve ondan özür dileyeceksin. yaptın!" Karie emrediyor, istediğini yapacağıma dair güven dolu.

Ona soğuk bir bakış attım. "Yoksa ne olur?"

"Ya da-" Durdu. Annemin faturalarını suratıma fırlatacağı ama şimdi Nelson'ın değil Huxley'nin ödediğini hatırladı.

"Ne var biliyor musun? Sen zavallısın, Karie. Tek kelimeyle zavallı.

Para olmadan bir hiçsin. Paran olsa bile fazla bir şey değilsin."

"En azından ben başka bir kadının kocasıyla yatan bir fahişe değilim," diye alay ediyor.

Sözleri acıtmıyor bile çünkü doğru değiller ve bunu çenesinin inatla sertleşmesinden anlıyor. "Aynı tas aynı hamam, ha? Yaratıcılık hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı." Sırtım dik ve çenem yukarıda, ellerimi kalçalarımaya dayıyorum. "Sana gerçek orospuların kim olduğunu söyleyeyim. Birincisi, kendisinden on yaş küçük olan annemi evli olduğunu belli etmeden baştan çıkaran iğrenç domuz kocan. Sence bu onu fahişe yapar mı?"

"Nelson'ın-"

"Cevap vermeden önce dikkatlice düşünün çünkü bu sizin kadın düşmanlığınızı ortaya çıkarabilir. Cesaretleri olmadığı için başka kadınların peşinden giden kadınlarda gerçekten çirkin bir şey var.

gerçek suçluların peşinden gitmek için. Ayrıca, değerli Viv'in o sırada benim erkek arkadaşım olduğunu bile bile Peter'la yatmaya karar verdi. Sonra da Huxley'i ondan çaldığımı iddia etme cüretini gösterdi."

"Çünkü sen yaptın!"

"Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Eğer onunla yatmış olsaydı, sadece Huxley hakkında bir şeyler ortaya çıkardı."

"Onunla samimi olan biri bunu bilirdi." Viv piercingi hakkında tek kelime etmedi. "Bu arada, ironik olan ne biliyor musun?" Öne eğildim ve gülümsedim. "Eğer Viv Peter'ı çalmasaydı, o gece o bara hiç gitmeyecektim."

Geceyi Huxley ile geçirmezdim, yani onun bebeğine hamile kalmazdım, yani beni gelini olarak seçmezdi. Sanırım bu sadece karmanın var olduğunun kanıtı."

Karie titriyor, parmak eklemleri bembeyaz. Eğer düşünseydi

bana tokat atmaya çalışabilirdi. "Kazandığını sanıyorsun ama kazanmadın. Seni zavallı, cahil çocuk."

Özür dileyebilirsiniz ama hiçbir yalvarışınız sizi affetmemizi sağlayamayacak!"

"Bir terapistte gitmeyi hiç düşündün mü? Belki sana gerçekleri daha net görmene yardımcı olacak bir reçete yazabilirler" diyorum arabama doğru yürürken.

Karie takip etmiyor ya da olay çıkarmıyor, muhtemelen güvenlik kameraları yüzünden. Viv'e yaptığımı ona da yapmamı istemezdi.

O kadın şu anda benim üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu düşünecek kadar hayalperest. Yalnız ve desteksiz olduğum zamanlarda bana nezaket gösterseydi, tekrar düşünebilirdim. Ne de olsa kızını çok seviyor.

Belki bir terapist de seni anlamasına yardımcı olur. Karma tarafından ödüllendirilmek için iyi olmak gerekir. Her zaman ne ekersen onu biçersin.

Karie'yi zihinsel olarak bir kenara itip Dr. Blum'dan gelen muhteşem rapora odaklanıyorum. Ve bunu Huxley ile paylaşmanın ne kadar harika olacağını, böylece büyük bir hata yaptığını bilecek.

Hayatımdaki fark, annemi kurtarıyor olması. Belki öyle yemeği yeriz. Biraz erken ama ben umutluyum. Son birkaç haftadır çok daha iyi olan etkileşimimize dayanarak.

4D'deki güvenlik, kimliğimi gösterip giriş yaptıktan sonra beni içeri alıyor. Lobiyi geçip asansörden çıkarak Huxley'nin ofisine doğru yürürken adımlarım hafif.

Madison masasından kalkıyor ve bir kolunu önüme uzatarak yolumu kesiyor. Bu hareket kişisel alanımı işgal ediyor ve çiçek parfümünün kokusunu alıyorum, bu da anında hafif bir baş ağrısı yapıyor.

"Affedersiniz. Oraya giremezsiniz."

"Toplantıda mı?" Ben sordum. Belki de gelmeden önce mesaj atmalıydım.

"Programı dolu. Meşgul bir adam ve insanlar onu görmek için ofisine öylece giremezler.

Randevu," diyor mermer gibi pürüzsüz bir sesle. "O senin emrine amade değil."

Sahiplenici tavrı zımpara kağıdı gibi sinirlerimi bozuyor. Kim olduğunu sanıyor da benimle böyle konuşuyor? "Öyle olduğunu hiç söylemedim. Ama o aynı zamanda benim kocam ve neredeyse öyle yemeği vakti."

"O benim patronum ve onun programını, neye zamanı ve enerjisi olduğunu biliyorum." Dudakları zorlukla algılanabilen bir sırtışı dönüşürken bakışları üzerimde geziniyor.

Eğer sadece Huxley'nin meşgul olduğunu söyleseydi, tek kelime etmeden giderdim. Ama sanki onun üzerinde bir hakkı varmış gibi kavga çıkarıyor. Şirkette ne kadar uzun süredir çalışıyor olursa olsun, çalışanlarının buna müsamaha göstermesine izin vermeyeceğim.

"Sence sadece düğünümüzü istediği için mi "Amazing Grace" temasını bana saygısızlık etmek için mi kullanıyorsun? Ben onun karısı ve çocuğunun annesiyim." Elimi karnımın üzerine koydum. "Bana zaman ayıracaktır. Ve eğer o yapamazsa, sen yapacaksın. programında bana da zaman ayırır."

Yüzündeki kendini beğenmiş üstünlük ifadesi kaybolur. "Benimle böyle konuşamazsın. Ben senin için çalışmıyorum."

"Hayır. Ve bu tavrını sürdürmeye devam edersen onun için daha fazla çalışamayacaksın."

Kaşımı kaldırıyorum ve bana ters ters bakıp kenara çekiliyor. Ofisine girdiğimde boş olduğunu görüyorum. Belirsiz bir hayal kırıklığı, kabaran kalbimi söndürüyor. Ona mesaj atmış olsaydım bile bir şey fark etmezdi. özenle düzenlenmiş masasında pırıl pırıl parlıyordu. "Nerede o?" diye sordum.

"Belli ki ofisinde değil." Madison'ın ses tonu kibar ama gözleri kendini beğenmişlikle parlıyor. Karısı dışında herhangi biri olsaydım bana söyleyeceği gibi söylemek yerine Pasif saldırganlık.

"Demek bilmiyorsun? Ne harika bir asistansın sen." Ona küçümseyici bir gülümseme attım. "Ona uğradığımı söyle. Bu kadarını idare edebilirsin, değil mi?"

Sonra bir yanıt beklemeden dönüp gidiyorum. Önceden parlak olan ruh halim karardı. Ofise dönerken sakinleşmek için bir kutu süslü Belçika çikolatası alıyorum. benim sıkıntım. Şımartılmak iyi hissettiriyor, özellikle de uzun zamandır para konusunda endişelenmeden istediğimi alamadığım için.

O günün ilerleyen saatlerinde Huxley, Madison'ın parfümü gibi kokarak eve gelir.

Bölüm Kırk İki

Grace

"İyi kokuyor muyum?" Huxley ertesi gün kahvaltıda sorar. Dün gece üzerindeki kokuyu söylediğimde duş aldı. başımı ağrıttı. Vücut yıkaması dışında herhangi bir şey gibi kokmasına şaşırmış görünüyordu. Bu sabah mutfağa girmeden önce tekrar duş aldı.

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Ares geldiğinde içtiğim purodan olabilir. Daha dikkatli olacağım."

Onu düzeltmeden gülümsüyorum. Madison'ın dün kolunu kaldırarak beni nasıl engellediğini düşünüyorum. O zaman sıradan bir hareket gibi gelmişti ama şimdi düşünüyorum da, kolunu öyle bir kaldırmıştı ki bileği burnumda olurdu.

Bir oyun oynuyor. Viv de bunu yaptı ama daha az ustalıkla. Yine de bu sorun etmediğim anlamına gelmiyor. Madison'ın benimle Huxley'nin arasını açmaya çalışması tüm dünyayı kasvetli gösteriyor.

"Bu arada, Madison'dan hoşlanmıyorum." "Neden? Bir şey mi yaptı?"

"Kaba biri. Benimle konuşma şeklinden hoşlanmıyorum."

Huxley kaşlarını çatar. "Onunla konuşacağım. Son zamanlarda müşterilerimizden biri zor davrandığı için çok baskı altında. Mantıksız davrandıklarında araya girmek zorunda kalıyor."

Gerginlik boynumdaki ve omuzlarımdaki kasları sıkıyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onun stresi benim sorunum değil. Onun tavrı. Sana dün uğradığımı söyledi mi?"

"Evet, öyle yaptı ve seni kaçırdığım için üzgünüm. Bir adım attım.

Aynı müşteriyle yaptığım sinir bozucu bir görüşmeden sonra kafamı boşaltmak için dışarıdaydım. Seni görmek çok daha iyi olurdu."

Sakinleştirici sözleri beni biraz yatıştırıyor. Ayağa kalkıp omuzlarımı ovuyor ve ben de onun dokunuşuyla rahatlıyor, nazik vuruşların tadını çıkarıyorum. "Ayrıca sana benden çok daha yakınmış gibi davranıyor."

"Birlikte yakın çalışıyoruz ama o bazı sınırları aşmıyor." Ses tonu sert.

Bu işin peşini bırakmalıyım ama dün olanlar ve dün gece Huxley'nin üzerinde bıraktığı parfüm izi hâlâ içimi acıtıyor. "Yapmayacak mısın yoksa yapamayacak mısın?"

Elleri omuzlarımda duraklıyor. "İkisi de. Bana inanmıyor musun?"

Küçüklük bana göre değil. Ne de bir şeylere tutunmak. Gereksiz kızgınlık ve kıskançlık. Bu sadece beni parçalayacak. Ama duygularımdan kurtulmayı söylemek yapmaktan daha kolay. Havayı ciğerlerime derinlemesine çekiyorum, sonra nefes veriyorum, Madison'dan gelen tüm zehrin ruhumu terk ettiğini hayal ediyorum. "Biliyorum ama bu güvenimin onu da kapsadığı anlamına gelmiyor."

"Dediğim gibi, onunla konuşacağım. Ve sana kendi asistanını bulacağım, böylece onunla doğrudan muhatap olmak zorunda kalmayacaksın. Sana bir tane bulmayı daha önce düşünmeliydim, Tüm doktor randevularınızı ve benzeri işlerinizi halledecek biri, böylece evdeyken dinlenebilirsiniz."

"Huxley!" Şok içinde nefes nefese kaldım. "Bunu bana asistan tutman için söylemiyorum."

"Ama yeni elbiseler falan almadığına göre çok meşgul olmalısın."

"Ne kadar büyüyeceğimi bilmediğim için bu kadar erken hamile kıyafetleri almak istemiyorum." Düşündüğüm kadar çok göstermiyorum. Dr. Silverman'a mesaj attığımda, bunun ilk kez anne olanlar için normal olduğunu söyledi.

"Ve açık olmak gerekirse, Madison'la bana hamile kıyafetleri

alması için iletişime geçmedim." Sanki onun gibi birinin bebeğim ya da hamileliğim için herhangi bir şeye yaklaşmasına izin verecekmişim gibi. Dünkü etkileşimimizden sonra

Bebegın emziğine tavuk kanı serpmesini falan.

Huxley duraksıyor, sonra beni ona bakmam için çeviriyor.

"Ben

bundan bahsediyorum. Pryce Aile Vakfı tarafından düzenlenen sanat mzayedesinden bahsediyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ben gidiyorum," diye açıklıyor.

"Tamam... Ama bunun benim alışveriŐe gitme ihtiyacımla ne ilgisi var?"

"Sen benim artı-birim olacaksın." "Ben mi?" diye ciyakladım.

Gülüyor. "Evet. Sen benim karımsın. Sen olmasan kolumda başka kim olurdu?"

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim." Müzayede gibi süslü bir etkinliğe hiç katılmamıŐım.

Kocamın nasıl bir yaşam sürdüğüne alışmam daha ne kadar sürecek?

Bana sarıldı. "Bak. Neden bugün öğle tatilinde mücevher alışveriŐi yapmıyoruz?"

"Yeterli zamanımız olacak mı?"

"Aynı anda hem yemek yiyebilir hem de alışveriş yapabiliriz. Sandvilere düşkün görünüyorsun. Jambon ve hindi, İsviçre peyniri ve pastırma, değil mi?"

Gz kırıpıyorum. Huxley vakfa geldiğinde de bu vardı. "HerŐeyi hatırlıyorsun."

"nemli olduğunda."

Sıcak bir zevk kaplıyor içimi. Kendimi ona doğru fırlatıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve ormanın, baharın ve onun muhteşem kokusunu içime çekiyorum.

Gülüyor. "Sandvite ne sevdiğini hatırladığım için mi kucaklanıyorum?" Beni sıkıyor. "ğlene çeyrek kala seni alırım. Sana güzel birŐeyler alırız."

* * *

Huxley tam on bir kırk beşte Pryce Aile Vakfı'na geldi ve bana tek bir parlak kırmızı gül uzattı. "Güzel karım için."

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek, zevk yavaşça içimde dönerken diğerlerinin gözlerinin ağırlığını hissediyorum.

"İyi eğlenceler!" Asistanlardan biri olan Brenda el sallayıp göz kırparak şöyle diyor.

"Teşekkürler." Huxley'e döndüm. "Ee, nereye gidiyoruz?"

"Sebastian Jewelry'e, eğer başka bir yeriniz yoksa Zihin. Seb bir pislik olabilir ama değerli taşlardan anlar." Bir şefkat belirtisi var.

"Lucie için taşları o mu seçti?"

"Evet. Ve inanın bana, onun onayını alacak bir şey bulmak kolay değil. Konu mücevher olduğunda değil. Umarım orada bir şeyler beğenirsiniz."

Sebastian Jewelry'nin amiral mağazasına hiç girmedim. Ama zaten burada bir şey alabileceğimi de hiç düşünmemiştim. Cilalı siyah mermerden dokulu duvar kağıdına, yumuşak, hoş kokudan havadaki piyano melodisine kadar, mekan eski paranın zarafetini ve zenginliğini yansıtıyor.

İçeri adımımızı atar atmaz üniformalı bir memur kapıyı kilitliyor ve tabelayı çevirerek "Kapalı" yazısını asıyor. Bir başkası bize doğru koşuyor, ben Huxley'e doğru eğilip gizli bir an yaşayınca duruyor.

"Bekle... Kapalı mı?"

Fısıldıyorum. "Halka. Bize değil."

"Anlamıyorum."

"Tüm mağazayı kiraladım."

Çenem gevşiyor. "Bunu yapabilir misin?" Bunu sadece filmlerde görmüştüm.

Huxley omuz silkiyor. "Neden olmasın? Biz bir aileyiz."

Ooh. Özel bir bağlantı! "İndirim var mı?" Heyecanımı zar zor bastırarak fısıldıyorum.

Bana biraz şaşkın bir bakış attı. "İndirim mi?" "Bilirsin işte. Arkadaş ve aile indirimi mi?"

"Seb ile mi?" Bir homurtu. "Daha çok bir ek ücret."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Şaka yapıyorum." Huxley güler. "Para konusunda çok komiksin. Sınırın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır..." Bütçeyi tartışmadık.

"Bu." Siyah AmEx'ini çıkardı. "Ne istersen alabilirsin."

Gözlerimi kısıyorum, sonra sayısız pırlanta, zümrüt, inci, safir ve yakutu tarıyormuş gibi yapıyorum. "Mağazadaki her şey nasıl?"

"Neden olmasın?" İşaretimizi bekleyen tezgâhtara dönüyor. "Karım her şeyi istiyor."

"Hayır!" Omzuna hafifçe vurduktan sonra tezgâhtara bakıyorum. "İlaçlarını unutmuş. Önce sizde ne var bir bakayım."

Adam gülümser. "Elbette. Benim adım Jared Andersen. Bu taraftan."

Bizi pelüş bir aşk koltuğu, bir koltuk ve güzel bir oniks masa ile tamamlanmış özel bir odaya götürüyor. Çeşitli mücevherlerle dolu dört tepsi incelememi bekliyor.

"Zaten özel bir odada olacaksak tüm dükkânı kiralamana gerek yoktu," diye fısıldıyorum.

"Eğer sadece kız arkadaşım olsaydın bunu yapabilirdim. Ama sen benim karımsın." Alnımdan öpüyor.

Bana karım diye hitap edişindeki ciddiyet karşısında zevkten kızarıyorum. İçimde yeniden bir aidiyet duygusu dalgalanıyor ve başımı omzuna yaslayıp güçlü bedeninin sıcak sağlamlığının tadını çıkarıyorum. Parmaklarını parmaklarımdan arasından geçiriyor ve bu adam yanımdayken her türlü savaşa girebileceğimi hissediyorum.

Başka bir tezgâhtar öne çıkıyor ve içinde jambonlu ve hindili sandviç olan bir tabağı, bağımlısı olduğum armut şarabıyla birlikte önüme koyuyor. Huxley biftek ve kola alıyor.

"Acele etmeyin." Huxley'nin gözleri tepsilere doğru zar zor kayar.

"Mmm. Karar vermek zor. Hepsi çok güzel." Sandviçimi kemirirken zümrütlere yakından bakıyorum. Setin içinde küpeler ve platinden bir kolye var. Kare taşlar

o kadar derin bir yeşil ki, vahşi bir ormandan çıkmış gibi görünüyorlar. Beynimde bir çağrışım şalteri atıyor ve bana Huxley'in kokusunu hatırlatıyor. Ondan bir ipucu var. Yine can sıkıcı bir çiçek, ama düne kıyasla çok daha hafif ve başımı ağrıtmıyor. Madison kocamın üzerinde biraz bırakmak için parfüm sıkmış olmalı. Neden böyle yaptığını asla anlayamayacağım. Beni kışkırtıyor ama Huxley ile öğle yemeği ve alışveriş randevumu mahvedemeyecek.

Dikkatimi kararlılıkla mücevherlere veriyorum. Elmaslar da güzel. İnciler de öyle; kusursuz, parlak ve iri. Her ikisi de daha güvenli seçenekler, klasik ve her şeyle iyi gider. Ama nedense gözlerim zümrütlere takılıyor. Huxley müzayede için yeni bir elbise almamı istediğinden, zaten iki siyah elbisem olduğundan mor renkte bir elbise almak istiyorum. Ama yeşil taşlar mor bir elbiseye yakışır mı? Elbise mi? Gözlerimi kısıyorum, kombinasyonu kafamda canlandırmaya çalışıyorum.

Güvenli seçeneği tercih edin. Elmaslar ve inciler karıştırmaları ve eşleştirmesi en kolay olanlardır.

Ama güvenli olmak istemiyorum. Bir kez olsun maceracı olmak ve elimdekileri daha sonra kullanmak için endişelenmemek istiyorum. Hmmm. İkilemler, ikilemler... Huxley siyah kartını çoktan cüzdanından çıkarmışken zihinsel olarak sıkıştığım inanamıyorum. Yıllarca uçlarda yaşamış olmalıyım. Sandviğin son lokmasını yutuyorum, merak ediyorum-

Huxley, Jared'e "Karım zümrütleri sever," diyor.

Başıyorum ve ona dönüyorum. "Nasıl...?"

"Sakin ol. Onlara iki kez baktın, ikincisinde çok uzun süre baktın. Dudaklarını büzdün ve o uzak gözlerindeki bakış. Sonra elmaslara ve incilere baktın ama zümrütlere bakmaktan kendini alamadın, neden onları almayasın ki?"

Beni bu kadar yakından izlediği ve bu kadar iyi anladığı için memnun ve utangaç bir şekilde kızarıyorum. "Sadece düşünüyordum

"Onları alacağım elbiseyle eşleştireceğim."

"Devam edin. Zümrütler şaşırtıcı derecede çok yönlüdür, en azından taşlar bu kadar doygun olduğunda."

"O haklı, Bayan Lasker. Bunlar özel bir gün için seçeceğiniz her türlü kıyafetle iyi uyum sağlayacaktır."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler."

Adam siyah AmEx ile ayrılır ve Huxley sıcak bir gülümsemeyle "Sana söylemiştim" der.

"Eminim öyledir." Ona hızlı bir öpücük verdim. "Teşekkür ederim." Sonra ayağa kalkıyorum. "Bu iş bittiğine göre, tuvaleti kullanmam gerekiyor. İzninizle." Zayıf bir kadın öne çıkıyor ve beni bir yığın kabarık pamuklu havlunun ve Huxley'in Japonya'dakine benzeyen tuvaletlerin bulunduğu güzel döşenmiş bir banyoya götürüyor. Ama tam olarak aynı değil, buradakiler konuşmuyor.

Bebek rahminizde büyüdükçe mesanenizin fazla genişleyemediğini ve daha sık tuvalete gitmeniz gerektiğini okudum. Ama bebek hala çok küçükken neden bunu yaşıyorum? Ellerimi yıkıyorum ve rujumu yeniden sürüyorum. Aynada kızarmış bir kadın var, gözleri ıslık ıslık parlıyor. Sadece sevgi olarak adlandırılmayacak kadar yoğun bir şey. Karnım, hız treninin düşmesinden hemen önceki gibi çırpınıyor.

Heyecan ve endişe kalbimin etrafında dolanıyor. Her nasılsa, başlangıçtaki sürtüşmemize rağmen, Huxley'e hayal ettiğimden çok daha fazla ilgi duyuyorum.

Banyodaki işimi bitirip kocamın yanına gitmek için dışarı çıkıyorum. Özel odadan tanıdık sesler geliyor ve içerideki insanlar beni görmeden dinleyebilmek için yer değiştiriyorum.

"Huxley, Tanrı'ya şükür seni yakaladım," diyor Madison, zor nefes alarak. "James burada, seni görmek istiyor."

"Ne için? Gelecek haftaya kadar şehre gelmemesi gerekiyordu."

"Bilmiyorum. O histerik."

"Hiç öyle değil mi?" Huxley tiksintiyle mırıldanıyor.

"Miguel ona dosyaları göstermek için mi geldi?"

"Miguel buluttan hiçbir şey çekemediğini söylüyor ve görünüşe göre tüm dosyalarını kaybetmiş..." Madison küçük

bir ses çıkarır,

boğazında çaresiz bir ses. "BT ilgileniyor, ama James seninle konuşması gerektiğini söylüyor, aksi takdirde."

"Önce karımı bekleyeyim."

"Pek sabırlı biri gibi görünmüyor," diye ekliyor Madison.

"Bu onun hatası.

randevu." Huxley'in sözleri daha kısa olamazdı.

Sanırım Madison tamamen yalan söylemiyordu.

Kimse Huxley'i randevusuz göremez. Ama bu James denen adamın aksine, ziyaretimi haber vermek için peşinden de koşmadı.

Masum bir gülümsemeyle odaya girip Huxley'nin yanındaki yerimi alıyorum ve ona bir öpücük veriyorum. Madison'a gizlice baktığımda onun bizi taş gibi bir ifadeyle izlediğini görüyorum. "Beklettiğim için özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Önemli bir şey değil." Sırtımı okşuyor. "Her şey yolunda mı?" "Evet."

"Seti kuryeyle eve getirecekler," diyor. "Erken ayrılmaktan nefret ediyorum ama çıkamayacağım acil bir işim var. Madison seni ofisine bırakacak."

"Zorlamaktan nefret ederim. Ofisim sizinkinin tam tersi yönde. Uber'e gidebilirim," diyorum, asistanıyla gereğinden fazla zaman geçirmek istemediğimden.

"Saçmalık." Tacıma bir öpücük kondurdu. "Akşama görüşürüz."

El sallıyorum, sonra Madison'a dönüyorum. "Sanırım oldukça acil bir durumdu." Ses tonum mülayim.

"Evet. Önemli bir müşteriyle." Bana bakarken bakışları küstahtı.

Huxley beklemesi gerektiğini söylediğine göre o kadar da önemli olamaz, diye düşünüyorum bir sonraki hamleyi yapmasını beklerken. James'in ofise dalması bir tesadüf olabilir ama onun çok önemliymiş gibi davranması değil. Randevumuzu yarıda kesmek ve beni olabildiğince önemsiz hissettirmek istiyor. İşe yarayabilirdi.

Karie ve Viv sayesinde çok kalın bir deri geliştirdim.

Madison'ın telefonu çalıyor. Ekrana bakıyor ve biraz kaşlarını çatıyor. Cevap verirken alnındaki kırışıklıklar kayboluyor. "Beni bu kadar çabuk aradığına şaşırdım. Evet, tabii ki

Elbette anlıyorum. Gittiğin için kimse seni suçlayamaz." Gözleri bana doğru kaydı, sonra elmasların üzerinde durdu. Birkaç kez başını sallıyor. "Hayır. Sanırım hiç istemediğin bir çocuğu beklemek işleri daha da zorlaştırır. Merak etmeyin. Ben her şeyle ilgileneceğim. Elbette, H. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyor ve kendini beğenmiş bir ifadeyle bana dönüyor. Bebeğim hakkında rahatsız edici bir yükmüş gibi konuştuğu için gözlerini oymak istiyorum ama tam da onun istediği tepki bu, bu yüzden kontrolü elden bırakmıyorum. Huxley dediğinde Sabah ofise geldiğinde onunla konuşacağını düşünmüştüm. Sanırım unutmuş.

Kalkmama yardım edecekmiş gibi dirseğimi tutuyor. Dünden kalma parfüm gibi kokuyor.

Ondan uzaklaşıyorum. İğrenç kokusu yüzüne kusma isteği uyandırıyor. "Güzel parfüm."

"Bu benim favorim. Huxley'in de." Sesi daha tatlı olamazdı.

"Öyle mi?"

"Sana bir şişe gönderebilirim..." Bana dikkatle bakıyor, ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

Eğlence ve kızgınlık içimi kaplıyor. Kendini çok zeki sanıyor ama Karie ve Viv'in bana sık sık yaptığı saçmalıklarla kıyaslandığında bir amatör. Planı çok şeffaf. Huxley'nin kokusunu almanın bir yolunu bulmak. ve sonra havai fişekleri bekle. Aslında muhtemelen çoktan patlayıp patlamadığını ve Huxley'nin ne zaman benimle tartışıp sesini yükseltecek kadar sinirleneceğini merak ediyordur. Ya da belki de beni buraya kırılan tüylerimi yumuşatmak için mi getirdiğini merak ediyordur.

Ya da... belki de şu anda ona karşı kendimi kaybedeceğimi ve utandıracak kadar kötü bir olay çıkaracağımı umuyordur.

Huxley. Ben onu sözlü olarak azarlarken tek yapması

gereken o hiçbir şey yapmadım ifadesini takınmak.

Soğukkanlılığıımı koruyorum. "Parfüm sıkmak için şişeye ihtiyacım yok. Huxley beni yatağa götürdüğünde koku üzerime siniyor."

İrkiliyor, yanakları kızarıyor. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ne yani? Kocam tarafından becerilmeyi o kadar çok istiyorsun ki benim yanımda yarım yamalak bir asistan gibi davranamıyor musun?"

Yüzündeki kızarıklık çirkinleşir. Çenesi geriliyor ve bir sonraki hamlesini düşünürken yüzünde kısa süreli bir savaş yaşanıyor. "O ve ben kokuyu seninle aynı şekilde paylaşıyor olabiliriz."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Eğer Huxley ile yatmış olsaydı, bir parfümden bahsediyor olmazdı. O olurdu piercinginin ne kadar harika hissettirdiğinden bahsediyor. "O zaman neden bu kadar sıkışık görünüyorsun? İyi sikilmiş bir kadın parlıyor olmalı."

Keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Sana tahammül ettim çünkü kocam iyi bir asistan olduğunu söylüyor. Sana tahammül etmeye devam etmemi istiyorsan, beni yemlemeye çalışmaktan vazgeçsen iyi edersin."

"Seni hiç istemedi. Senden asla hoşlanmayacak. Evlilik sözleşmesi bebeğin onun olduğunu söylüyor. Onu alacak ve sana hiçbir şey bırakmayacak. Sırf yapabildiği için."

Bu iğneleme beni çok etkiledi. O anın heyecanıyla sözleşmeyi iyice kontrol etmeden imzaladım, en başta sahte nişanlısı olmamı isteyen oyken bana servet avcısı gibi davranması beni çileden çıkardı. Ama ya bebekle ilgili bir şey varsa? İstemesini beklemiyordum, çünkü o zamanlar babalığı sorguluyordu.

Tepkimi saklamak için kendimi eğitiyorum. Madison da evlilik sözleşmesinde ne olduğunu bilmiyor olabilir, sadece acıtmasını umarak çılgınca bir tahminde bulunuyor. Tatmin olamayacak.

"Kimse ona karşı gelemmez ve bu yanına kâr kalmaz," diye ekliyor. "Ve sen onu hiç istemediği bir evliliğe mi sürüklüyorsun?"

Rubicon'u geçtiniz."

"Lanet galaksiyi geçip geçmediğim umurumda değil. Ben hala onun karısıyım ve sen sadece abartılmış bir asistansın. kendini önemseme duygusu."

Bocalıyor. Bahse girerim beklediği bu değildi. O kıskandığımı, surat astığımı ve güvensizlik içinde kıvrandığımı görmek istiyordu. "Annemin masraflarını karşılamak için özel bir vakıf kurdu.

fahiş tıbbi faturalar." Gözlerim kuyumcu dükkânında gezinirken, yumuşak ve yetkili bir sesle ekliyorum: "Bütün burayı sırf bir çift olarak çıkacağımız bir sonraki akşam için bana güzel bir şeyler almak için kiraladı. Bu kadar para harcamazdı.

Eğer beni umursamıyorsa ve sen de bunu biliyorsan. Bu yüzden çeneni kapalı tut ve iyi bir asistan gibi beni ofisime götür."

* * *

Sözlü atışmamızda Madison en iyisini elde etmesine rağmen, etkileşim kötü bir tat bırakıyor. Öğle tatilimin bir bölümünü Huxley ile geçirmenin verdiği sıcak ve coşkulu his gitti, yerini kızgınlık ve

Asistanına karşı devam eden hoşgörüsü nedeniyle kabul edilemez bir pozisyona zorlanmamdan duyduğum rahatsızlık.

Onun peşinden nefes nefese koştuğunu nasıl göremez? Bunca yıl? Şimdi bana karşı olan düşmanlığını zar zor kontrol edebiliyor mu?

Adam'a karşı olan çirkin kıskançlığından sonra daha da üzücü. Arkadaşım Madison kadar iğrenç değildi. Ondan yer istedikten sonra bana verdiği bahsetmiyorum bile.

Şimdi düşünüyorum da, Adam'ı azarlamam çok sert olmuş. Huxley'nin mantıksız duyguları yüzünden neden en iyi arkadaşımdan vazgeçeyim ki, o benim iğrenç asistanına kızmama saygı gösteremezken?

Günün işlerini bitirdiğim için ofisten biraz erken çıkıyorum ve doğruca eve gidiyorum. Huxley bana bir

Taşındıktan sonra evlilik sözleşmesinin bir kopyasını makyaj odamdaki çekmeceye koydum ve bir daha da bakmadım.

Belgeyi bu kez daha dikkatli okudum, duygularım imzaladığım zamankinden daha sakin. Anlaşmaya göre Huxley'nin parasından ne şimdi ne de hiçbir zaman bir kuruş bile alamayacağım. Bu onun parası ve ben onun servetini oluşturmalarına yardımcı olacak hiçbir şey yapmadım.

Ama küçük bir alt bölümde bebeğin velayet sadece Huxley'e ait olacak. Madison'ın sözleri kalbime kızgın bıçaklar gibi saplandı. O haklıydı.

Bunu nasıl kaçırmış olabilirim? Üzgün olsam bile mi?

Huxley'nin bebeği doğurmak isteyebileceği ihtimali aklımın ucundan bile geçmedi. Ona hamilelikten bahsettiğimde çok sinirlenmişti ve Nelson'la yaşadığım deneyim bana erkeklerin duygusal yatırım yapmadıkları bebekleri istemediklerini öğretti. Karie, Nelson'a yardım edebilecek düzgün bir aileden gelen önemli bir hayat arkadaşıydı, bu yüzden ondan olan çocukları önemliydi. Ama annem sadece anlamsız bir kaçamaktı, ve ben onun hiç var olmamasını dilediği bir rahatsızlıktım.

Ama o zamandan beri Huxley'nin tavrı değişti. Bebeği ve beni önemseydiğini ve yarattığımız hayatın yanında olacağını söyledi. Ve davranışları da bunu destekliyor. Eve son derece gösterişli bir bebek arabası getirdi ve ısmarlama tulumlar sipariş etti. Eğer el-dikişli bebek patikleri önümüzdeki birkaç ay içinde İtalya'dan geldi.

Madison'a söylediklerime kesinlikle inanıyorum. Huxley gibi adamlar önemsiz insanlar için para ve zaman harcamazlar. Bizim Bebek ve ben onun öncelikler listesindeyiz. Açıkçası benden boşanacağını ya da bana veya çocuğumuza zarar verecek bir şey yapacağını düşünmüyorum.

Ama avukatının taslağı elindeyken bile bunu hissetti mi? Evlilik sözleşmesi mi? Muhtemelen hayır. Sadece bana eziyet etmek istemediği bir bebek almak istedi.

Zonklayan şakaklarımı yavaşça ovuyorum. Hâlâ bunu

yapmayı planladığına dair bir kanıt görmediğim sürece bunu ona karşı kullanmamalıyım.

Ancak, içinde kendisinin de olduğu bir geleceği düşünmemi istermiş gibi davrandıktan sonra geleceğim hakkında ürpertici bir belirsizlik hissetmemeneden olduğu için onu sorumlu tutuyorum, özellikle de şüphe tohumları ekmeye çalışan lanet olası asistanı olduğu için.

Cahil olduğunu iddia edemez çünkü ona Madison'ın sorunlu tutum ve davranışlarından zaten bahsetmiştim. Onun nasıl bir yılan olduğunu ve onu şımartarak ne kadar adaletsiz davrandığını görmesi için ne yapması gerekiyor? Ben öfkelendikçe hayal kırıklığım artıyor, Bu yüzden nefes egzersizleri yapıyorum. Stres bebek için iyi değildir.

Huxley, Adam çizgiyi geçtikten sonra ondan uzak durmamı istediğinde, ben de öyle yaptım. Kocam da bana aynı nezaketi göstermeli.

Evlilik sözleşmesini çekmeceye geri koyuyorum. O aptal bir adam değil. İkiyüzlü de değil. Ama Madison söz konusu olduğunda, alışkanlıktan mı yoksa sadece yetkin bir asistana sahip olmanın rahatlığı.

Belki de maruz kaldığım saygısızlığı ona da tattırmalıyım. Ne de olsa, insanlar acı çeken kendileri olduklarında daha iyi netlik kazanırlar.

Bölüm Kırk Üç

Huxley

Karımda bir sorun var.

Sebastian Kuyumculuk'taki yemekten beri gergin. Belki de sadece benim ona Zümrüt, elmas da istemiş olabilir ama öyle görünmüyor. Jared'e ayrılmadan önce karımın istediğini almasına izin vermesini söyledim.

Biz gitmeden önce onun için bir spa ve yüz bakımı ayarladım.

Sanat müzayedesı. Belki bu onu neşelendirir. Sonra akşam duş almaya başlamamı ve gizlice kendimi koklamamı nasıl istediğini hatırlıyorum. Sadece daha önce aldığım duşun sabun kokusunu alıyorum. Bir şekilde kokmaya mı başladım? Bu çok garip. Hiç kimse şikayet etmedi.

"Neden kendini kokluyorsun?" Emmett soruyor.

"Bir şey gibi kokup kokmadığımı görmek için," diyorum, sanat müzayedesinden önce rahatlamak için bir puro üfleyerek.

Sebastian, Emmett, Grant, Nicholas ve ben, masa ve sandalyelerle donatılmış geniş bir verandada, eşlerimizin süslenmekte olduğu spa'dayız. Biz smokinlerimizle hazırız ama tabii ki kadınlar her zamanki gibi geç kalıyor. Burası kendi zaman diliminde çalışıyor çünkü hiçbir şey zamanında bitmez. Ama Lucie ve Molly bunu seviyor, işte hepimiz buradayız. Kadınlarımız için yaptığımız şeyler.

En azından spa, bekleyen erkeklere ücretsiz içki sağlıyor. "Puro yüzünden," diyor Emmett, ekstra üstün bir sesle

ve her şeyi bilen. "Muhtemelen kusmak istemesine neden olur. Kadınlar hamileyken hassas olurlar."

"İş yerinde puro içmem."

"Ne?" Nicholas diyor ki.

"Grace her akşam benden duş almamı istiyor," diye açıklıyorum. "Sanırım bir şeye kızgın ama ne olduğundan emin değilim."

"Sadece sorabilirsin," diyor Grant.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sormama gerek yok. İşten sonra kokumu beğenmediğini söyledi." Ayrıca yönettiğim projelere, özellikle de Madison'a olağanüstü bir ilgi gösteriyor. Eğer vakıftaki işinden sıkıldığına ya da yorulduğuna dair en ufak bir belirti gösterseydi, 4D'de çalışmak istediğini düşünebilirdim.

Sebastian, "Ona o zümrütlerin üzerine biraz daha mücevher alsaydın, yaşlı adam kokunu fark etmezdi," diyor.

"Doğru. Çünkü bütün kadınlar bunu ister," diyorum alaycı bir şekilde.

Nicholas, "Bazıları kitapları daha çok istiyor," diyor.

Seb Domuzunu yudumluyor. "Örtülerin üzerine elmaslar yerleştirin, onları daha çok isteyecektir."

"Amy elmasları sever ama onları takmayı tercih eder," diyor Emmett. "Ama Grace'in zümrütler için üzüleceğinden şüpheliyim, tabii küçük ve ucuz değillerse."

Seb, "Sebastian Jewelry küçük ve ucuz işler yapmaz," diyor.

"Belki de alışveriş kesildiği için üzölmüştür. kısa," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Madison yerine onu ofisine geri götürmeliydim."

Grant yüzünü buruşturdu. "Onu Madison'a mı bıraktırdın?" "Tabii ki. Neden?"

"Grace kör değilse, Madison'ın senden hoşlandığını biliyordur."

İşte yine başlıyoruz. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? O yapmaz. Olsa bile bunu göstermeyecek kadar profesyoneldir."

Emmett başını sallıyor. "Konu ona gelince kör oluyorsun. Sana düzüşmek istediği bir erkek gibi bakıyor."

"Yerde..." Nicholas diyor ki. "Ya da masa..." Grant diyor ki.

"Ya da ofisinizdeki o rahat kanepeyi..." Sebastian öneriyor.

Kızgın bir şekilde elimi sallayarak onları uzaklaştırıyorum. "Saçmalama. Madison'la çoktan konuştum."

"Bu iyi olmalı," diyor Emmett öne doğru eğilerek. "Hiçbir şey olmadığını söyledi, ama daha fazla olacağına söz verdi."

karımla olan ilişkilerine dikkat etmesini söyledi. Ayrıca bana Grace'in kendisinden memnun olmama ihtimalinin olduğunu çünkü Grace'in programını yönetmesine yardımcı olamayacak kadar meşgul olduğunu söyledi."

Sebastian bana bir bakış attı. "Sen bir aptalsın."

Grant omuz silkiyor. "Sadece erkek bir asistan bul. Sorun çözülür."

"Ya da Marjorie kadar beceriksiz birini bul ki kimse ona aşık olacağına inanmasın." Marjorie, Emmett'in en değersiz asistanı. Ona nasıl katlanıyor bilmiyorum ama katlanıyor. Muhtemelen onun yerine yeni birini işe alamayacak kadar meşguldür, çünkü hem kendi işini hem de onunkinin yarısını yapmak zorundadır.

"Bu saçma fikrinle eğlenmeyeceğim." Puromu bitirdim.

Resepsiyon görevlilerinden biri kafasını avluya uzattı.

"Sabrınız için teşekkür ederiz. Bayanlar hazır."

Çok geçmeden çift kapı açılıyor ve kadınlarımız bize doğru yürüyor. Sırtarak öne doğru adım atmaya başlıyorum, sonra duraksıyorum. Grace'in ince makyajı yüksek elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyor ve Geniş, etkileyici gözlerinin mavisi. Koyu renk saçları kıvrılmış ve güzel yüzünü çerçeveleyen kıvrımlarla yumuşak bir topuz haline getirilmiştir. Yan yırtmaçlı koyu kraliyet moru elbise Vücudunu bir aşığın kucaklaması gibi sarıyor, ama kulaklarında ve boğazında parıldayan taşlar zümrüt değil. Gümüş gibi görünen bir şeyin içine yerleştirilmiş kırmızı lal taşı.

Sebastian da fark ediyor ve başını hafifçe sallıyor. Benim envanterim değil.

Tabii ki değil. Taşlar en iyisi değil ve ayar da fena değil ama olağanüstü de değil. Bunları herhangi bir orta seviye mağazadan satın alabilirsiniz.

"Zümrütlerin nerede?" Herhangi bir yargılama belirtisi göstermeden soruyorum. Lal taşları annesinden kalmış olabilir, bu nedenle karım için duygusal ve önemli.

"Evde." Nazik parmak uçları kırmızımsı taşların üzerinde geziniyor. "Bugün bunların daha iyi olacağını düşündüm." Kelimeler yavaş ve ölçülü. Gözlerini kardeşlerime ve eşlerine çeviriyor, sonra dudaklarını birbirine bastırıyor. Daha fazlasını söylemek istiyor ama özel olarak. Belki de bir hikayesi vardır. sadece benimle paylaşmakta rahat hissettiği mücevherlerin arkasında.

Altında yatan anlamı anladığımı belirtmek için elini şefkatle sıkıyorum: duygusal parçalar. İlk hayal kırıklığı azalıyor. Aldığım mücevherleri onun üzerinde görmeyi çok isterdim ama ne önemi var ki? O benden daha nefes kesici. Evli bir çift olarak ilk sosyal toplantımız için hayal edebileceğim.

Kiraz kırmızısı rujunu bulaştırmamaya dikkat ederek onu öpüyorum. "Yutulacak kadar güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum kulağına.

"Belki müzayededen sonra," diye fısıldıyor. "Eğer iyiysen."

Gölüyorum. "İstediğin bir şey var mı?"

Bana yan gözle bakıyor, kirpiklerini indirmiş, güzel ağzını düşünceli bir şekilde büzmüş. "Ya varsa? Benim için alır mısın?"

"Tabii ki. İstediğinizi elde edemedikten sonra zengin bir kocaya sahip olmanın ne anlamı var?"

Gözlerini kaldırıyor ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Tamam. Sana haber veririm."

* * *

Bir hayır müzayedesini için bu etkinlik kesinlikle para saçıyor - beyaz örtülerle kaplı koltuklar ve masalar, gösterişli,

smokinli kuartetler ve etrafta dolařan canlı kıyafetli personel. Çalıřanların ellerinde, en iyi peynir, havyar, krema ve krakerlerden yapılmıř sűslű kanepelerle dolu tepsiler ve hem altın hem de gűl rengi paha bıçılmaz řampanyalarla fokurdayan flűtler var.

Ancak, insanlar olayın yeterince űzel olduėunu dűřűnmezlerse ceplerini açmazlar. Yapmanız gereken İnsanların paralarının etrafındaki yumruklarını gevřetmeleri için kendilerini varlıklı hissetmeleri.

İçeriye doėru yűrűrken elimi Grace'in dirseėinde tutuyorum. Buradaki konukların çoėu dűėűnűműze gelmiřti. Hevesli bakıřları bizi takip ediyor; belli ki dűėűnűműzűn nasıl geçtiėini merak ediyorlar.

evlilik bűyle alıřılmadık bir tűrenden sonra gidiyor. Grace'in gűzűne mi gireceklerine, yoksa onu kurnazca kűűmseyeceklerine karar vermek isterler.

Grace çenesini dik tutarak onların gűzlerine bakıyor, dudaklarında kűűk bir gűlűmseme hiç eksilmiyor, tıpkı tebaasına bakan bir kraliçe gibi. Kendini bu kadar iyi idare ettiėi için gűėsűm gururla kabarıyor.

Elizabeth řık bir fildiři elbise ve zűmrűtler giymiř olarak gelir. řehirde eski paralı elitler için moda trendlerini belirleyen birkaç kiřiden biri. Yeřil tařların gűrűntűsű benim aldıėım ama Grace'in evde bıraktıėı tařları hatırlatıyor.

"Hoř geldiniz. Seni gűrmek çok gűzel. Harika gűrűnűyorsunuz! İkiniz de!" Bana ve Grace'e sarıldı, bizi havadan űptű.

"Evlilik sana yakışıyor. Ve kolyene bayıldım. Çok şirin!"

"Teřekkűr ederim," diyor Grace. Bekliyorum, daha fazlasını sűyleyeceėini umarak- belki annesinden nasıl geldiėini anlatır ama hiçbir řey eklemeyiz.

Elizabeth bana dűnmeden űnce, "Harika bir iř çıkardın," dedi. "Karınız muazzam yetenekli bir kadın. Sen gurur duymalısınız."

"Ųyleyim." Gűlűmsűyorum. Elizabeth asla olumsuz bir řey sűylemez ama boř űvgűler de yapmaz.

"Lütfen keyfinize bakın ve umarım bu gece hoşunuza gidecek bir şeyler bulursunuz."

"Eminim yaparım," diyorum.

Başka bir misafiri karşılamak için uzaklaşıyor. Grace'e bir bardak zencefilli gazoz için garsonu durduruyorum. Adam giderken, gözlerim bir şeyle çarpıştı.

Ne oluyor be? Bu Adam mı?

Gözlerimi kısıyorum. Kumral saçları, gözlerindeki hafif kasvetli bakış -muhtemelen istediği kadını başka bir adama kaptırdığı için- ve hiç izin kullanmadan ofiste sonsuz saatler geçirdiği için soluk ten rengi. Evet, bu o. O bir smokinli, saçları arkaya taranmış, şampanyasını yudumluyor. Eğer gözleri sürekli kalabalığı taramıyor ve ayakları endişeyle yere vurmuyor olsaydı, ortama uyum sağlamış gibi görünebilirdi.

Aniden döner ve sohbet eden ve gülen kadın ve erkeklerden oluşan kalabalığın arkasından yürür. Onun burada ne işi var? İçeri girecek kadar para kazanmıyor. İş arkadaşlarının

Huxley & Webber'dan aldığı maaş.

Grace'le konuşmak için döndüm ama o gitmişti.

Bölüm Kırk Dört

Grace

Huxley'nin kafasını kışından çıkarmak, söylemekten çok daha kolay. Bana zümrütleri sorduğunda ona lal taşlarından bahsedecektim ama kardeşleri ve onların eşleri etraftaydı. Onların önünde bu konuya girmek çok fazla dramatik olurdu, özellikle de Madison'la olan anlaşmazlığım hakkında muhtemelen hiçbir fikirleri olmadığı için. Bunu Huxley ile aramda gizli tutmayı tercih ederim. Ne de olsa tek istediğim Madison'ın görüldüğü kadar masum olmadığını anlaması, onu ailesinin önünde utandırmak değil.

Zümrütlerden bir daha bahsetmedi ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyor. Balo salonunda eli dirseğimde dururken kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu konuyu nasıl açabilirim? Eve döndükten sonra belki?

Ondan kolyenin tokası için yardım isteyebilir ve lal taşlarını Adam'ın verdiğini söyleyerek konuya giriş yapabilirim. Huxley kesinlikle iyi tepki vermeyecektir. O zaman mümkün olduğunca sakın bir şekilde -Madison'ın mide bulandırıcı kokusuyla eve geldiği her seferinde hissettiklerimle onun hissettiklerini karşılaştırm. Son birkaç gündür parfüm kullanıyorum.

Ondan her gece duş almasını istedim ve o da tek kelime etmeden duş aldı. Ama nasıl olur da asistanı gibi koktuğunu bilmez, oysa asistanı onun üzerinde kokusunu bırakmak için her tarafına sürtünüyor falan olmalı.

Şimdiye kadar patlamamış olmamın tek nedeni Huxley'nin beni aldatmadığına inanmam. Sadece onun olduğumu ilan etmekle kalmadı, aynı zamanda benim olduğu konusunda da kararlıydı. Ve bunu bana mümkün olan en çığ şekilde gösterdi.

Ayrıca, Madison'ı beceriyor olsaydı Kokusunu ya da cildinde bırakmış olabileceği makyajı silmek için önce duş almadan eve gelecek kadar aptal. Ama bu sinirlerimi bozmadığı anlamına gelmiyor. O zeki bir adam. Onun ne yaptığını nasıl fark edemez? Sebastian Kuyumculuk'taki sözlü dayığım bile davranışını durdurmak için. Eğer öyle olsaydı, eve onun parfümü gibi kokarak gelmezdi ve şeffaf bir şekilde nifak tohumları ekmeye çalışmazdı.

Madison'la olan sorunumu gündeme getirmeye devam ederek dırdırcı ya da mızımız bir eş gibi görünmek istemiyorum.

Huxley kafasını kuma sokmaya kararlı görünüyor. Ama lanet olsun, ben onun karısıyım, bazı haklarım ve beklentilerim var.

Ona son birkaç gündür hissettiklerimin tadını verdikten sonra, Madison'dan kurtulması gerektiğini ya da en azından, eğer tamamen kovulamayacak kadar iyiyse, onunla bu kadar yakın çalışmaması gerektiğini söyleyeceğim. Kocamdan bu kadar ilgi görmeyi hak ediyorum.

Huxley bana içecek bir şeyler getirmeye gitti. Neyse ki, Müzayedede alkolsüz içecekler bulundurmaya özen gösterdim.

Sol tarafımda Alacakaranlıkla Şafak Arasında Bir Yer başlıklı mavi ve yeşil renklerden oluşan devasa bir soyut resim var. İki rengin arasında ateşli altın turuncu bir şerit var ve ben buna bayılıyorum.

Kontrast ve fırça darbeleri üst kısma kabarık bir his verirken alt kısma kaba, çimenli bir görünüm kazandırıyor. Sanatçı -Lynn- popüler grup Axelrod'un gitaristinin küçük kız kardeşi ve nedense eserlerinin yıpranmış falan olacağını düşündüm. Duvarı takip edip diğer resimlerine bakıyorum.

"Bir süredir Somewhere Between Dusk and Dawn'a bakıyordun. Senin için almamı ister misin?"

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Adam!"

"Hey, GG. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Ona bakıyorum, hala dostça bakan gözlerini ve parlak gariplik ya da kızgınlık belirtisi olmayan gülümsemeler. Mutlu bir rahatlama kalbimi sızlatıyor. Ne oldu? düğün gecesi sadece sarhoş bir sapma olmalı. Sanki aramızdaki anlaşmazlık hiç olmamış gibi ve o hâlâ benim iyi arkadaşım. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diyor usulca. Kısık gözleri onu aynı anda hem utangaç hem de çocuksu gösteriyor. "Sanırım affedildim?"

Ona çabucak sarıldım. "Üzgündüm. Ama artık arkadaş olmamalıyız demek istemedim. Böyle düşündüysen özür dilerim."

İç çekiyor, sırtımı sıvazlıyor, sonra yavaşça bırakıyor.

"Yani..." Üzerindeki smokin dikkatimi çekti. "Buraya biriyle mi geldin?" Orta sınıf bir aileden geliyor ve böyle bir müzayedede sağa sola saçacak parası yok. Bir bağışçı ya da bağış yapabilecek biri olsaydı katılmaya davet edilseydi, adı son birkaç gündür üç kez kontrol ettiğim listede yer alırdı.

"Hayır. Burada tek başımayım." Uzanıp elimi tuttu, bu hareket kasıtlı ve nazikti, sanki Beni korkutmaktan korkuyor. "Artık fakir değilim," diye ağzından kaçırdı. Kulaklarının ucu kızarıyor.

"Ne?"

"GG, sonunda kazandım!"

"Neyi kazandın?" Ama bu soru ağzımdan çıkar çıkmaz biliyorum.

"Piyango! Beş yüz milyon dolar."

Bir an duruyorum, düşünmeye ve şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama yüz ifadesi hiç değişmedi. Çenem düşüyor. "Ciddi misin sen? Aman Tanrım! Bu inanılmaz bir şey! Daha önce hiç piyango kazanan biriyle tanışmamıştım. Tebrikler!" İyi talihi karşısında heyecanlanarak ona sarıldım. O dünyadaki en iyi insanlardan biri ve bu tür bir karmik ödülü hak ediyor.

"Teşekkür ederim."

"Vay be." Ellerimle ağzımı kapatıyorum. Adam'ın piyango bileti almasının her zaman eğlenceli ve ilginç olduğunu düşünmüşümdür - onun kadar mantıklı birinin bu kadar olasılık dışı bir şeye para harcaması - ama o yüz milyonlar arasından biri olma şansını yakaladı. "Xander bitmiş olmalı Ay," diyorum.

Adam kaşlarını çatı. "Xander?"

"Siz hâlâ çıkmıyor musunuz?" Sonra Xander'ı neredeyse bir yıldır görmediğimi fark ettim.

Adam bana sanki ona Los Angeles'ın ortasına bir Mars uzay gemisinin indiğini söylemişim gibi bakıyor. "Çıkmak mı? O benim erkek arkadaşım değil."

"Ama... Eski sevgilisinin gerçekten tuhaf ve saldırgan olduğu zamanı hatırlıyor musun? Suratına kapanıp ona defolup gitmesini söylemiştin çünkü Xander artık seninle birlikteydi."

"Xander eşcinsel, evet. Ama ben sadece ona yardım ediyordum. Eski sevgilisi biraz deli ve Xan endişelendi. Ama o ve ben sadece iyi arkadaşız." Ben bakmaya devam edince, "GG, ben gey değilim." diye ekledi.

Sadece göz kırpıyorum. Ve zihnim fısıldamaya başlıyor, Huxley haklıydı, Huxley haklıydı, Huxley haklıydı.

Kaşları hâlâ çatık olan Adam devam eder: "O adamla sadece annenin hastane masrafları yüzünden evlendin. Artık sana ve annene ben bakabilirim," diyor ciddiyetle. "Sahip olduğum her şey senin olacak."

Bakışlarındaki parlak coşku karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Söylediğini sandığım şeyi söylüyor olamaz-

Uzandı ve elimi tuttu. "Huxley Lasker'dan boşan ve benimle evlen. Seni hep sevdim, GG. Sen benim için tek kişisin."

Teklifi ve açıklaması beni yıkım topları gibi birbiri ardına vurdu. Kafamdaki bir dişliyi yerinden oynatmış olmalılar, çünkü hiçbir şey dönmüyor.

"Onu hiç umursamadın, değil mi?" Adam ciddiyetle sorar. Elimi sıkıca kavradı, sanki elimi sıkarak

bir cevap. "Katlanamadığın bir adamla birlikte olmamalısın. Sana iyi davranacağım ve bebeğini benimmiş gibi büyüteceğim."

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Onun yerine, benim

Yüzüm aşırı ısınıyor ve gözyaşlarımın gözlerimde toplandığını fark ediyorum. Hüzün, pişmanlık, acı ve şefkat arasında bir şeyden oluşuyorlar. Adam'ı seviyorum ama bu romantik bir aşk değil.

Onunla evlenmek bir kardeşle evlenmek gibi olur. Adam harika bir adam ve onu sevebilecek ve onu mutlu ettiği kadar mutlu etmek isteyecek bir kadını hak ediyor. "I-"

"Beş yüz milyon çok para, vergilerden sonra bile." Sanki reddedilmekten ve bunun arkadaşlığımız üzerindeki etkisinden korkuyormuş gibi daha hızlı, daha güçlü bir şekilde söylüyor. "Hiçbir şeyden yoksun kalmayacaksın. Yemin ederim. Sana şu an taktığından çok daha iyi bir kolye alacağım."

"Adam." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken sesim çatallaşıyor. Onu incitmek istemiyorum ama ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Çaresizlik beni boğuyor ve keşke zamanı durdurup bir an düşünebilsem ve kendimi toparlayabilsem diyorum. "Çok etkilendim-"

Huxley'in soğuk sesi, "Vergilerden sonra beş yüz milyon iki yüz milyondan az eder, Grace kadar güzel bir eş çekbetmek için yeterli değil," diye kesildi.

Kahretsin. Gözyaşlarımı kırıpıştırıp ona dönüyorum. Ama o değil.

bana bakıyor. Tüm odağı Adam'da, ayakları omuz genişliğinde açık ve çenesi gergin. Vücudundaki her çizgi zorlukla dizginlenmiş bir şiddetle titreşiyor. Adam'la işi bittiğinde benimle ilgilenecek.

Madison'ın bende uyandırdığı öfkeyi Huxley'nin de hissetmesini istedim. Ama bu şekilde değil. Odak noktası Huxley'i mantığın ötesine iten üçüncü bir tarafın teklifi değil.

"Belki senin sığ dünyanda." Adam korkmamak için çenesini eğiyor. "Ama GG bir erkekte paradan daha fazlasına değer verir ve kabul edelim ki senin sunabileceğin tek şey

bu."

Huxley'nin ağızı çirkin bir çizgiye dönüşür. "Karımın etrafını çok fazla kokladın. Ben sadece

Küstahlığına bu kadar uzun süre tahammül edebildim. Piyangoyu kazanmanın seni önemli biri yaptığını mı sanıyorsun?" Alay ediyor. "Her zaman taşaksız bir ezik olarak kalacaksın. İçten içe biliyorsun ki Grace'e sunacak hiçbir şeyin yok, bu yüzden loto bileti aldın. Tanrı aşkına, daha ne kadar zavallı olman gerekiyor?"

Birden iki eliyle kolyemi tutuyor, gümüş zincir kopana kadar sertçe çekiyor ve yere fırlatıyor. Şok içinde nefes nefese kalıyorum. Kırmızı taşlar donuk bozuk paralar gibi dağılıyor.

"Karım başka bir erkeğin takısını takmaz. Teklif edebileceğiniz en iyi şey ucuz bir kolye ya da onun gibi bir şey. Hiçbir para bunu değiştiremez."

Adam bembeyaz kesilir ve yumruklarını savurarak Huxley'e saldırmadan hemen önce aniden yüzüne kan hücum eder. Huxley saldırıdan kaçmak için yer değiştirir, sonra da Adam'ın karnına diz çöker. Nefes nefese kalan Adam karnını tutuyor ve yere yığılıyor.

"Kesin şunu! İkiniz de!" Bağırıyorum, yaklaşıyorum iki adam. Sadece olay yaratmakla kalmıyorlar, hayır müzayedesini de mahvediyorlar.

Adam pes etmek yerine, körlemesine savurarak saldırır.

"Dikkat et!" Huxley bağırıyor ve beni tam zamanında geri çekiyor.

Adam'ın yumruğu tam karnımın yanından geçiyor. Kalbim boğazıma sıçradı. Dakikada bir milyar atış kafamın içinde gümbürdüyor. Ellerimi korumacı bir şekilde kendime sarıyorum, içimden korku fışkırıyor. Dizlerim titriyor, sonra olabilecek bir şey

Huxley bir saniye bile yavaş kalsaydı ne olurdu diye aklımdan geçiyor. Beni sıkıca çekiyor, sarılıyor ve bebeği korumak için vücudunu Adam'la arama koyuyor.

"İyi misin?" Gergin sesinde endişe ve öfke titreşiyor.

Başımı sallıyorum, hâlâ konuşamayacak kadar gerginim.

"Aman Tanrım..." Adam dengesiz bir şekilde, yüzünün hayalet gibi beyazlaştığını söylüyor. "Çok özür dilerim."

Huxley, "Eğer üzgünsen, hayatımızdan defol git," diye homurdanıyor.

Adam'ın gözleri bana kayıyor. Belki de beni affetmemi ya da güvenimi tazelememi istiyordu. Ama ne olduğunu anlayamayacak kadar sarsılmış durumdayım.

Kocam ona sataşmış olsa bile, Huxley'e ilk yumruğu atma şeklini onaylamıyorum. Adam bir avukat. Eminim bir yolunu bulup

şiddete başvurmada karşılık vermelidir.

Hiçbir şey söylemediğimde bakışlarındaki bir şey biraz sönüyor. Sonra etrafımızda yükselen mırıltıları yarıda keserek uzaklaşıyor.

Huxley bana daha sıkı sarıldı. Sonra "Konuşmamız gerek." dedi.

Bölüm Kırk Beş

Grace

"Bu da neydi böyle?" Huxley, dinlenmeye ihtiyacı olabilecek konuklar için ayrılmış özel odalardan birine girer girmez soruyor. "'Onu boşa ve benimle evlen. Seni hep sevdim, GG. Sen benim için tek kişisin. Huxley Lasker'ı hiç umursamadın, değil mi?" diye alay ediyor. "Ne dokunaklı bir sevgi gösterisi. Ben orada olmasaydım ona nasıl karşılık verirdiniz?"

Öfkesini dizginleyemiyor. Hayal kırıklığı göğsümü öylesine yakıyor ki hava almak bile acı veriyor olsa da sakinliğimi korumak için elimden geleni yapıyorum. Sadece endişelerimin yeterince ciddiye alınmamasının ne kadar sinir bozucu ve üzücü olduğunu göstermek istemiştim. Bunun yerine, Adam bir teklifte bulundu ve Başa çıkmam gereken gereksiz bir drama. "Ben değildim, sadece oydu," diyorum yeterince sakin bir sesle.

Huxley'nin alnındaki damarlar gözle görülür şekilde atmaya başladı. "Bana aptalmışım gibi davranma Grace. Bu açık artırmayı sen planladın. Onun burada olacağını biliyordun."

"Onu gördüğümde ben de en az sizin kadar şaşırdım. Vakıfta müzayedeyi düzenleyen başka insanlar da var. Onlardan biri aracılığıyla davetiye almış olabilir."

"Doğru. Bu yüzden rahatlıkla onun mücevher." Huxley'nin gözleri üzerimde gezinirken öfkeyle yanıyor. "Bunu sadece sana, bir kadınla birlikte olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu göstermek için taktım. beni görmezden geliyorsun!"

"Seni görmezden mi geldim?" Sanki ona ters bir yumruk atmışım gibi bana bakıyor. "Sana zümrütler aldım özellikle senin

Elbise! Lal taşlarını takarak onu cesaretlendirdin!" Onunla konuşmak mümkün değil. Mücevherlere çok takmış, Sanki aramızdaki tek sorun buymuş gibi. Eski acılar taşıyor. "Madison'ı fırçalayarak cesaretlendirmen endişelerimi ortadan kaldırın!"

"Ben onu cesaretlendirmedim!" diye karşılık veriyor. "Onunla birden fazla kez konuştum ve endişelerinizi gidereceğine söz verdi."

Benimle dalga mı geçiyor? "O zaman neden bana kaba davranmakta ısrar ediyor? Ya da bana meydan okuyor? Ya da seninle uygunsuz bir ilişki yaşadığını ima ediyor?"

"Ne?" Şaşkın şaşkın bakıyor. Ne kadar saçma. Eğer onunla konuşmuş olsaydı, işlediği suçların büyük kısmını bilirdi. Aptalı oynaması sadece öfkemi körüklüyor.

Eğer masum rolü yapacaksa, beni kızdıran her şeyi listeleyeceğim, çok küçük ve önemsiz göründükleri için ona hiç söylemediklerim de dahil.

Belki onlardan biri hafızasını zorlar ya da övündüğü asistanının ne kadar korkunç olduğunu fark etmesini sağlar.

"Düğünümüzün temasının 'Amazing Grace' olmasında ısrar ettiğinde-"

"Sana söyledi mi?"

Patlamasını görmezden gelip devam ediyorum, "- Tamam, diye düşündüm, duruma üzüldü, ben de buna uyacağım. Bana benim istediğim güller yerine beyaz krizantemler olmasını istediğini çünkü krizantemlerin Japon İmparatoru'nu simgelediğini söylediğinde, ben de kabul ettim çünkü Londra'da meşgul olduğunu söylemiştin ve tartışmak istemedim."

Bana alnımdan salatalık çıkmış gibi bakıyor. "Meşguldüm, ama neden Japon İmparatoru ile bir şey yapmak isteyeyim ki?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki de teyzen Asyalı olduğu içindir?"

Değerli, mükemmel Madison'ınıza sormanız gerekir."

Alaycı ses tonuma gözleri kısılıyor ama umursamıyorum. Hazırladığım mantıklı, sakın konuşmalar zihinsel olarak

parçalara ayrılmış ve havaya fırlatılmış. Geride kalan tek şey, gördüğüm saygısızlık karşısında içimde kaynayan kızgınlık ve fke.

"Sonra bana düğünde ne giyeceğim konusunda tavsiyede bulunmak istedi. Ben de ona uzak durmasını söyledim çünkü beni gerçek anlamda bir patates çuvalına sokmasına asla izin veremezdim, Gerçekten istediğın şeyin bu olduğunu söyleyerek. Sonra siyah bir elbise seçtim çünkü senin istediğın gibi Bu evliliğın uzun sürmeyeceğini yüzüme vurdu." "Grace-"

Bir parmağımı kaldırdım. "Daha bitirmedim. Yaptığı tek şey bu değildi. Bana papatyalar gnderdiğın gün öğle tatilinde yanına gittiğimde seni görmeme izin vermedi. Senin çok meşgul ve önemli olduğunu söyledi. randevu almadığım sürece, zamanınızı almaya hakkım var."

"Ne oluyor lan?"

"Sonra parfümünü koklayacağımdan emin oldu ve sen de o gece eve aynı kokuyla geldin. Söyle bana: O noktada ne düşünmem gerekiyordu?"

Bölüm Kırk Altı

Huxley

Soru beni tokatladı. Ne gibi kokuyordum?

İçgüdülerim devreye giriyor ve önemli olanın bu olmadığını söylüyor. "Seni aldatmadım."

"İşten eve gelsem ne düşünürdün?

Başka bir erkek gibi kokmak mı?" Grace'in sesi bastırılmış öfke ve hayal kırıklığıyla titriyor.

Kendimi kaybederdim. Neden her yerinde başka bir adamın kokusu olduğunu öğrenmek isterdim. Onunla yatmamış olsa bile, muhtemelen yapmaması gereken bir şey yaptığından şüphelenirdim. Ama

Madison'a hiçbir şey olmadı. Çalıştım, sonra eve geldim. Hikayenin sonu. "Madison'la yatmadım," diyorum kararlı bir şekilde, ses tonumda biraz yalvarma var, bana inanmasını istiyorum. "Madison'la

Aylster'daki o geceden beri hayatımdaki tek kadın sensin."

Grace boğazından nötr bir ses çıkarıyor. "Sebastian Kuyumculuk'taki zamanımızı böldüğü için aceleyle ofise dönmek zorunda kaldığın gün, birinden telefon aldı. Arayan kişiye, hiç istemediği bir çocuğu beklemenin işleri zorlaştırabileceğini anladığını ve her şeyle ilgileneceğini söyledi."

Grace, Madison'ı onun ve bebeğimiz hakkında kötü şeyler söylemek için aradığımı mı düşünüyor? Aramadığım için hem üzgün hem de kızgınım.

Onun güvenini kazanmak için yeterince şey yaptı ve olabilecek en kötü sonuca atladı. "Sebastian'dan ayrıldıktan sonra onu aramadım.

Mücevher."

"Belki de öyledir. Ama o kişiye Huxley gibi 'H.' diyordu."

"Harold ya da Henry olabilirdi." Birlikte çalıştığımız iki müşteriyi sayıyorum ama açıklamam kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor.

"Sonra bana bir şişe parfüm göndermeyi teklif etti. En sevdiğini söyledi. Ve senin de."

Madison arkamdan ne halt ediyordu? Parfüm bile kullanmıyor! "Senin üzerinde olmadığı sürece kadın parfümleri umurumda değil."

Grace beni duymamış gibi devam ediyor. "Ona buna gerek olmadığını söyledim, çünkü beni yatağa götürdüğünde kokum üzerime siniyor. Yüzünü görmeliydin."

Başka koşullar altında, onun geri dönüşüne gülebilirdim. Ama bana ihanet edeceğini hiç düşünmediğim bir kişi tarafından tuzağa düşürüldüm.

Siktiğimin Madison'ı.

Ne cüretle beni sırtımdan bıçaklar? Grace'e birlikte bir geleceğimiz olabileceğini gösterme çabalarımı baltaladı. Grace'in onaylamaması hakkında onunla konuştuğumda Hemen özür diledi, masum gibi davrandı ve iletişimsizlik olduğunu iddia etti. Ben de ona inandım. Grace ve Madison'ın kişiliklerindeki bazı uyumsuzluklardan dolayı anlaşılmadıklarını düşündüm. Grace mantıklı ve nazik biri. İçinde bulunduğu koşullar ne kadar saçma ve zor olursa olsun gülme yeteneğine sahip. Bu arada Madison azimlidir, biraz sabırsızdır ve kusurlardan ya da gecikmelerden nefret eder.

Ancak bu sadece bir iletişimsizlik ya da kişilik çatışması değil. Grace'in verdiği örnekler çok spesifik. Yalan söyleyen ya da abartan insanlar genellemeleri tercih ederler.

Birdenbire, Grace'in endişeleriyle ilgili konuşmalarına her zaman kapsamlı ifadelerle karşılık veren kişinin Madison olduğunu fark ediyorum. Midem bulandı. Kahretsin. Nasıl daha önce fark edemedim?

"Ama sonra ne dedi biliyor musun?" Grace devam ediyor. "Bana senin ve onun kokuyu aynı şekilde paylaşıyor olabileceğinizi söyledi."

Grace'in sözleri zaten alev alev yanan bir yangına benzin dökmek gibi. "O kaltak. Grace, yemin ederim-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Belki de tahrik edilmeye dayanamadı. Beni hiç istemediğini ve asla sevmeyeceğini de ekledi. Sırf yapabildiğin için bebeğimi benden alacaksın ve beni hiçbir şaysız bırakacaksın. 'Kimse ona karşı gelemaz ve bu yanına kalmaz. Ve sen onu bir tuzağa düşürdün.

Hiç istemediği bir evlilik mi? Rubicon'u geçtin' dedi. Kesinlikle, aynen böyle dedi."

Onu öldüreceğim. "Grace, ben asla böyle bir şey yapmam-"

"Neye inanacağımdan emin değildim-"

"Sana bebeğimize iyi bir baba olacağımı söyledim. Ne tür bir canavar onu annesinden mahrum bırakır? Bunu benimki bile yapmadı!"

Grace'in mavi gözleri eski acı ve öfkeyle kararıyor. "Bilmiyorum. Belki de bebeğin kalp atışlarını duymak için kadın doğum uzmanına mesaj attığımda onu rahatsız etmememi, çünkü daha önemli işlerle meşgul olduğunu söyleyen türdendi. şeyler?"

"Ne?" İfadesinin adaletsizliği karşısında kaskatı kesildim. "Ben bunu hiç yapmadım. Randevu için bana hiç mesaj atmadın. Randevuyu o lanet olası Adam!" Tüm niyetime rağmen sesim yükseliyor. O zamanlar ona kızgın olduğumda bile bebek konusunda bu kadar duygusuz davranmazdım. Sevgiyle doğmuş olsun ya da olmasın, planlanmış olsun ya da olmasın, elimden gelenin en iyisini hak ediyor.

"Ne dediğini unuttuğuna inanamıyorum."

"Ben öyle bir şey söylemedim. Bunu asla söylemem. Grace-"

Telefonunu çıkardı ve etrafta gezindikten sonra bana verdi. "Oku şunu."

Gördüm ve gözlerime inanamadım. Telefonum hacklenmiş olmalı diye düşünüyorum ama randevu yanıtı hariç diğer tüm mesajlar benim gönderdiklerim. "Ne olduğunu bilmiyorum," diyorum kısık sesle. "Ama ben

değildim. I
söz veriyorum."

Belki de yalvarışimdaki çaresizlik karıma samimi geliyordur. Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "Madison'ın iyi bir asistan olduğunu ve çok baskı ve stres altında olduğunu söylemiştin.

O zaman neden aramızı açmak için bu kadar enerji harcıyor?"

Tüm erkek kardeşlerimin ve kuzenlerimin Madison'ın benden hoşlandığı yönündeki alayları aklıma geliyor. Tıpkı benimle ilgili anılar gibi.

Kendimden emin bir şekilde onları reddediyordum çünkü bana boş yere bok attıklarını düşünüyordum.

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan olduğu doğru. Ne istediğimi ben söylememe gerek kalmadan her zaman biliyor. Yaptığı tek gerçek hata, neredeyse düğünümü kaçırmama neden olan Londra'daki evrak işiydi...

Yoksa gerçekten bir hata mıydı?

"Kuyumcuda benimle yaptığı tartışmanın ayrıntılarına girmedim çünkü beni inandırmaya çalıştığının aksine onunla yatmadığını biliyorum. Eğer sen onunla yatarken daha dikkatli olurdun." Grace yorgun bir şekilde iç geçirir. "Ajansınızda çalışmamasını tercih ederdim ama iyi bir çalışanınızı kaybetmek istememenizi de anlıyorum.

uzun süredir sizinle çalışan bir çalışan. Seninle bu kadar yakın çalışmasa uzlaşabilir ve sorun etmezdim. Ama sonra eve sürekli onun parfümü gibi kokarak gelmeye başladın ve bu da beni giderek daha fazla kızdırmaya başladı."

Tanrım. Sonra Grace'in neden son birkaç akşam benden duş almamı istediğini anladım. Ve neden bana özellikle Madison'la ne üzerinde çalıştığımı sordu.

"Dırdırcı, şüpheli bir eş gibi görünmek istemedim, Özellikle de Madison'la endişelerim hakkında konuşacağını söylediğinde. Sinir bozucu derecede paranoyak davranmam tam da onun isteyeceği şey, çünkü bu çatlaklara neden olabilir.

evliliğimizde daha ciddi olmaya başladık. Ama yine de eve böyle kokarak gelmek için gün boyunca birlikte ne yaptığınızı anlayamadım." Acı akıp gidiyor onun güzel gözleri. "Onunla yatıyor olsan da olmasan da

önemli değil. Buna tahammül etmek zorunda değilim. Ben senin karınım, Huxley."

Bana bakıyor ve sanki karnıma bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum. "Hayır, yapmamalısın." Elini tutuyorum ve elimi

alnımı onun arkasına dayadım. Minnettarlık, rahatlama ve öfke birbiri ardına içimde dönüp duruyor. Onun cömertliği ve bağışlayıcılığı karşısında boğazımdaki garip yumruyu yutuyorum. "Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm ve bana olan inancın için teşekkür ederim."

Elinin arkasındaki yumuşak teni, sonra da parmak eklemlerinin her birini öpüyorum. Sonra başımı kaldırıp telefonuma uzanıyorum.

-Sana hemen müzayedede ihtiyacım var. Geldiğinde Başkanlık Süiti'ne gel. Kapıcı sana bir anahtar vereceğim.

Sonra ajanstaki IT ekibine bir talimat gönderiyorum ve konsiyerjden asistanım geldiğinde onu yukarı çıkarmasını istiyorum.

geldi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Grace'e sordum. "İçecek bir şey belki?"

Bir an düşünür. "Biraz açım. Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. Belki biraz armut şarabı ve çikolatalı kek?"

Seçimi karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Öğle yemeğinden beri gerçek bir şey yemediysen daha besleyici bir şeyler alman gerekmez mi?"

"Kekimi kereviz çubuklarıyla eşleştirmemde ısrar edersen, seni terk ederim."

İçimdeki gerginliğe rağmen kıkırdıyorum. Koşullar ne olursa olsun ya da nasıl bir ruh halinde olursam olayım, Grace'in beni güldürme yeteneğine sahip olduğunu fark ediyorum. Boktan akşamımı mizahla aydınlatmasaydı onunla ilk kez yatmazdım.

Bir dilim duble çikolatalı lav kek ve birkaç şişe armut şarabı. Sipariş geldiğinde bir çatal dolusu keki ağzına götürür ve gözlerini kapatır. "İşte hayat bu. Neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum."

"Sadece bir ısırıktan sonra mı?"

"Bu ikolatanın süper gücüdür."

Kapı alıyor. Ben cevap veremedenden kapı açılıyor ve Madison içeri giriyor, askılı stilettoları yere çarpıyor. Topuzsuz saçları omuzlarına dökülüyor, göz makyajı dumanlı ve dudakları kiraz kırmızısı. zerindeki elbise düşük kesimli ama eteği dizlerinin iki santim üstüne kadar uzanıyor. Değil

tam olarak profesyonel, ancak arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu söylerse hata bulabileceğim bir şey değil.

Grace'i fark edince durdu. Sonra bana bakıyor, gülümsüyor ve yanımdan bir buçuk adım ötede durana kadar ilerliyor. "İyi akşamlar, Huxley. Sana da Grace. İkiniz de çok hoş görünüyorsunuz," diyor Madison, profesyonel ve düzgün bir tavırla.

Parfmnn kokusunu almaya çalışarak kokluyorum, ama tek alabildiğim sabun ve kozmetik ürünleri ile losyonundan gelen genel bir koku. Burnum bu kadar duyarsız mı? Emin olmak için tekrar kokluyorum ve başımı eğiyorum. Grace bir tane daha alıyor Pastasından büyük bir ısırık alıyor, sonra kaşlarını kaldırıp omuz silkiyor. Sanırım o da koklamıyor.

Sonra aklıma geldi. Bir süredir yürüttüğümüz parfüm kampanyası üzerinde çalışıyorduk. Müşteri "bize ilham vermesi" için bize yeni parfüm kutuları gönderdi ve kadın personelin çoğu bunu kullandı, ne kadar güzel ve çiçeksi olduğunu söylüyordu. Ben şahsen o kadar beğenmedim -benim tarzım bir koku değil- ama burnum kısa sürede uyuştuğu için hiçbir şey söylemedim ve fark etmeyi bıraktım.

Madison ofisteki kadınlardan biriydi. Ona açıktı ve aşağı yukarı her gün yanından geçtiğimde masasının etrafına pskrtyordu. Bu yüzden mi Karımın kalbine şüphe tohumları mı ektim? Eğer Grace'in bana inancı olmasaydı, o da benim onu aldatıyor. Ne de olsa hayatta aksini düşünecek daha iyi bir rol modeli yok.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Huxley?" Madison'ın sesi yumuşak ama bakışlarında belirsizlik

titreşiyor.

"Derhal geçerli olmak üzere işine son veriyorum," diye kesin bir dille ifade ediyorum. Karımın şaşkın bakışlarının ağırlığını yüzümde hissediyorum. "Pazartesi günü eşyalarını topla. Evin dışında kilitli kalacaksın.

Ajans ağı, bu yüzden oradan bir şey almayı aklınızdan bile geçirmeyin."

"Ne?" Madison sersemlemiş bir şekilde geri adım atıyor, sonra sertleşiyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Sizi birden fazla kez uyardım ama sınırlarınızı aştınız."

Ellerini sıkıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım!" Benimle konuşuyor ama ısıltılı gözleri sakın bir şekilde çikolatalı pastasını bitiren Grace'in üzerinde. Madison tepkisinin suçluluğuna ihanet ettiğinin farkında değil gibi görünüyor.

"Öyle değil mi? Bana 'en sevdiğin parfümü' sıkmak son saçmalıkların değil mi?"

Madison'ın yüzündeki rengin yerini hastalıklı bir solgunluk alıyor. Güvenilmeyecek kadar sakın olduğumu anlıyor.

"Bryce'la konuşmana kulak misafiri oldum!"

Ona bir bakış attım. "Açık olmak gerekirse, avukatımla ofisimde, kapalı kapılar ardında yaptığım bir konuşmayı gizlice dinlediğinizi itiraf mı ediyorsunuz?"

İrkildi, belli ki hatasını fark etmişti. "Sadece seni daha iyi anlamak istedim, böylece iyi bir iş çıkarabilirim. Hadi ama. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Ondan daha uzun süredir."

"Bu kadar uzun süredir birlikte çalışmamızın tek nedeni Beni kandırabildiğin, evliliğimi baltalayabildiğin ve karımı incitebildiğin sürece." Güvenimi kötüye kullandığı için ondan nefret ediyorum.

"Bana açıklama şansı vermeyecek misin?" Bu kadar mağdur görünmesi komik.

"Hainlere karıma bir kez daha saldırma şansı vermem." Madison'ın peşimden gelme ihtimali beni rahatsız etmiyor, ama karıma saldırabileceği fikri? Bütün bahisler kapandı.

Madison bana doğru bir adım atıyor, kollarını kaldırıyor. "Huxley-"

"Biraz daha yaklaşırsan güvenlik seni dışarı atar."

Zaten solgun olan yüzü daha da kansızlaşıyor. Biraz sallanıyor. Umarım bayılmaz. Kafasını arkasındaki meşe masaya çarpıp kırabilir ve temizlik görevlileri kan lekesini çıkarmak zorunda kalırlarsa çok sinirlenirler. Fildişi halı.

"Çık dışarı," diye bağırdım.

Yalvarırcasına Grace'e dönüyor ama karım fokurdayan elma şarabıyla susuzluğunu gidermekle meşgul. Hamile olmasaydı, Dom flütünü yudumluyor olurdu.

Grace'in de merhamet etmeyeceğini anlayan Madison'ın bakışlarına sonunda yenilgi hakim oluyor. Tökezleyerek dışarı çıkıyor, kapı arkasından bir tıkırtıyla kapanıyor.

"Yani, hiç bahane üretemiyor mu?" Grace öyle diyor. "Hikayeyi onun tarafından anlatmayı dene, böylece kimin dürüst olduğunu ve kimin aşırı tepki verdiğini ya da her neyse doğrulayabilirsin?"

"Güvene güvenle karşılık verilmeli. Tüm işaretlere rağmen Madison'la sana ihanet etmediğime güvendin. buna işaret edebilirdi. Ayrıca, neden parfüm gibi koktuğumu ve fark etmediğimi de anladım."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Ona ajansın üzerinde çalıştığı kampanyadan bahsediyorum. "Bu durumdan faydalandı ve ben bunu affedemem."

"Ona dava falan açmayacaksın, değil mi?" Grace biraz endişeli görünüyor. "Sadece etrafımızda olmasını istemiyorum, aşırı derecede cezalandırılmasını değil."

"Eğer sessizce giderse, hiçbir şey yapmayacağım." Neredeyse Madison'ın yaygara koparmasını dileyecektim ama bir sonraki adımımın onu sadece işsiz bırakmayacağını, profesyonel olarak da mahvedeceğini anlayacak kadar beni iyi tanıyor. Grace'e sarılıyorum, nefesindeki çikolatanın kokusunu alıyorum. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Herhangi bir şüphe? Ne kadar küçük olursa olsun, bilmek isterim."

"Peki." Başını omzuma yaslayarak boğazını temizliyor. "Evlilik sözleşmesinde bebeğin sadece ve sadece sana ait olduğu yazıyordu." Elini hafifçe yuvarlaklaşmış karnına götürdü.

"Boşanmamız durumunda velayet düzenlemesi," diye açıklıyorum, içten içe irkiliyorum ve keşke o zamanlar bu kadar hıyar olmasaydım diyorum. "Bryce'a taslağı hazırlattığımda çok öfkeliydim, seni incitmek için bunu oraya koydum. Ama şimdi... tartışmalı bir konu."

Gülümsüyor. "Yani birlikte kalma konusunda aynı fikirde miyiz?"

"Öyleyiz. Ama annen uyandığında..." Duraksıyorum ve bunu ifade etmenin zarif bir yolunu bulmaya çalışıyorum, böylece onu annesini terk etmeye ya da annesinin hak ettiği şeyi esirgemeye teşvik ediyordum gibi görünmeyeceğim. "Ben hâlâ senin geleceğinin bir parçası mıyım?"

Grace kıpırdanıyor, bana bakmak için dönüyor. "Elbette."

"Ama Montana-"

Beni hızlı bir öpücükle durdurdu. "Tamam, sana Montana'yı anlatayım. Annem hastalanmadan önce bile hep aynı hayali kurmuştum. Doğayı çok sever ve ben her zaman buradan uzakta daha mutlu olacağını düşünmüştümdür. Geleceğime dahil değilmişsin gibi hissettirdiysem özür dilerim. Hayatımla ilgili fikrimi gözden geçirmeyi hiç düşünmedim çünkü bu bana çok... otomatik, neredeyse refleks gibi geldi. İstiyorum ki-"

Parmağımı ağzının üzerine koydum, o anda sonradan pişman olacağı bir şey söylemesini istemiyordum. "Sen Sırf endişemi yatıştırmak için üzerinde düşünmeden ve zaman ayırmadan bir anda bir şey bulmamalısın. Sensiz mutlu olamam, ama aynı zamanda Eğer mutlu değilsen. O yüzden acele etme. Ben bekleyebilirim."

Bölüm Kırk Yedi

Huxley

Hayatta en nefret ettiğim şey, doğru olanı yaptıktan sonra bunun yüzüme vurulmasıdır. Keşke geçen hafta sonu Grace konuşmak için ağzını açtığı anda onu durdurmasaydım diyorum. O zaman

En azından ilk, filtrelenmemiş dürtüsünün ne olabileceğini bilirdim.

Şimdi düşünüyorum. Bana düşüncelerinin nereye gittiğine dair tek bir ipucu bile vermedi ve ben de soramıyorum çünkü ona bekleyeceğimi söyledim. Sabrımın bu kadar sınırlı olduğunu kim bilebilirdi ki?

Ama onu aceleye getirmeye cesaret edemem. Geleceğimiz ciddi bir mesele ve ciddi bir değerlendirme gerektiriyor.

"Kahveniz ve istediğiniz belgeler." Yeni asistanım Claude, bir fincan taze kahve ve The Origin kampanyalarının eski posterlerini ve formlarını yerleştiriyor yirmi yıl. Görünüşe göre yeni müşteri dijital kopyalara inanmıyor, sadece kağıda inanıyor.

"Teşekkürler."

Gülümsüyor ve eskiden olduğu gibi masaya dönüyor. Madison tarafından işgal edildi. Claude genç ve fazla tecrübesi yok ama bu onun avantajına çünkü daha önceki işlerinden kalma kötü alışkanlıkları yok. Onu eğitip mükemmel bir asistan haline getirebilirim. Çocuk çok çalışıyor ve zeki. Yaratıcı bir yetenek gösterirse, onu daha sonra başka bir bölüme kaydırabilirim. Madison, içinde tek bir yaratıcı kemik bile olmadığını söylemeseydi, ilerlemek için aynı fırsata sahip olacaktı.

Telefonum muhasebecimden gelen bir aramayla çaldı. Konu neydi? Önemli olmadıkça asla aramaz.

"Merhaba Earl," diyorum.

"İyi günler, Huxley." Yumuşak sesi neredeyse bir profesör ya da muhasebeci için klişe. Beni her zaman güneydın ya da iyi günler diyerek selamlar, hatta söyleyeceği her şey günü değiştirecek olsa da bir bok festivaline dönüştü. "Arıyorum çünkü Johns Hopkins'te kayınvalidenizin bakımı için kurduğunuz vakıfta bazı usulsüzlükler gözlemledim."

Dik oturuyorum, içimde sıkı bir düğüm var. Grace'in annesinin Johns Hopkins'te gördüğü bakım çok önemli. "Ne gibi düzensizlikler?"

"Faturalar şüpheli. Adres ve fatura numaraları yanlış görünüyor. Kendi kayınvalidem de felç geçirdiği için Johns Hopkins'te yattığı için fark ettim."

"Ee? Ara ve onları düzelt," diyorum, boş yere endişemi artırdığı için sinirlenerek.

"Mesele de bu. Faturadaki numarayı her aradığımda, herkesin meşgul olduğunu söyleyerek beni sesli mesaja yönlendiriyor.

Ve her seferinde detaylı mesajlar bırakmama rağmen kimse bana geri dönmedi. Sonunda web sitelerinden aldığım ana numarayı aradım. Tahmin edin ne oldu? Winona Lain adında bir hasta yok."

"Ne?" Kalp atışlarım hızlanırken o an uzuyor. Bu da ne... Nelson Winona'yı hastaneden çıkarıp başka bir yere mi yerleştirdi? Hayır, bu hiç mantıklı değil. Grace bunu bilirdi. "Eminler mi?"

"Ben de bunu sordum. Telefondaki genç bayana yanılıyor olması gerektiğini söyledim, çünkü Winona Lain adında bir hasta için ödenmemiş faturalarım var." Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Ama bilgisayar kayıtlarına göre Dr. Blum'un Winona'yı en son bir yıl önce gördüğünü söyledi."

Bölüm Kırk Sekiz

Grace

Öğleden sonraki uzun toplantıdan sonra nihayet e-postalarımı kontrol etmek için küçük bir mola verdim. İşte. Dr. Blum'dan son güncelleme geldiğinde gülümsedim.

Annenizin inanılmaz bir ilerleme kaydettiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum! İlgi gösteriyor Bebeğin kalp atışını her dinlettiğimizde ve kim olduğunu bilip bilmediğini sorduğumuzda parmağını bir kez vurdu. Sonra senin bebeğin olduğunu biliyor musun diye sorduğumuzda, parmağını bir kez daha vurdu! Bu bir mucize! Sonra bu sabah gözlerini kısa süreliğine açtı.

Nefesimi tutarak yüzümü kapatıyorum. İki yıldır gözlerini açmamış!

Bilinci uzun süre yerinde değildi ama göz bebekleri ışığa tepki veriyordu. Herkes çok heyecanlandı, ama ben Heyecandan o anı kaydetmeyi unuttuğumuz için üzgünüm. Bir dahaki sefere.

Bir dahaki sefere diye bir şey yok! Önümüzdeki hafta doğum günü için Baltimore'a uçuyorum, böylece yalnız kalmayacak. Geçen yıl hiçbir şey yapamamasına rağmen elini tuttum ve onunla konuştum.

Gözlerini açacak mı? Belki beni dinler, göz kırpar ve küçük bir iletişim için avucuma dokunur?

Oh, bekle! Huxley'e benimle gelip gelemeyeceğini sormalıyım. Evliliğimizin sürüp sürmeyeceğinden emin olmadığım zamanlarda tereddüt ediyordum ama şimdi... Elimi kalbimin üzerine koydum, neredeyse coşkuyla patlayacaktım. Son dakika olduğu için gelemeyebilir ama gelebilirse annem damadıyla tanışmayı çok ister. Elini karnıma da koyabilirim. Şimdi daha yuvarlaklaşıyor, ancak hayal ettiğim gibi gerçek bir bebek göbeğinden çok küçük bir göbeğe benziyor.

Belki de annem karnıma dokunduğunda bebek ilk kez hareket edecek. Bu harika olmaz mıydı?

Damarlarımda umut ve heyecan kabarcıkları dolaşıyor. Bundan daha parlak bir gelecek hayal edemiyorum. Huxley geleceğimi çok dikkatli düşünmemi istedi ama ben zaten ne olduğunu biliyorum. Sadece hafta sonu mum ışığında ve lezzetli yemeklerin olduğu güzel bir restoranda ona söylemeyi bekliyorum. Elizabeth, Éternité'nin muhteşem ve romantik olduğunu söylüyor ve ben bile duymuştum. Karie, Viv'in Harvard Hukuk'a kabul mektubunu aldığı zaman da dahil olmak üzere her zaman gitmek istemiş, ancak bitmek bilmeyen bekleme listesi nedeniyle asla bir masa bulamamışlar. Elizabeth'in tek yapması gereken bir mesaj göndermekti ve işte, bana bir rezervasyon ayarladı. "Kuzenlerimden biri buranın sahibi," dedi muzip bir göz kırpmayla.

Eve geldiğimde Huxley çoktan mutfağa girmişti. "Erken dönmüşsün," diyorum ve öpmek için yanına gidiyorum.

"Mmm-hmm." Beni öpüyor ama yüzündeki kaş çatma ifadesi değişmiyor. Durmasını sağlamak için o noktayı hafifçe ovuyorum ama kaşları daha da çatılıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Ofisinde bir şey mi oldu? Yeni asistan işe yaramıyor mu?" Huxley, Madison'ı kovduktan sonra bir erkek asistan aldı. Benim için özellikle bir erkek asistan tuttuğunu biliyorum.

en iyisi kimse onu işe almalıydı. Bir asistanın kadın olması onun Madison kadar kötü olacağı anlamına gelmez.

başını salladı. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyor. "Asistanım

iyi," diyor Huxley.

"Sevindim o zaman." Çatık kaşlarını öpüyorum, sonra kendime bir bardak soğuk su dolduruyorum. "Harika haberlerim var. Ama önce, önümüzdeki hafta ne kadar meşgulsün?"

"Neden?"

"Annemi ziyarete gidiyorum. Bunu her yıl doğum gününde yapıyorum ve bana katılırsan çok sevinirim. Seninle tanışması için sabırsızlanıyorum. Dr. Blum çok iyimserdi. Gözlerini bile açtığını söyledi!" Sevinçten havalara uçarak ve bu muhteşem dönüm noktasını onunla birlikte kutlamak için sabırsızlanarak kocama bakıyorum.

Ama gülümsemek yerine bana tuhaf tuhaf bakıyor. Gidemeyecek kadar meşgul olduğu için pişman değil. Daha çok...

Gözleri kısık, ağzı düz. Ellerini sıkıp açıyor. Çenesindeki bir kas seğiriyor düzensiz bir şekilde. Annemin iyileşmesinden memnun değil mi? Bunu gerçekleştirdiği için gurur duymuyor mu?

Yüzümdeki gülümseme parlayan mutlulukla birlikte kayboluyor.

İçim kararıyor. "Neden üzgünsün? Annemin ilerlemesinden rahatsız mı oldun?" Sesim titriyor.

"Hayır!" Dehşet yüzünü kapladı. "Asla. Öyle bir şey değil."

"O zaman neden bu kadar perişan görünüyorsun? Bir şey mi oldu? İflas mı ediyoruz?" Dr. Blum'un raporu yüzünden üzülmediğini umarak şaka yapmaya çalışıyorum.

"Bunu söylemenin iyi bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama..." Huxley kabaca nefes verir.

Buz gibi korku neşemi bastırıp içimi burkarken ağzım kuruyor. "Ne oldu? Beni korkutuyorsun."

"Annen Johns Hopkins'te değil." Sesi daha acı verici olamazdı.

"Ne?"

"Muhasebecim de böyle söyledi. Bana faturaları ödemeye çalıştığını ama bir sorun olduğunu söyledi. O da hastaneyi aramış ve ona kızın hasta olmadığını söylemişler."

"Bu doğru olamaz. Dr. Blum'dan her hafta güncellemeler ve fotoğraflar alıyorum ve o orada gerçek bir doktor. Onunla konuştum.

onu görmeye son gittiğimde." Huxley'nin muhasebecisinin yanılıyor olabileceği başka nedenler bulmak için beynimi zorluyorum. "Ve oraya her ay iki bin dolar gönderiyorum. Eğer annem orada olmasaydı, neden benim para?"

Huxley'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Parayı doğrudan onlara mı gönderiyorsun?"

"Evet. Online ödeme portallarını kullanıyorum ve para çekiliyor. Banka ekstrelerim Johns Hopkins için olduğunu gösteriyor."

Huxley'nin gözleri düşünceli bir şekilde kısılır. "Doktora mesaj at ve gelecek hafta ziyarete geleceğini söyle."

Onun için bildiğim numarayı kullanıyorum. Cevap almam uzun sürmüyor.

-Dr. Blum: Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

İçimde soğuk bir düğüm oluşuyor. Cevabımı yazarken parmaklarım titriyor.

-Neden olmasın?

-Ani varlığınız olumsuz bir etki yaratabilir.

Korku -ekşi ve metalik- ağzımı kaplıyor. O neden bahsediyor? Annem için sesli notlar falan göndermemi söyleyen oydu, yardımcı olacaklarını söylemişti. Nasıl? Benim orada bizzat bulunmam, onun sadece kayıtları dinlemesinden daha kötü olabilir mi?

-Nasıl yani?

Ekranda üç nokta belirir ve kaybolur. Endişe buz gibi elini boynuma doluyor. I Dikkatlice nefes alıyorum, kusacakmışım gibi hissediyorum. Saniyeler geçtikçe ellerim nemli bir hal alıyor. Sonunda bir yanıt geldi.

-İşitsel duyulara alışkın. Beyni şimdi kokuları işlemeyi öğreniyor. Bu çok hassas bir süreç ve ona aşırı yüklenmek istemezsiniz.

-Ama gözlerini açtığını söylemiştin.

-Evet. Ama bu sizi şahsen görmeye hazır olduğu anlamına gelmiyor. En azından henüz değil.

-Yoksa tekrar kapanma riskiyle karşı karşıya kalabiliriz. Bunu yapmak istemeyiz, değil mi?

-Anlamıyorum. Son ziyaretimden sonra, benimle doğrudan etkileşim kurabilmesi ve daha hızlı iyileşebilmesi için onunla daha fazla birlikte olmayı göze alabilmemi dilediğinizi söylediniz.

Hiçbir şey yok. Üç nokta bile yok.

Hayır, hayır, hayır.

Aradım. Sesli mesaja düşüyor. Tekrar deniyorum ama açmıyor.

Dehşet ve inkâr kalbimi parçalara ayırıyor. Hava artık çok ince görünüyor ve görüşüm kararıyor. Bir şeyin paramparça olduğunu duyuyorum.

"Grace!" Huxley'nin sıcak elleri kollarımı sarıyor. "Nefes al, bebeğim. Nefes al." Geri çekilip abartılı bir hava çekme hareketi yaparken gözleri benimkilere odaklanıyor. Uyuşuk bir şekilde ben de aynı şeyi yapıyorum. "Güzel. Şimdi, dışarı." Omuzlarını sarkıtıyor ve havayı dışarı veriyor. Ben de aynısını yapıyorum. "Tekrar. Sakın bayılma." Beni nazikçe çekiyor. "Dikkatli ol. Yerde cam kırıkları var."

Aşağı baktım. Biri bardağı düşürmüş olmalı.

"Anlamıyorum. Nelson önce bana haber vermeden annemi taşımazdı. Ya da ben olmasam bile, en azından bakım masraflarını ödemesini emreden Andreas."

Huxley başını eğip gözlerimin içine bakıyor. "Üzgün olduğunuzu biliyorum ama bunu araştırmam için bana yirmi dört saat verin. Muhasebecimin konuştuğu hastane faturalama departmanındaki kadın genç ve daha yeni çalışmaya başlamış.

birkaç ay önce. Bir hata yapmış olabilir ya da annenin nerede olduğuna nasıl bakacağını bilmiyor olabilir.

taşındı. Ama bizden üç saat öndeler, bu yüzden bana bu konuda çalışmam için biraz zaman vermelisin, tamam mı?"

"Fatura departmanındaki hanımefendinin bilmediğine inanmıyorum."

"Bu kontrol etmemiz gereken bir olasılık. Şimdi, dinleyin. Üşümüş hissediyorsun." Huxley ellerini kollarımda gezdiriyor. "Neden senin için sıcak bir banyo hazırlamıyorum? Belki kendini daha iyi hissedersin. Ve lütfen bununla ilgilenmeme izin ver. Mümkün olduğunca çabuk ilgilenmeleri için birilerini tuttum bile."

Gözleri endişeyle ve biraz da suçluluk duygusuyla bulutlanıyor. Bir şey saklıyor. Ama neyi? Daha kötü bir şey

Dr. Blum'un bunca zaman bana yalan söylemiş olabileceği ihtimalini? Annemin durumu sandığım kadar iyi değil miydi? Lanet hastanenin onu bir bebek gibi yanlış yere koymuş olma ihtimali mi?

Şimdiye kadar unuttukları boş bir yatak mı?

"Bana söylemediğin şey ne?" Ona bir şans vermek isteyerek törpüledim.

"Hiçbir şey." Cevabı çok hızlı oldu. Beni bir tabureye oturttu. "Ben gelene kadar kımıldama. Banyoyu hazırlayıp yerleri temizleyeceğim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum çünkü onun istediği de bu.

Üst katta, ebeveyn banyosunda kayboluyor.

Arabamın fobunu aldım ve dışarı çıktım, camın canı cehenneme.

Bölüm Kırk Dokuz

Grace

Nelson'ın evinin önünde arabamı büyük bir gürültüyle durdurdum. İçeri daldım ve kapıyı büyük bir gürültüyle duvara çarptım.

"Nelson! Karie!" Uzun adımlarım beni içeriye taşıırken bağıyorum.

"Ne oluyor lan?" Mick yukarıdan sesleniyor. O ve Karie merdivenin tepesinde durmaktadır.

İşte oradalar. Onlara ulaşana kadar adım atıyorum.

Karie bana bir kraliçenin bir köylüye baktığı gibi bakıyor. "Özür dilemek ve yaptıklarını geri almak için mi buradasın?"

Bu saçma soruyu duymazdan geliyorum. "Annem nerede?"

"Neden bize soruyorsunuz? Kocanız onunla bir şey yapmadıysa, o Johns Hopkins'te," diyor Karie sert bir şekilde,

Çenesini yukarı kaldırarak.

Onu boğma dürtüsüne teslim olmamak için ellerimi sıkıyorum. Bu bana ihtiyacım olan cevabı getirmez.

"Johns Hopkins'te değil. Huxley'nin adamları onun yerini tespit edemiyor." Karie'nin aptalı oynamaya devam etmesini önlemek için küçük bir yalan ekledim.

"Muhtemelen aptal ve kördürler." Mick homurdanıyor. "Dr. Blum da artık cevap vermeyecek." Benim sesim korku ve öfkeyle titriyor.

"Belki de senin dirdirinden ve paranoyandan bıkmıştır. Şu haline bak," diyor Mick, biraz fazla neşeyle. Sırtışı kesinlikle bir şeyler bildiğini gösteriyor. Ama içimden bir ses durumu kontrol edenin Karie olduğunu söylüyor. Çocukları her zaman ipuçlarını ondan alır. O konuşmazsa Mick de konuşmaz.

"Tekrar soruyorum: Annem nerede? Ona ne yaptınız?" Yükselen histeriye rağmen sesimi sakın tutmak için elimden geleni yapıyorum. Soğukkanlılığımı kaybetmek hiçbir şeyi çözmeyecek. Karie ve Mick yılan gibiler ve gördükleri her zayıflıktan yararlanacaklar.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ona hiçbir şey olmadı," diye alay ediyor Karie.

"O zaman neden Huxley'in adamları onu Johns'da bulamıyor? Hopkins?" Panik beni boğarken ses tonum yükseliyor. Anneme ne yapmışlardı? Nelson ve Karie'nin doğru şeyi yapacaklarına güvenecek kadar nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Onun beceriksizliği benim sorunum değil." "Bunu yüzüne karşı tekrarlamak ister misin?" Ben söylerim. Karie susuyor. Mick kıllanıyor. Kocamı öylece tersleyememesi gururunu incitiyor olmalı.

"Gelecek hafta doğum gününde onu ziyaret edeceğim, Karie." Kahrolası bir panik maskesini çatlatır. "Çok meşgul değil misin

Viv'in hayatını böyle bir yolculuk yapmak için mi mahvediyorsun?" diyerek dikkatimi annemin nerede olduğu konusundan başka yöne çekmeye çalışıyor.

Ama bu sadece şüphelerimi doğruluyor. Karie Anneme intikam olarak bir şey mi? Huxley'nin vakfı faturaları üstlenmiş olsa da Johns Hopkins'teki personel bunca zaman Nelson ve Karie ile ilgilendi. Bir adım öne çıktım. Karie'nin gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Ne yaptın sen? Lütfen söyle bana. İşler çirkinleşmek zorunda değil. Ama yalan söylemeye devam edersen çirkinleşecek. Gerçeği öğrenmek için ne gerekiyorsa yapmayacağımı sanma."

"Hiçbir şey!" Karie gereğinden fazla bir güçle bağırıyor. "Tanrı aşkına, bu kadar melodramatik olma. Annem yapmadı bir şey yapamazsın. Sürtük annen daha yeni öldü." Mick kıkırdar.

Kelimeler karnıma yumruk gibi çarptı. Anlamaya

alışırken dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunu kastetmiş olamaz. Kahkahası yeterince kanıt, çünkü ne tür bir canavar bir insanın ölümü üzerine güler? Sinirlendiği için bir şeyler söylüyor olmalı. Her zaman düşüncesizce hareket eder. "Kapa eneni! Yalan söylemeyi kes." Bu bir azarlamadan çok bir yalvarma.

Karie iç geçirir. "Bu doğru. Sen LSAT sınavına girmeden bir gün önce öldü. Hastaneden aradılar."

Şok beni donduruyor. Nabzım kafamın içinde atıyor, dış dünyadan gelen sesleri boğuyor. O öldü... O öldü... Kelimeler el bombası gibi patlıyor ve beni şarapnel gibi parçalıyor. Mick kıkırdamak için yalan söyler. Karie... O her şeyi hesaplayarak yapar.

Anne... Aman Tanrım, anne!

"Sus." Karie, kıs kıs gülmeye devam eden Mick'in kolunu tokatlar.

"Ama bu çok komik! Yüzüne bakın!" İşaret ediyor, tüm varlığı neredeyse zevkle parlıyor. "Şimdi ağlıyor!" Neşe içinde iki katına çıkıyor.

Onu görmezden geliyorum. Acım cevap almamı gerektiriyor. "Ve bana onun öldüğünü söylemedin?" Sıcak gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken fısıldıyorum.

Karie omuz silkiyor. "Ne işe yarardı ki? O çoktan gitmişti. Sınava girerken odaklanmanızı etkileyebilirdi."

Başımdaki her damar zonkluyor. Elimi başıma koyuyorum. Şakağıma vuruyordu. "Viv için LSAT sınavında daha iyi puan alayım diye söylemedin mi?"

"Evet. Yapılacak en akıllıca şey buydu."

En akıllıca şey... Kelimeler kafamda yankılanıyor. Annemin ölümü, aptal bir LSAT sınavının altında kaldı. Neden... Neden Viv için sınava girmeyi kabul ettim ki? Evet, Karie, Nelson'ın ve onun maddi yardımının devam etmesini istiyorsam bunu yapmamı talep etti ama hepsi bir hiç içindi. Hayır, hiçten de kötüydü. Ben Etik olmayan ve aşağılık bir şey yaptığım için cezalandırıldım. Kolay yolu seçtiğim için annem yanında kimse olmadan yalnız öldü.

O zamanlar sonucu değiştirebileceğim bir yol bulmaya çalışıyorum. Ve bir şey düşünemediğim için kendimden nefret ediyorum çünkü bu annemi hayal kırıklığına uğratmak gibi geliyor. Kahretsin, onu zaten hayal kırıklığına uğrattım. Daha fazla taze gözyaşı yuvarlanıyor

Yüzünü. "Ama sonra... Neden bana annemin öldüğünü söylemedin?"

Karie homurdanıyor. "Kontrolden çıkmış bir hayvan gibi davranabilesin diye mi? Annenin merhametimize kaldığını düşündüğünde itaatkâr ve iyi biri değildin. Öldüğünü öğrenseydin nasıl davranırdın?"

"Tüm bunlar kontrol için miydi?" Sesim daha da çatlıyor. "Başka ne için? Eğer iyi bir kız olsaydın gerekliydi."

"Kız kardeşinin hukuk fakültesine girebilmesi için sınava giren iyi bir kız, değil mi?"

Karie'nin yüzü taş gibi. Utanma belirtisi bile yok.

"Annemin doğum gününden bir gün önce öldüğünü LSAT'de 'iyi' olsaydım?"

"Hayır. Ama daha sonra sana söyleyebilirdim."

Yani bu benim hatamdı... Çünkü çenemi kapalı tutamadım ya da Nelson ve ailesinin beni ezip geçmesine izin vermedim. Anne... Hiç veda edemedim. "Ona ne oldu? Şimdi nerede?"

Karie sırtıyor. "Merak etmeyin, kocanıza söylediğinizin aksine biz kalpsiz değiliz. Onu yaktık-"

Elimle ağzımı kapattığımda bir hıçkırık kopuyor.

"-ve küllerini Baltimore'da, hastanenin yakınına serptim."

Kalbim öyle bir acıyla çarpıyor ki her an patlayacakmış gibi hissediyorum. Bir yumruk yapıp göğsüme bastırıyorum, acıyı azaltacağını umuyorum ama ıstırabım daha da artıyor. "Seni psikopat orospu!" Nefes nefese kaldım. "Bunu ona neden yaptın? Neden onu çaresiz, yalnız ve ölmek üzere yattığı lanet olası hastaneye bağladın? Ne tür bir canavarsın sen?"

"Kapa çeneni, seni nankör kaltak!" Mick bağılıyor. "Sen kim oluyorsun da annemle bu şekilde konuşuyorsun?"

"Sen kim oluyorsun da annemi yakıyorsun? Ya da küllerini hastanenin yakınına mı serpeceksin? Siz onun ailesi değildiniz! Ondan nefret edenlerdiniz!" Aniden içimde bir öfke belirdi,

acıyı bastırıyor. Bundan kurtulamayacaklar. Onlara izin vermeyeceğim. Titreyen parmağımı onlara doğrultuyorum.

"Ben

bunu size ödeteceğim!" "Bizi tehdit
etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Bu bir tehditten çok daha fazlası. Bu bir söz!" "Seni
küçük...!"

Mick öne doğru bir adım atıyor ve aniden yanağımda bir
acı patlıyor, görüşüm önce aydınlanıyor sonra kararıyor.
Çarpmanın etkisiyle vücudum eğiliyor. Ayağım kayıyor.
Korkuluklara tutunmak için uzandım ama ellerim terden
kayganlaşmıştı.

Yuvarlandım ve yuvarlandım. İlgüdüsel olarak kollarımı
karnıma doladım. Merdivenlerin kenarları beni kesiyor, ama
vücudum

Dünya dönerken acıyı zar zor fark eder.

Sonunda durdum, sırtımı soğuk mermer zemine dayadım.
Sanırım Huxley'nin bir yerden adımı haykırdığını duydum.
Bacaklarımın arasından ılık ve kalın bir şey damlıyor ve
etrafımda birikiyor.

Bölüm Elli

Huxley

"O nasıl?" Emmett, Amy ile birlikte bekleme alanına doğru koşarken, "Nasıl?" diye soruyor. İkisi de ofis kıyafetlerini giymişlerdi. Onlar Muhtemelen iş günlerini kısa kesmişlerdir, GrantEm'de kimsenin hafta sonu tatili yoktur. Grant hemen ardından geliyor. Aspen çoktan geldi, evlerinden gelmişlerdi.

Başımı eğip kafatasımın arkasını arkamdaki soğuk beton duvara yaslıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama Grace'in kendi kanının içinde yatarkenki görüntüsü aklımdan çıkmıyor. "Bilmiyorum." Sesim boş, korku ve belirsizlikle pürüzlü. "Hâlâ onu kontrol ediyorlar."

Doktorun bir an önce gelip Grace'e ve bebeğe neler olduğunu bana söylemesi için dua ediyorum. Aynı zamanda, haberler olumlu olmadığı sürece dışarı çıkmasını hiç istemiyorum.

Bebeğini nasıl kaybettiğini öğrendikten sonra Annesi insanlık dışı bir şekilde ondan koparıldı. Hiçbir zaman vedalaşma şansı olmadı. O zamanlar hak etmişti. Eğer bebeğe bir şey olursa... O tanıdığım en güçlü kadınlardan biri, ama kalp acısına dayanamayabilir. Ve ben de çaresiz kalacağım. onu acıdan koru.

"Tanrım," diye fısıldıyor Sebastian Lucie'yle birlikte geldiğinde, Lucie dehşet içinde hemen ağzını kapatıyor. "Hepsi bu mu...?" Eliyle çenesini silerek bana işaret ediyor.

Gömleğimin ve pantolonumun her tarafındaki kırmızı lekeye bakıyorum. Ellerimde, parmaklarımın arasında ve alyansımın etrafında. Ben ne kadar berbat görünüyorsam Grace de o kadar kötü görünüyordu.

Webber'ların merdivenlerinin dibinde, kıpkırmızı bir tabaka etrafına yayılmıştı. Onu kaldırdım, sıcak kanın beni ıslattığını hissettim, her taze damla dizlerim titreyene kadar içime dehşet saldı.

Mick ağzını açıp kapadı; Karie sadece baktı. Onlar saçma sapan bir mazeret sunamadan karımla birlikte ayrıldım. Ona ve bebeğe bakmak zorundaydım. Bacaklarımı ve omurgamı sertleştirdim, uzun adımlar attım ve onu Bugatti'me yerleştirdim. Ailem için güçlü kalmalıyım.

"Siktir." Noah parmaklarını onun saçlarına geçirdi. "Hadi sana kıyafetlerini değiştirelim."

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Grace'i beklemek zorundayım." "O zaman seni biraz temizlemeye ne dersin? Sen

Uyandığında onu korkutmak istemiyorum," diyor Molly nazikçe ve ardından birkaç ıslak havlu getiriyor.

"Teşekkürler." Havluları alıyorum ama sadece tutuyorum. Temizlik yapmak çok anlamsız geliyor. Ya Grace uyanmazsa? Çok kan kaybetti. Keşke hukuk okumasaydım. Tıp okusaydım, şimdi ona daha faydalı olabilirdim.

"Ne oldu?" Sierra soruyor.

"Sanırım annesi öldü." Kelimeleri uyuşmuş ağzımdan çıkarmayı başarıyorum.

"Oh hayır." Bobbi'nin yüzü sempati ile yumuşar.

"Durum daha da kötüleşiyor. Görünüşe göre annesi yaklaşık bir yıl önce ölmüş ve Nelson ile Karie bunu ondan saklamışlar." Karie ve Mick bir şey söylemediler ama ben o kadarını bir araya getirebildim.

Earl'ün bana söylediklerine ve Grace'in yarı baygınken mırıldandıklarına dayanarak. "Anne, anne... Çok üzgünüm." diye bağırdı.

gözlerinden yaşlar dökülürken.

Karşı karşıya kaldıklarında, doğru şeyi yapmak yerine, şüphesiz topuklarını kazdılar. Mick kendini kurnaz sanıyor ama merdivenlerin başında ona vurduğunu gördüm.

Birden dehşetim öfkeye dönüştü. Nelson'a yaptığının acımasızca olduğunu mu düşünüyorlar? Mick'i elime geçirene kadar bekle. O orospu çocuğunu öldüreceğim.

"Ne oluyor lan?" Nicholas tiksintiyle mırıldanıyor. "Ne tür pislikler yapar bunu?"

Başımı sallıyorum, bu noktada herhangi bir netlikten acizim. Saniyeler geçtikçe, saçlarımı yolmak ve yüzümü ellerimin arasına gömmek isteyene kadar daha da fazla korku ve kendimi suçlama duygusu içime işliyor. Ben ayrıntıları teyit ederken onun öylece oturup bekleyemeyeceğini bilmeliydim. Earl bombayı patlattıktan sonra, tüm gerçekleri öğrenmeden ona annesinden bahsetmek doğru gelmemiştir. I

Eğer benden Baltimore'daki annesini görmeye gitmemi istemeseydi, Winona'dan bahsetmeden önce müfettişlerimin konuyu araştırmasını beklerdim. Yüzüne karşı yalan söylemek, çok isterdim demek, korkunç bir şey olurdu.

Annesini bir daha asla göremeyeceğini bildiğim halde ihanet ettim.

Earl, annesinin cesedinin ailesi olduğunu iddia eden bir çifte verildiğini öğrendiğini söyledi. Hastane Her ay faturalarını ödeyen insanlar oldukları için onlara inandı. Cesedin yakıldığını söylediler ama bunun ötesinde bir şey bilmiyorlardı.

Anne, büyükanneyle birlikte gelir. Büyükanne korkunç görünüyor, kırmızı ağzı gergin bir çizgi halinde, gözleri öldürücü bir öfkeyle parlıyor. Büyükanne titriyor, yaşından değil -yaşlı yarasa otuz yaş genç çoğu insandan daha sağlıklı- ama zorlukla bastırılmış bir öfkeyle. Prescott Amca ve karısı da bize katıldı. Kuzenlerim de geldi. Üzerimdeki kana dudaklarını birbirine bastırmak dışında bir tepki göstermiyorlar. Akiko Teyze ölümcül derecede solgunlaştı. Muhtemelen

düşük yaptığını hatırlıyor. Tek bebeğini ilk üç aylık dönemin sonunda kaybetmiş ve bir daha asla hamile kalmamıştı.

Ares sırtımı hafifçe sıvazlıyor - ki bu onun için tüm vücuduyla sarılmakla eşdeğer, çünkü dokunmaktan ya da dokunulmaktan nefret ediyor. Josh omzumu sıkıyor.

Bryce sert bir nefes verir. "Doktor ne dedi?" "Henüz bilmiyorum."

"Nelson nerede?" Büyükanne'nin ses tonu burada olması gerektiğini söylüyor.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Umurumda da değil." Burada olmaması iyi, çünkü onu öldürebilirim.

"Ne oldu?" Annem soruyor.

Grace'in yaşadıklarını tekrar anlatma fikri kusma isteği uyandırıyor. Seb onları bilgilendiriyor.

"Ne?" Annemin keskin sesi havayı yarıyor. "Grace'in annesi bir yıl önce vefat etti ve o gelincikler ona hiç söylemedi mi?"

"Ah, şu zavallı çocuk." Akiko Teyze'nin yüzü parçalanır.

Tam o sırada doktor dışarı çıkıyor, çökmüş gözlerinin etrafındaki koyu halkalar ona kasvet ve kıyamet görüntüsü veriyor. Ama dudaklarındaki küçük gülümseme bana umut veriyor.

"Karım...?" Kısık sesle sordum. Ailem toplu halde nefeslerini tutarken etrafımızdaki hava durgunlaşıyor.

"Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi ve sol ön kolunda ince bir kırık var ama bunun dışında durumu iyi. Sadece dinlenmesi ve sakin olması gerekiyor."

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Etrafımda küçük iç çekişler yükseliyor, gerginlik gözle görülür şekilde azalıyor.

"Peki ya bebek?" Akiko Teyze titreyerek soruyor.

Ellerimi sıkıp yumruklarımı alnıma bastırıyorum.

Tanrım, iyi olduğunu söyle, iyi olduğunu söyle, iyi olduğunu söyle.

"Bebek de iyi."

Başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim, doktor."

Bir kez başını sallıyor. "Sadece işimi yapıyorum. Dr. Silverman talep edildiği gibi sabah gelecek."

"Grace'i şimdi görebilir miyim?" diye soruyorum. "Ve beni," diyor büyükanne.

"Her seferinde sadece bir kişi, günde en fazla üç ziyaretçi ve her biri on dakika. Şu anda uyuyor. Sabaha kadar uyuyacak. Bol bol dinlenmeye ihtiyacı olacak. Kesinlikle stres ya da onu üzmemek yok. Fiziksel efor da yok."

Başımı sallıyorum, sonra dikkatlice kapıyı açıyorum ve hastanenin özel bölümündeki odasına giriyorum. Huxley'ler onkoloji ve gizlilik gerektiren zengin ve ünlü müşteriler için ayrılan kanadın bu bölümünü inşa etmek için büyük miktarda para bağışladı.

Oda güneşli sarı duvarlar ve dev vazolarda taze ayçiçekleriyle güzelce dekore edilmiş. Eşim kocaman bir yatakta yatıyor, sağ elinin arkasında birkaç serum iğnesi var.

Ona doğru sessizce yürüyorum. İyiymiş, kışımın kenarı. Başını korumak yerine kollarını karnına sarmış. Yüzünde, özellikle yanaklarının ve alnının yüksek noktalarında küçük kesikler ve sıyrıklar var. Küçük çilleri, teninin hayaletimsi solgunluğuna karşı son derece karanlık görünüyor.

Bebeğimizi zarar görmekten koruyan ellerini şefkatle tutuyor, morarmış ve sıyrılmış eklemlerini öpüyorum. Kıpırdamıyor. Nefes alış verişi o kadar sessiz ve yumuşak ki, yaşadığına ve benimle olduğuna dair bir işaret almak için kulağımı göğsüne dayamak zorunda kalıyorum.

Doktor gece boyunca uyuyacağını söyledi. O üzerine düşeni yaptı. Şimdi benimkini yapma zamanı.

Bölüm Elli Bir

Huxley

Duş alıp üstümü değiştirmek için eve döndüm. Giysilerim Grace'in kanından kaskatı kesilmişti. Onları yakılmak üzere bir torbaya attım. Gömlek eskiden favorimdi ama artık değil. Bakır rengi lekenin görüntüsünü aklımdan asla çıkaramayacağım. Ya da kanın ondan ne kadar çabuk aktığını.

Onu neredeyse kaybediyordum. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Nelson'ın malikânesine vardığımda, üç parçalı siyah ısmarlama bir takım elbise giymiş ve her Huxley'nin doğduğunda aldığı ince oniks bastonu taşıyor oluyorum. Platin topuzunda Huxley'lerin arması var, her bir kurt gözü güvercin kanı yakutla süslenmiş. Bastonun yan tarafında gümüşle kazınmış PIETAS ET UNITAS parıldıyor. Dolaptaki kutusundan nadiren çıkardım, ama dünya bana bunun için bir neden vermedi... şimdiye kadar.

Saatın geç olmasına rağmen Nelson'ın evindeki her pencere ışıkla parlıyor. Andreas'ın Maybach'ı yaralı bir canavar gibi karanlık araba yolunda çömelmiş duruyor. Çenem gerildi. O piç hastaneye hiç gelmedi. Grace de onun torunu.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Etrafta hiç personel yok ama Nelson ve Karie gerçek yüzlerini seçerek gösterdikleri sürece itibarlarının bozulmayacağına inanıyor gibi görünüyorlar.

Oturma odasına yaklaştıkça seslerin yükseldiğini duyuyorum. Kışlarını kurtarmak için ne yapmayı planladıklarını duymak için hızımı yavaşlatıyorum.

"Bana yardım etmek zorundasın!" Nelson'ın yalvarışında çaresizlik var.

"Nasıl? Beni utandırdın, Nelson Emmanuel Webber. Huxley'lere katılamadım. Bir sapık gibi köşede beklemek ve Grace'in durumu hakkında onları bilgilendiren doktora kulak misafiri olmak zorunda kaldım!" Andreas gürlüyor.

"Ben nasıl

Catalina ile yüzleşecek misin? Hayır, hayır, unut onu. Pazartesi günü ofise gittiğimde Jeremiah'ın yüzüne nasıl bakacağım? Ya da

Prescott? Peki ya Ares ve diğerleri?"

"Neden endişelenesin ki? Sen hiçbir şey yapmadın," diyor Karie. "Grace sadece kaydı."

"Kaydı mı?" Andreas diyor ki. "Ben öyle duymadım. Aptal oğlun onu itti!"

Mick, "Sadece bir sineği kovalıyordum," diyor.

"Bunu mahkeme salonunda yemin altında ifade edebilir misiniz?" Andreas talep ediyor.

"Bekle, ne demek istiyorsun?" Karie diyor ki.

"Gerçekten Huxley'lerin bu işin peşini bırakacağını düşünüyor musun? Onlar

aile sloganlarını yaşayın!" Ses tonundan Andreas'ın öfkelenildiğini anlayabiliyorum.

"Ama Huxley Lasker ailesinin bir parçası olmak istemiyor! Bakın şirkete katılmayı nasıl reddetti," diyor Nelson.

"Huxley bastonu hâlâ onda! Ve nasıl olursa olsun Herkesin içinde homurdanıyor, Catalina o çocuğa tapıyor ve Grace de öyle, çünkü o da artık evlilik yoluyla bir Huxley! Sizi ahlaksız, benmerkezci embesiller!"

"Onun sözüne karşı benim sözüm," diye alay ediyor Mick. "Peki kim daha güvenilir? Ben savcıyım."

Yeterince duydum. "Ah evet. Güvenilirlik." Bastonumu rahatça çevirerek odaya giriyorum.

Mick kendini beğenmiş bir meydan okumayla dolup taşıyor, Nelson ve Karie ise temkinli. Ama Andreas bastonumu görüyor ve adem elması titreyerek soluyor. Dışarıdan sakın görünmeme rağmen bunun ne anlama geldiğini biliyor.

"Grace nasıl? Uğramak istedim ama işte çok meşguldüm,"

diyor Nelson çabucak.

"Sormak için biraz geç değil mi?" Gözlerim Andreas'a kayıyor ve dudaklarımın kenarları kalkıyor. "Tüm bu telaş, ilişkimizi sağlamlaştırmak içindi. aile bağları, sadece onları yok etmek için. Ne büyük kayıp, değil mi?"

Andreas ve Nelson kaşlarını çatıyor, ilki korku içinde, ikincisi muhtemelen ailesini bu karmaşadan nasıl kurtaracağını merak ediyor.

"Huxley." Karie bana tipik sahte gülümsemesini veriyor. "Ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum-"

"Ne olduğunu gördüm, Karie. Karımı dışarı taşıdım, hatırladın mı?"

Sustu.

Mick utanmadan, "Demek onun kaydığını gördün," diyor.

"Kaydı mı?" Kalbimdeki öfke artık yanmıyor. Artık o kadar soğuk ki, kafatasım bile buz gibi. "Hadi gidip nerede olduğunu görelim. Hafızamı canlandırabilir."

Mick tereddüt ediyor.

"Siz savcısınız, değil mi? Detayları biraz karışık görünen bir tanığınız olduğunda yaptığınız şey bu değil mi?" Tatlı bir gülümsemeyle sordum.

O da rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Tabii ki." O ve ben uzun merdivene gidiyoruz. "İşte." Eliyle işaret etti. "Daha iyi mi?"

Aşağıya baktım. Zemin silinmiş, temizlenmiş pırıl pırıl mermerden başka bir şey yok. Kanı temizleyebilmiş olabilirler ama karıma karşı işledikleri suçı temizleyemediler.

"Hmm. Neden kaydığı yere gitmiyoruz?" Ben söylerim.

"Evet, tabii." O ve ben birlikte yürüyoruz.

Her adımı sayıyorum. Bir... İki... Üç...

Ve her rakamla birlikte zihnimde karımın narin bedeninin kenarlara çarptığı, derisinin yırtıldığı, ön kolundaki bir kemik kırılana kadar giderek daha fazla çürüğün ortaya çıktığı bir görüntü canlanıyor. Göğsümdeki buz gibi öfke, kalbim gazaptan patlayacakmış gibi hissedene kadar kabarıyor.

Doktor şanslı olduğunu söyledi. Asıl şanslı olan Mick, çünkü kalıcı olarak yaralansaydı boynunu kırabilirdi.

Merdivenlerin tepesine ulaştık. Toplam yirmi basamak. Derin nefes alıyorum, öfkemi dizginliyorum. Henüz zamanı gelmedi.

"Aramızda kalsın," diye başladı Mick, elini indirerek "Bebeği hiç istemediğini biliyorum. Yani. Evde kürtaj gibi bir şey." Burnunu çekiyor. "Bir şey değil."

Oh, seni orospu çocuğu. "Mick." Elimi omzuna vuruyorum. "Bu sadece bebek istenmiyorsa kürtajdır. Aksi takdirde cinayet olur."

Boncuk gözlerinde şok parlıyor. "Sakin bana o şeyi istediğini söyleme! O hücre yığını yüzünden Viv yerine Grace'le evlenmek zorunda kaldın. O 'bebek' sadece bir patavatsızlıktı, başka bir şey değil, tıpkı Grace'in babamın silmek istediği bir patavatsızlık olması gibi."

Bakışlarımı onun arkasındaki bir noktaya diktim.

"Ooh, bir sinek!" "Ne?" Başını çevirdi.

Bileğini yakalamak için bir ayağımı uzatarak onu itiyorum ve öfkemden dizginleri bırakıyorum.

"Siktir! Ack!" Mick merdivenlerden yuvarlanırken çığlık atar.

Merdivenlerden aşağı yuvarlanıp dönerken başını örtmesini izliyorum. Karım çocuğumuzu korurken beyin sarsıntısı geçirirken onun bundan kurtulması ne kadar adaletsiz?

Aşağı iniyorum. Grace gibi onun da acı çekmesini izlemenin tatmin edici olacağını düşünmüştüm ama değilmiş. O daha büyük ve

Daha güçlü. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyor. Kendi kanının içinde bile yatmıyor.

Merdivenlerin dibinden "Lanet olası pislik!" diye bağıyor. Kesinlikle kırılan bir şey yok. Bastonumu salladım.

Kolunu kaldırıyor, baston gürültülü bir gümbürtüyle yere inmeden önce bile çığlık atıyor.

Ne amcık ama. Bu lanet çakal karıma dokunmaya ve onu incitmeye cüret etti.

Tekrar tekrar sallıyorum, kafamda sayıyorum. Ben adil bir adamım. Her adım için bir tane olmak üzere yirmi kereden fazla vurmam.

"Aman Tanrım! Kes şunu! Onu öldüreceksin!" Karie çığlık atıyor.

"Dur! Her şeyi yaparım!" Nelson yalvarıyor.

Ancak ikisi de öne çıkıp oğullarını fiziksel olarak kendi bedenleriyle koruyacak kadar cesur değildir.

Sekiz... Dokuz... Bir çatlama oldu ve ön kolundaki kemiklerin gittiğini hissettim.

"Anne! Baba! Bir şeyler yap!" Mick çığlık atıyor, ağzından tükürükler akıyor.

"Annen ve baban seni kurtarmaya gelmiyor Mick," diye alay ediyorum onunla karanlık bir şekilde.

"Siktir! Augh!" Başını aşağıya doğru çekerek kendini olabildiğince küçük bir hedef haline getirmeye çalışıyor. Muhtemelen kendimi yoracağımı umuyor.

Nefes nefese bile kalmadım. Dostça rekabete değil, sadece kazanmaya inanan Sebastian ile tenis oynarken topları kovaladım. Az ya da çok hareketsiz hedef çocuk oyuncağıdır. "Sorun nedir? Pislik mi? Ben sadece ailenin düşüncesizliğini siliyorum. Eminim tüm aile senin hiç doğmamış olmanı diliyordur."

"Bu darptır!" diye bağırıyor. "Suç duyurusunda bulunacağım. Kışın hapse girecek!"

"Yap şunu." Bir tokat daha.

"Kimse seni korumayacak," diye tehdit etmeye çalışıyor ama salyaları akarak konuşması etkisini azaltıyor.

"Kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Kendimi koruyabilirim. Sen koruyabilir misin?" Ona tekrar vurdum. Başka bir şey - bastonum değil - çatladı.

Mick acı içinde çığlık atar. Ailesinin onun için kendilerini tehlikeye atmayacağını anladığında, her zamanki ukala yüzündeki küstahlık paramparça olur. Andreas'a bakar, tiksintiyle arkasını dönüyor.

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceğinden emin olacağım. Ve adınıza hiçbir şey kalmayana kadar sizi dava edeceğim."

"Kim yapacak?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyor.

Düzeltiyorum. On beş yaşımdayım ama daha fazla vurursam ölebilir. Bu işe yaramaz. Beşi sonraya saklayacağım.

"Aklıma birkaç kişi geliyor. Ama kimse davayı almazsa..." Ona en dostça gülümsememi gösterdim. "Tebrik ederim! Ailemden hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi yapmış olacaksın. Baroyu geçip seninle kendim ilgileneceğim."

Elli İkinci Bölüm

Huxley

Grace hastane yatağında çok küçük ve narin görünüyor. Doktor iyi bir gece uykusundan sonra uyanacağını söyledi ama dört gün oldu. Ben Grace'e bakarken çok telaşlı görünüyordu.

cevap istedi. Dr. Silverman bana sadece bebeğin iyi olduğunu söyleyebildi, başka bir şey söyleyemedi, ama o bir kadın doğum uzmanı. Başka uzmanlar da eşimi muayene etti ama onlar da sorunun ne olduğunu söyleyemedi.

Yapılan tek açıklama "Belki de beyin sarsıntısı düşündüğümüzden daha ciddidir" oldu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Emin olmak için yeterince test yapmadın mı?" Hırladım. Entelektüel olarak doktorları yabancılaştırmanın en iyi hareket tarzı olmadığını anlıyorum, ancak

beceriksizlikleri için sabır. Grace'in uyanamama ihtimali tüyler ürpertici. Hiç bu kadar karanlık bir dehşet hissetmemiştim, beni birkaç gün komada bırakan o yarım boru gösterisi sırasında yanlış yere indiğimde bile.

Kardeşlerim ve eşleri geldi. Kuzenlerim de öyle. Annem sadece bana ve Grace'e baktı. ama Prescott Amca bana şirkette bir katliam olduğunu söyledi.

"Nelson'ın işi bitti. Ama Jeremiah onu beni tatmin edecek kadar beceremezse, işi bitirmeyi planlıyorum." Ses tonu, The Fogeys'in onunla işi bittikten sonra bana bir şey kalmayacağını söylüyordu.

Ares daha az sakindi. "Nelson, Vivienne ve Mick'in peşine düşmesi için John Highsmith'i mi tutuyorsun? Ne oluyor be adam?" Sesi sanki onu arkadan bıçaklamışım gibi çıkıyordu.

"Nelson şirkette küçük bir ortak," dedim. Ayrıca, John Nelson'dan nefret eder. Görünüşe göre, birkaç yıl öncesine dayanan kişisel bir kin.

"Yani? Hala onu mahvedebilirim. Ve eğer bu seni tatmin etmeye yetmezse, hayatımın sonuna kadar sana amca derim.

Pietas et unitas, kuzen. Webber'lerden önce de yasal bir güç merkeziydik, sonra da güç merkezi olmaya devam edeceğiz. onları."

"Haklı," dedi Josh asık suratla. Ares kadar etkileyici olmasa da, o da hislerini tam olarak saklayamıyordu. "Eğer arkanı kollaması için kendi kanından birine güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin ki?"

"Peki," dedim onlara. "Devam edin ve onları parçalayıcıdan geçirin."

Gözleri parlıyordu. Josh, "Harika," diye cevap verdi.

Nelson'ı parçalama çılgınlığına ben de katılmış olabilirim ama şu anda tüm dikkatim hâlâ gözlerini açmamış olan karımda. O beyaz çarşafın üzerinde yatarken geçen her saniye kalbimden bir parça koparıyor.

Bu belirsizliğe ve korkuya nasıl dayanabilirdi? Annesi öldükten iki yıl sonra mı? Grace'in hemen yanında olmak bile endişemi hafifletmeye yetmiyor. Annesi Baltimore'da, üç saat dilimi uzaktayken nasıl idare ediyordu? Grace uyanmazsa ve onu uzak bir yere göndermek zorunda kalırsam devam edebileceğimi sanmıyorum. uzakta. O benim olabileceğimden çok daha güçlü ve dirençli.

Yatağın yanına oturuyorum ve onun küçük elini elimde tutuyorum. Ama bu yeterli gelmiyor, bu yüzden parmaklarımızı birleştirip yanağımı parmak eklemlerine yaslıyorum.

"Hadi, Grace. Gözlerini aç, bebeğim. Bunu yenebilirsin. Mick ve Karie'nin bundan kurtulmasına izin verme." Korku tavan yaptı ve yalvarışlarım birden tehdide dönüştü. "Eğer uyanmazsan, onlardan intikam alma planlarımdan vazgeçeceğim, ve suçsuz yere çekip gidecekler." Sesim çaresizlikten biraz çatlıyor. "Bunu istemezsin, değil mi?"

"Hayır..."

Başımı kaldırıyorum, sonra göz kırpıyorum, hayal mi görüyorum yoksa gerçekten mi konuştuğundan emin olamıyorum. Göz kapakları küçük kelebekler gibi çırpınıyor. Hava boğazıma takılıyor ve sıcak bir yumru oluşturuyor. Nefes vermeye cesaret edemiyorum, yanlış nefes alırsam o ana uğursuzluk getirebilirim diye çok korkuyorum. Sonunda gözlerini açıyor. Hafif cam gibiler, sonra yavaş yavaş berraklaşıp bana odaklanıyorlar.

"Bebek mi?" diye soruyor, korkudan titreyerek.

İçimi bir rahatlama ürpertiyor - sadece uyanık değil, aynı zamanda ona iyi haberi de verebiliyorum. "Her şey yolunda," diye boğulmayı başarıyorum, sonra gözlerimde biriken sıcak yaşları temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum. Karımın güçlü olmama ihtiyacı var.

"Çocuğumuzu korudun. Teşekkür ederim."

Elini benimkinden çekiyor, sonra yanağımı okşuyor. "İyi uyuyamadın mı? Bitkin görünüyorsun."

"Dört gün boyunca komadaydın."

Kaşları çatıldı. "O kadar uzun mu?"

Başımı salladım. "Nelson'ın evinde ödümü kopardın... ve şimdi de bu."

"Özür dilerim. Ama Mick ve Karie'nin gitmesine izin vereceğini söylediğinde bunu gerçekten kastetmemiştin, değil mi?" Çenesi gerildi. "Onları asla affedemem. Onun kendini beğenmiş yüzü... Annemden bahsederkenki sırtışı..."

Elini tutup iki elimle kavriyorum, sonra parmak uçlarını öpüyorum. "Endişelenmene gerek yok. Onları affetmeyeceğim.

Ailemden de kimse yapmayacak. Onların işi bitti."

"Beklememi istediğinizi biliyorum ama bekleyemedim.

Ama yapamadım.

Annemin tek başına ölmüş olabileceği ve bu konuda hiçbir şey bilmediğim fikri... Bunca zamandır kayıp olduğuna inanamıyorum ama Dr. Blum bana ne kadar iyi olduğunu anlatan e-postalar gönderip durdu ve bana boş yere umut verdi." Gözlerinde yaşlar birikiyor.

"O bir taklitçiydi. Gerçek doktor kendisiyle iletişime

geçtiğimde dehşete kapıldı." Ve yasal işlem başlatmayı planlıyor.

"Kimin yaptığını buldun mu? Karie miydi?"

Başımı salladım. "Vivienne." Öğrenilmekten o kadar korkmuştu ki neredeyse altına işeyecekti. Görünüşe göre,

Kimse ona kullan-at telefonun kimliğını korumaya yetmeyeceğini söylemedi.

Grace uzun ve yorgun bir iç çeker. "Ben ona hiçbir şey yapmadım. Neden benden bu kadar nefret ediyor? Neden bu kadar acımasız?"

"Çünkü o korkunç bir insan."

"Karie annemden nefret ettiği için mi?" Grace anlamak için çaresizce bana bakıyor. Onları sevmediğini söylemesine rağmen hala bilinçaltında Nelson ve ailesi için bir bahane arıyor olması kalbimi kırıyor. Muhtemelen kendi biyolojik babasına ve onun ailesine inanmak istemiyor. aile bu kadar kalpsiz olabilir.

Başımı salladım. "Viv iyi bir insan olsaydı, bu onun böyle davranması için yeterli olmazdı.

Bazı insanlar sadece..." Hiçbir kelime yeterli gelmiyor.

"...korkunç. Hiçbir sebebi yok."

Grace titrek bir nefes verir. "Hiç veda edemedim. Buna mecbur kalacağımı hiç düşünmemiştim. Doktorun güncellemeleri her zaman çok iyiydi. İstediği her şeyi gönderdim,

Tedavisine yardımcı olabilecek her şeyi. Yaptığım tüm ses kayıtları. Çiçekler. Hiçbir şey ona ulaşmadı. Viv için sadece bir eğlenceydi." Keder, acı ve öfke solgun yüzünü harap ediyor.

Karnımda kaynayan öfkeyi bastırıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum, çünkü bu an onun yas tutması ve biraz teselli bulmaya çalışması için.

"Paramı alan da o muydu?" diye soruyor.

Daha iyi haberlerim olmasını dileyerek bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Sahte bir ödeme sitesi oluşturdu ve sen de temelde hesabına ayda iki bin dolar yatırdı."

Raporu gördüğümde Vivienne'i de kardeşini dövdüğüm gibi dövmek istedim. O şanslı.

penisi yok, yoksa onu hastaneye yatırırdım.

"Onu bunun için yakalayabiliriz, değil mi? Dr. Blum gibi davranması bir suç olmasa bile mi?"

"Evet. Bir tıp uzmanını taklit etmek, kimlik hırsızlığı, dolandırıcılık, sebepsiz zenginleşme - liste uzayıp gidiyor. Ve Dr. Blum dava açacağını söyledi. Ares davayı ücretsiz olarak alıyor. Vivienne'i senin için yok etmeye can atıyor."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarını sildi. "Ailen çok nazikti."

"Benim ailem değil. Bizim ailemiz, Grace." Ona daha sıkı sarılıyorum.

Karımın yaralı gözlerinden daha fazla yaş dökülüyor, gömleğimi ıslatıyor ve kalbime kadar yakıcı bir acı gönderiyor. "Keşke daha önce bilseydim. En azından yeterince erken.

külleri alabilirdi. Karie bana onu yaktıklarını ve küllerini Baltimore'da Johns Hopkins yakınlarına serptiklerini söyledi. Neden biri bunu yapsın ki? Neden biri annemin hastalıktan dolayı hapsediği bir yerde olmak isteyeceğini düşünsün ki? Karie bana annemin öldüğünü söylemek istemediklerini söyledi.

çünkü Viv için LSAT sınavına girmem gereken günden bir gün önceydi."

"Ne?"

Grace'in yüzü çöktü. "Karie, reddedersem annemin faturalarını ödememekle tehdit etti ve ben de doğru olanı yapmak yerine tamam dedim. Sadece kendimi Cezalandırıldım. Hayır deseydim, bana söylememek için bir sebepleri olmazdı. O zaman en azından annemin külleri Baltimore'un dört bir yanına dağılmış. En sevdiği çiçeklerden ya da çok sevdiği yeşil alanlardan hiçbirisi yok."

Başkalarının yanlışları için kendini suçladığını duymak kalbimi parçalıyor. Keşke daha önce tanışsaydık. Keşke daha nazik olsaydım.

Belki de iki yıl önce acil servise onunla birlikte gitmiştir. Şantaja maruz kalmasın diye yardım teklif etmek için onu belirli aralıklarla arayıp kontrol etti. Ya da bu şekilde harap olmasın diye.

"Tüm bu fedakârlıkların ne için olduğunu bile bilmiyorum," diyor gözyaşlarına boğularak. "Annem çok çalışan ve elinden geleni yapan insanların başına iyi şeyler geldiğini söylerdi ama..."

Daha fazla gözyaşı gömleğimi ıslatırken yatıştırıcı bir eli

sırtında gezdiriyorum. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama
bence senin

İki yıl önce o gece seni bana annem gönderdi."

Grace bana bakmak için yüzünü eğiyor, yanakları parlıyor.

"Hiç uyanmadığını söylemiştin. Ama o biliyor olabilirdi yanında birine ihtiyacın olur. Biliyor musun, o gece yanımda biri olmasaydı

katılmaya zorlandığım aile yemeği mi? Normalde, bir kıza benzeyen bir kıza araba vermek için çok fazla pislik biriyim. boğulmuş fare. Ama o gün, bir şekilde bir istisna yapmak ve iyi davranmak zorunda hissettim. Bir yıl sonra barda sana rastladım. Los Angeles'ta yaklaşık dört milyon insan var. Birbirimizin adını bilmediğimiz ya da nasıl görüldüğümüzü hatırlamadığımız bir zamanda tekrar karşılaşma şansımız nedir? Benim seninle karşılaşma ihtimalim nedir?

hala numaranı saklayıp seni aramış olabilir mi? Ve işte bebek. Doğum kontrolü konusunda fanatik biriyimdir ama işte buradayız.

Tüm bunların bir çiftin başına gelme ihtimali nedir?" Yüzündeki gözyaşlarını siliyorum. "Muhtemelen milyarda bir, Grace. Eğer bu kader değilse, ne olduğunu bilmiyorum." Öpüyorum

gözlerindeki hüznü ve ıssızlığı yok etti. "Kaderimde seni bulmak ve seni sevmek varmış."

Titrek bir nefes çıkarır. Şişmiş, kırmızı çerçeveveli gözlerinden yeni bir yaş dalgası dökülüyor. Burnu pembe ve yanakları kızarmış. Ve o her zaman dünyanın en güzel kadını olacak.

"Bu bebek" -koruyucu bir eli karnının üzerine koydum- "ve ben senin ailen olacağız Grace. Annenin yerini tutamayız -kimse tutamaz- ama asla yalnız olmayacaksın. I söz veriyorum."

"Nasıl yapabilirsin? Kimse kendi zamanının geldiğini bilemez," diye fısıldıyor.

"Puro ve alkolü bırakacağım. Daha fazla egzersiz yapacağım. Pastırmayı azaltacağım. Senden daha uzun yaşayacağımdan emin olacağım."

Ağlamaklı yüzünde bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Ama sonra yalnız kalacaksın."

"Sadece kısa bir süre için. Kaderin bizi uzun süre ayrı

tutacak kadar acımasız olacağını sanmıyorum." Onu
öpüyorum. "Seni seviyorum,

Grace Lasker, benim mucizem, benim kaderim."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor şiddetle, daha çok ağlayarak. O gözyaşları içinde her şeyi anlatırken ben karıma sarılıyorum.

Elli Üçüncü Bölüm

Grace

"Eve gitmek istiyorum." Huxley'e söylerken sesim boğuk ve sertti. Ne kadar süre ağladım? Hiçbir fikrim yok, ama kendimi tamamen sıkılmış. Yine de pişman değilim; kalbimde daha hafif ve temiz bir his var.

Bir yanımda her zaman annem için yas tutacak - yalnız ölümü ve küllerinin Baltimore'da duygusuzca terk edilmesi. Karie külleri dağıttığını söyledi ama ben daha iyi biliyorum.

Huxley tanışmayı nasıl başardığımızdan bahsettiğinde Her şeye rağmen bir araya geldiğimde, sanki dışarıda bir varlık beni izliyormuş gibi hissediyorum. Annemi kaybettim ama Huxley'i kazandım.

ve bebeğimizi. Hastane odasını tarıyorum, sayısız buketler, geçmiş olsun balonları ve oyuncak ayılar, üzerinde "Biz senin intikamını alırken sen sadece iyileş" yazan bir çift dev meyve sepetinin üzerinde duruyorlar.

Beni önemseyen erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim ve kuzenlerim var.

Jeremiah ve Ted de vekil ebeveyn gibi davranmak için ellerinden geleni yaparlar. Sonuncusu, Los Angeles'ta olmak yerine bazı dağıtımcılarla ve bir sonraki filmde oynatmak istediği yeni yüzlerle görüşmek için Nice'te olduğu için oldukça mutsuzdur. "Kocana neye ihtiyacın olduğunu söyle ve yeterince hızlı teslim etmezse bana haber ver. Kızıma layık olmadığı için kışına bir şaplak atarım."

"Yapacağım," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle.

Doktor taburcu olmama izin verdikten sonra üzerimi değiştiriyorum ve Huxley tekerlekli sandalyemi itiyor. Kendimi biraz gülünç hissediyorum.

Bacaklarım gayet iyi çalıştığı için, ama görünüşe göre hastane politikası bu.

Lobide durdu. "Arabayı otoparktan alırken bekle."

"Birlikte yürüyebiliriz."

"Çok uzakta. Kendini fazla zorlamayı istemiyorum."

Kırılacağımdan endişelenmiş gibi kaşlarını çatıyor.

Yine de bir yanıma iyi olduğuma dair onu rahatlatmak istiyor,

Beni kanlı ve baygın görmek onu epey korkuttu. Ben de başımı salladım ve "Tamam. Bekleyeceğim." dedim.

"Birazdan döneceğim. Bir yere gitme."

"Gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Kalabalığın arasından geçip otomatik kapıları geçmesini izliyorum. Bir çiftin arkasında kaybolduğunda

Ağaçlar, mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Çok fazla mesaj var, bazıları iş yerindeki insanlardan, bazıları Huxley'in kardeşleri ve eşlerinden. Aslında... erkek ve kız kardeşlerimden. Kulağa biraz tuhaf geliyor ama aynı zamanda iyi hissettiriyor. Herkes benim için endişeleniyor, iyi olmamı diliyor.

-Griffin: Bir dahaki sefere Hux Mick gibi birini dövmek istediğinde, beni de yanına almasını söyle. Daha iyi bir iş çıkarabilirim.

-Ciddiyim. Sanırım Huxley'in sadece bir kaburgası kırıldı.

-En az dört tane kırardım.

-Noah: Amatör. Ben olsam altı yapardım.

-Emmett: Onu uçurumdan aşağı it. Sorun çözüldü.

-Grant: Ne tür bir pislik hamile bir kadını merdivenlerden aşağı iter?

-Ne tür bir pislik bir kadını merdivenlerden aşağı iter?

Gülümsüyorum. Kocamın yanı sıra, beni güvende tutacak altı uzun boylu, geniş omuzlu erkek kardeşim olduğuna inanamıyorum.

-Bobbi: Canın bir şey çekerse haber ver!

-Lucie: Onun pişiremeyeceği hiçbir şey yoktur.

-Çok iyi güveç yaparım!

-Senin alışman gerekmiyor mu?
-Biraz izin alabilirim.
-Okuyacak bir şeye ihtiyaın varsa, ben senin kızınım.
-Ya da sadece konuşacak ya da seni neşelendirecek birine ihtiyaın varsa... Ben ben ben! Beni seç!

Dahası da var.

-Bir şeye ihtiyaın olursa bana mesaj at.
-Ben uyumam, bir şeye ihtiyaın olduğunda bana mesaj atabilirsin.
-Ares: Nelson l bir adam.
-Bryce: Ares yle demek istedi. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok.

Herkesin desteğini ve sevgisini kendi yöntemleriyle ifade etmesine biraz gülüyorum. Belki de Huxley haklıdır, bu kaderdir.

"İşte buradasın! Hemşire taburcu olduğunu söylediğinde seni kaırdığımdan korkuyordum."

Nelson'ın nefes nefese kalmış sesini duyunca kaskatı kesiliyorum. Takım elbisesi şık, saçları özenle taranmış ama yakından bakınca hafif kan çanağına dönmüş gözlerinden yayılan gergin çizgiler dikkatimi çekiyor. Sürekli ensesini ovuşturuyor, bu da endişeli olduğunu gösteriyor. Başka tarafa bakmaya başladım.

"Grace, deli kocanı durdurmalısın." "ılgın kocamı mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Mick ve Viv'i yok etmeye alışıyor."

"Yani?"

"Yani?" diye kabarıyor. "Onlar senin kardeşlerin." "Hayır, değiller. Onlar zorba."

Nelson sabırsız bir nefes verir. "Olanlar üzüntü vericiydi. Ama Mick bu kadar zorlamak istememişti. Hâlâ genç ve sağlıklısın. Her zaman daha fazla bebek sahibi olabilirsin."

İnanılır gibi değil. Durumumun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Beni kontrol etme zahmetine girmede ve

ama çocukları adına beni affetmemi istemek için peşimden koşacak enerjisi var.

Başka hiçbir şey ona olan tiksintimi pekiştirmediyse, bu bunu yapardı. "Yapabilirim - bundan sonra, eğer Huxley ve ben bir tane daha yapmaya karar verirsek."

Nelson kaşlarını çatır, ağzı sıkıdır. "Yani... kaybetmedin mi?" "Kaybettiğimi hiç söylemedim."

"O zaman neden bu kadar zor ve kinci davranıyorsun?"

"Şey, bir bakalım. Yeni başlayanlar için.

Mick'in beni merdivenlerden aşağı itmesinde yanlış bir şey var mı?"

"Sadece dostça küçük bir itişti. Dengenizin bu kadar zayıf olması onun sorunu değil."

"Ve sanırım Viv'in Dr. Blum gibi davranıp benden ayda iki bin dolar çalması sadece dostça bir şakaydı."

"Tanrım, senin için her şey para. İyi, tamam. Geri öderim," diyor küçümseyerek.

Küçümseme ağzımı kıvrandırıyor. Nelson bunun parayla değil, temsil ettiği şeyle ilgili olduğunu asla anlamayacak - annemin iyileşmesi için umut. Sadece onun ve annesinin ona zarar vermek istiyorum. "Kaybol ve bir daha asla yüzünü gösterme. Sen benim için öldün."

"Ben senin babam!"

"Sen benim sperm donörümdün. Sen asla benim ailem olmadın. O benim ailem." Az önce gelen Bugatti'nin içindeki Huxley'i gösteriyorum.

Nelson fark eder, sonra da yüzü kızarır. "Siktiğimin psikopati," diye mırıldandı, sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyüp gitti.

Kaçıyor gibi görünüyor.

"Bir baba, kızını bir 'lanet olası psikopat'!" Sesimi onun duyabileceği kadar yüksek tutuyorum ama ne geri dönüyor ne de yavaşlıyor.

Arabaya bindim.

"Her şey yolunda mı?" Huxley beni inceliyor. "Biraz gergin görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Sadece küçük bir hamamböceği gördüm ve onu kovmak zorunda kaldım."

Bana bir bakış attı. "Hamamböceği mi? Hastanenin içinde mi?" "Evet, ama şimdi gitti. Geri geleceğinden şüpheliyim." Gülümsedim.

"Hadi. Eve gidelim."

Elli Dördüncü Bölüm

Huxley

Davetkar sıcaklık. Hoş bir yumuşaklık. Tatlı bir koku.

Karımın sarhoş edici kadınlığı yavaşça içime sızıyor. Hala uykunun verdiği sersemlikle kollarımı ona sımsıkı sarıyorum.

Sikim çoktan sertleşmişti ve onun

Yakınlık onu daha da şişiriyor. Elim içgüdüsel olarak hamilelikte daha da dolgunlaşan bir tümseğin etrafını sarıyor.

Boynunun arkasına öpücükler kondurdum, onu iyi hissettirme ihtiyacı bana rehberlik ediyordu. Dr. Silverman Grace'i

Dünkü seks. Karımı yatakta şımartmazsam nasıl bir koca olurum?

İhmalkar olanından. "Uyanık mısın?" Fısıldıyorum.

"Uh-uh." Cevabı miyavlama ile sızlanma arasında bir yerde.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme, dönüyor ve daha yakına sokuluyor. Başını boynumla omzum arasındaki kıvrıma yaslıyor, boğazından yumuşak bir mırıltı geliyor.

Öyle mi?

Sırtarak göğsünü yoğuruyorum, başparmağımın pedini sertleşmiş meme ucunda ileri geri sürüklüyorum. Nefes alış veriş dalgalanıyor. Şefkatli okşamaların tadını çıkaran bir kedi yavrusu gibi dokunuşuma doğru eğiliyor. Sevgi ve ihtiyaç

Açılışını tatmin et. Göz kapakları titremesine rağmen gözleri hâlâ kapalı.

"Uyumaya devam et ve keyfini çıkar," diyorum, sonra diğer meme ucunu ağızma çekip hafifçe emiyorum.

Aldırmıyorum

uyku arasında bir yerde yakalandığında onu şımartmak

ve arzu. Onu uyandırmak, şehvetle bana katılmasını sağlamak eğlenceli olacak.

Nefesi kesildi. Parmaklarını saçlarıma geçirip beni göğsüne bastırıyor. O kadar hassas ki. Bir elimi yumuşak kalçalarının arasına sokuyorum. Kayganlığı beni ıslatıyor, kanımı kaynatıyor.

Gözleri kapalı, sanki uykudan tam olarak çıkmamış gibi. Parmağımı sıırıslıkla kırıvrımlarında gezdiriyorum, amının açıklığını ve şişmiş klitorisini okşuyorum.

Sonunda ağzı açık kalıyor ve bastırılmış nefesini dışarı veriyor.

Göğüsleri titriyor, areolaları pembeleşiyor. Kalçalarını sallıyor, orgazm peşinde koşuyor. Dürüstçe zevk aldığında çok güzel oluyor. Onu okşamaya devam ediyorum, ama benden istediği gibi baskıyı artırmadan.

Adımı söylediğini duymak istiyorum. Gözlerini açıp bana bakmasını ve yalvarmasını istiyorum.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, her şey olur. "Huxley," diyor titrek bir iç çekişle. Göz kapaklarını kaldırır. Onun tutkusu-

Benimkiyle buluşan sırlı bakışlar, sikimin başı gergin karnıma çarpana kadar omurgamdan aşağı bir elektrik kıvılcımı gönderiyor. Parmakları omuzlarıma saplanıyor. "Lütfen."

Yalvarış zar zor duyuluyor, ama onu duymak kontrolümü kırıyor.

Bu kadar oylanmak yeter. Kalçalarını ayırıyorum. Sertçe nefes alıyor, leğen kemiğini eğiyor. "Evet, evet." Yumuşak ilahi, zaten libidoyla dolu zihnime bir sirenin çağrısı gibi.

Sikime uzanıyor ama ben uzaklaşıyorum. Şaşkınlık muhteşem gözlerini kısa süreliğine bulandırıyor. Ona hıncırca sırıtarak dilimin ucunu ıslaklığında gezdiriyorum.

Boğazından bir çığlık koptu. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Ağzım üzerine kapanıyor ve onu yutuyorum, yalıyorum ve emiyorum, dilimi ona eziyet etmek için kullanıyorum. Kalçalarını kıvrıyor, utanmadan beni zorluyor. Onun çıplak ihtiyacı beni çılgına çeviriyor.

Adımı mırıldanıyor, sesi sevgi, güven ve ihtiyaç dolu. Kasları geriliyor ve titriyor, hareketleri

İki parmağımı içine sokup klitorisini emerken pelvisi daha da sarsılıyor ve hızlanıyor.

Adımı haykırıyor, parmakları saçlarımı sıkıyor.
Onu kucaklıyorum, zirveden aşağıya indiriyorum.

İç çekip yumuşak yatağa gömülmek yerine doğruluyor ve beni ters çeviriyor. Gözlerinde hınzır ve kararlı bir bakışla, beni ters kovboy kızına bindiriyor, bana muhteşem kıcını gösteriyor, sonra aşağı iniyor.

"Şu adama bak," diye mırıldanıyor, sonra elini şaftımın etrafına sarıyor.

Tanrım. Dokunuşu bir yıldırım gibi, görüşümü bembeyaz yapıyor. Uzun zaman oldu ama hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sıcak nefesini penis başının üzerinde hissediyorum. Uçtan serbestçe prekum akıyor. Vücudumdaki tüm lav sıcaklığındaki kan aletimde toplanıyor gibi görünüyor.

"Grace..." Fısıldıyorum. Kendimi iyi hissetmem için onu uyandırmadım ama yine de yalvarır gibi adını söylüyorum.

Ondan yumuşak kahkahalar yükseliyor, tatmin ve ihtiyaç dolu. Sıcak dili ucunu okşuyor ve pelvisim sarsılıyor.

Kafayı, piercingi ve her şeyi ağzına alıyor.
Bir seksi kahkaha daha ve titreşim tüm vücuduma sıcak titremeler gönderiyor. Ağzını yavaşça şaftım boyunca hareket ettirirken, muhteşem kıcını yoğuruyorum, sonra onu kendime doğru çekiyorum, böylece onu tekrar kucaklayabiliyorum.

Sikimin etrafında inliyor ve keskin bir zevk içime işliyor. Umutsuzca kontrolü elimde tutarak ağzını sığ bir şekilde beceriyorum. Kalçalarımın hareket etmesini engelleyemiyorum, karısı için çıldıran bir adamdan başka bir şey değilim. Suları kalçalarından aşağı damlıyor. Ağzında sikimle daha da ıslandığını hissetmek beni neredeyse kontrolümü kaybederim. Tatlılığının bir damlasını bile kaçırmak istemeyerek onu yiyorum. Ağzıma sürtünüyor, parmaklarını kalçalarımın üzerine geçiriyor. Hızımızı ayarlamaya çalışıyorum ama sonsuz dalgalar halinde içime vuran zevkle bu imkansız.

Önce sarsılıyor, doruğa ulaşırken sırtını kamburlaştırıyor.

Aletim çığlığını bastırıyor ve daha fazla dayanamıyorum. I

boşalıyor, kendimi boşaltıyor ve bacaklarının arasındaki boşluk dünyadaki son havayı içeriyormuş gibi nefes alıyorum. En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum.

Grace üstümde uysal bir yapışkan gibi. Sıcak saçları bacaklarımın üzerinde birikiyor. Onu kendime çekmeye başladım, ona sarılmak ve anın tadını çıkarmak istiyordum.

"Bu harikaydı," diye mırıldanıyor elimden kurtulup yatağımdan çıkarken.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Saat daha yedi bile değil."

Banyoya doğru yürüyor. "Biliyorum. İş için hazırlanma zamanı. Zaten geç kaldık."

"Yatağa geri dön." Geriniyorum. "Hâlâ iki hafta daha iznim var."

"O zaman sen evde kalabilirsin. Ben ofise gidiyorum," diyor omzunun üzerinden.

"Bekle." Ayağa kalktım. "Eğer çalışacaksan tatilimin bir anlamı yok!"

"Ama yorgun olduğumu sanıyordum." Tamamen masum.

"Yorgun değilim. Seninle olmak için bir ay izin aldım." Bir ay sürecektir tatilimi duyurduğumda ofisteki herkes bana aklını kaçırmışım gibi baktı. Hiç bu kadar çok kişisel zaman ayırmamıştım.

"Üzerimde gezinmeyi kastediyorsun. Bilmediğimi sanma." Banyoya girdi. Ben de onu takip ettim ve dişlerini fırçalamaya başladı.

"Etrafta dolanmıyorum." Kollarımı ona sarıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Kokusu sabah daha güçlü, tatlı ve çekici. "Evde kalıp seks yapmaya ne dersin? Kama Sutra'daki her pozisyonun üzerinden geçebiliriz."

"Hayır. Sen kolumu kıracaktım gibi davranmadan buzdolabını bile açamıyorum."

"Çünkü incindin." Onu düzgünce öpmek istediğim için ben de dişlerimi fırçalamaya başlıyorum.

"Önümüzdeki iki haftayı seks yapmaktan başka bir şey yapmadan geçirmeyeceğim."

"Seks arasında yemek yiyip uyuyacağız da."

Gözlerini devirerek başını sallıyor, ancak ağzı bastırılmış bir kahkaha ile seğiriyor. "Ben porselenden yapılmadım. Hızla iyileşiyorum. Dr. Hamilton bile şok oldu."

Fikrini değiştirmesi için bir bahane aradım. "Daha balayına çıkmadık."

"Ciddi misin? Önümüzdeki iki haftayı evde seks yaparak geçirmek ve buna balayı mı demek istiyorsun?" Bir elini göğsüne bastırıyor. "Sakin ol, kalbim."

Bu beni susturdu. O haklı, lanet olsun. Kafein almadan asla karınla tartışma.

Ağzını çalkalıyor. "Uzlaşalım. İkimiz de işe gideriz, ben de güzel bir öğle yemeği için senin ofisine uğrarım. Buna ne dersin?"

Ben de kendiminkini duruluyorum. "İkimiz de işe gitmesek, bol bol sabah orgazmının tadını çıkarsak ve sonra saat on bir gibi brunch yapsak nasıl olur? Harika bir yer biliyorum."

Bana doğru dönerek ciddileşiyor. "Huxley, bir rutin benim için iyidir. Ayrıca, işimi seviyorum. Bana mutluluk ve tatmin veriyor. Bütün gün evde oturmanın benim için iyi olduğunu sanmıyorum.

son güne kadar. Tamam mı?"

Bu haksızlık ama karım kirpiklerini öyle güzel kırıştırıyor ki, hayır diyemiyorum. "Tamam. Ama birlikte öğle yemeği yiyeceğiz."

İşildiyor. "Anlaştık. Seni kendim alırım."

* * *

Asansörden çıktığımda iş yerindeki herkes bana far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakıyor.

"Her şey yolunda mı? Ay sonuna kadar dışarıda değil misin?" Claude diyor ki.

"Evet, ama planlar değişir. Öğle yemeği randevum var, programımı buna göre ayarlayın."

Elinde günün toplantı ajandasıyla beni ofisime kadar takip ediyor ve katılmayı düşünmem gerekenleri işaretlıyor.

"Saat ondaki yaratıcı toplantının on bir buçukta bittiğinden emin ol," diyorum ona. Sonra karımın ofisine bir buket pembe gül gönderiyorum, toplantımızda olmasını istediği çiçekler.

ama Madison yüzünden yapamadım.

Personel dinlenme odasında kulak misafiri olduğum dedikodulara göre, eski sekreterim hala yeni bir iş bulamadı. Neden bu kadar ani bir şekilde kovulduğuna dair sorular var. Tek kelime etmemiş olmama rağmen, herkes bunun

İnsanlar ona ne kadar bağlı olduğumu ve güvendiğimi bildiği için korkunç bir şey. Kelle avcıları ve diğer yöneticiler sorduğunda bile bu konuda bilerek ağzımı kapalı tutuyorum. Hayal ettikleri her şey gerçeklerden çok daha kötü olacaktır. Bu yüzden yaptığımız kampanyaların çoğu açık değildir. Hayal gücünü harekete geçirmek, insanların zihinlerini istediğimiz yere yönlendirmek için tasarlanırlar. Bu daha zor ama çok daha etkili.

Toplantının ortasında telefonum çalıyor. Eşimin mesajları "rahatsız etmeyin" modunun tek istisnası olduğu için, bu durumu bir daha asla tekrarlamayacağım.

Biri arkamdan mesajlarına cevap veriyor, ekrana bakıyorum.

-Grace: Teşekkür ederim! Çok güzeller! :smiling-

emoji: Gülümsüyorum.

-İşteki ilk günün kutlu olsun.

Dikkatimi tekrar sunuma veriyorum. "Bu pembe pek doğru değil. Daha açık ve yumuşak bir şey istiyorsun, ama aşırı pastel değil. Biraz sedefli ve müzik daha enerjik bir his vermek için biraz daha hızlı bir tempoda olmalıdır. Aksi takdirde çok uyuşuk oluyor. Uykuya dalarım."

Chuck notlar alıyor, kalemi her yere taşıdığı sarı bloknotu çiziyor.

"Herhangi bir sorunuz ya da endişeniz var mı?" Dedim.

"Hayır." Chuck ve diğerleri başlarını sallarlar. Votka buzlu şeker kampanyasından onlar sorumlu. Ah, ne eğlenceli şeyler yapıyoruz. Benim damak tadıma göre fazla tatlılar, ama sıcak bir yaz günü ya da gecesi biraz mola vermek istediğinizde mükemmel bir etki yaratıyorlar.

"Herkes iyi iş çıkardınız." Saati kontrol ederek toplantıdan çıktım. Grace 4D ofisine geleceğini söyledi ve ben de onu alıp geçen ay açılan yeni Fransız restoranına götürmek istiyorum. Şehirdeki en iyi çikolatalı lav kekine sahip olduğunu söyleyen harika yorumlar alıyor. Sunucudan kereviz çubuklarıyla birlikte getirmesini istemek çok komik olurdu.

Yaptığı ifade ne olursa olsun sevimli olacak, diye düşünüyorum gülümseyerek.

Asansör yumuşak bir zil sesiyle açıldı. Tam içeri adım atacakken Nelson dışarı fırlayıp kolumu tutuyor. "Sen!"

Yüzüm tiksintiyle buruşuyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Üzerinde hafif buruşuk bir takım elbise var. Onu son gördüğümde beri yanakları biraz daha çökmüş. Koyu halkalar yüzünün yarısını kaplıyor ve yeni çizgiler var alnını ve yanaklarını tahrip ediyordu. "Onları durdurmalısın."

Onlar mı?

"Şirketteki herkes beni yakalamaya çalışıyor."

"Firma. Huxley & Webber'ı kastediyorsunuz - ki ben onun bir parçası değilim."

"Hadi ama! Senin yüzünden peşimdeler! Beni zorla çıkarmaya çalışıyorlar."

Şok olmuş gibi yaptım. "Ve Andreas seni kurtarmayacak mı? Ya da kardeşin Bill? Siz ikiniz yakın değil misiniz?"

Nelson'ın bakışlarında kızgınlık kaynıyor. "Benim için hiçbir şey yapmıyorlar. Kendi kışlarını kurtarmakla meşguller."

"Yani senin ahlaksız davranışlarına kalkan olmayacaklar." Ona küçümseme dolu bir bakış fırlattım. "Grace'i bu konuyu kapatma fırsatından mahrum bıraktığın için seni asla affetmeyeceğim."

annesiyle birlikte hak etti. K llerini Baltimore'a sa mak... Ne tür bir pislik bunu yapar? Kadın hakkında ne d    rsen d    n, o senin çocuğunun annesiydi. Daha iyisini hak ediyordu. Grace de  yle."

"Bekle, bekle! Küllerinin bulunduğu vazoyu sana verirsem, bana yardım eder misin?"

"Ne?"

"Bak, Huxley. O lum." Toplayabildi i en babacan ifadeyle ellerini omuzlar ma koyuyor. "Korkar m bir yanlış anlaşılma oldu."

Bir ka ımı kaldırıyorum. Bu iyi olacak.

"Kimse külleri da ıtmadı, hayır. Onlar sadece ama neyse ki bulundu."

Kı ımın kenarı, yanlış yerle tirilmi ler. "O zaman neden sen ve karın onları Grace'e vermediniz?"

"Peki." Nelson dudaklarını yalıyor. "Bunun onun için çok üzücü olabileceğini d    nd m. Demek istediğim... O her zaman

rekabetçi bir  ocuk. Viv ve Mick'in annesi varken kendisinin olmamasına    lm    ya da bunun haksızlık olduğunu d    nm    olabilir. Ama eğer i le ilgili sorunlar m  halledebilirsiniz, belki küllerin ona nakledilmesini sağlayabiliriz. Onu doğru dürüst yas tutma ve veda etme  ansından mahrum etmek istemem. Sonuçta herkesin bir kapanı a ihtiya ı var."

Beni aptal mı sanıyor? Külleri -gerçekten Grace'in annesinin külleri olduğunu ve birinin   minesinden aldığı bir şey olmadığını varsayarsak- sigorta olarak sakladı. Grace'in gerçeği öğrenmesi ve sessiz kalmaması durumunda. Yüzünü duvara iki defadan fazla  arpmalıydım. "Küllerin gerçekten annesi olduğunu nereden bilece im? DNA testi yapabileceğimiz bir şey değil."

"Son derece mantıklı bir soru." Ceketinin cebine uzandı ve bir k  it çıkardı. "Bu Winona'nın küllerinin gözetim zincirinin kanıtı. Bunu yapması için başka bir avukat tuttum, yani yalan s ylemedi imi biliyorsun."

Gözden geçirdim. Nelson çok titiz davrandı. Sanırım Grace'in tepkisi hakkında s yledi inden daha fazla endi eliydi.

annesinin ölümü. "Neden sen öldükten sonra bile külleri bana verip af dileyecek misin? En azından bu kadarını borçlusun."

Asansörden çıktığından beri yüzündeki gerginlik ilk kez azalır. Anlaşmanın tamamlandığını düşünüyor. "Suç ve hata atamak zorunda mıyız? Biz bir aileyiz."

"Korkarım Catalina özür dilemeden geri adım atmayacaktır.

Annemin nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Kendini yakalamadan önce ifadesi bozulur. "İyi. O zaman ben-"

"Önce külleri istiyorum. Bir yıl oldu."

"Elbette. Vazo bagajımda."

Claude'a yaklaşmasını işaret ediyorum, sonra Nelson'a dönüyorum. "Anahtarınızı asistanıma verebilir misiniz, o getirsin?" Bu konuda geri adım atmayacağım. Eğer şimdi harekete geçmezsem,

Nelson külleri bana vermekten kaçınmanın bir yolunu bulacaktır çünkü külleri vermenin Grace üzerindeki son hakimiyetinden de vazgeçmek anlamına geldiğini biliyor.

"Siyah bir Lexus." Plakasını sayıyor. "Yeraltı park seviyesi iki."

"Anladım." Claude ayrılır.

"Peki, anneni aramaya ne dersin?" "Asistanım henüz dönmedi."

Nelson boğazını temizliyor. "Ofisinize geçebilir miyiz? Biraz kahve içer misiniz?"

Sana kahve servisi yapmamı mı bekliyorsun? "Birazdan dışarı çıkmam lazım."

Nelson beklerken ağırlığını ayaklarının üzerinde yuvarlıyor, gergin enerjisini atmak için bir ileri bir geri gidip geliyor. Gözleri ofisi tarıyor ama çalışanlarım gözlerini dikip bakmayacak kadar sağduyulu. Daha sonra dinlenme odasında dedikodu yapacaklar.

Asansörün kapısı açılır. Grace dışarı çıkar, onu elinde kocaman beyaz bir vazo tutan Claude takip eder. Yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme vardır ama babasını gördüğünde bu gülümseme kaybolur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor, sertleşerek.

"Kocamla ögle yemeği yemek için buradayım." Yanıma geliyor, kolunu benimkine doluyor ve bana bir öpücük veriyor, ben de sırtarak karşılık veriyorum.

"Anladın mı?" Claude'a soruyorum, çünkü o Biraz zorlanıyor. Çocuğun kalem gibi bir boynu ve daha da ince kolları var.

"Evet." Ofluyor. "Bu şey çok ağır."

Grace ona hafif bir merakla bakar.

"Yeni asistanım, Claude. Claude, karım Grace."

"Merhaba." Selamlaması kibar ve dostça. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Aynı şekilde. El sıkışmayı teklif ederdim ama sizinkiler meşgul görünüyor."

Ortadan kaybolan Claude'a "Lütfen bunu ofisime koy," diyorum.

"Şimdi. Peki ya şu telefon görüşmesi?" Nelson diyor ki. "Henüz bir özür duymadım."

Nelson'ın yüzü buruşuyor. Gururu, hatalı olduğunu kabul etmesine izin vermiyor.

"Samimi bir özür, Huxley & Webber'de ortaklığı sürdürmek için ödenecek o kadar da yüksek bir bedel değil," diye belirtiyorum.

"Hayır," diye gönülsüzce kabul eder. "Bak, Grace. Tüm bu yanlış anlaşılmalara için özür dilerim-"

"Dizlerinin üzerine çök" dedim.

"Ne?" Yanakları kızardı.

"Sadece yanlış anlaşılmalara ilgili anlamsız sözler söylerseniz nasıl samimi olabilir? Kabul eder misin Annemi aramak için acele etmesem ve bunu sadece bir 'yanlış anlaşılma' olarak nitelendirsem ne olur?"

Yüzü daha da kızarır.

"Şüphesiz her şeyi ortadan kaldırmak bir diz değerinde..." Omuz silkiyorum.

Gözlerini hızla indirmeden önce bana dik dik bakıyor. Sürücü koltuğunda kimin oturduğunu biliyor. "Tamam."

Ama acele etmiyor, mümkün olduğunca yavaş iniyor. Muhtemelen dizine dokunmadan önce onu durdurmam için dua ediyordur.

Sadece şaka yaptığımı, onu test ettiğimi söyledim.

Ama bütün gün bekleyemem. Etrafından dolaşıp dizinin arkasına tekme atıyorum ve bir anda ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmesini sağlıyorum.

onursuz bir düşüş.

Grace bir nefesle sıçradı. Çalışanlarım bakmak için boyunlarını uzatırken ofisteki sağduyu buharlaşıyor.

"Ung! Ne oluyor be!" Nelson ayağa kalkmadan bir ayağımı sırtına koyup ağırlığımı ona verdim. Domuz gibi ciyaklıyor.

"Sonunda doğru pozisyonda." Memnuniyetle iç çektim. "Şimdi. Özür dile."

"Sen arkamdayken bunu yapamam!" diye itiraz ediyor.

"Daha çok üstüneyken, ama evet, yapabilirsin. Bana borçlusun karımdan özür dilerim."

"O benim kızım! Ona hiçbir şey borçlu değilim. Beni kendi çocuğuma karşı alçakgönüllü olmaya zorlayamazsın!" Sesi ofiste çınlıyor. Karıma döndü. "Senin neyin var ki orada öylece dikiliyorsun? Sana her şeyimi verdim Grace. Tek istediğim saygınlığımdı!"

Grace başını sallar. "Paranı, itibarını ve diğer çocuklarına iltimas geçmeni de. Sana zaten söyledim Nelson. Sen benim için öldün."

"Annen benden nefret etmeni istemezdi. Bunun üstesinden gelmeni isterdi."

"Bu ne biçim özür böyle?" Bu saçma tartışmaları duymak istemiyorum. Grace'in de bu saçmalıklara katlanmak zorunda olmadığı kesin. Sırtına daha fazla baskı uyguladım ama yılmadı.

Devam ediyor, "O senin affetmeni isterdi-" "Sakın onun hakkında konuşayım deme!" Grace onun sözünü keser.

"Sen layık değilsin. Ve bilgin olsun, senden nefret etmiyorum. Seni hiç umursamıyorum. Benim için küflü ekmek kadar önemlisin. Daha iyi olamaman hayal kırıklığı ama büyük bir kayıp da değil."

"Ben senin ailenim! Ben, Karie, Mick ve Viv-"

"Hayır." Uzanıp elimi tuttu. "Ailem burada."

Bölüm Elli Beş

Grace

Sonunda güvenlik çağrıldı ve Nelson'ı dışarı çıkardılar. "Özür dilemek buraya kadarmış," dedim. Ama davranışı şaşırtıcı değil. Kendini her zaman diğerlerinden daha iyi görmüştür. Başka kimse yok. Huxley onu arkadan tekmelediğinde dizlerinin ve ellerinin üzerine çökmek zorunda kalmış olsa bile bu büyük bir olaydır. Gururu asla düzelmeyebilir.

Sadece bu bile beni hafifçe güldürüyor. "Komik olan ne?" Huxley söylüyor.

"Oh... Sadece egosunun ne kadar incinmiş olabileceğini düşünüyordum."

Kıkırdıyor. "Öğle yemeğine başlamak için eğlenceli bir yol." "Emin olabilirsiniz." Başımı omzuna yaslıyorum. Ne kadar sert olduğunu seviyorum

Kaslarının ne kadar güçlü olduğunu, beni ne kadar güvende ve korunmuş hissettirdiğini. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Henüz değil." Bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra yanağımlı okşuyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Yemeğimizi yerken bana söyleyemez misin?"

"Bu çikolatalı pasta yerken paylaşabileceğim bir şey değil." Gözlerindeki ağır ciddiyet içimi titretiyor.

Başka bir adam olsaydı, benden ayrıldığını düşünebilirdim. Ama bu Huxley. Benim kocam. Beni sevdiğini söyleyen, bana benim diyen ve kendine benim diyen adam.

Bu yüzden sesimi kasıtlı olarak hafif tutuyorum. "Öğle yemeğinde çikolatalı pasta mı?"

"Bu senin favorin. Ama bence buna daha çok ihtiyacın var."

Beni ofisine götürüyor, sonra da kapıyı kapatıyor. Claude'un daha önce taşıdığı büyük beyaz vazo sehpanın üzerinde duruyor. Sade ve şeffaf sırlı. Etrafında ajansının üzerinde çalıştığı bazı ürünlerin fotoğrafları ve lansman konseptleri var.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bana daha fazla mücevher aldığını söyleme." Huxley son zamanlarda bana çok fazla set alıyor.

Grant'e göre bu Sebastian'ın işi. Huxley bunun her kadının elmasa ihtiyacı olduğu için olduğunu iddia ediyor. Ama bana zümrüt, yakut, inci ve safir de verdi.

"Hayır. Neden oturmuyorsun?"

Neler oluyor? Ben oturuyorum, o da yanıma oturuyor. Elimi şefkatle tuttu. "Nelson, ailemin onu ve çocuklarını mahvetmeye çalışmasını engellememi istemeye geldi."

"Bunu gerçekten yapıyorlar mı?" Duyduğumu hatırlıyorum ama takip etmedim. Enerjimi hayatımı yaşamaya odaklamak istiyorum, bana yanlış yapan insanları yok etmeye çalışmak değil.

Ait olduğumu keşfettiğim bu yeni aileye ayıracak yeterli zamanım yok. Huxley. Bebeğimiz. Emmett ve Amy. Grant ve Aspen. Griffin ve Sierra. Sebastian ve Lucie. Nicholas ve Molly. Noah ve Bobbi. Sonra Jeremiah ve Ted var. Catalina. Prescott ve Akiko. Ares, Josh, ve Bryce. Ve Emma.

Annemin ölümünü öğrendiğimden beri, bazı olasılıkları görmeme izin vermediğimi fark ettim. Onunla olan geleceğime o kadar odaklanmışım ki
Onsuz hiç kimsem yoktu.

beni içeri alacaklarını sanmıyordum. Beni içeri alacaklarını da sanmıyordum. "Oh evet. Bizden birine bulaşırsan, bedelini ödersin. İşte bu aile sloganıdır."

"Bunun sadakat ve birlik anlamına geldiğini sanıyordum."

"Latince olduğu için kulağa daha havalı ve asil geliyor. Ama temelde 'bizimle uğraşın ve öğrenin' demek."

Gülüyorum.

"Nelson da bunu biliyor, o yüzden reddedemeyeceğim bir pazarlık kozuyla anlaşma yapmaya çalıştı."

"Hangisi neydi?"

Huxley elimi sıkıyor ve gözlerimi tutuyor. "Annen yakılmış olmasına rağmen küllerini hiç dağıtmadıklarını söyledi. Büyük ihtimalle ölümünü öğrendiğinizde koz olarak kullanmak için saklamışlar. Karie ve Vivienne bunu sonsuza kadar saklayacak kadar akıllı olduklarını düşünmüş olabilirler ama Nelson eninde sonunda bunu keşfedeceğinizi biliyordu.
gerçek."

"Ve..." Gözlerim vazoya kayıyor.

Huxley başını sallıyor. "Evet."

İçimden bir nefes hıçkırarak çıkıyor. Uçucu duygulardan oluşan bir kokteyl kalbimin etrafında birleşirken yüzümü kapatıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum boğazımdaki sıcak yumrunun arasından.

"Rica ederim," diyor basitçe, rahatlatıcı eli sırtımı okşuyor.

Vazonun yanına gidip ona sıkıca sarılıyorum. "Anne..." Gözyaşları sel oldu. Vazoya dokunmak soğuk ama onu temsil eden fiziksel bir şeyi tutabilmek bir şekilde kaybın acısını daha az hissettiriyor. "Hâlâ gözyaşlarımın kaldığına inanamıyorum."

Huxley bir kolunu bana dolayarak sıcaklığını ve gücünü veriyor. "Bu süreci aceleye getirme. Yas tutmak ve iyileşmek için ihtiyacın olan tüm zamanı ayır."

"Teşekkür ederim," diye boğuldum. "Dünyadaki en harika adamla evlendim."

Bana sırtıyor. "Bunu yeni mi anladın?"

Hafifçe gülüyorum, gözyaşlarım hâlâ akıyor. "Bana kaderimizde tanışmak ve aşık olmak olduğunu söylediğinde haklıymışsın gibi hissediyorum."

Yüzündeki mizahın yerini şefkatli bir sevgi alıyor.

Yanaklarımı kurulamak için bir an duruyorum. "Bana gelecekle ilgili vizyonumu nasıl sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet. Onu Montana'ya mı götürmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu çok uzak. Onun çocuklarımızı görmesini istiyorum. Mutlu olmamızı izlemesini. Belki biraz Bizden çok uzakta olmayan, çiçeklerle dolu çok güzel bir yer." "Tam yerini biliyorum," diyor Huxley. "Yan tarafta bir arsa var

Aspen'in büyükanne ve büyükbabasının gömülü olduğu yere.

Bu kesinlikle

orada muhteşem. Annenizin sevdiği çiçeklerden daha fazla ekleyebiliriz."

Başımı salladım. "Kulağa mükemmel geliyor. Buna bayılırdı." Elimi vazoda gezdiriyorum, sonra onun elini tutup pürüzsüz yüzeye koyuyorum. "Anne, bu benim kocam Huxley. O kesinlikle harika biri ve onu çok seviyorum. O da beni seviyor."

Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Artık bir bebek bekliyoruz ve bundan daha mutlu olamazdım.

ya da daha kutsanmış. Benim de pek çok yeni erkek ve kız kardeşim var ve hepsi de harika." Tekrar ağlamaya başladım. "I

Seni çok seviyorum. Seni daha da çok özlüyorum. Keşke birlikte geçirecek daha çok zamanımız olsaydı ama anne. Benim için endişelenme, tamam mı?" Alnımı vazoya yasladım. "Ruhumun diğer yarısıyla tanıştım."

Ve ben gözyaşlarımdan geri kalanını akıtırken, sanki annemin sesi fısıldıyor: Senin adına mutluyum canım.

Bölüm Elli Altı

Grace

-üç yıl sonra

Çocukların kahkahaları serin esintide çınlıyor. Emmett ve Amy'nin kızları Monique en büyükleri olduğu için patron, ama Sebastian ve Lucie'nin çocukları Elise de hiç fena değil. Güzel gözlerini nasıl kırıştıracığını ve başkalarının da ona katılmasını nasıl sağlayacağını biliyor.

Griffin ve Sierra'nın üçüzleri her zamanki gibi çimlerin üzerinde güreşiyorlar. "Hiç yorulmuyor gibiler," diyorum, biraz şaşkınlıkla ve bacaklarımı piknik örtüsüne uzatarak. Nicholas sonbahar pikniği yapmayı önerdi ve herkes kabul etti. Emmett Sonoma'da bir şato kiraladı ve Grant herkesi özel jetiyle buraya getirdi.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp güneşin tenimi ısıtmasına izin veriyorum. Hava mükemmel, gökyüzü bulutsuz. Huxley kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Yorgun musun?"

"Hayır. Sadece güneşin tadını çıkarıyorum."

Elise anlayamadığım bir şeyler söylüyor ve Sebastian onu kaldırıp başının üzerinde sallıyor. Elise delici bir kahkaha atıyor ve Lucie fotoğrafını çekiyor. Aspen hamile olduğunu yeni öğrendi ve şu anda Grant onu eğlendirmek ve utandırmak için var olmayan ayak bileklerine masaj yapıyor. Bunun bacaklarının şişmesini önleyeceğini iddia ediyor ama göreceğiz.

Noah ve Bobbi'nin oğulları Steve bizim oğlumuz Charles'tan sadece yedi ay küçük. Yaşlarının bu kadar yakın olmasına ve bu kadar iyi anlaşmalarına bayılıyorum. Bahsetmiyorum bile, onlar her zaman

Monique ve Elise'in her istediğini kabul ediyormuş gibi davranıyorlar ama bir yandan da kendi işlerini yapıyorlar.

"Bu ikisine gerçekten göz kulak olmalısın," diyor Sierra.

Huxley küçük çocuklara bakarak, "Şaka yapmıyorum," diye onaylıyor.

Sevgiyle. Şu anda takla atıyorlar. Kaşları birbirine yapışmış, ağızları sıkı. Sonra ileri doğru yuvarlanıyorlar... gerçi ileri gitmekten çok yana doğru yuvarlanıyor gibi görünüyorlar. Sonra ayağa kalkıyorlar, bacaklarını birleştirip kollarını açıyorlar, iniş yapan olimpiik jimnastikçiler gibi.

"Mükemmel!" Noah sesleniyor.

"Kusursuz," diye ekliyor Huxley.

"Herkes bir kek alacak!" Bobbi, muhteşem keklerden oluşan büyük bir sepet açarak ilan ediyor.

Çocuklar sırtıyor. Charlie iki tane kapıyor ve koşarak bana bir tane uzatıyor. Ona sarılıyorum, yumuşak ağırlığını hissediyorum ve tatlı küçük oğlumun temiz terini kokluyorum.

"Benimki nerede?" Huxley sorar.

Charlie ona şaşkın bir bakış attıktan sonra bir parmağını soluk mavi tereyağlı kremaya daldırıp babasının ağzına sokuyor.

Huxley gülerek kollarını bize doluyor. "En değerli hazinelerim kollarımda," diyor yanağını yüksek sesle okşayarak.

Gülerek onu öpüyorum, sonra alnımda bir gül yaprağının fırçasını hissediyorum. Tüm nimetlerim için şükretmek ve anneme ailemle birlikte daha mutlu olamayacağımı bildirmek için masmavi gökyüzüne bakıyorum.

--

Lasker kardeşlerden daha fazlasını mı istiyorsunuz? En baştan başlayın:

[Patron deliği için bebek.](#)

İstenmeyen Gelin'i beğendiniz ve daha fazlasını mı istiyorsunuz? Özel bir kitap için <http://www.nadialeee.net/vip> adresindeki VIP Listeme katılın.

bonus sahne. Ayrıca diğerk ekstralar, ön gösterimler, yeni kitap duyuruları, satış bilgileri ve daha fazlasını alacaksınız!

Beni takip etmek ve neler yaptığımı görmek ister misiniz?

Beni şurada bulabilirsiniz: Web sitesi: nadialee.net

VIP Bülteni: nadialee.net/vip

VIP Hangout (okuyucu grubu):

facebook.com/groups/nadialee

Facebook: facebook.com/nadialeewrites

Instagram: instagram.com/nadialeewrites/

Tiktok: tiktok.com/@nadialeebooks

Nadia Lee tarafından yazılan başlıklar

Bağımsız Başlıklar

İstenmeyen Gelin

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Hala Benim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Sözleşmeyle Size Ait

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Nefret Etmeyi Sevdığım Eski Sevgilim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Benim Huysuz Milyarderim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Patron Deliğine Bebek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Güzellik ve Suikastçı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Oops Bir Rock Yıldızıyla Evlendim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder ve Kaçak Gelin

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Komşu Rock Yıldızı ile Flört

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Bay Sahte Nişanlı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Sevgilimle Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Frenemy ile Numara Yapmak

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Patronumla Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Gelini Çalmak

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Günahlar Üçlemesi

Kitap 1: Günahlar

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Sırlar

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Merhamet

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarderin İddia Düeti

Kitap 1: Saplantı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Kefaret

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Tatlı Sevgililer A.Ş. Seri

Kitap 1: Yan Kapıdaki Adam

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: O Seksi Yabancı

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: O Vahşi Oyuncu

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarderlerin Kolaylık Gelinleri Serisi

Kitap 1: Bir Hollywood Anlaşması

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Bir Hollywood Gelini

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Uygunsuz Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Uygunsuz Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Uygunsuz Bir Sonsuzluk

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Beklenmedik Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 7: Beklenmedik Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 8: Son Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: Milyarderin Sahte Sevgilisi

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Uygunşuz Saplantısı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Gizli Karısı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Yasak Arzusu

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Milyarderin Tatil Gelini

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarder Serisi Tarafından Baştan Çıkarılmış

Kitap 1: Milyarderin İntikamı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Peşinde

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Bebeği

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3.5: Milyonerin Aşkı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Sırrı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Skandalı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

**Son kitaplarım hakkında bildirim almak istiyorsanız,
lütfen [www.merkep](#) adresindeki VIP Listeme katılın!**

Nadia Lee Hakkında

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Nadia Lee seksi, duygusal çağdaş romantizm yazıyor. Mükemmel yemek, seyahat ve macera aşkıyla doğdu, yaşadı dört farklı ülkede vatozları öpmüş, bir köpekbalığı tarafından ısırılmış, bir file binmiş ve kaplanları sevmiştir.

Şu anda Japonya'da küçük bir nehre ve sakura ağaçlarına bakan bir apartman dairesini kocası ve oğluyla paylaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kocasının kitaplarını okurken bulunabilir.

favori yazarlar veya başka bir gezi planlamak.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yeni çıkacak kitapları, indirimler ve promosyonlar, çekilişler, özel epiloglar, bonus sahneler ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresindeki [VIP Listesine](#) katılın!

İstenmeyen Gelin

Telif Hakkı © 2024 Hyun J Kyung

Kindle Edition

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, aşağıdaki durumlar dışında çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz
eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar söz konusudur.

Ticari Marka Bildirimi: Nadia Lee, Amerika Birleşik Devletleri'nde tescilli bir ticari markadır. (Tescil No. 7,040,051)

www.nadialeee.net

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.